

קונטרס

תכסיסי פורצים

בירור הלכה בענין פסלנות ה"גמ מעושה" מהנואפים: רחל חיימובייץ [בסנר] ומשה מוזס הדרים יחד באיסור "אשת איש" ונניהם "ממזרים"

אחת מ"גימין מעושין" שנתבצעו ע"י בריוני פראים שנשלחו מתפוקר רלב"ג להתפרץ לדירת הבעל "שלא הוזמן לד"ת מעולם", כבלוחו באויקים והכוחו במתלומות מכות רצה, והכריחו ליתן "גמ מעושה" תוך כדי שביטלה כ"פ באמצע הכתיבה. ולמרות שבית דינינו בצירוף עוד שלשה כתי דין מובהקים הכריזו: שהגט בטל, וגם התרו בה שלא תנשא על סמך גט בטל זה, עב"ז הרהיבו להינשא בזדון, על סמך הכשרו של הזקן אשמאי: חיים שלמה שאנן מה"רבנות", אשר ב"לעג שאננים" פרץ להתיר אשת איש על סמך "מציאותים" מזויפים היפך האמת ע"פ שמיעת מענת צד האשה כלכד, וככדי לאפרושי מאיסורא ד"אשת איש" ומיעת "ממזרים" בישראל נוכח פסלנות הגמ ובחרא מחתא יתגלה אפס קצחו מ"תכסיסי הפורצים" איך שמוציאים ב"נכלי דתות" ובערמה "דותרים" ממזרים שונים, באופן שכ"א מהם סומך על משניהו כחברת "סומים" האוחזים עצמם זה בזה כסוכרם שפיקח מנהיגם. ובפרט מבעיית ה"רבנות" בגזירת תוה"ק: שכשרות הגט תלוי ב"רצון הבעל", ובגידתם להתיר עריות דא"א כפרחסיא בנימוקי סרק הכל דופי קלות בורות ו"זיופים", ובניגוד ל"כללי הוראה", שע"פ דין הם "דייני שקר" "רשעים" "עוקרי הדת" ו"מינים", וגדולי ישראל פסלו הוראתם. [וכיון דכל בעל הממאן מלגרש ע"פ רצון אשתו, חובשים אותו לבסוף ככלא, יש להם דין "אלמים" שכל גימין שלהם שע"פ רצון האשה (אף כשהבעל לא נחשב) הם בחזקת פסולים]

חוכר בעזרת החונן לאדם דעת, נותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה
אברהם שמואל יהודה בלא"א הרה"ה נתן ז"ל געשמטעמנער

מייסד וחבר ביד"צ שער המשפט, וראב"ד ביד"צ סניף שמרו משפט
מתדיינים בחנם בהענקת כל הזכויות המגיעות לבעלי דין על פי דין תוה"ק
והפס"ד ניתן עם נימוקים ("מהיכן דנתוני") ככתב עם זכות ערעור על מעות

מח"ס: מחזה איש (ביאורי סוגיות וחיודושי הלכות, ב"ח), תורת אמך (דיני נשים בת"ת, ג"ח),
משפטים כהלכתם (הל' דיינים), משפט הכפיה (דיני גימין מעושין ומוטעין), מגילת פלמטר (הוכחת
יוף המגלת ספר המיוחס להיעב"ץ), סדר"א קמא ותניינא (קונטרסים לחיזוק הדת על יסודי ההלכה)

יוצא לאור בהשתדלות ובסיוע "זועד למשמרת כשרות גימין"
מהדורא קמא להערות * אדר א' תשע"ד מאנסי נ. י.

להערות:

ב"בעל פה":

(845) 425 9708

ב"כתב":

RABBI GESTETNER

17 MOSIER CT.

MONSEY NY 10952

הסכמות

רשימת הרבנים הגאונים והצדיקים שקבלתי מהם הסכמות על ספריי הקודמים

הגה"צ ר' מנשה קליין זצ"ל
אב"ד אונגוואר

הגה"צ ר' משה אריה פריינד זצ"ל
ראב"ד עדה החרדית

הגה"צ ר' נתן יוסף מייזעלס זצ"ל
אב"ד אבני שלמה

הגה"צ ר' ישראל יעקב פישער זצ"ל
ראב"ד עדה החרדית

הגה"צ ר' שרגא פייוויש
שנעעבאלג זצ"ל
מח"ס שרגא המאיר

הגה"צ ר' אברהם דוד הורוויץ זצ"ל
ראב"ד עדה החרדית

הגה"צ ר' בנימין ראבינאוויטש זצ"ל
ראב"ד עדה החרדית

ולהבדבחל"ת:

הגה"צ ר' רפאל בלום זצ"ל
ראב"ד קאשוי

הגה"צ ר' שמואל
הלוי וואזנער שליט"א
אב"ד זכרון מאיר

הגה"צ ר' משה טייטלבוים זצ"ל
אדמו"ר מסאטמאר

הגה"צ ר' משולם פייש לאווי שליט"א
אדמו"ר מטאהש

הגה"צ ר' נתן געשטעטנער זצ"ל
אב"ד ור"מ פנים מאירות

הגה"צ ר' אפרים פישל
הערשקאוויטש שליט"א
אב"ד האליין

הגה"צ ר' אברהם לייטנער זצ"ל
אב"ד בנין דוד ד'מאנטעווידעא

הגה"צ ר' משה שטערן זצ"ל
אב"ד דעברעצין

הגה"צ ר' ישראל חיים מנשה
פריעדמאן שליט"א
ראב"ד סאטמאר

הגה"צ ר' שלום קרויז זצ"ל
אב"ד אודווארי

וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מפתחות הסימנים על סדר האירועים:

- [סימן א]: האשה עוזבת הדירה שש שנים לאחר התונתם מתוך כססוך ריגל בשלום בית דף יא
- [סימן ב]: האשה מאיימת על הבעל שתמסור עליו, והוא בא לאמעריקא ע"פ עצת רבו, ועושה קשר עם האשה דף יא
- [סימן ג]: התיווך לשלום בית נכשל, והבעל ממציא עצמו בכי"ד לדין בלי הזמנה, והאשה ממאנת מלדון בד"ת דף יב
- [סימן ד]: מכתב הרבנית מלעלוב שהאשה ושלוחיה מאיימים במכות תוך מיאון מלדון בד"ת דף יב
- [סימן ה]: האשה מכנסת תביעה אצל הרבנות ל"כפיית גט" והם מוציאים הזמנה על שם הבעל מופנה לאדרעסע USA, מה שכמובן לא נשלח אליו ולא הגיע לידו דף יג
- [סימן ו]: האשה מכנסת תביעה לכי"ד הישר והטוב אשרוד שבעלה עזב אותה ותובעת שיחזור לא"י, והם מוציאים הזמנה ופס"ד לכופו לשוב לא"י, עם הברירה: לשלוח לה גט, מה שג"ז לא נשלח להבעל ולא הגיע לידו מעולם דף יד
- [סי ז]: כי"ד קרליץ מצטרף להזמנה ולהפס"ד של כי"ד הישר והטוב, בצירוף התימות מזקני גדולי הדור, מה שגם זה לא נשלח להבעל ולא הגיע לידו מעולם דף טו
- [סימן ח]: כי"ד קרליץ ממנים שליח קבלה דף כח
- [סימן ט י]: הרבנות מוציאים הזמנה שניה על שם הבעל מופנה לאדרעסע USA מה שכמובן לא נשלח לו ולא הגיע לידו דף כט
- [סימן יא-יד]: הרבנות מעניקים "אישור עגיונות" להאשה על סמך הצהרתה ובקשתה ופונים לרלב"ג לארגן כפיה על הבעל דף כט
- [סי טו]: הרבנות מוציאים הזמנה שלישית על שם הבעל מופנה לאדרעסע USA וקובעים יום הדיון ל"בו ביום" דף ל
- [סימן טז]: הרבנות מוציאים פס"ד [מגוחך], שע"פ דעת הרוב: הבעל "מורד" גמור, אף שלא נתברר שכן האמת, וגם הו"ל "סרבן" מדלא השיב על הזמנותיהם [שלא שלחו לו...], וממילא מותר לכופו בשוטיץ, אלא שלמעשה מחליטים: "להחמיר" כדעת המיעוט: דל"ה "מורד" דהרי לא נתברר עדיין שאכן כן הוא, על כן יעשו הכפיה רק ע"ד ברירה דף ל
- [סימן יז יח]: האשה מבקשת מהרבנות "פתרון לעיגונותה" והם מבקשים מרלב"ג למהר הדבר דף לה
- [סי יט]: הרבנות משנה אופן הברירה, דבמקום לכופו לשוב לא"י לדין, יכופו אותו לדין לפני רלב"ג, או יתן גט דף לו
- [סימן כ]: הרב שווארץ מוציא מכתב לנדיבי עם שיסייעו להתיר העגונה, ונצטרף לזה חתימת זקני גדולי הדור דף לח
- [סימן כא-כח]: הרבנות מוציאים פקודת "ביטול שירותים קונסולריים" ו"צו מאסר" ו"צו הבאה" על הבעל דף לט
- [סימן כו]: הכפיה מתבצע בהכאות ומהלומות אכזריים והבעל מובל לבית החולים דף מא
- [סימן כז]: הבעל בא לבית דינינו ביהד עם שותף דירתו, וגובין עדות, וערעור הבעל, ויוצא "הכרזה" על פסלנות הגט דף מא
- [סי כח]: האשה פונית להרבנות שישתתפו בהוצאת הכפיה שעלה להמשים אלף דולר דף מה
- [סי כט]: הרבנות פונה לרלב"ג שישלח להם גביית עדות על אופן ביצוע הכפיה וגם חוות דעת על כשרות הגט דף מה
- [סימן ל]: גביית עדות מפורט מבי"ד רלב"ג על אופן ביצוע הכפיה דף מז
- [סימן לא]: גביית עדות נוסף מבי"ד רלב"ג איך שאנשים הצינו להבעל לבא לכי"ד או לשלום בית והוא מיאן בדבר דף מז
- [סימן לב]: מכתב מרב פלס מלא בורות והבלים להכשיר הכפיה למרות שנעשה בלא ברירה הספוגה גם בשקרים גסים דף מט
- [סימן לג]: כי"ד רלב"ג משתמטים מליתן הכשר על הכפיה לבקשת הרבנות, ורק כותבים ש"לפי דבריהם" שפסקו ע"פ "דעת הרוב": שיכולים להחליט על הבעל שהוא מורד אף מבלי לברר זאת, הרי הכפיה נעשה כדין דף נג
- [סימן לד-לה]: האשה מבקשת מהרבנות אישור על הגט והם משיבים שעדיין היא עגונה דף נד
- [סימן לו]: הרבנות מוציאים הזמנה רביעית על שם הבעל מופנה לאדרעסע USA, למרות שכבר היה ידוע אדרעסע שלו עכ"פ משעת הכפיה, מה שכמובן לא נשלח לו ולא הגיע לידו דף נה
- [סימן לז-מז]: לבקשת האשה מהרבנות, הם רודפים האדמו"ר מלעלוב שיתייצב לפניהם לעדות, ומוציאים נגדו "צו עיכוב יציאה מהארץ" וגם "פקודת מעצר" ו"צו הבאה" ולכסוף מוסר האדמו"ר עדותו דרך רב גרוסמן דף נה
- [סימן מח]: האשה מבקשת מהרבנות אישור על הגט, והם משיבים שעדיין עומדת "בתהליכי גירושין" דף נז
- [סימן מו-מז]: העו"ד שורץ תובע מהרבנות אישור על הגט והם משיבים שהרב שאנן יש לו ברור הלכתי על כשרות הגט דף נח
- [סימן מה]: תשובת שאנן להכשיר הגט ע"פ מציאותם בדויים ושקריים ובדברי הבל ובורות ותוך זיוף דברי הפוסקים, ומשקר שהרב שטרנבוך הסכים להיתר ע"פ תנאים מה שהחליף כרצונו, וגם צימבליסט מסכים ע"פ זיוף ודילוג בלשון רבינו ירוחם דף נח
- [סימן מט]: רב כהן וצימבליסט מצטרפים להיתר, ומדגישים שעושים כן על סמך הרב שטרנבוך ראב"ד עדה החרדית דף ע
- [סימן נ]: האשה נתארסה עם הבחור יוסף מווס, ורב גוטנטג מבי"ד קרליץ מתקשר עמנו בפעם ראשון דף עא

הרעש שנעשה על פסלנות הגט ישתדלו לצרף חתימות נוספות על כשרות הגט, ורב כהן ומ' רלב"ג מצטרפים להיתר דף צ

[סימן סג]: גביית עדות כבי"ד עץ חיים מהבעל, איך שרצה בשלום בית, ושהיה מוכן מתחלה לדון עמה כבי"ד דף צא

[סימן סד]: גביית עדות כבי"ד עץ חיים משותף דירת הבעל שהבעל ביטל את הגט כמה פעמים באמצע הכפיה והכתיבה דף צב

[סימן סה]: מכתב מהבעל לבי"ד הישר והטוב אשדוד, שמוכן לדון עם אשתו גם "בוררות", ומצביע על בורר שלו. ו"התראה חמורה" מבית דינינו להאשה וליוסף מוזס שלא ירהיבו להנשא דף צג

[סימן סו]: מכתב נואש מהרב גרוס מבי"ד הישר והטוב אשדוד כליל האחרון טרם הנישואין להרב ישראל האגער שיפעול אצל אביו אדמו"ר מוויזניץ מאנסי לעכב על ב"א מלערוך הנישואין. הנישואין האסור מתבצע למחרתו וגדולי ישראל מתכנסים בכולל חזו"א למחות על הפירצה, ובני תורה מוחים על אתר לפני האולם דף צד

[סימן סז]: יוצא "כרוז מחאה" מבית דינינו נגד האשה והבחור הנואפים: שהייתם לפרוש זמ"ז ובניהם ממזרים דף צה

[סימן סח-סט]: הרבנות מוציא "צו חסיון" על התיק דף צה

[סימן ע]: "מכתב הכחשה" מרב שטרנבוך, דמה שאומרים וכותבים בשמו שהכשיר הגט הוא שקר דלא הכשירה מעולם דף צו

[לסימונא]: ביטול דברי הבל וזיופים משאנן האחרונים דף צו

[סיכום ותמצית]: דהגט בני"ד פסול לכו"ע מכח שמנה טעמים, מה שכ"א מהם כדאי בפע"צ, ואין כאן "מחלוקת בהלכה" אלא "מחלוקת באמונות ודיעות", שהמתירים כופרים בגזירת תוה"ק: שכשרות הגט תלוי ברצון הבעל, ודין גרמא שמרהיבים לשקר בתיאור העובדא ולפטפט דברי הבל ובורות בהלכה זו, וכל זמן שהמנהיגים ימנעו מלהפרידם, נחשב זאת בשמים כ"חטאת הקהל כולו, שאין לה כפרה כ"א בפרעניות הקהל כולו דף צז

[סימן עא]: ביאור מקיף בדין "תצא מזה ומזה" ושאסור לבעלה ליתן לה גט בעודה עם השני, ומותר לו לישא אחרת מבלי לגרשה, ואין לה תקנה רק לצאת קודם מן השני ואח"כ גירשנה בעלה על תנאי: שלא תחזור להשני, ואז מותרת לינשא לשלישי דף צט

[סימן נא]: האדמו"ר מלעלוב מוסר עדותו לדיני בית דינינו: שהבעל בא לכאן בעצתו כדי להמלט ממאסר וממפירי השלום, והוא רצה בשלום כל הזמן, וגם היה מוכן לדון עמה בד"ת דף עא

[סימן נב]: בית דינינו מוציאם "התראה למנוע פירצה נורא דנישואין דאשת איש" דף עא

[סימן נג]: רב פינטו מוציא "תעודת פניה" להאשה, שמיום הכפיה ואילך לא נישאתה עדיין לשום איש דף עג

[סימן נד]: תשובה מהגאון רמ"ז זארגער שליט"א לרב גטנטג מבי"ד קרליץ על פסלנות המוחלט של הגט, ותגובתו של רב פלס בדברי שקר ובורות, ותשובת הגרמ"ז בדיחוי דבריו דף עג

[סימן נה]: מכתבינו להרב משה יהודה לאנדא אב"ד ב"ב לעוררו על פסלנות הגט המוטל על אחריותו דף פד

[סימן נו]: מכתבינו להרב גטנטג מבי"ד קרליץ על אחריותו לצאת בגלוי ובכרירות בפסלנות הגט דף פה

[סימן נז]: מכתב מהאדמו"ר מלעלוב שהאשה עזבה הדירה טרם שהבעל בא לכאן, ושהוא רצה בשלום אלא שהיו מפריעים, ושהיה מוכן לילך לד"ת, וזעקה להרבנים לעכב הנישואין בעוד מועד בנמקו: ד"איסור אשת איש אינו הפקר" דף פו

[סימן נח]: מכתבינו להרה"ג דוב לאנדוי בפסלנות הגט ובאחריותו הגדול לפעול בזה דף פו

[סימן נט]: מכתב הבעל להרבנות לערער על פסלנות הגט ולעכב הנישואין האסור דף פז

[סימן ס]: "צו מניעה" על הנישואין האסור מבי"ד הישר והטוב אשדוד בצירוף בי"ד קרליץ ובי"ד רב וואזנר ועוד רבנים דף פח

[סימן סא]: גביית עדות כבי"ד עץ חיים ממילך מילר להכחיש דברי רלב"ג כאילו שהעיד אצלו שדיכר להבעל בשם הבי"ד, וכאילו שמיאן להצעה לשלום בית, וכאילו שהתרה בו שיכוהו דף פט

[סימן סב]: גביית עדות מגליק שלאחר שבא הבעל לכאן עסק בין הזוג לשלום בית. ומכתב בקשה מהעו"ד שורץ מהרבנות: דלאור

מפתחות לענייני הלכה:

וכש"כ כשהיא גרמה עליו האונס מה שהכריחו לילך למקום אחר דף כא אות ג, ודף פד ד"ה ומה הוראה שהוא בניגוד דברי פוסקים מפורשים הוא בגדר "טעות בדבר משנה" דף יח הערה ה

דיני התורה [זולת קידוש החודש] אינם תלויין בהחלטת המורה, כי האסור והמותר ישארו בתוקפם אף אם יורה המורה להיפך, והמורה מחויב לחזור מהוראתו דף יח הערה ה

פוסק הסותר עצמו ממקום למקום, קימ"ל דהלכה כדבריו האחרונים דף יח הערות ו ז

מאסר הוא כפיה גמורה הפוסל הגט לכו"ע דף יא הערה א

"עיקוב יציאה" הוא כפיה גמורה הפוסל הגט לכו"ע דף יא הערה ב, ודף כו הערה טז

כשיש מרגילים קטטה חייבת האשה ללכת אחר הבעל לדור במקום אחר דף יב ד"ה מבט

בעל שהלך למק"א מחמת קטטת האשה ואח"כ נתבע ממנה לדון, כו"ע מודים: דהאשה חייבת ללכת לדון במקום הבעל דף יז

וכש"כ כשהיא באתה במקרה לעיר שנמצא הבעל דף כ אות א

וכש"כ כשהבעל מעוכב מאונס מלילך לעירה דף כא אות ב

אף בעלים שיש אמתלאות גדולות למאיסותם, וכגון: משתינים במטה, נואפים, גזלנים, עבריינים וכו', ג"כ אסור לכופם ע"פ דעת רוב מנין ובנין של הפוסקים דף מג הערה כו

גט שנתבצע בסתר, לכו"ע יש להבעל נאמנות לטעון שהיה כפוי, והגט בחזקת פסול דף מג ד"ה נאמנות

אם עניית אמן על נוסח ביטול מודעות מהני דף מג ד"ה שש

ביטול באמצע כתיבת הגט פוסל אף בבעל מי שמותר לכופו על מתן גט דף מד ד"ה ז

כשהותרו בהם קודם הנישואין שלא להנשא, ונישאו לא מקרי דיעבד אף לאחר הנישואין דף מד ד"ה התראת

להכשיר גט נצרך ביורר גמור, אבל לפסול ולאסור די בהטלת ספק דף מה הערה כח

המשתתפים בכפיית גיטין הם פסולים לעדות דף מו ד"ה וכמובן

עד הסותר דברי עצמו או דברי עדים אחרים, יש לפרש דבריו באופן שישוו דבריהם דף מז הערה כט

מה שאנשים המייעצים לבע"ד לילך לבי"ד, אינו יכול לשמש כהזמנה לדין כלל, וכן מיאונו אליהם מלילך לדין אין לה שום דררא ד"סרבנות" כלל דף מח ד"ה כל

איימו על הבעל שיכוהו, ולימים בא לבי"ד ונתן גט כרגיל, הגט הוא בחזקת פסול דף מח ד"ה ורביעית, ושם הערה ל

א"א לצרף הצעת בנ"א להבעל שילך לר"ת עם כפיית גט שלאחריו, שיעניק עלה ביחד דין דרך ברירה דף מט, ודף עד ד"ה אבל

א"א להתיר אשת איש אף מכה סברות חזקות דף נב הערה לא

עד יש לו זכות למסור עדותו אצל בי"ד שבוחר, וא"א לכופו להעיד אצל בי"ד מסוים דף נה הערה לב

מעגן ומורד גמור מכל עניני אישות הנס ממקום למקום, וליכא אפשרות לכופו ע"ד ברירה, כו"ע מודים שאם כפאוהו בשוטיין [עם פסק בי"ד על זה] הגט כשר דף נט ד"ה אי, ושם הערה לג

וגם להחת"ס ודעימיה הגט כשר בכה"ג דף סה הערה מג

מותר לעגן מורדת דמאיס עלי לכולי עלמא על כל משך ימי חייה דף ס הערה לג ד"ה ונמצא

אין לצרף שני קולות בגט אחד אפילו כשכל אחד מהם כשר כדיעבד דף סא הערה לה

דיני כפיה חמורים משאר דיני גיטין, מכיון דחוסר רצון הבעל פוסל הגט אף ע"פ דעת מיעוט הפוסקים דף סב הערה לו

אין ככח שום מורה או בי"ד להכשיר גט כפוי שבניגוד אף רק ע"פ דעת מיעוט הפוסקים דף סב הערה לח

להתלות כשרות כפיה על דעת האשה: אם היא חרוצה בדעתה שלא לחזור אצלו [אפילו כשאינה חייבת בזה], הוא בורות ועם הארצות המנוגד מהלכה דף סג הערה לח ד"ה גם, ודף סז הערות מה מו

כשמחייבים בעל על מתן גט אפילו ע"פ דעת רוב הפוסקים, אם הוא בניגוד לזכות קי"ל כהמיעוט, הגט פסול לכו"ע דף יט אות ו

וכש"כ כשכפאוהו בניגוד דעת המיעוט, הגט פסול לכו"ע אף כשרוב דיעות מכשירין אותה דף כ הערות ח ט

נתבע המוכן לילך לבי"ד כשר, אסור לתבעו בעש"ג אף כשמחויב ע"פ הלכה לילך לבי"ד אחר דף כב הערה י

בעל המוכן לדון אצל בי"ד כשר, אסור להכותו לילך לבי"ד אחר אף כשמחויב לילך שם ע"פ דין דף כב אות א

ואם נתן גט כדי להפטר מהמכות על שילך לדון שם, הגט פסול בין מדין מוטעה ובין מדין מעושה דף כג ד"ה וא"כ, ודף לו ד"ה ועוד, ושם הערה כד

גט מוטעה פסול אף בבעל שמותר לכופו דף כג ד"ה דמלבד

בעל נתבע לגט א"א לחייבו להעמיד מורשה דף כג ענף ד

כדו"ד שבין איש לאשתו, צריכין הבי"ד לשמוע הטענות מפי עצמם דוקא, וגם דוקא בזהו בפני זהו דף כד אות ג

בעל של מורדת מותר לכתחלה להרחיק נדוד, ואם כפווה לגט אף ע"ד ברירה, הגט פסול דף כה ענף ה, ודף עד ד"ה אמנם

בעל ההולך להשתקע במקום אחר אסור לכופו לגט ע"ד ברירה אף להסוברים שאינו רשאי לילך שם בלי הסכמתה, ואם כפווה הגט פסול דף כו אות ג, ודף כז הערה יז, ודף עג הערה נ

כפיה על דרך ברירה לא הותר רק במי ש"חייב" עכ"פ לגרש מדינא [אלא שאסור לכופו] דף כז הערה יט, ודף לב הערה כב

כפיה על מינוי שליחות לא מהני, ופוסל הגט אף בבעל מי שמותר לכופו על מתן גט דף כט ד"ה הנה

לכתחלה אין לעשות גט ע"י שליח קבלה דף כט ד"ה הנה

סרבנות הבעל לדין אינו מתיר עליו כפיית גט, אבל סרבנות האשה לדין אכן מתיר לבעלה לישא עליה אחרת דף לא הערה כא

א"א לדון דין מורד בלי התראה דף לד אות א, ודף עד ד"ה וגם

בי"ד שדנו בעל כ"מורד" על סמך דברי האשה מבלי לשמוע טענותיו, הוא דין מרומה ואינה בגדר הוראה כלל, וכפיה הנעשה על סמך זה פסולה לכו"ע דף לד אות ג

פס"ד המבוסס על מציאות מסולף אינה בגדר "הוראה" כלל [אף לא כ"מוטעת"] דף לד אות ד, ודף קד אות ז

בי"ד המתעסקים בכפיית גיטין תמורת הון רב, הם פסולים לדון את הבעל על תביעת גירושין דף לו ד"ה ובפרט

הדין שהתובע הולך אחר הנתבע אינו רק לענין שהתובע צריך לילך לדון בעיר הנתבע, אלא ה"ה דאם יש שם כמה בתי דין, יש להנתבע זכות בחירת הבי"ד, והתובעו בעש"ג משום שרוצה בכי"ד אחר הוא מרים יד בתורת מרע"ה דף לו הערה כד

כפיית גט על טענת מאיס עלי, פסול ובטל לדעת רוב מנין ובנין של הפוסקים, כולל: השו"ע ונו"כ דף מא הערה כה

בעל שסבל זמן קצר ממרה שחורה ליכא שום דיעה שזה יכול לשמש כדררא כלשהו להיתר כפיה דף פ הערה נב

אף הרמב"ם לא התיר לכופ"ע רק כשרואין מאיסות אמיתי ולא על נימוקי סרק שאינם ממין טענת מאיסות דף פא ד"ה וא"כ

חדר"ת ל"ש רק כשמוציא לעז שקר על גט, אבל הרואה פסול בגט חייב לערער וברכות יחולו עליו, והאומר עליו שעובר על חדר"ת, החרם שב על חיקו דף צ הערה נד

עדות שהוגבה שלא בפני הבע"ד, א"א להגבותה שנית דחיישינן דמחמת כסופא יעמיד דבריו הראשונים דף צג הערה נה

החיוב להכריז בפומבי על ממזרים דף צה ד"ה ומצוה

ביאור מקיף בדין תצא מזה ומזה דף צט

להכשיר כפיית גט מנימוק "דיעבד" אף לאחר הנישואין [וכש"כ קודם לכן] על סמך דיעות יחידאות שהם בניגוד לרוב מנין ובנין הפוסקים ובניגוד לדעת כל נו"כ השו"ע, הוא עקירת כל התורה ומעשה "ריפארם" מובהק דף סג הערה לט

כל שהמורד חוזר ממירדתו אף לאחר כמה שנים ליכא אף חיוב גט, וכש"כ דשןב ליכא שום דרא דהיתר כפיה דף סז הערה מה

שלשה תנאים הנצרכין להיתר כפיה על דרך ברירה על בעל שהלך למרחקים דף עב ד"ה ד

הסומך על היתר למרות שידע שאינו מחזיק מעמד להלכה, הו"ל רשע מזיד ופושע ופסול לעדות ולשבועה דף עב ד"ה גם

מפתחות להיופים בדברי הפוסקים מהרבנות ורב פלם:

שנאסר הכפיה מעיקר הדין, לא התיר שום פוסק בדיעבד, והעושה כן הוא פוקר ועוקר דת דף סג ד"ה בשו"ת, ושם הערה לט

כותבים בשקר שהחזו"א חולק על החת"ס הפוסל כפיית גט שבניגוד לדיעה הפוסל, בו בזמן שהמדובר שם מנידון אחר לגמרי, ואדרבה בזה הוא פוסק להדיא כוותיה מד"ע דף סד הערה מ

מזייפים בודון דברי רבינו ירוחם כאילו דס"ל: דכששניהם מרדו זע"ז אז מותר לכופ את הבעל אף אחר שחזר ממירדתו, תוך שמדלגים מלשונו שכתב להדיא להיפך דף סט ד"ה דברי, ושם הערה מח

מתאחזין על דברי הגרש"ק בתשובה שאינו מן הנידון, ומתעלמים בזדון מדבריו על אתר בשו"ע דף יט אות ה, ודף פב ד"ה פלא

ציטוט שקר בשם האגר"מ בדין אם האשה צריכה ללכת לד"ת במקום הבעל דף פב ד"ה וסברא

ציטוט שקר בשם מהרש"ם כאילו שמכשיר כפיה דמ"ע בדיעבד, בו בזמן דאירי שם מקידשה ברמאות, אבל במ"ע פסק שם להדיא לפסול להלכה ולמעשה אף בדיעבד דף צז ד"ה א

רוצים לבסס בסילוף הוצאת "צו עיכוב" על בעלה של מורדת דמ"ע, על הדין בשו"ע קנ"ד ס"ח, בו בזמן שהפוסקים כתבו להדיא דדין זה ל"ש במורדת כלל דף כו הערה טז

כותבים שיש חולקים רבים על החת"ס, בעוד שאף חולק יחיד ליכא, והמון פוסקים כתבו להדיא כוותיה דף ס ד"ה אמנם

מדמין בסילוף פסולי דרבנן בגט, להפסול דחסרון רצון הבעל הפוסל אף ע"פ מיעוט הפוסקים דף סא ד"ה ברם, ודף סב הערה לז

מעמיסים בשקר כשיטת הרא"ש כאילו שמכשיר כפיה דמ"ע בדיעבד, מה שז"א כלל דף סג ד"ה בשו"ת, ושם הערה לט

כותבים שקר במצח נחושה: דכל האוסרין לכופ"ע במ"ע מכשירין בדיעבד, בו בזמן שכל הפוסקים, כולל כל נו"כ השו"ע כתבו להיפך: דפסול אף בדיעבד. ואף תשב"ץ היחיד לא כתב רק למקומו ושעתו שנקטו שם בכל דבר כדעת הרמב"ם, אלא דעכ"ז החמירו גם התם שלא לכופ, להם הכשיר דיעבד. ואף במקומות אלו כבר כתבו יוצ"ח בדור שלאחריו: שהסכימו לפסול אף שם בדיעבד, אבל בשאר מקומות

מפתחות לדברי הכל ובורות מהרבנות ורב פלם:

הם דנים בעל כמורד, בלי התראה כדין ובניגוד הגמור לדברי כל הפוסקים דף לד אות א

הם דנים בעל כמורד על סמך דברי האשה בלבד מה שאמרה שלא בפני הבעל, בניגוד דברי הפוסקים דף לד אות ב

מצרפין מה שבנ"א הציעו להבעל לילך לד"ת עם המכות שקיבל אח"כ כאילו דביחד הוי כפיה ע"ד ברירה דף נ ד"ה נראה

דברי הבל: דכיון שבי"ד ודאי לא עבדו שלא כדין, על כרחך שהבעל הבין שהבריונים יעזבוהו אם ירצה לילך לבי"ד, וכיון שלא אמר כן, ממילא הו"ל הכפיה ע"ד ברירה דף נ ד"ה דאל"כ

רוצין להתיר אשת איש ע"פ "משלים" מגוחכים דף נב ד"ה הגע

רוצין להנהיג הפקרות: שהיתר כפיה יהא תלוי בבעת ובהחלטת כל מורה קל דף סב ד"ה וצ"ל, ושם הערה לח

כאילו שמאסר בא"י או עיכוב יציאה אינו כפיה, תוך כדי שמתעלמים מהסכמת כל הפוסקים שכתבו להיפך דף יא הערות א ב

מחליטין בעל כמורד ומתירין עליו כפיה רק ע"פ דברי האשה בלבד, מבלי לשמוע טענותיו דף לא ד"ה דינו, ודף פא ד"ה גם

בורים הללו מדמין חדר"ג שאינה רק מ"תקנה" בעלמא לערוה החמורה דא"א, וכאילו דסרבנות הבעל מתיר עליו כפיית גט, כמו שסרבנות האשה מתיר לבעלה לישא אחרת דף לא הערה כא

רוצין להתיר כפיה ע"ד ברירה על בעל של מורדת, דבר שלא הותר כן בשום פוסק רק במי שחייב לגרש דף לב הערה כב

התירו בנכליות כפיה ע"ד ברירה, למרות שידעו שבמציאיות א"א לבצע הכפיה באופן הברירה, ואח"כ רוצים להכשיר כפיה גמורה מן הנימוק בדיעבד דף לג ד"ה אמנם

כאילו דמה שהבעל לא שאל מה שכתוב בתוך הנייר מה שהכופים תפסו בידם, זה מטיל דין ברירה על הגט דף עח ד"ה והם

כאילו דליכא עצה במ"ע רק לעשות גט פסול . . . דף עט ד"ה ואני

כאילו שבעל שסבל זמן קצר ממרה שחורה, מותר לכופו בשוטים אפילו לאחר שנתרפא דף פ ד"ה גם

כאילו דאף כשהאשה הודית שאינה מואסת בו, מ"מ מותר לכופו

מכח טענת סרק שהבעל אינו הולך לטיפול דף פא ד"ה רק

כאילו שבעל הממאן להצעת סתם בנ"א מליילך לבי"ד [כלי הזמנה], נעשה סרבן לדין, מי שמותר לכופו לגרש דף פג ד"ה וכן

כאילו דלאחר שהאשה נשאת בגט פסול, שוב אסור לערער על הגט, דמי שכבר התחיל לאכול חזיר מותר להמשיך . . דף צה הערה נ"ו

כאילו ששותף הדירה אינו נאמן לעדות, כיון שרצה לעכב על הביונים שלא לכופו דף צז ד"ה ומה.

מפתחות להרמאות מהרכנות ולשקרים גסים מהם ומרב פלם בפרמי העובדא:

ליצים הללו הוציאו כל הזמנותיהם על שם הבעל שלא נשלחו לו מעולם, וגם באופן של"ה להם שום אפשרות להגיע לידו, ורק כדי שתשמש בהתיק כהיתר [מזויף] לדונו שלא בפניו . . . דף יג ד"ה נפלא, ודף כט ד"ה ובהתאם, ודף ל ד"ה בי"ד, ודף נה ד"ה מוציאים

ליצים הללו הוציאו הזמנה על שם הבעל שנמצא בארה"ב על אדרעסע USA, ועכ"ז לא התביישו לקבוע זמן הדיון ל"בו ביום" דף ל ד"ה בי"ד

משקרים שהבעל ברח מאשתו בכגדו בה דף ל ד"ה הנימוק

משקרים כאילו שהבעל מרד מכל עניני אישות . . דף לא ד"ה דינו, ודף סה ד"ה בנידון

משקרים שהבעל לא יצר עמה קשר בבואו כאן . . דף לא ד"ה ואינו

משקרים שהבעל עיגן את אשתו דף לא ד"ה ועיגן

משקרים שהבעל סירב מלדון עמה בד"ת דף לא ד"ה ובנוסף, ודף עז ד"ה ואחרי, ודף פ ד"ה והיא, ודף צז ד"ה ב

מייצרים שקר גס: כאילו שהבעל נס ממקום למקום להחביא עצמו שלא ימצאיהו דף לט ס"ו כא

מעלימים עדותו של האדמו"ר מלעלוב מכיון שלפי דבריו יוצא שהגט פסול דף נז ד"ה רואין

מחליפים דבריהם באם הכפיה נעשה ע"ד ברירה . . דף נח ד"ה יש

משקרים במצח נחושה בשם בי"ד רלב"ג, כאילו שכתבו שהגט נעשה ע"ד ברירה דף סה ד"ה ביה"ד

מכחישים במצח נחושה ערעור הבעל על הגט . . . דף סו ד"ה ומה

כותבים הלוחך ושוב בשקר כאילו שהרב שטרנבוך הסכים להכשר הגט דף סו ד"ה פסק, ודף צא ד"ה לאחר, ודף צז ס"ו ע, ושם הערה נז, ודף קב הערה נט

החליפו התנאי של הרב שטרנבוך להסכמת ההיתר, בדברי בורות והבל דף סח ד"ה נחוץ, ודף ע ד"ה ראיתי

כותבים שקר גס: שהרב שטרנבוך חתם על ההיתר דף ע

כותבים שקר שבי"ד רלב"ג הכשירו הגט, בעוד שכתבו מפורש שאינם אומרים מאומה דף נג ס"ו לג, ודף ע ד"ה נתקבל

מנצלים בשקר "תעודת פניה" כאילו שזה משמש כאישור על "הכשר" על הגט דף עג ס"ו נג

כותבים בשקר כאילו שפרשה זו מתמשך כבר עשר שנים . . דף עז ד"ה הנגה

כותבים שקר כאילו שהאדמו"ר מלעלוב סירב מלשתף פעולה דף עז ד"ה הנגה

מייצרים שקר שהבעל סובל ממרה שחורה דף עט ד"ה מה

מכחישים בשקר שהאשה לא עזבה הבית דף פא ד"ה אבל.

מפתחות לענינים שונים:

הירוס הדת היוצא מאנשי ביתם של זקני גדולי הדור בהניחם להתווסף על ענינים מסובכים בהלכה מה שברור שאין בכוחם לבררה בזקנותם, ומאידך גיסא אינם מניחים לאנשי אמת להתקרב אליהם, ומתוך זה גורמים להשפיל כבודם בבזיונות עצומים דף טז ד"ה כדאי, ודף כח הערה כ, ודף לט ד"ה ברם, ודף צו הערה נז ד"ה אבל

"קירוב הדעת" החדש השורר בין הרבנות ולעדה החרדית צריך להדאיג כל יר"ש דף סו הערה מד

לדון רק ע"פ מה שנמצא בתיק תוך כדי להגביל מה להרשות לתוך התיק, הוא עקירת כה"ת כולה דף סח הערה מז

דברי הפוקר שאנן: שדברי רבינו ירוחם משמש להם נע"י זיוף

לשונון כ"אנטיבייטיקה" להתיר איסורים דף סט הערה מט

הפירצה בהתחקות בענייני גיטין לחוקות העכו"ם, דבימי קדם כשאצל העכו"ם ל"ה דבר כזה: כגירושין בין זוג, התביישו המתדמין מד"ת שמרשה זאת, ואח"כ כשהעכו"ם אישרו גירושין ונתנו להאשה כח שוה להאיש, שוב לוחמים לשנות דיני תוה"ק ורוצים לדמותה כדיניהם דף עו ד"ה ונזכרתי

הגבירים המוכנים ליתן ממון בעד כפיה, אינם מבינים שיוצא מזה מכשול גדול בגט פסול, וממון זה אילו נתנוה להבעל היה ברוב פעמים מסכים לגרש דף עו ד"ה ועוד, ודף פד ד"ה ומה

נכליות רב שפרץ המהרס הכי גדול, שמשמש כדולה ומשקה הראשי ממים המאררים של הרבנות למחנה היראים . . . דף פט הערה נג

הקדמה מהמחבר, בהסבר נחיצות הקונטרס מדבר

א. הפיקורסות המפעפע בלב הרוצים לעקור דתוה"ק דכשרות הגט תלוי ברצון הבעל

קונטרס הנוכחי אשר אנו מציגים כהיום לפני הלומדים, שונה בצורתה מקונטרסים הקודמים שהוצאנו בענין זה: [פתילי חותם (373 ז' משס"ה) [מוצג בפנקס בי"ד (רישוס: 5005)], כפייה בסתר (עצמ מעש"6) [מוצג בפנקס בי"ד (רישוס: 5010)], כפיית מאסר (אדר מעש"3) [מוצג בפנקס בי"ד (רישוס: 5028 - 5029)], מלחמת איש דת (אלול מעש"ג) [מוצג בפנקס בי"ד (רישוס: 1098)]. דשם שמנו עיקר הדגוש על חלק ה"הלכה", וכאן סדרנו את הקונטרס לפי "סדר הזמנים", מבוסס ברובו על "דאקוומענטן" מתיק ה"רבנות" עצמם, כדי ליתן לפני הקורא תמונה מליאה מהשתלשלות הענינים, שלב אחר שלב על הסדר שאירעו.

ומעם הדבר, כי כל נידון שאנו מוסיפים להתמפל בה, וככל שאנו מתמחים בהענין, יותר אנו משוכנעים דשורש הבעיא של המתפרצים בזה, אינם: ה"סילופים בדבר הלכה", או: ה"תיאורים השקריים והבדויים שבאופן מציאת הדברים". כי זאת אינם רק ה"תוצאה" מעיקר הבעיא שלהם, שהם לקויים ב"אפיקורסות": מרידה מליאה ובעיטה מוחלטת בגזירת תוה"ק שכשרות הגט תלוי ב"רצון הבעל". דלולא זאת, היה בלתי אפשרי שיתדרדרו להגיע לדרגות שפלים כזה, ש"רבנים" ו"דיינים" הצועדים בשם התורה, לא יבושו לכתוב נימוקים בהלכה הספוג ורוי בהבל ובורות, מה שאף נער קטן מבין דיחויים, בצירוף "שקרים" בולטים וגלויים לעין כל. אין זאת רק שהכריחם לכסות על רקבון אפיקורסות המכרסם בתוכיות לבם, הוציאם מדעתם להשתמש באופנים מופרכים ומגוחכים שכאלו.

גם שונה נידון דידן כמהותה מנידונים הקודמים הנ"ל, כי שם היינו פועלים כ"יחיד", אבל בפרשה זו הכריזו שלשה בתי דין חשובים בפומבי על פסלנות הגט טרם החתונה האסור, ועכ"ז הרהיבו והתחצפו להנשא בריש גלי, על סמך "הכשר" עלוב שנתייצרה ב"נכלי דתות" ומצדקאות מגוחכים. על כן הרגשנו שיש "נחיצות" גדול להראות לעין ה"כלי חמס ושקר" ששימש להם להגיע למאוויים המרושע, "איך" שפעלו שלב אחר שלב, למען יבינו דור אחרון "ליצנותא דע"ז": "מה" הם ה"מכסיסים" המגוחכים כמה ש"הפורצים" משתמשים, ואיך שנשתלשל מכשול כזה.

ב. יתכן הנאולתינו תלויה ועומד בחיזוק בדקי דין זה: דכשרות הגט תלוי ברצון הבעל

כשנתבונן ונחקר בדבר, נראה דבצדק יכולים לקבוע בכרירות: דליכא שום דין אחר בתוה"ק, שנאמרו ונכתבו עליה כל כך הרבה שטותים והבלים, בורות ושקרים גסים וגלויים, כמו נגד דין זה: דכשרות הגט תלוי ברצון הבעל, ורואין בעליל: שיש איזה כח נסתר הדוחק לאנשים לבעוט בדין ברור זה. ועד כדי כך, שאנו נתקלין לאחרונה עם תופעה מחריד: שרעיונות מופרכים הללו מצאו להם קן גם בלב מורים הנמנים על מחנה החרידי, שהמבקר בעין חדה בתשובותיהם בדין זה, נפגש שם עם אותן הרעיונות הפסולים והמופרכים מה שהוריקו מכלי אל כלי מדברי פוקרי ה"רבנות", דבר הצריך לזעזע את לב כל חרד וירא לדבר ה' עד עומק הנפש, דהלא דבר הוא.

ובעמדינו על החקירה למצוא פשר בהסבר דבר מוזר זה, נצנץ ברעיונינו דיתכן שהבעיטה והמרידה בדין זה: דכשרות הגט תלוי ברצון הבעל, מעכב את גאולתינו התלויה ועומדת בחיזוק בדקי הלכה זו. וזוהו הפתרון, מדוע שהיצר מתגבר כל כך להפוך הקערה בזה, ועד כדי שמפתה ת"ח שיתנהגו כשומים גמורים, לכתוב בדין זה דברי בורות כגבר עברו יין, שאף נער קטן היה בוש לאומרה, בהיותו יודע שסופו תלוי בזה, ונסביר דברינו:

דהנה ידוע מספרי קודש: שכנס"י הם בכחינת "אשה" הנשואה ע"י מתן תורה, להקב"ה שהוא בבחינת ה"בעל", ויש ע"ז פסוקים מפורשים בכתבי קודש, עי' ישעיהו (נ"ד, ה'): כי בועליך עושיך ה"צ וגו', והושע (3, כ"6): וארשתיך לי לעולם וגו', וכל ספר שיר השירים מיוסד ע"ז, וגם הרבה מאחז"ל עי' גמרא (שנח פ"מ, ע"3): עלובה כלה וכו', ותנחומא (טו, ס' י"ד): וארשתיך לי וגו', כבעל לאשה, ובאגדה (מטות פ"ל, ס' ע"ו): שהקב"ה קידש את ישראל וכו', ע"ש. גם ידוע מספה"ק על פסוק (מיהלים קכ"א, ה'): ה' צלך: דהקב"ה מתנהג עם ישראל מדה כנגד מדה, [ע'י' שלח"ק (תולדות אדם, השער הגדול אום ש"ו. ומורה אור, משפטים אום כ"ה): שהביא ממדרש וזההיר (משפטים

מ"ג, ע"ב): אמר לו הקב"ה למשה, לך אמור להם לישראל.. כשם שאתה הוה עמי, כך אני הוה עמך, וכן אמר דוד ה' צלך וכו' עכ"ל, וע"ע בספר בעל שם טוב (פרשת קדושים, אומות כ"א-כ"ג. ופרשת לאה, אומ י"ג) ועוד, והדברים עתיקין.

ונמצא לפי"ו, דמפני חטאינו שמרדנו ופרקנו מעלינו עול תומ"צ, [לפי המצב של "רוב רובו" של כלל ישראל ה"י], אנו נחשבין כ"אשה שמרדה בבעלה" בטענת "מאים עלי" ח"ו. אבל הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו עדיין חביבותיה גבן ואינו רוצה להפרד מאתנו בשו"א, דוגמת בעל שאשתו מרדה עליו ומואסת בו, אבל הוא רוצה בה ואינו מסכים לגרשה. ובוזה נבין, מדוע היצר משקיע כוחות עצומים כ"כ להחדיר הרעיון הפסול: כאילו שאשה יכולה להפקיע את עצמה מתחת בעלה מרצונה אף נגד הסכמתו, ושנבעוט בהדין: שכשרות הגט תלוי ברצון הבעל. כי רוצה לעורר בזה מדנים על ישראל, כאילו דמאחר שמאסו בו בחטאם, כבר חל ה"גירושין" מאת הקב"ה [כביכול "בעל כרחו"], ושוב אין להם תקנה ח"ו, דהרי הקב"ה "כהן" [ע' גמרא (סנהדרין ל"ט, ע"ב)], וא"י להחזיר גרושתו.

אבל, אם בני יתגברו בכל כוחם ומעוזם לחזק דין ברור זה שבתוה"ק: שאשה אינה יכולה להפקיע את עצמה מתחת בעלה מרצון עצמה, כי "כשרות הגט" תלוי ועומד רק ב"רצון הבעל" בלבד. אז יש לנו לצפות, דלעומת זה גם הקב"ה יתעורר עי"ז להתנהג עמנו במדה זו, ויוחלט: שמעולם לא חל הגירושין מאתו יתברך, כי לא היתה "לרצונו" כלל, כמוש"א (ישעיהו נ', א'): כה אמר ה', איזה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה וגו', וכה"א (יחזקאל כ', ל"ג): חי אני נאם ה' אם לא ביד חזקה ובורע נמויה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם. כלומר, אינכם יכולים להפקיע את עצמכם ממני בשו"א, כמו שאשה אינה יכולה להפקיע עצמה מבעלה, וקשר הנישואין ממתן תורה נשאר קיים כמאז ומקדם, ובסוף כשנכיר בחטאינו ונחזור אליו בתשובה, יגאלינו גאולת עולם בב"א. ומלבד מה שהפורצים יצטרכו ליתן דו"ח על התרת "אשת איש" וטמיעת "ממזרים", ייתכן שגם יתבעו מהם דו"ח על עיכוב הגאולה, ה"י.

ג. כשהמנהיגים שותקים על חטא הנעשה בגלוי נחשב כ"חטאת הקהל" וכולם נענשים

ידועים דברי בעל העקדה (שער כ', וילא) וז"ל: בכל מה שחטאו היחידים בכל ציבור וציבור בפרוץ באחד מהאיסורים שבתורה... שהעלם עין השופטים והמנהיגים מתיר אותם כאילו הם מותרים מן הדין, כבר הפכו בזה חטאות היחיד אל חטאות הציבור מכללם... שהחטא הגדול אשר יעבור עליו איש איש מבית ישראל בסתר, ושלא לדעת הרבים וברשות ב"ה, חטאת יחיד הוא, והוא בעוננו ימות ע"י ביד של מעלה או מטה... אמנם, החטא הקטן, כשיסכימו עליו דעת הרבים, והדת ניתנה בכתי דיניהם שלא למחות בו, הנה היא זימה ועון פלילי וחטאת הקהל כולה, ולא ניתן למחילה אם לא בפרענות הקהל... והוא היה עון סדום.. שהם ובתי דינים שלהם הסכימו... ולכן הוא טוב ומוטב שיברתו או ישרפו או יסקלו החוטאים ההם, משתעקך אות אחת מהתורה בהסכמת הרבים... ומי שלא יקבל זה כדעתו, אין לו חלק בבניה ונחלה בתורת אלוקית, עכ"ל.

והנבאן דבריו אלו "להלכה": במשיב דבר (מ"ב, ס' מ"ג), זכרון יהודה (מ"א, ס' קע"ט), מהרש"ם (מ"ו, ס' ק"ד) [שהוסיף בתוקף דברי העקידה להלכה בזה"ל: ועי' בב"י (אור"ח ס' מ"כ"א) שלמד דין מדברי העקידה, עכ"ל], ארחות חיים (אור"ח ס' תקנ"א, נהגהו מהרש"ם), מנחם משיב (מ"א, סוס"י מ"ה), הגר"ח"ע [הובא דבריו בשרידי אש (מ"ב, ס' ד', נספח ג' מכת"י)], באר חיים מרדכי (כולל, מ"א ס' מ', ד"ה אולס. ומ"ב ס' כ"א, ד"ה ומה. ומ"ג ס' מ"ט, ד"ה וכן), דברי יואל (ס' ז"ו, אומ י"ד, אד"ה ומ"ט). ומעתה, אם כך גדול העונש אף רק על "העדר המחאה" בפושעים, מה נענה על פירצה נורא כזו המזוין בהענקת "גושפנקא דהיתירא" מקלים רקים ושקרנים, ה"י.

אשר על כן, בהיות שאין ספק בדבר, דכל עוד שה"עבריינים" בפרשה זו, ימשיכו להיות ביחד תוך כדי האיסור ד"אשת איש" בריש גלי, והמנהיגים לא ימחו בידם: לרודפם ולהפרידם זה מזה, בודאי שהקב"ה לא ישתוק על נבלה כזו שנעשה עוד עם "גושפנקא דהיתירא". ועלינו לדאוג דכשתבא פרענות הקהל [רח"ל כדברי העקידה הנ"ל] שבג"א לא ישאלו הקושיא: "מדוע"? [כי גם על הקב"ה קיים הענין ד"ללמד עליו זכות", וכמו ששמענו כ"פ מפי הגה"צ ר' אביגדור מילער זצ"ל, שאמר כן לענין הכליון הנורא במדינות אייראפע במלחמת עולם השניה], לכן בכדי להצדיק את הצדיק דמעיקרא צדיקו של עולם, נחוץ מאוד לברר ולהבהיר את האמת לעין כל. המחבר

בכדי ליתן "תמונה" ברורה לפני הקורא, סידרנו קונטרס זה על סדר האירועים לפי סדר ה"זמנים", כל "זמן" תחיל עם "סימן" בפני עצמו. [בכל מקום שה"מקור" מצויין בסתמא: "דאק." (ומספר), הם לקוחים מ"תיק הרבנות" מספר 9040/5]. עוד זאת עשינו ל"היכירא" לפני הקורא שיבחין מבטן מי יצאו הדברים: שהדפסנו את "דברינו" באותיות כזה, וכזה, ודברי זולתנו באותיות כזה, וכזה, וה"כירורי הלכה" באותיות כזה, וכזה, וכזה. וזה החלי בעוהשי"ת.

[סימן א] שילהי תשס"ז:

שליט"א (ב"פ) לאמריקע [דרך לונדון, לאחר שהותו שם כשבועיים]. וזהו מכח שני טעמים יסודיים: ראשית, בכדי להמלט ממאסר^(א) מה שהיה צפוי עליו שם, ע"פ איזום של האשה ועוזריה עליו: שתלך להמטרה ותאמר שהוא מכה אותה.

וגם הבחין שהיא מתכוננת ללכת לה"רבנות" עם תביעת גט, ודבר ידוע הוא: דכל בעל מי שאשתו פונית אליהם בבקשת גט, הרי הדבר הראשון מה שהם עושים הוא: להטיל על הבעל "צו עיכוב יציאה מהארץ"^(ב). [וכן נתברר אח"כ, דביום המחרת לאחר שנסע הבעל מאר"י, כבר היה עליו "צו עיכוב יציאה", וזה מאשר: שהבעל הצליח להמלט על נפשו ברגע האחרון ממש]. ואוי לו לבעל הנופל בפח יקוש שלהם כתוא מכמר, כשאינו רוצה לשמוע לגזירתם הנחרץ אצלם כבר מראש: שהוא חייב ליתן גט לאשתו [רק משום שכך התחשק לה], הם משליכים אותו ל"כלא", ומחייבים אותו בתשלומי מזונות גבוהים, עד שהוא נשבר לרסיסים ונותן גט באונס^(ג).

לאחר שהקימו בית בישראל ונולד להם שלשה ילדים, נתהוו אצלם סכסוכים רגילים בשלום בית, [כמו שמעיד ע"ז האדמו"ר מלעלוב שליט"א במכתבו דלקמן (סי' נ"ז)]. והאשה פנתה לרב מאשקאוויטש, מי שכבר איים על הבעל מראש: שילמד אותו לקח... וגירה את האשה נגד הבעל באופן מבהיל. עד שעזבו אותו, ופנו למשניהו גאלדבערגער, מי שג"כ ידוע עליו: שכבר החריב מאות בתי ישראל, כשהגברים אינם כורעים בירך לתביעותיו הכספיים המוגזמים. והוא פעל אצל האשה שתעזוב אותו, מקודם רק על שבתים, ואח"כ עזבה את הדירה כליל למשך כמה שבועות.

[סימן ב] ר"ח כסלו תשס"ח:

לאחר כמה שבועות שהאשה עזבה הדירה, הגיע הבעל ע"פ ייעוץ רבו האדמו"ר מלעלוב

א. ראה קונטרס כפיית מאסר (אדר תשע"ב, סי' ז') [מוצג בפנקס בי"ד (רישום 5029)], דהסכמת כל הפוסקים ראשונים ואחרונים: ד"מאסר" הו"ל כפיה גמור לא פחות מהכאה בשוטים, וז"ל שיבת ציון (סי' צ"ד): "ואין לך אונס גדול מבית האסורים, ושבי כולהו אינתהו ביה", עכ"ל. ומש"ב היב"א (ח"ג, אה"ע סי' י"ח - כ'), כאילו, דכיון שהחיים בבית האסורים שתחת ממשלת הכופרים בא"י, הם בתנאים נוחים, שאין מכים את האסורים ואין מרעיבים אותם, ממילא אינו "כפיה". אצ"ל שדבריו הללו הם מופרכים ועומדים מדברי כל הפוסקים שהסכימו פה אחד, דאף אם רק מונעים את הבעל מלעזוב את עירו, כבר הו"ל "כפיה" גמור הפוסל הגט, אפילו אם הוא חפשי גמור להסתובב בכל העיר, וכדלקמן (הערה ב'), והוא רוצה לשכנע אותנו: דלהיות מוגבל "בין כותלי בית אסורים" הוא קל מלהיות מוגבל "בתחום כל העיר".

ב. דבר הפוסל כל גט מה שהבעל נותן בגללה בכדי להסירה, אף מבלי שיאסרהו בכלא, וכדהוכחנו בקונטרס מלחמת אש דת (אלול תשע"ג, אות ו', בעיטה ד') [מוצג בפנקס בי"ד (רישום 1098)]: דכן הוא הסכמת כל הפוסקים ראשונים ואחרונים בלי יוצא מן הכלל, דאם צרים צעדי הבעל מליילך מחוץ לעירו למקום שרוצה, הו"ל "כפיה" גמורה, אף אם יכול להתסתובב חפשי בכל העיר. אלא דהיי"א (ח"ג, אה"ע סי' י"ח - כ'), וכן משניהו המ"ל (ח"א סי' כ'), אות ל"ז) מעלימים את עיניהם מדברי הפוסקים המפורשים כאילו שלא ראוה, דכתוצאת היותם תחת לחץ פטרונם בממשלת הכופרים: שיתאימו את ה"הלכה" לפי "חוקם" המיוצרים לדרכי חיי הפושעים, נאבד מהם פתאום כל "בקיאותם"... וראה לקמן (הערה ט"ז).

ג. ראה קונטרס כפיית מאסר (אדר תשע"ב) [מוצג בפנקס בי"ד (רישום 5029)], וקונטרס מלחמת אש דת (אלול תשע"ג) [מוצג בפנקס בי"ד (רישום 1098)], וספר משפטי ישראל (בני ברק, תשרי תשע"ד) שמבואר שם באריכות הקלקולים הנוראים היוצאים מתחת ידי ה"רבנות", המתירים עריות בפומבי ע"י בציעתם המון גיטין פסולים, רח"ל.

וגם כתבו: **"ד'כשיש אמטללות וטעמים לדבריו, אז האשה זריכה ללכת אחריו"**, ע"ש.

[סימן ג] **שבט תשס"ח:**

[**כחדשיים** לאחר בואו לכאן], תיכף משהבחין הבעל לדאבונו, שהרשעים המפריעים "הצליחו" להפר עצת השלום כנ"ל (סי' ב'). **התקשר** הבעל לבית דינינו, והביע לנו נכונותו להתדיין עם אשתו על כל תביעותיה, כלומר **שהמציא את עצמו לבי"ד מרצונו הטוב אף מבלי שקיבל הזמנה לד"ת**. ואף גם זאת עשה ליתר שאת: שביקש מאתנו לדבר עם אשתו [ע"י מספר הפלאפאן (סעלפאן) שלה שנתן לנו], כדי להודיע לה דבר זה. **וכן** עשינו: **שהודענו לה כנ"ל, ולדאבונינו מיאנה לשתף פעולה כלשהו**.

הרי לנו, דמיד בהתחלת הפרשה (טבת תשס"ח), ידעה האשה היטב היכן שבעלה נמצא, דהרי דיברה עמו שעות ארוכות על הטעלפאן, וגם שיתפה אז פעולה עם העסקן **גליק** לשלום בית. **ומיד** שהתברר שההשתדלות לשלום נתקל ע"י מפריעים, **המציא עצמו הבעל לבית דינינו מרצון עצמו**, בהצהירו שהוא מוכן ומזומן להתדיין עמה, **והיא לא שיתפה פעולה כלל, ואף לא השיבה: שרוצית לילך לבי"ד אחר**. **והשאלה** הנוקב ויורד עד לתהום הוא: האם בעל כזה הממציא עצמו מרצונו לבי"ד, מבלי שקיבל אף הזמנה אחת לד"ת, "סרבן" או "מורד" ייקרא, אתמהה?. [וראה לקמן (הערה כ"א)].

[סימן ד] **חודש חשוון תש"ע:**

התחילו האשה ושלוחיה לאיים על המכירים את הבעל: **שאם לא יתן לה גט אז יתנו לו מכות**. **וזאת, מבלי לשלוח לו אף "הזמנה" אחת לד"ת!**, וגם למרות שידעה היטב שבעלה מוכן להתדיין עמה בבי"ד, כמו שהודענו לה! וכנ"ל (סי' ג'). **ודבר זה** מאשרת ומצהירה **הרבנית מלעלוב תליט"א** ב"מכתבה" [שנכתב בחשוון תשע"ב] בזה"ל:

"אני הרבנית **דינה בידרמן** החתומה למטה, מעידה בזה **שדיברתי עם מרת רחל חיימוביץ אשת הרב אשר יעקב חיימוביץ לפני כשנתיים** מתאריך הנקוב למעלה [01/11/2011 שהוא ד' חשוון תשע"ב, כלומר שדיברה עם האשה בערך בחודש חשוון

ושנית, היה בואו לכאן מתוך החשבון: שעסקנים בכאן ישתדלו להשפיע על האשה שתבא אחריו הנה, וכאן בריחוק מקום מן רשעים הנ"ל המפריעים השלום, יש לצפות שיצליחו להשכין את השלום ביניהם. **וכן** היה שהעסקן **גליק** אכן תיווך ביניהם, **וכבר היתה אמורה לבא לכאן, והיו עומדים בשלב שדיברו מזה כמ"מציאות" קיים, וכדלקמן (סי' ס"ב)**. **אלא** שברגע האחרונה נתוודעו מזה המפריעים הנ"ל (סי' א'), והם הסיתו אותה ו"הצליחו" להפר את כל הצפיה לשלום שבדרך תיווך.

ועכ"פ זה מיהא ברור, דמיד בהתחלת הפרשה מרגע הראשונה שהגיע הבעל לכאן (כסלו תשס"ח), כבר **ידעה האשה היטב היכן שהוא נמצא**, דהרי דיברו ביחד שעות ארוכות על הטעלפאן, וגם שיתפה אז פעולה עם העסקן **גליק** לשלום בית. **ודבר** ידוע הוא לכל, **דמאז ועד עתה לא זז הבעל ממקום הימצאו בברוקלין שכונת בארא פארק, הכל** ראו אותו מתפלל יום יום בבתי מדרשים ציבריים, וכמשתתף בכינוסים ציבריים של מוסדות, ולקח חבל בשמחות פומביים של אדמורים, והיה מופיע אצל שולחנות פומביים של אדמורים שונים מיד שבת בשבתו.

ועכ"ז לא התביישה האשה להעמיד פני תם אצל בתי דין הרבנים וקריות אשדוד ובני ברק, כאילו שבעלה "נעלם" תוך כדי נסיון "לעגנה" בעוד שהיא רוצית בו, אלא שבליט ברירה כיון שהוא אינו רוצה בה, היא "מסכמת" ומרוצית עכ"פ בקבלת גט.. **והם** קנו ממנה שקר גס הזה בעיניים עצומות, כאילו שזה היתה "מציאות" ברור ואמיתי ממעל לכל ספק... במנוגד לההלכה הברורה: **שאסור לבי"ד לשמוע ולקבל טענת צד אחד שלא בפני צד השני, ובפרט בעניני אישות** וכדלקמן (סי' ז', ענף ד'), וכשלוך זה היא מה שגרמה לבסוף להכשלוך הגדול והנורא: דהפקרת אשת איש לעלמא שלא כדין רח"ל וכדלקמן.

ממכתב ההלכה:

ע"י שו"ע (סי' ע"ד, ס"ט ו'), ורמ"א (סס), ופתי"ש (שס, סק"א): **לאס הנעל טוען: שיש צמקוס מגוריהס אנשים המרגילים קטטה ציניהס "אין זו טענה ריקנית"**.

הנ"ל הנני מבקשת את כבוד בית הדין לאפשר לי כפיית גט". [דאק. 192427].

נפלא, איך שלא התביישה להתחיל מיד עם בקשת "כפיית גט" כצעד הראשון שלה, ועל איזה יסוד? על "שאינו מוכן לתת גט, על אף שדיברו עמו וביקשו זאת ממנו", היכן ואיך דיברו וביקשו זאת ממנו? ע"י שלוחים מחוץ לבי"ד!

לאור בקשת האשה כנ"ל, הוציאו בי"ד הרבני **אשדוד** בו ביום "הזמנה" [ראשונה] להבעל [כי הבינו שא"א להתחיל תיכף עם היתר כפיה כבקשת האשה, רק צריכין להעמיד פנים כאילו שמזמינים את הבעל [לדין]. הם קבעו יום הדיון על ג' סיון תש"ע, ומהות התביעה ציינו: כ"שונות – אישות" [כאילו שאף תביעת גט אין כאן...], וציינו את "כתובת דואר" של הבעל: USA... ומוסיפים בזה"ל:

"אם לא תופיע במועד האמור, רשאי הבי"ד.. להוציא פסק דין שלא בפניך.. לפי שיקול דעת ביה"ד". [דאק. 192462].

נפלא הדבר, שהוציאו ההזמנה על ה"אדרעסע" המוזר: USA, תוך כדי העמדת פני תם כאילו שאינם יודעים יותר ממקום הימצאו, רק זאת בלבד: שהוא נמצא ב"אמריקא", אבל באיזה "סטעיט" מהחמישים אינו ידוע להם... על אף שזה היה גלוי וידוע לכל היכן שהוא וכנ"ל (סי' ב' וג'). ומה גם, דכשבאו להכותו ולכופו על מתן הגט הפסול, אז אכן ידעו היטב היכן למצוא את ה"אדרעסע" המדויק שלו.... וגם מעמידים פני תם, כאילו שסברו באמת שבאופן זה יגיע ה"הזמנה" ישר לתוך ידו ממש.... וכן כל שאר ההזמנות דלקמן (י' סיון תש"ע, כ"ג אלול תש"ע, כ"ב חשון תש"ע) מבי"ד הרבני, כולם נכתבו ל"אדרעסע" המוזר והטפשי הלז, והבי"ד לא טרחו עצמם לחקור אף פעם, אם ההזמנה אכן הגיע ליד הבעל או לא, וכאילו שזה לא היה משנה כלום...

וכל זה משמש כהוכחה, שמיד מרגע הראשון לא היו מעונינים כלל שההזמנות יגיעו ליד הבעל, ובדיוק יותר: שהיו מעונינים להיפך: שההזמנות לא יגיעו לידו. דהרי אם יגיעו לידו, תתחיל מיד משא ומתן: אם נכון הדבר שהבעל חייב לחזור לאר"י

תש"ע]. **ואמרת** לה במפורש שיש לבעל בית דין, והוא מוכן לשבת בבית הדין שלו. ובנוסף בתוך כדי דיבור עם המדוברת מרת רחל חיימוביץ, היא איימה שיתנו לבעל מכות אם לא יתן גט ביפה".

"וכמו כן דיברתי באותו זמן [כלומר בערך בחודש חשון תש"ע] עם הרב מאיר יהודה שטרן מאשדוד, בנו של הרב שמואל אליעזר שטרן שליט"א רב מערב בני ברק (הבא מצד האשה). **ואמרת** לו את הדברים האלו: **שלבעל יש בית דין, והוא מוכן לשבת שם בבי"ד, ואין מה לדבר איתי. וגם הוא תוך כדי דיבור, איים במכות. דינה בידרמן".** [פנקס בי"ד, רישום 1084]

אנו למדין מזה שני דברים: א', עוה"פ כנ"ל (סי' ב'): שהאשה ועוזריה ידעו היטב במשך כל הזמן, תיכף משעה הראשונה, "היכן" שבעלה מצוי, דהרי ידעו לפנות להרבנית מלעלוב. וב', דבמקום שתנקוט האשה בצעדים המקובלים בכל העולם: להזמין לדין אצל בי"ד ולתבוע ממנו גט, בחרה היא ושלוחיה להתחיל תיכף באיום על "הרבצת מכות" להבעל כשלא יתן לה גט, איך? - ע"פ בקשתה ע"י שלוחים מחוץ לבי"ד...!. וזה מעיד בחוש: שלא רצתה כלל שהדבר יבא ויגיע לדין אצל בי"ד, כי ידעה היטב: שאין לה שום טענה הלכתית נגד הבעל, מה שלפיה יתחייב לגרשה.

[סימן ה] כ"ב אדר תש"ע:

האשה מכניסה "כתב תביעה" להנהלת בתי דין רבניים, שכותבת שם בכתב ידה, בזה"ל:

"נושא התביעה: "כפיית גט", היות ובעלי נמצא בחו"ל זה שנתיים וחצי, ואינו מוכן לתת גט, אפילו שדיברו עימו וביקשו זאת, ובחיי הנישואין דיבר המון על גירושין". [כנראה שכתבה כן ע"פ ייעוץ העו"ד שלה, כדי לייצר תמונה כאילו שהיא רצתה בו, ומה שהבעל בא לכאן הוא משום שהוא אינו רוצה בה, והא ראייה: דהרי כבר דיבר על גירושין טרם כן... וממילא הרי היא "עגונה" אומללה... [וממשכת]: **"מבקשת אני מבית הדין לאפשר לי "כפיית גט" כדי לעזור לי להשתחרר מעגינותי הקשה, על סמך**

ממבט ההלכה:

ה"הזמנה" וגם ה"פסק" הם טעותים עצומים

הנה, עלם הדבר מה שחייב להיות לזכר לאר"י להתדיין עם אשתו, הוא "טעות גדולה משנה" גמור, דהרי הדבר פשוט, דאם האשה רוצה להתדיין עמו, אז נריכה לילך למקום הימלאו. וגם פשוט, דאף אם לו היו שולחים לו הזמנתם, וגם היה מגיע ליד הצעל [מה שז"א], מ"מ לא היה מחוייב להתחשב עם הזמנתם כלל, וכדיבאר הדק היטב לקמן (סי' ז) ע"ש. ובמילא פשוט, דגם מה שקיימו את איומם לדון על רקע זה שלא בפניו, דכל אחד משלבים הללו הם "טעותים" גמורים "דבר משנה" כשלעצמם, וכדיבאר הדק היטב לקמן (שם) ע"ש.

[סימן ו] ב' ניסן תש"ע:

אח"כ הלכה האשה גם לבי"ד הישר והטוב דקריית אשדוד, בראשות הרב גרוס שליט"א, והם הוציאו "הזמנה" להבעל, בזה"ל:

"באה לפנינו האשה מרת רחל חיימוביץ, ובפיה טענות שעזבת אותה ונסעת לחו"ל בלי רשותה, וכן שאינך משלם מזונות, לא לה ולא לילדיה. ותובעת שתבוא לאר"י לדון עמה על כל הענינים הנ"ל".

יש להבחין, דאצל בי"ד זה שינתה האשה את מהלכה לגמרי מאצל בי"ד הרבנות, דשם ביקשה באופן גלוי וברור: שיאפשרו לה "כפיית גט" וכנ"ל (סי' ה). **דהרי** אצלם מותר לכתחלה לעשות "גט מעושה", רק על סמך "רצון האשה" בלבד, וכמו שעושים כן מעשים בכל יום, להשליך את הגברים לכלא עבור מתן גט, [וזו די לפסול גיטם של אלפי אחרים שנכנעים מפחד זה מיד בתחלה].

אבל כאן אצל בי"ד זה הורו לה יועציה: דלא רק שלא תבקש מהם מיד "היתר כפיה", זה ודאי לא, אלא דאף לא תתבע אצלם "גט" כלל ועיקר. רק תעמיד פני "עגונה" מי שבעלה עזבה לאנחות בלי משען ומשענה, רק בשביל שהוא בוחל וממאן בה, וגם רוצה לצערה ולהכאיבה. ולכן כתבה בתוך ההזמנה זו, שכל טענתה הוא: שעזב אותה בלי משען, וכאילו שזהו תביעתה הבלעדית: דהייתכן שעזב אותה, ובזה רצתה לייצר המשמעות

בכדי לדון שם, וחישי מהר יתברר שאינו חייב בזה וכדלקמן (סי' ז, ענפים א" וב). **ומה** גם, דכשילך בכאן אצל בי"ד הגון שיפסקו כדינא, הרי יש לחוש דכל תכנית הוצאת גט בכפיה יתבטל, דהרי יתכן שיתברר: דלא רק דליכא בנ"ד "היתר כפיה", אלא דאף "חיוב גירושין" בעלמא ג"כ ליכא.

ובעיקר, חרה להם מאוד על בעל דנן, על שטיפחם על פניהם במה שהצליח להתחכם עליהם ולהתחמק מתחת ידם הרשעה ומפח יקוש שלהם בעוד מועד וכנ"ל (סי' ב). **ועל** כן שאפו להתנקם בו וללמד לקח לו ולאחרים למען ישמעו ויראו, דמי שבורח לחו"ל בכדי להמלט מגט שע"י "מאסר" שלהם, אז לבסוף יסתיים בגרוע מזה: שיוכרח ליתן גט ע"י "מכות רצח", וע"כ לא שלחו לו הזמנות.

אלא דלצורך "כסות עינים" להעמיד פנים כאילו שהם אנישיים ותורניים, הפועלים ע"פ סדר ו"סיסטעם", על כן הוצרכו להציג תמונה מסולף: **וכאילו** שהמדובר כאן הוא מבעל שאכן קיבל "הזמנות" לד"ת, אלא שפשוט התעלם מהם, כי הוא "מסרב לדין" גמור, והא ראייה: דהרי לא השיב מאומה על המון ההזמנות ש(לא...) נשלחו אליו... **כדי** שכל זה תשמש להם בחדא מחתא, כאמתלת "היתר" על מה שדנהו שלא בפניו, וגם רק על סמך שמיעת טענת האשה בלבד. **על** כן הוציאו "הזמנות" מתחת ידם מבלי לשולחם אליו, למען שישאר בהתיק לימים הבאים כמשמעות: שהמדובר כאן מבעל שקיבל מספר הזמנות ולא ענה להם.

אבל הקושיא מרפסת איגרא, דאיך חושבים שהקורא ישתכנע בצדקת מעמדם, תוך כדי שנראה בעליל איך שהם פועלים ב"סתירה" גלויה מיניה וביה. **דבו** בזמן שמצד אחד הם מעמידים פני תם כאילו שאין ידוע להם היכן שהוא נמצא, וכותבים כ"כתובת דואר" שלו: USA ולא יותר. **הרי** מצד השני הם רוצים לדונו כ"סרבן"... כאלו שחשבו באמת שע"פ "אדרעסע" טפשי וליצני שכזה, אכן יגיעו אליו הזמנותיהם..? תיקו!.

כמובן ואצ"ל, ד"הזמנה" כזה שלא נשלח להבעל, לא הגיע מעולם לידו כי לא הבי"ד, ולא האשה, וגם לא עוזריה, היו מעונינים שהזמנה אכן יגיע לידו, אדרבה, רצו בדוקא להיפך: שלא יגיע לידו.

"בפנינו עדים החתומים למטה, נימסרה הזמנה הנ"ל כולל התוספת שבכתב יד מלמטה [הנ"ל (ד"ה ובאם)] לידי אשר חימוביץ".

(1) _____, עד, טל: _____.

(2) _____, עד, טל: _____.

הנה, מה שמקום חתימת העדים נשאר ריקן, זהו הוכחה גלויה שהבי"ד ידעו והבינו: "הזמנתם" לא הגיע ליד הבעל. ומעתה אפילו אם נימא, שהאשה העלימה מהם נכונותו של הבעל להתדיין אצל בית דינינו וכנ"ל (סי' ג') [וכדמסתבר כן]. "מ"מ אין שום הצדקה על מה שהוציאו על סמך הוצאת "הזמנה" זו, מה שהבעל לא קיבלה מעולם, "פסק דין" להתיר עליו "כפיה בדרך ברירה" כדלקמן. **דאיך** אפשר להוציא פס"ד כזה, טרם שביררו שהבעל קיבל את הזמנתם, הייתכן שבי"ד חשוב שכמותם לא ירגישו אחריות לנקוט צעדים להבטיח שהזמנתם אכן הגיע ליד הבעל.

ואם כל זה אכתי לא היתה די לעוררם לחשוש: שהזמנתם לא הגיע ליד הבעל, מ"מ זאת ראו עכ"פ מפורש בהכרזת בית דינינו דלקמן (סי' כ"ז), בערעורו של הבעל על פסלנות הגט שלאחר ביצוע הכפיה, שהוא טוען: **שלא הזמנתי מעולם לד"ת. והייתכן** שעכ"ז שתקו במשך שנתיים מאז, וגם לרבות לאחר שנתארסה האשה עם איש זה, עד ששה ימים קודם החתונה האסורה. **דרק** אז נתעוררו משינתם הכבידה להוציא "צו מניעה" חלושה [עד.. "לאחר בירור הדברים", מה שזה כבר לא הועיל מאומה, וכדלקמן (סי' ס')]. **וזוהו טענה שאין עליה שום תשובה כלל.**

אחר כך [כנראה לאחר זמן מה], הוסיפו בשולי המכתב, בזה"ל:

"**החלטה במעמד צד אחד: באם הרי אשר חימוביץ יסרב לבוא לא"י לדון בתביעת אשתו מרת רחל חימוביץ, או לחלופין יסרב לשלוח גט פיטורין לאשתו כבקשת ביה"ד במכתב הנ"ל. הרי יש לכל מי שיש היכולת בידו, לכוף אותו בשם בי"ד: או שיבוא לדון עמה בא"י, או שיתן גט פיטורין, ועל העדים להעיד בפני בי"ד שהכפיה נעשה בדיוק כפי פסק בית דין, דהיינו או שיבוא לא"י, או שיתן גט פיטורין, וכל זאת**

המסולף: כאילו שהיא רוצית בו, אלא שהוא עזב אותה מחמת ש"הוא" ממאן בה... [והם ממשיכים]:

"**האשה קיבלה על עצמה את בית הדין לדון בתביעה, וחתמה על שטר בירורין כדין. על כן הנך מוזמן לבא מיידיית לארץ ישראל, לדון על כל התביעות הנ"ל בבי"ד דידן או בבי"ד אחר בעיר אשדוד מקום מגורכם.**" [כוונתם בהדגשתם "מקום מגורכם" ניכר, שרוצים להצדיק בזה מדוע שהחליטו: שהוא חייב לבא לדון שם, אבל זהו טעות עצום, וכדיבואר לקמן (סי' ז', ענף א'). וממשיכים]:

"**האשה הצהירה בפנינו, שאם אינך רוצה לבוא לכאן לדון בעניינים הנ"ל. הרי שתוכל לשלוח לה - לאשתך - גט פיטורין, והיא מוכנה לקבל את הגט.**"

גם מלשון: "והיא מוכנה לקבל את הגט", יוצא כטצדקי הנ"ל (ד"ה יש): לעשות הרושם המסולף: כאילו שהמדובר מ"עגונה" מובהקת, שמתגעגעת על בעל נעוריה שעזבה לאנחות, ורק "בלית ברירה", כדי שלא תשאר גלמודה לנצח הוא "מוכנה" לקבל גט... **רושם** מסולף זה יוצא מכל נוסח ה"הזמנה", וכאילו שעיקר טענתה הוא: מדוע שעזב אותה לאנחות ובלי משען, אלא דאם הבעל אינו רוצה לבא להתדיין עמה ע"ז, הרי זאת אומרת שהוא ממאן בה לחלוטין. **אז** כיון שאין לה תקנה אחרת, על כן הם נותנים לו הברירה לשלוח לה גט, מה שהיא "מוכנה לקבלה...". [וממשיכים]:

"**ובאם יש לך אי אלו טענות נגד הזמנה זו, עליך לפנות תוך עשרה ימים לביה"ד "מישרים" - הגאון ר' דוב כהנא שליט"א, טל: 732,9053388.**"

אינו מובן, מדוע שעליו להתקשר דוקא עם בי"ד זה, דממנ"פ אם הוא משועבד לחזור לאר"י ולדון שם, א"כ מהו התועלת להתקשר עם אותה בי"ד שבכאן, ואם אכן יש לו הזכות להתדיין כאן, מדוע אינו יכול לבחור בבי"ד אחר וכמו שעשה וכנ"ל (סי' ג'). [וראה לקמן (הערה כ"ד) עי"ש].

גם הכינו נוסח "אישור מסירת ההזמנה" בזה"ל:

ואיזה מן דהו ["עסקן" בלעז] הלך אצל זקני גדולי דורינו, והחתימם על "הזמנה ופסק" הנ"ל מבי"ד קרליץ, [שיש בו כמה טעותים גמורים בדבר משנה וכדלקמן (מד"ה מבט ההלכה)], בזה"ל:

[א], "הנני לאשר את הנ"ל, נסים קרליץ.
[ב], ב"ה, הריני מצטרף להנ"ל, וחלילה לבן ישראל כשר לעגן בת ישראל, ועליו חיוב על פי התורה לשמוע דעת תורה כנ"ל, ואז יטיב לו בזה ובבא, ע"ז באעה"ח מצפה לישועה, שמואל הלוי ואזנר. [ג], הדבר ברור מדין תוה"ק, שאי אפשר לו לעגן אשתו, ויש לחייבו לבוא כאן לדיון, וכשיבא ידונו דינו, ומצוה לכל אחד לעזור להביאו בקרוב, המצפה לרחמי שמים מרובים, משה שטרנבוך. [ד], הרינו להצטרף לדברי הרבנים הגאונים שליט"א, שמחוייב הנ"ל לציית לדברי בד"צ, ולהושמעים ינעם, יצחק טוביה ווייס".

כדאי לדעת: דגם מכתב "פסק הזמנה" זה, שעם "חתימת זקני גדולי דורנו", לא נשלח, ולא הגיע מעולם ליד הבעל, ועדיין לא זכה לראותה עד עצם היום הזה, דהאשה ועוזריה טמנו כל "הזמנות" הללו בכיסם... כי כל עצמם של "הזמנות" הללו לא נצרכו להם בשביל התכלית: שהבעל יבא לד"ת, אדרבה הם רצו בדוקא שלא יבא לד"ת, וידונו אותו שלא בפניו, ועל כן העלימוה ממנו. כדי שתשמש להם למפרע כ"הכשר" על כפיית הגט [שלא כדיון], כאילו שהמדובר מבעל "מעגן" ו"מסרב", דאיך ידע מישהו שלא שלחו ההזמנות להבעל מעולם. וזהו דוגמא מובהקת מעשיית חוכא ואטלולא מזקני גדולי דורנו שליט"א, שסברו לתומם שמכתב זה נועד להבעל, ועל כן הוסיפו כמה מלים לזרזו על כך שיבא לד"ת, בו בזמן שלמעשה טמנוה בכיסם... וכדי בזיון וקצף. [וראה לקמן (הערה ה', ד"ה ופשוט, והערות כ', ונ"ז)].

ממבט ההלכה:

ועתה נפן לדון ממבט ההלכה, אם פסק דינם של שלשה בתי דין הנ"ל ["רבנות", "אשדוד", "בני ברק"]: שהבעל חייב לחזור לא"י לדון שם עם אשתו, מה שעל "חיוב" זה בנו ה"היתר כפיה שבדרך ברירה", ונראה אם הוא מחויק מעמד לדינא, או לא.

כמבואר בשו"ע ס"י קנ"ד ובנו"כ. [נחתם]: שמואל דויד גרוס, צבי הירש ויזניצר, אלעזר שטרן". [דאק. 60596, 322502].

גם "הזמנה" זו, לא נשלח ולא הגיע מעולם ליד הבעל, כי לא האשה, וגם לא עוזריה, היו רוצים שהזמנה אכן יגיע לידו. אדרבה, רצו בדוקא להיפך: שלא יגיע לידו, וגם הבי"ד ידעו והבינו שלא הגיע "הזמנתם" לידו [וכנ"ל (ד"ה הנה)].

ממבט ההלכה:

ה"הזמנה" וגם ה"פסק" הם טעותים עצומים

עצם הדבר, מה שחייבוהו לזכר לאר"י להתדיין שם עם אשתו, הוא "טעות גדולה משנה" גמורה, שהדבר פשוט, דאם האשה רוצה להתדיין עמו, או נריכה לילך למקום הימצאו, כדן הפשוט: ש"התוצאת הולך אחר הנתבע". וגם פשוט, דאף אם הזמנתם היה מגיע ליד הבעל [מה שז"ל], ג"כ לא היה מחוייב להשיב להם, או להתחשב עם הזמנתם, וכדיבאר הדק היטב לקמן (ס"ז) ע"ש. ומביאל פשוט, דגם מה שקיימו את איומם לדונו על רקע זה שלא צפניו, אינו כדן כלל. ובין מה שהתירו עליו "כפיה בדרך צרירה", הוא מנוגד לדינא, וכדיבאר כ"ז הדק היטב לקמן (שם) ע"ש. ונמצאנו, דכל אחד מן השלשים שצפסק דינם, הם "טעותים" גמורים "גדולה משנה" צפע"ל, וכש"כ בהלטרף כולם יחד.

[סימן ז] חודש ניסן תש"ע:

הצטרפו בי"ד קרליץ לדברי בי"ד אשדוד הנל (ס"ו ו'), והוציאו "הזמנה" ו"פסק" מדנפשייהו, בזה"ל:

"על דבר הדין ודברים שבין הרי יעקב אשר חיימוביץ ואשתו רחל חיימוביץ. אנו מצטרפים להזמנת ביד"צ שע"י הקריות אשדוד ביום ב' ניסן תש"ע, ולהחלטתם בענין זה: שיעקב אשר חיימוביץ חייב לבוא לאר"י אשדוד לדון עם אשתו על תביעותיה נגדו. ושאים יסרב, אפשר לכוף אותו על כך [שיבוא לשם], ואם ירצה, יכול לפטור את עצמו מלבוא, על ידי שישלח לה גט פיטורין כדמו"י. וע"ז באעה"ח: נאם נחום מנשה גוטנטג דיון, נאם יהושע יהודה יחזקאל פלס דיון, נאם יחיאל... דיון".

משום דע"מ קן נשתתפו, שאם יוולד ציניהם סכסוך אז ידונו שם. וגם, משום דיותר קל לעמוד על אמינות מציאות הדברים שם במקום העסק, דשם מציים העדים וכדומה. וא"כ ה"ה צנ"ד, ג"כ חייב הצעל לחזור למקומה ולדון עמה שם, כיון שדרו שם, וציססו דמיון זה שמדיני ממונות לדיני אישות, על דברי האל"ש (אה"ע, סי' קי"ח) שהסתמך על דברי מהרשד"ם הנ"ל גם לענין דו"ד שצין איש לאשתו, עכ"ל ד"ר). [ושו"ר, שזהו פרי יצירתו של הרב פלס מצי"ד קרליץ, שכתב כן, וכדלקמן (סי' נ"ד, ד"ה ומה)].

דהנה הדבר פשוט לכל מי שיש לו יד ושם בצירור הלכה, דכיון דעל יסוד דברי מהרשד"ם הנ"ל, בנו הצסיס להחיר עליו כפיה צדק צרירה, הרי הדבר הראשון מה שצריך לצרר הוא, אם אכן דמיונם מדברי מהרשד"ם צדיני ממונות לדיני אישות, עולה יפה. דהלא זה מובן, דלא שייך לצנות היתר "כפיה צדק צרירה", רק אם אותה דבר השני מה שכופין את הצעל עליה, [אלא שיש לו הצרירה להחליפה על מתן גט], שחיוז זה מולדק עליו דהחלט גמור, דאל"כ ודאי דהכפיה פסולה. ובמש"ל למה"ד, אילו היו כופין אותו צשטין שיפרנס את בנו הגדול, ובכדי להפטור מזה, צחר לגרש, ודאי דהגט פסול, כיון דמדינא אינו חייב צמונות צניו הגדולים, וממילא לא היו רשאין לכופו ע"ז, וז"פ [עיי' תשב"ץ (ח"א, סי' א')].

ומעתה, ניחזי אכן, אם חיוז זה מה שצתי דין הנ"ל פסקו והטילו על הצעל: שחייב לחזור לדון במקומה על יסוד דין מהרשד"ם הנ"ל, כאילו שהיתה דבר פשוט וצרו, אם זה מחזיק מעמד להלכה בכלל. ואף אם אכן קן הוא, אכתי יש לצרר אם עד כדי כך גדול כוחה של חיוז זה: עד שמיאוונו צזה תוכל לשמש כצסיס להיתר כפיה צדק צרירה, זאת אומרת: שמהא צכותה להחיר ערוה החמורה דאשת איש לעלמא. ולאחר העיון נראה צרו שחיוז זה אינו מחזיק מעמד לדינא כלל, וכש"כ דאינו

ענף א

שהבעל לא היה חייב לחזור לא"י כדי לדון שם

א. התובע הולך אחר הנתבע

הנה, מה שכתבו כל צתי דין הנ"ל, כאילו: שהצעל חייב לצוא לאר"י בכדי להתדיין שם עם אשתו, הדבר פשוט דהו"ל טעות עצום. דאדרבה, האשה צריכה לילך להתדיין עם הצעל במקום הימנאו, דהרי הלכה צרורה וידוע הוא: דהתובע הולך אחר הנתבע, וכדפסק רמ"א (ח"מ סי' י"ד, ס"א), עיי"ש. [וראה עוד לקמן (הערה כ"ד)].

וממילא פשוט, דאף אם לו היו "הזמנות" הללו מגיעים ליד הצעל [מה שז"א וכנ"ל], מ"מ לא היה חייב לענות עליהם. דהלא הלכה צרורה היא ברמ"א (ח"מ סי' י"ד, ס"ג): "וכל מקום שאינו צריך לצוא לפניו לדון, אין צריך לחוש להזמנתו כלל", [ומקורו משה"ת (שער ג', ח"ה, סי' ו') שהוצא בב"י (סי' י"א, מחודש צ"ג)]. ויותר מזה כתב במשנת דר"א (שם): דאף ה"ה הנתנלות" המוצא ברמ"א (סי' י"א ס"א, הגה שני) גם קן אינו צריך צכה"ג, [וכן משמע בשרגא המאיר (ח"ה, סי' ק"ט), וע"ע נצח ישראל (סי' מ"ה, שאלה ג')]. דאמרו יעלה על הדעת, שיהא חייב לחזור על דבריו חזור ושז לכל הזמנה שיקצל מצי"ד שצסוף העולם, ודאי דלא, עיי"ש.

ב. דין הרשד"ם בשותפין אם שייך גם באיש ואשתו

ומה שהרה"ג מנשה נחום גוטנרג שליט"א אצ"ד הגר"נ קרליץ לעניני אישות, רצה להצדיק פסק דין זה מתמיהתנו הנ"ל צשיחתינו (תשן תשע"ד), צנמקו: שפסק דינס מצוסס על יסוד דברי מהרשד"ם (ח"מ סי' ק"ג, ושפ"ו) שכתב: דהגם דקימ"ל דהתובע הולך אחר הנתבע. מ"מ כשני צני אדם השתתפו צעסק צאיזה מקום, ואח"כ העתיק אחד מהם את דירתו למקום אחר, חייב לחזור למקום העסק לדון שם אף כשהוא הנתבע.

ד. יש להדגיש, דבאמת אף אם לו היה צודק בקביעתו הזה: שהבעל חייב לילך לאר"י בכדי להתדיין עם אשתו שם [מה שז"א וכדלקמן], מ"מ פשוט דחידוש גדול כזה המבוסס על דברי מהרשד"ם, אינו ידוע לכל, דהרי לאו כו"ע דינא גמירי וסוברים לתומם דבכל ענין התובע הולך אחר הנתבע, ומדוע לא פירשו בההזמנה ד"ו, דמה שמחייבים אותו לבא שם, הוא מכח דינו של מהרשד"ם הנ"ל. וממילא פשוט, דאף אם לו היתה מעמדם בזה מוצדק לדינא [מה שז"א וכדלקמן], מ"מ היה מן הצדק והיושר שידאגו, שהבעל יוזמן מקודם מאיזה בי"ד שבכאן, בכדי לדון מקודם ע"ז גופא: אם אכן אמת הדבר, שהוא מחויב לחזור לאר"י לדון שם עם אשתו, ואז היה מתברר מיד דקביעתם הזה: דהבעל מחויב לחזור לא"י בכדי לדון שם עם אשתו, הוא טעות עצום וכדלקמן.

דחייבת לילך אחרי צדקת ארעי לזון עמו, כמש"כ
זהגהות חבמת שלמה (ח"מ סי' י"ג, ס"א), ע"ש.

**ובן נקטו להלכה, דאף כשהצעל המוצע זריכה האשה
ללכת אחרי לזון עמו במקומו פוסקים אלו:**

חלקת יואב (ח"ב, סי' נ"ו), מהרש"ם (ח"ט, סי' נ"ו)⁽¹⁾,
תשורת ש"י (מהדו"ק סי' שצ"ט, ד"ה וכו"כ)⁽²⁾, מנחת הקומץ
(סי' ק"ט), תירוש ויצהר (סי' ע"ו) [צצ"ר ע"ד רבנים
מתומים, ע"ש], אג"מ (ח"מ ח"א, סי' ה'), [וע"ע (סס,
ח"מ ח"ב, סי' ט)], דברי שלום (ח"ו, פסקי משנות סי' רצ"ו)
ע"ש. [וע"ע רשב"א (ח"ה, סי' ז"ה): דכל אשה הרונית
להתגרש יש לה דין מוצע, וזריכה ללכת אחרי, ע"ש].

**ומעתה חטו נימא, דכל הנך גדולי הפוסקים לא ידעו
מדברי מהרש"ם הנ"ל: דשומפין זריכין
לזון במקום שנעשה העסק. א"ו על כרחך ז"ל דס"ל
[מכח ג' טעמים הנ"ל]: דכאשה וצעלה ל"ש דין זה כלל.
ואם חזינן דס"ל כן, אף כשהצעל הוא המוצע, דמ"מ
זריכה היא ללכת אחרי לז"ת. א"ב כש"כ וק"ו כשהצעל**

יכולה לשמש כיסוד להימר כפיה צדקת צריכה, להמיר על
יסודה ערוה החמורה דאשת איש. ועד כדי כך מופרך
רעיון זה, עד שצדקת יכולים לתארה כ"טעות צדק
משנה"ה, וזהו מכח כמה טעמים, ואלו הן:

ג. אם דין התובע הולך אחר הנתבע שייך גם באיש ואשתו
ראשית, דהרי ידוע דעת גדולי הפוסקים: דצעל
ואשתו הדנים זע"ו, ליכא הך כלל ודינא:
ד"המוצע הולך אחר הנתבעת" כלל, אלא דאף כשהצעל
הוא המוצע, ג"כ חייבת האשה ללכת לזון עמו במקומו.
ובתבו כן מכח כמה טעמים ונימוקים, ואלו הן: א,
מחמת שהיא חייבת בצדו, כמו שהציא הפת"ש (ח"מ סי'
י"ד, סק"ד) צ"ס הגאון מהר"י העשל אשכנזי, ע"ש. ב,
דלענין גירושין יש להצעל דין "מוחזק" כמצע [אף כשהוא
המוצע לגרשה], כיון דמדינא מותר לו לישא אחרת, ורק
מ"תקנה" [דרגמ"ה] אסור, וכמש"כ ברית אברהם
(אה"ע סי' ז"ב, אות י"ד צהגה) [מוצא בפת"ש (סס, ואה"ע סי'
ע"ה, סוס"ק ג)]. וג', מדין זכות הצעל לשינוי מקום
מגורים צדוק קצוע [מטעמים נחולים], א"כ כש"כ

ה. דהדבר פשוט בספרי הלכה: דכל הוראה שהוא בניגוד לדברי פוסקים מפורסמים, הוא בגדר "טעות בדבר משנה",
וכמש"כ הפת"ש (ח"מ סי' כ"ה, סק"ב) בשם חות יאיר (סי' קס"ה) וז"ל: קיימ"ל כל מה שנזכר בספרי פוסקים ה"ל כ"טעה
בדבר משנה", עכ"ל. וב"ב (שם, סק"ה) בשם חוט השני (סי' ס') וז"ל: "טעות בדבר משנה", דהיינו בדבר מבואר להדיא
בפוסקים, עכ"ל. ובמובן, דה"ה בדבר שיש בה מחלוקת הפוסקים, דאם מכריעים ביניהם להלכה בניגוד ל"כללי
הוראה", ג"כ הו"ל "טעות בדבר משנה", וכדחזינן לקמן (אות ו') לענין "קים לי" ע"ש, וזפור"ב. ופשוט דה"ה גם
בנ"ד, דמה שזקני גדולי הדור הסכימו להפסק דין וכנ"ל (ד"ה ואיזהו), אינו משנה כלום, וכמש"כ להדיא הריטב"א (ע"ד ד'
ע"א, ד"ה רוב יוסף) וז"ל: שכל הוראות בטעות בדבר משנה, "אפילו מפי גדול הדור", לאו הוראה הוא, ולא חיישינן לה
כלל, עכ"ל. וז"ל צ"ח (ברכות ס"ג ע"ב, ד"ה וכל): "דאטו דיני התורה תלויים בהוראת המורה, הטהור והמותר נשאר
בטהרתו ובהתירו, אפילו אם יורה המורה בהיפוך, [וכמובן דה"ה לאירך גיסא: שהטמא והאסור נשאר בטמאתו ובאסורו
אפילו אם יורה המורה בהיפוך], והוראת המורה הוא רק להודיע איך הוא דין תורה... ומה שאמרו שאפילו אמרו על
ימין שמאל, היינו שאפילו נראה לך שאומרם לך על ימין שמאל צריך אתה לקבל מהם, אבל הם עצמם חלילה שיאמרו
על ימין שמאל, ואם טעו בדין ואח"כ עמדו על האמת, חייבים הם עצמם לחזור מהוראתם להורות בהלכתה, ולא אמרינן אתם
אפילו מוטעים.. רק.. בקידוש החודש, עכ"ל, והגם שהם דברים פשוטים, ראה לקמן (הערה ל"ח, סוד"ה ואצ"ל) ותבין.

ו. והגם דמהרש"ם (ח"ד, סי' כ"ד, תרמ"א) כתב דאין הדין ברור דהאשה חייבת לילך אחרי לז"ת, ועכ"פ א"א להכשיר גט
בעל כרחא על סמך טענה זו: שאינה רוצית לזון עמו במקומו ע"ש, מ"מ הרי בתשובתו (בח"ט, סי' צ"ז, תרס"ז), אכן
מצרף דיעה זו שחייבת ללכת אחרי לז"ת, כיסוד להתיר להבעל לישא אחרת עליה, ע"ש. וא"ב לפי הכלל: דכשפוסק
סותר עצמו, הלכה כדבריו האחרונים, ע"י שד"ח (כללי הפוסקים סי' ט"ו, אותיות י"ד וי"ז), הרי העיקר כמש"כ בח"ט [שנכתב
כ"ה שנה לאחר דבריו שבח"ד]: שחייבת ללכת אחרי.

ז. והגם דבספרו ערך ש"י (ח"מ סי' י"ד, ס"א ד"ה אב) כתב: דאינה חייבת ללכת אחרי לז"ת, אבל בתשורת ש"י [שנדפס
י"ג שנה לאחר הער"ש], כתב דחייבת ללכת אחרי לז"ת, וא"כ נקטינן דכן דעתו כדבריו האחרונים כנ"ל (הערה ו').

ונמצינו חוטא נשכר. וכתב דקן המנהג בכל התפולות, דבעל שזרח מאשתו ונעלם במרחקים, אז כשמוציאים אותו, מחייבים אותו לחזור ולדון עם אשתו במקומה, דאם נאמר שהיא תצא לדון במקומו, הרי היא חוטא נשכר, ע"ש. ורק לסניף בעלמא קמוסיף לאחר סיום התשובה, ששזר מצא סיוע לפסק דינו מדברי מהרשד"ם הג"ל, דמאחר שדרו שם צריך לחזור לדון שם, אזל עיקר סמיכתו הוא מן הטעם החזק: שלא היא חוטא נשכר, ע"ש.

והא ראה שכן הוא, דלולא הטעם שלא היא חוטא נשכר, לא היה מחייב את הבעל לחזור למקומה, רק בשביל דינו של מהרשד"ם לחוד. דהלא איהו גופיה כתב להדיא בהגהותיו חבמות שלמה (ח"מ סי' י"ג, ס"א) להיפך: בגוונא שהאשה מתקוטטת עמו, והוא עזבה בשביל כך, אז צריכה ללכת אחריו אף כשהוא התובע. בזן הנימוק: דאם רשאי לשנות מקום מגורים [בשביל נימוקים נחוצים] אף בדרך קצוה, כש"כ שיש צרכה להכריחה ללכת אחריו בדרך ארעי, בכדי לדון עמו במקומו, ע"ש. הרי לנו, דבגוונא כשהבעל היה רשאי לעזוב מקום מגורו, אז חייבת ללכת אחריו אפילו כשהוא התובע, וכש"כ וק"ו כשהוא הנתבע וכצ"ד, ואיך העלים את עינו מזה.

וירדת מזה יש דברים בגו, דאם חזינן דס"ל למהרש"ק, דאף הנימוק ד"קטטות" לחוד, כבר היה שימש כיסוד, שהיה מותר לו בשביל כך לעזוב מקומה. א"כ כש"כ וק"ו צ"ד, שהאשה "מרדה" עליו ועזבתו, צכה"ג ודאי דמותר לו לילך למק"א לכתחלה, וכמש"כ להדיא הרשב"ש (סי' תי"ז), ופדר א"ר וזוטא (סי' י"ג) [וכדלקמן (ענף ה', אות ז') ע"ש]. ובמילא פשיטא, שאינו חייב לחזור למקומה לדון עמה שם, רק משום דינו של מהרשד"ם, והוא אפילו כשהבעל הוא התובע, וכש"כ כשהוא הנתבע וכצ"ד, ופ"ב.

ו. אף אם רוב הפוסקים היו מחייבים את הבעל לילך לדון בעירה, ג"כ היה פסק זה "שעות ברבר משנה" גמור

וירדת שאת, בכדי להצליט עד היכן שמגיע גודל עיוות הדין צ"ד. נאמר, דאף אם לו היה נמצא זין הפוסקים דס"ל: דאף כשהאשה היא מורדת, והבעל היה רשאי לעזוב מקום מגוריהם, והוא הנתבע, עכ"ז חייב הוא לילך לעירה לד"ת, [מה שז"א]. ולא עוד, אלא דאפילו אם "רוח הפוסקים" היו סבורים כן, [מה שג"ז אינו]. עב"ז פסק דינם: שחייב לחזור לא"י לדון עם

הוא הנתבע [דלא יש לו כח כפול: זין כ"בעל" וזין כ"נתבע"] וכצ"ד, ודאי שהיא חייבת ללכת לדון במקומו.

ד. אף הסוברים דא"צ ללכת אחריו מודים בשחוא הנתבע

ואף לדעת הפוסקים החולקים על דין הנ"ל, וסבירא להו דגם צבעל ואשתו שייך הכלל ד"התובעת הולך אחר הנתבעת, ואלו הם: מבי"ש (ח"א, סי' רפ"ז), פת"ש (ח"מ סי' י"ד, סק"ג. וזה"ע סי' ע"ה, סוס"ק ג'), ערוה"ש (ח"מ סי' י"ד, ס"ד), הרי בשמים (מנינא, סי' רל"ב), פרי השדה (ח"ב, סי' פ"ה), מחזה אברהם (ח"ב, אה"ע סי' ח'), שדה יצחק (מיומ, סי' ז'), בית דוד (לייטא, ח"א, סי' ז'), אמרי יושר (ח"א, סי' ל"ח), אהל יהושע (ח"ב, סי' פ"ג), מהרי"ן (ח"א, סי' קמ"ד), ברם אפרים (מאמר י"ג), באר מרדכי (סי' י'), יד מרדכי (סי' ל"ה), אחלי אהרן (ח"ב, סי' כ"ז), י"א (ח"מ ח"ב, סי' ד, אות ה'), והשיב משה (ח"מ, סי' א'), ברבות שמים (ח"מ סי' ז'), קנין תורה בהלכה (ח"ב, סי' י"ב), נצח ישראל (סי' מ"ה) ע"ש.

אולם הם כתבו כן רק בגוונא כשהבעל הוא התובע, עד כדי כך לא אמרינן צכה"ג, דמכל מקום היא חייבת ללכת אחריו, משום דבאיש ואשתו שאני רק מכח טעמים הנ"ל. אבל בגוונא דלהיפך: כשהבעל הוא הנתבע [דלא יש לו כח כפול וכנ"ל (ד"ה ומעתה)] וכצ"ד, צכה"ג לית מאן דמחייב את הבעל לילך למקומה רק מכח דינו של מהרשד"ם: מחמת שדרו שם מקודם. ובו"ע מודים צכה"ג: דהאשה חייבת ללכת להתדיין במקום הבעל, הגם שהוא הלך ועזב ממקום שנישאו למק"א, [ע"י ברבות שמים (ח"מ, סוס"י ז'), וקנין תורה בהלכה (ח"ב, סי' י"ב) שהדגישו זאת להדיא, ע"ש].

ה. בגוונא דנ"ד פסק מהרש"ק להדיא שחייבת ללכת למקומה

ומה שזיין הרב פלס [לקמן (סי' נ"ד, ד"ה ומה)] כראיה לדבריו, מדברי האל"ש (אה"ע, סי' קי"ח) דמסתייע מדברי מהרשד"ם לענין ד"ת שבין איש לאשתו. באמת דהוי ראייה לסתור, דהרי הוא מדגיש בעיקר טעמא דמילתא מדוע שהחליט שאינה חייבת לילך למקומו, דהוי משום שהלך ממנה באיסור וצניגוד להלכה. דהרי שם מיירי מאשה שרצתה לחיות עם בעלה בשלום, אלא שהוא רצה להשתקע בא"י, ולמרות שלא הסכימה עכ"ז הלך שם.

ועל כן, אין מן היושר, דמשום שהלך ממקומה צניגוד להלכה, עוד ירוויח מזה שהיא תצטרך ללכת אחריו,

לחזור למקומה לדון שם וכנ"ל, וממילא אין לנו זקוקין לנחות לטענת "קיס ליי" כלל, וזכור. ובירון דנפל היסוד, דהיינו ה"חיוצ" לחזור לא"י לדון שם עם אשתו, ממילא נופל גם כל הצנין מה שבנו עליה, והיינו: הכשר הכפיה "צדק צרירה". דהרי כיון דלכו"ע אינו מחויב לחזור שם, א"כ הדבר צרור דאף אם היה צומר מרצונו ליתן גט, צדדי להפטר מלחזור שם, היה הגט בטל מדין "מעושה", וגם מדין "מוטעה" ודלקמן (סוף ענף ג'), וזכור.

ענף ב

אף אם היה חייב לחזור לא"י, נ"ד שאני

ועתה נבוא להוכיח, דאף לפי טענות שהבעל אכן חייב בכח"ג לחזור לעיר מגורם לדון שם, [מה שז"א וכנ"ל (ענף א')]. **מ"מ** אכתי היה פסקם: לחייבו בכך בנ"ד, משום "טעות בדבר משנה" גמור, וזהו מבח שני טעמים, ואלו הן:

א. כשהאשה בא לעיר הבעל, ודאי דא"ח לילך לעירה לדון

ראשית, דהנה לפי הנשמע: שהאשה היתה כאן בשעת הכפיה, א"כ מלצד התימה הגדול: דאם כבר הטריחה את עצמה לצא לכאן, הרי צמקום שעשתה זאת בהמטרה המסולף: צדדי להוציא ממנו גט מעושה" ופסולה. הרי היתה יכולה לעשות כן בהמטרה הישר והמוצדק: לדון עמו פנים אל פנים צבית דין כדת וכדין, וכפי תביעת הבעל חוזר ושוב, דהרי לא יאמר שום אדם: דרק צדדי להוציא מעמו גט צכפיה, היתה יכלה לצא כאן, אצל לא צדדי להמדיין עמו.

אבל מלצד זה - והוא העיקר: דכיון שכבר היתה כאן, צדדי שהיתה חייבת מדינא: לדון עמו כאן

אשתו היה לה דין "טעות צדבר משנה" גמור, למרות שהיתה ע"פ דעת רוב הפוסקים.

דהנה, דבר מוסכם הוא מכל גדולי הפוסקים ראשונים ואחרונים: להבעל יש לו דין "מוחזק" באשתו, [וכמזוין המון מראי מקומות לדבריהם, צקונטרסינו כפיית מאסר (סי' ט', ענף ג', אות ד'), מולג בפנקס ב"ד (רישום 5029) ע"ש]. וגם זה הוא דבר מוסכם מכל גדולי הפוסקים: דצכל הנוגע [אף רק לענין] "לחייב" את הבעל בגירושי, [וכש"כ לענין "לכופו" על כך וכצנ"ד], יש לו זכות טענת "קיס ליי", וליכא שום חולק על דבריהם. וגם זה הוא דבר מוסכם מכל גדולי הפוסקים: דקיפוח המוחזק מזכות "קיס ליי", הו"ל צגדר "טעות צדבר משנה" אף כשלא טען כן מעלמול. ועד כדי כך מגיע גדול תוקפה של "זכות קיס ליי", דקימ"ל: דאם קיפוחו מזכות זה, אז **הדין חוזר**, וכמש"כ בדבר משה (ח"מ, סי' ד'), ראש משביר (אה"ע, סי' כ"ה, וז"מ, סי' ל"ה) צסם מהרש"ך ע"ש. ולא עוד, אלא דאף אם כבר הוציאו ממנו צניגוד לזכות קי"ל, ג"כ הדין חוזר, וכמש"כ החות יאיר (סי' קס"ה), והוצא דבריו בפת"ש (ח"מ, סי' כ"ג, סוף סק"צ) ע"ש. [ובמובן, דאפלו אם לו היו נמצאים הרצה חולקים ע"ז (מה שז"א), עכ"ז היה להבעל על ד"ז גופא: זכות "קיס ליי" לתפוס בהמועטים], וזכור.

ונמצינו, דאף אם רק מיעוט הפוסקים היו פוטרים את הבעל מלחזור למקומה צדדי לדון עמה שם. ג"כ היה צרור: דאין צכח שום צית דין שבעולם לקפחו מזכותו הצרור הזה - אף אם כגוצה ארזים גוצה, ואם אכן עשו כן [וכצנ"ד], הו"ל "טעות צדבר משנה", דהדין חוזר אף לאחר שעשו כן וכנ"ל. ובש"כ וק"ו לפי האמת צגונא דנ"ד: ד"לכולי עלמא" אין הבעל חייב

ח. ע"י בית שמואל (אה"ע סי' ט', סק"ג), גט פשוט (כללים, סי' ב') שכ"כ בשם מהריב"ל (ח"ג, סי' ג'), [שדבריהם מובאים בפחד יצחק (מערכת למי כופין)], מר ואהלול (אה"ע, סי' י'), חתם סופר (אה"ע ח"א, סי' קט"ז) [שדבריו מובאין בפת"ש (אה"ע סי' ע"ז, סק"ח. וסי' קנ"ד, סק"יא)], כתב סופר (אה"ע, סי' ק'), שערי רחמים (ח"א, אה"ע סוסי' כ"ו), אבני האפור (ח"א, אה"ע סי' קנ"ד, אותיות י' וי"ב), התן סופר (סי' נ"ט), מהרש"ם (ח"ד, סי' ט"ז), [ודלא כמו שהעמים בויען דוד (ח"ז, סי' מ"ד, אות י"ג) בשיטתו להיפך, וכדהוכחנו בקוטרס מלחמת אש דת (אות י"ב, זיוף י"ד)], דבר יהושע (ח"ג, סי' ל'), נחלת צבי (ח"ב, דף ע"א), משפטי שמואל (תניינא, סי' כ'), ע"ש. [וראה עוד לקמן (סי' ע', אות א') מזה].

ט. ע"י מהר"א ששון (סי' מ"ז), שפת הים (ח"מ סי' ד', כ"ח, וסי"ב), שושנים לדוד (אה"ע, סי' ד'), קיצור תקפו כהן (סי' ק"ח - קי"ג), ברבי"י (ח"מ סי' כ"ה, אות ח'), חיים של שלום (סי' ל"ג), הושן האפור (ח"מ סי' כ"ה, כללי קי"ל אות ג'), נתיח"מ (שם כללי תפיסה, סק"ג), מנחת יצחק (ח"ד, סי' ק"ו, אות ה', וח"ו, סי' ק"ע, אות כ"ד, וח"י, סי' קמ"א), שפסקו כן להלכה ולמעשה, ע"ש.

לכו"ע, ואף למהרשד"ם אם אירע כן בדו"ד בין שותפים בד"מ. דאם התובע יאל ממקום העסק, ואל כאכסנאי למקום שהנתבע דר שם, ודאי דשז א"א לחייב את התנבע לילך לדון למקום העסק, רק דניס זיניהם שם מאחר שהתובע נמאל בלא"ה במקום הנתבע, וזפו"ב.

דהלא זה נלמד בק"ו מדין נתבע בעלמא, שנמאל באקראי כ"אכסנאי" בעיר של התובע, שכופין אותו לדון עמו שם, כמש"כ רמ"א (ח"מ סי' י"ד, ס"א). ביון דל"ש זכה"ג הטעם מדוע שהתובע הולך אחר הנתבע זכ"מ: משום דאין זכוחו לוהלא את הנתבע דהו"ל "מוחזק" ממקומו, דהרי הוא נמאל כבר ממילא במקום התובע, ע"ש. ובעתה, כש"כ דכן הוא כלפי חידוש דינו של המהרשד"ם: דזכה"ג שהתובע נמאל ממילא בעיר הנתבע, זודאי דאין לחייב את ה"נתבע" שילך לדון עם התובע במקום העסק. ונבזצינו, דשז נפלה זבירא כל יסוד הפס"ד של זחי דין הנ"ל: דהבעל חייב לילך לאר"י לדון שם מכח דינו של מהרשד"ם, מה שע"ז זנו כל יסוד היתר לכפיה "בדרך זרירה", דז"א נכון כלל זנ"ד שהיתה כאן, וזפו"ב. [וראה עוד לקמן (סי' י"ט)].

ב. בעל המעוכב באונם מליך לעירה, ודאי דאין לחייבו בכך

ושזרית, דהלא זנ"ד היה הבעל מעוכב מ"אונם" מלחזור לא"י כדי לדון עמה שם, דהרי היה זפוי עליו שם: "סקנת מאסר" וכנ"ל (סי' ז). והיעלה על הדעת, דמש"כ מהרשד"ם הנ"ל (ענף א', אות ז): דשותף נתבע שהשתקע במקום חייב לחזור למקום העסק לדון עם שותפו התובע, שזכריו נאמרו גם זגוונא שהנתבע מעוכב מחמת סכנה מלשז שם, ודאי דלא, וא"כ מאי שנא נ"ד. ואם חזינן כך אף זדיני ממונות הקל, א"כ כש"כ וק"ו זדיני אישות החמור, דא"א להחיר אשת איש לעלמא, ע"י זניית היתר כפיה זדרך זרירה, על יסוד חיזו של הבעל לילך לשם, זעוד שהוא מעוכב מזה מאונם. דאזו יאמר אדם, ד"אפשרות" כז: שיכול "ליתן גט" - או "להתפס זמאסר...", זשם "זרירה" כשירה ייקרא, הלא זהו "כפיה" גמורה... וזפו"ב.

וקרי גדולה מזו כתז זכה"ג בתירוש ויצהר (סי' ע"ו): דאשה הממאנת מללכת למקום הבעל לד"ת על זביעתו, והוא מעוכב מללכ לעירה מחמת הגזלת השלטון, יש לה דין "מסרבת" כשממאנת מללכ שם. ואם כך הוא

אף כשהבעל הוא התובע, א"כ כש"כ וק"ו כשהוא הנתבע, היעלה על הדעת שאפשר לחייבו לזוא לעירה כשזפוי עליו שם סכנת מאסר, ודאי דלא.

ג. זשהאשה גרמה אונסו שלא יוכל לחזור למקומה

אבל עוד יותר מזה יש זכרים זגו זנ"ד, דהרי "סקנת מאסר" זו האורבת עליו, הוא מכח מעשי האיזמים שמנד אשתו: שתלך להמטרה וכנ"ל (שם). וא"כ זודאי דכו"ע מודים: דלא נאמרה זכה"ג דינו של מהרשד"ם כלל, דאטו נימא ש"חוטא יהא נשכר", דזשזל שהיא גרמה זרשעתה שיזטרך לזרוח ממקומה. זשז"ה יוחלט הבעל כ"סרזן" כשאינו רוזה לחזור שם, מה שיזדיק עליו כפיה זדרך זרירה, ודאי דלא, דהלא זהו מה שרוזית: שיחזור לשם כדי שזוכל לאסרו זכלא זפועל.

ושז"ב דכ"כ להדיא בזכרי שלום (קרוז ח"ו, פסקי תשובות סי' רנ"ז), וז"ל: זעל שהיה מוכרח

לנסוע מהעיר שהיה דר עם אשתו, מחמת שהאשה הלכה בערכאות עמו, ועי"ז אי אפשר לבעלה לחזור להעיר, זיוכל לזא לזדי מאסר. ובאופן זה, אם זעלה הזמין אותה לד"ת להזי"ד שזר שם זעלה, אם יוכל הבעל להכריחה לזא לזי"ד שזעירו, מפני שהיא גרמה שהבעל לא יוכל לזא אל הזי"ד שזעירה. תשובה: האשה מחויבת... לילך אחרי לזי"ד... כי האשה גרמה שלא יוכל לזא לעירה, זודאי הבעל חשז כנתבע, והיה מחויבת לחזור אחר זי"ד של זעלה, עכ"ל.

ומעתה, אם כתב כן אף כשהבעל הוא התובע, א"כ כש"כ וק"ו זגוונא דלהיף שהאשה התובעת. והיא גרמה באיזומה שלא יוכל לבא שם וכבנ"ד, זודאי דא"א להכריחו בשום פנים שיבא למקומה לדון עמה, תוך כדי להטיל את עצמו בסכנת מאסר, וז"פ.

ענף ג

דכל שאין הבעל סרבן גמור א"א לבופו לדין

ועתה נפן להוכיח, דאף אם לו הוי יהיבנא להו להנך תלתי בתי דין כטעותם: דהבעל היה חייב מדינא לחזור לא"י בכדי לדון שם עם אשתו מכח דינו של מהרשד"ם, [מה שז"א, דהרי זנ"ד לא היה מחויב זזה, וכנ"ל (ענפים א' וז)]. ז"ב אכתי לא היה זה מצדיק לכופו על כך בשזטים, שתוכל לשמש כיסוד להיתר כפיה שבדרך זרירה, וניחזי אנן.

א. בעל המוכן לדון באו, אסור להכותו שילך לדון בא"י
דהנה דבר פשוט הוא, דמלכד מה דל"ש להכשיר כפיה
 בדרך ברירה ע"י שכופין אותו על דבר אחר,
 רק כשרוצן עליו **חיוצ** גמור לקיים אותו הדבר מה שכופין
 אותו עליה, דאל"כ אין הגט שנותן תמורתה כשירה, וכנ"ל
 (ענפים א' ו'ז). **בלבד** זה, גם נלכך צדדי להכשיר כפיה
 בדרך ברירה ע"י שכופין אותו על דבר אחר, רק כשאותה
העונש מה שמצטעים עליו על שיקיים את חיוצו האחר,
 הוא מוודק לדינא. **בלומר**, דצנוסף מה דצעינן
 שה"חיוצ" על דבש השני תהא מוודק עליו לדינא, צעינן
 נמי שה"עונש" מה שמצטעים עליו צעורה, גם כן יהא
 מוודק עליו לדינא בשצילה.

דרך צכה"ג שייך לומר, דכיון דעונש הכפיה מה
 שנעשתה עליו כדינא, בשציל הדבר השני ולא
 בשציל הגט, והוא צרנונו לפטור עצמו מאותה החיוצ
 והעונש, צחר להחליפה צמתן גט. **א"ב** הרי הגט כשר
 וישר, דהרי צצדק כפוהו על דבר השני, אלל שהוא צחר
 צרנונו ליתן גט תמורתה. **במשא"ב** כשסוג הכפיה מה
 שמצטעים עליו על שיעשה הדבר השני, אינו מוודק לדינא,
 הגם שעלם ה"חיוצ" שפיר רוצן עליו לדינא, מ"מ שוב
 הו"ל כפיה צאופן המנוגד להלכה. **דבמה** לי אס "הכפיה
 דשלא כדינא" נעשה על הגט, או שנעשתה על דבר אחר,
 ומכח זה צחר את הרע צמיעוטה להחליפה על צמתן גט.
בו"ם הרי צמתן הגט צדדי להפטר מכפיה כזה, מה
 שנעשה עליו שלא כדין, וצפ"ב.

ולפרי"ן פשוט, דאף אס היה חייב לילך לד"ת לא"י
 [מה שז"א וכנ"ל (ענפים א' ו'ז)], ואף אס אופן
 הכפיה צשטים מה שציעטו עליו צנ"ד, היה נעשה עליו
 על שילך לא"י לד"ת כחיוצו, והוא היה צותר מצרנונו ליתן
 גט תמורת הפטרתו מלילך לשם, וצדדי להנלל מן המכות.
בו"ב כשרות הגט אכתי היתה תלויה ועומדת: צאס
 ההכאות שציעטו עליו, הם מוודקים לדינא על הילוכו לשם,
 כלומר: **אס היה מותר להכותו על שילך לשם**, דאס לא
 או הגט פסול וכנ"ל, וז"פ.

רביהו"ר אכן, דלל מציינו שיהא מותר להכות צר ישראל,
 זולת כשהוא ממאן מלקיים מצות עשה הרוצן
 עליו לקיימה. **בדאיתא** בגמרא (כחצות פ"ו, ע"ב. וחולין
 קל"ב, ע"ב): **צמצות עשה**, כגון שאומרים לו **עשה סוכה**
ואינו עושה, לולל ואינו עושה, **מכין אותו עד שתלל נפשו**
עיי"ש. **ושצופ**, דזהו רק כשהוא ממאן כליל מלקיים
 המצוה, משא"כ אס צנה סוכה כשירה והוא מוכן ומצומן
 לקיים צה המצוה. **אלל** שצנאה צאופן ד"שלא ציושר"
 ותוך כדי "קיפוח זכות" מצצירו, וכגון שצנה הסוכה לפני
 חלון צצירו ומחשיך עליו. **איה"ג**, דודאי עשה שלא
 כהוגן, אלל פשוט וצרור דאסור להכותו שצציל כך, שצנה
 הסוכה צמקום אחר. דהרי כפיה זו, אינה על עצם קיום
 המצוה, רק על מה שמקפח זכות צצירו, וע"ז הרי לא
 מציינו היתר להכותו, וצפ"ב.

ומיעתה נראה דכן הוא ממש צנ"ד, דהרי הצעל תיכף
 ומיד צצואו לכאן [אף מצלי קצלת שום
 "הזמנה לד"ת"] הודיע לאשתו על ידינו: שהוא מוכן
 ומצומן להצדיין עמה צד"ת כאן וכנ"ל (סי' ג'). **וא"ב**
 הרי נמציינו, דאף לפי הטעות: שלדינא היה חייב לחזור
 לא"י לדון שם ע"פ דינו של מהרשד"ם, [מה שז"א וכנ"ל
 (ענפים א' ו'ז)]. **בו"ב** כיון שהיה מוכן ומצומן לדון עמה
 כאן, שוב היה אסור להכותו על שילך לדון שם, דהרי אינו
 "סרצן" צזה, דלכל היותר היה צזה משום "קיפוח זכותה"
 ולל יותר, מה שצודאי דהיה אסור להכותו שצציל כך.
 ונמציינו, דהגט היה צטל אף אס אכן היו עושים הכפיה
 בדרך ברירה כפי צוויים צפס"ד שלהם, וצפ"ב.

ב. "קיפוח זכות באופן חריון" אין בבוחה לחתיר אשת איש
רביהו"ר שאת, נציא ראה צרורה לצציינו הנ"ל (אות א')
 צכשנאמר. דהרי ודאי דלל יגרע נ"ד, מהדין
 מה שהסכימו עליה כל הפוסקים⁽¹⁾ דאף
 כשהנצצע מעמיד עצמו להתעקש על תנאים [שצאופן
 הדין], מה שאינם מגיעים לו ע"פ דין. **בו"ב** אכתי אין
 לו משום זה דין "סרצן" שיהא מותר לתצצע צעש"ג

י. ע"י רא"ש (כלל ע"ג, סי' א'), תומת ישרים (סי' קצ"א), מהרי"ק (שורש א', וקנ"ד), מהרשד"ם (חור"מ, סי' ז'), מב"ט (ח"א, סי' רפ"ז),
 ד"מ (סי' כ"ו, סי' ב'), כנה"ג (חור"מ סי' כ"ו, הגה"ט אות כ"ז), אר"ת (שם, אורים סק"ג), נתיח"מ (שם, ח"י סק"ג), זכרון יוסף (חור"מ, סי'
 ב'), אלף כסף (סי' י"א), נאות דשא (סי' נ"א), מהרש"ם (ח"ד, סי' כ"ד. וח"ז, סי' קצ"ז), אהל יחושע (ח"ב, סי' פ"ג), מנחת יחיאל (ח"ג,
 סי' ל"ט), בית דוד (סי' ב'), תשוה"נ (ח"ג, סי' תל"ז), צ"א (חט"ז, סי' נ"ז) עיי"ש.

אבנ"ז (אה"ע, סי' י), וחזו"א (גיטין סי' ז"ט, אות ז'), וזהו טענה ניצחת מה שאין עליה שום תשובה כלל"א).

ענף ד

אם היה על הבעל להעמיד "מורשה" לדון בא"י

ועתה נפן למה שהרב גוטנמג רצה להצטרך על טענה הנ"ל (ענף ז'): הבעל היה מעוכב באונס מלחזור לא"י, משום שהיה צפוי עליו שם סכנת "מאסר". עם הטענה: שהיה יכול להעמיד "מורשה" בא"י לדון שם תחתיו ובמקומו עם אשתו^ב). וניחזי אנן.

א. א"א לכוף את הנתבע להעמיד "מורשה"

הנה, טענה זו נפרך מדין מפורש בשו"ע (ח"מ סי' קכ"ד, ס"א) ובסמ"ע וש"ך (סס): דרק התובע יכול להעמיד מורשה, ולא הנתבע, ע"ש. ומשי"ב התומים (סס, סק"א) [והוצא דבריו בערוה"ש (סס, ס"ב)]: דהמנהג הוא: דגם הנתבע מעמיד מורשה ע"ש. הרי פשוט, דכיון דזה לא מהני רק מדין "קבלו עליהו" [לדון באופן פסול], א"כ כשהבעל ממאן בזה, [וצפרט כשמיאוונו הוא מן הטעם החזק: שלא תוכל לטעון עליו טענות של שקר שלא בפניו, וכדלקמן (סי' ט"ז, אות ז')]. פשיטא דאי אפשר לכופו שיתדיין עמה ע"י מורשה^ב], [דומיא דמש"כ הפוסקים לענין שא"א לכוף על "צוררות" מהיי"ט, ע"י בן פורת (ח"ב, סי' י), חשב האפור (ח"ב, קס"י י), שבט הלוי (ח"ת, סי' ש"ב) ע"ש], ופ"ב.

ב. אף תובע א"א לכוף להעמיד מורשה

דקרי גדולה מנו פסק הרמב"ם (שלוה"פ פ"ג, ה"ז): דהגם שלדינא יכול התובע למנות מורשה. מ"מ יכול הנתבע למאן מלהתדיין ע"י מורשה, ולומר שרואה להתדיין

בשזיל כך, כל עוד: שהצ"ד שהוא מוכן לדון אלסל, הם כשרים לדון בדבר מדינא, וליכא שום חולק ע"ו.

והמעם בזה, דכיון דסו"ס הוא מוכן לילך לצי"ד כשר צישראל, א"כ ל"ה "סרצן" שיהא מותר לתוצעו בערכאות. דלכלל היומר הוא "מעוול" בזה את חזירו, במה ש"מקפחו מזכותו" לילך לצי"ד אחר, ואין צדדי כומה של "קיפות זכות" בעלמא, להמיר בשזיל כך איסור ערכאות. ובעתה, אם חזין דאין צדדי כומה של "עולה" זו להמיר איסור "ערכאות", א"כ כש"כ דאין צדדי כומה להמיר איסור החמור ד"אשת איש", [וצודאי ללא ע"י "הכאה" שאינו מולדק ע"ז כנ"ל (אות ח')], וז"פ.

וא"כ נמצינו לפי כל האמור: דאף אם לו היו הכופים עושים את הכפיה ב"דרך ברירה" כפי הפסק המוטעה שלהם: על שיחזור לא"י, והבעל היה "בוחר" לשלוה לה גמ, [בכדי לחסוך לעצמו מלשוב שם]. אז היה בזה משום "פסלנות כפול" על הגמ: בין משום הפסול ד"מעושה" ובין משום הפסול ד"מוטעה".

דמלבד מה שהיתה פסולה מדין "מעושה", דהרי לא היה "חייב" לחזור שם מכל הלין טעמו, ובפרט כשהיה צפוי עליו שם "מאסר", ובכל אופן ל"ה רשאים "להכותו" ע"ו וכנ"ל. הרי היתה פסולה גם מדין "מוטעה", [הפסול אף במי שמותר לכופו מן הדין, וכמש"כ להדיא יש"ש (יצמות פי"ב, סי' ל"ג), בית אפרים (מנינא, סי' ע"ה, ד"ה ועוד), עין יצחק (אה"ע ח"ב, סי' מ', אות י"ח), ודבריהם נעלם מהגאון בעל אוריין תליתאי (סי' א') וצ"ע], דהלא אילו היה יודע: שיכול לעמוד על זכותו לדון בכאן וכנ"ל, לא היה מגרשה, ונמצא שהגמ "מוטעה" ובטילה, [ע"י עונג יו"מ (סי' קס"ח, ד"ה ואס),

יא. וממילא פשוט, דגם מה שדנוהו בי"ד ה"רבנות" דאשדוד "שלא בפניו", על הסמך מה שלא חזר לאר"י להתדיין עמה, וכדלקמן (סי' ט"ז, מבט הלכה אות ב'), הוא ג"כ "טעות בדבר משנה" גמור כשלעצמה, וכדיבואר שם, ע"ש.

יב. כמובן דכל השקו"ט בענין זה, הוא רק בדרך "את"ל", כלומר אף לפי טעותם "בהלכה": שהיה מחויב לחזור לא"י בכדי לדון שם עם אשתו, מה שז"א וכנ"ל (ענף א'). וגם אף לפי טעותם "במציאות": שקיבל את ההזמנות לד"ת, דהרי לפי האמת: שלא קיבל ההזמנות והפס"ד מעולם וכנ"ל (ד"ה כדאי), איך ירגיש שיש צורך בהעמדת "מורשה" במקומו.

יג. ואף יותר מזה כתב החזו"א (ח"מ סי' ד', אות ח') בהנוגע לדין זה, דאין הנתבע יכול להעמיד מורשה רק בהסכמת התובע: דלא מקרי "הסכמה" רק כשהודיעו להתובע שיכול למאן בזה שהנתבע לא יעמיד מורשה, ועכ"ז הסכים לוותר על זכותו, וא"כ כש"כ כשהנתבע עצמו אינו מסכים להעמיד מורשה במקומו, ודאי דא"א לכופו על כך, וז"פ.

עם התוצע עצמו, כדי שהאמת יתברר יותר. וז"ל: אם לא ירצה הנחצע לדון עמו [המורשה של התוצע], אין כופין ליתן לו ולא להשביע, עד שיביא צעל דינו, עכ"ל. וב"ב בתשובות הרמב"ם (סי' ל"ז): וז"ל [שאלה]: ואם אומר צעל דין: לא אתדיין אלא עם צעל דיני, לא עם מורשה, והם צעיר אחת, האם מותר לו זה, אם לאו.. תשובה:.. אם אומר הנחצע, לא אתדיין אלא עם צעל דיני, מותר לו זה, אם מתברר לו שהמורשה אינו מדבר אמת או כפרן עכ"ל. [ועי' שער יהושע (בננישמי, סי' ה').]

וב"ב מהרשד"ם (תו"מ, סי' י' ג') וז"ל: עוד טוענין שמעון ולוי [הנחצעים]: שאינם רוצים לעמוד צדין עם יאודה הבא בהרשאת ראוון [התוצע], אלא יבא ראוון עצמו ויחד למשפט יקרצו עמו על אלה הטענות.. תשובה... גם לטענה זו, שאומרים: שאינם רוצים לעמוד צדין עם המורשה יאודה, כבר כתבתי זה בפסקי, שיכול הנחצע לומר כן לכל מורשה.. [ד]אם יסרצ הנחצע ולא ירצה לעמוד צדין עם המורשה, אין כופין אותו לעמוד צדין, כך אני דן. ובפרט כשאני רואה, שאין כונות הנחצע להצריח עצמו מן התוצע, או דבר אחר כיוצ"ב, אני אומר שהדין עם הנחצע בטענתו שאומר: יבא התוצע בעצמו, שידעתי אני ידעתי שלא יעז פניו כנגדי, לתצוע מה שאני חייב לו, עכ"ל. [והוצא דבריו להלכה במהרש"ם (ת"א, סי' פ"ז) ע"ש].

ג. בדו"ד שבין איש לאשתו ודאי דאין להעמיד מורשה בשו"א **ומעתה**, אם כך הוא אף צדיני ממונות הקל, כש"כ וק"ו צדיני אישות החמורים. דגם בלא"ה כתבו הפוסקים דאשה התוצעת גט צריכה לטעון טענותיה בעצמה וצפני צעלה דוקא, וז"ל התשב"ץ (ת"א, סי' א'): אם כפואו קודם שבאו לצי"ד ועמדו זה אל זה, הוא גט מעושה שלא כדין, עכ"ל, והוצא בב"י (סי' קנ"ד, אות ז').

וגם כתבו, דאינה יכולה להעמיד "מורשה" במקומה, כמש"כ עדות ביעקב (סי' ל"ו, דף פ"ז ע"ב, טור ז', ד"ה ואלכה) [באשה שטענה על צעלה שמרד עליה], וז"ל: **"אם צריכה היא עצמה לצוא לצי"ד, ולומר טענתה**

"צפני צי"ד וצעלה" צפיה, או אם יכולה למנות אנטלאר ["טוען" או "מורשה"]. ובבר זו אינה צריכה לפנים שצריכה לצא לצי"ד "וצפני צעלה" לומר טענתה, וצלאו הכי פשיטא דאינה נאמנת. דביון דמטעם דאינה מעיזה אנו מאמינים אותה, בהכרח שצריך שתאמר היא עצמה טענתה, ולא ע"י אחר, דצלאו הכי ליכא העזה כלל. והבר"ח כן מסוגיא הרלב"ח ז"ל (סי' ל"ג), והציא משם הריטב"א שכתב כן בפירושו, וז"ל: וכיון דאמרינן שצריכה לפרש דצריה לומר שאינו יכו"ל, ה"ה בטענת שאינו נזקק לה [כלומר שמרד עליה], שצריכה לפרש דצריה צפני צי"ד, (ומכאן) [ואי"ן] מקבלים] ממנה טענה זו ע"י שליח או אנטלאר כי הכי דלא ליהוי כסופא, והיינו דאמר רצא: לא סגי"א דלא אמרה כו".... עכ"ל. [וע"ע שו"ת ריטב"א (סי' קנ"ד) ע"ש].

חז"ן, דכשהאשה טוענת על מעלה טענת "מורד", או צריכה לומר זה צדי"ד צפני צעלה דוקא. ושו"ר, דכן כתב בקנין תורה בהלכה (ת"א, סי' ל"ז, שאלה ז'): דצדו"ד שצין איש לאשתו, אף התוצעת אינו יכול להעמיד מורשה, [הנידון שם: צצעל שרצה לגרש אשתו צעל כרחה, על סמך טענת קלותה בשמירת תומ"ל, ורצה לשלוח מורשה לדון עמה], וז"ל:

אתפלא ככלל על כ"ת שהסכים שיבא מורשה צענין כזה, שאינו כלל דיני ממונות, רק שהצעל יש לו טענות על אשתו שאינה חרידה ויר"ש כראוי, ולכן רוצה שהצדי"ד יפסקו כי היא מוכרתת לקבל ג"פ... עב"ז החוש יעיד: דצדצרים כאלו של צינו לצניה, אין באפשרות לדון שלא צפניו, ועי' באה"ט (אה"ע סי' קנ"ד, סק"כ), צענינים דאין אשה מעיזה להכחישו, מפני שהצעל יודע שמשקרת, כל זה דוקא שאמרה כן צפניו.. ולבן לא היה ציכלתי לקבל את המורשה... דעם המורשה א"א לצרר הדצרים... ולכן חדלתי בזה עד כי יבא הצעל ואולי יעלה צדינו לתווך השלוס וכל נתיבותיה שלום" (ד) עכ"ל.

הרי לנו, דאף כלפי להבריה אשה לקבל גט, הגם דאין בזה רק לתא דתקנת רגמ"ה, ג"כ כתב: דהבעל

יד. יש לעמוד על מש"כ בסיום לשונו: "ולכן חדלתי בזה עד כי יבא הבעל, ואולי יעלה בידינו לתווך השלוס, וכל נתיבותיה שלום", שטמון בזה לימוד גדול, דהרבה פעמים הנך "מורשים" ו"טוענים", מגדילים את המחלוקת ומבעירים את הבעירה ומסיתים לפירוד, ואילו היו באים האיש והאשה בעצמם לפני הדיינים בלבדם זה בפני זה מבלי

כלומר: שכופין אותו שיבא הביתה, ואם לא ירצה הברירה בידו לשלוח לה גמ.

אמנם, הדבר פשוט דדין זה, כיון שצנוייה על סבל "עיגונה" שנגרס לה מתולאת המלאו של הצעל צריחוק מקום, א"כ צודאי דזה ל"ש רק צגוונא כשהאשה רוצית צו, ואינה מוחלת על עונתה. **משא"כ** כשהיא התקוטטה עמו, ולא עוד אלא שגם "מרדה" עליו צעזצה את דירת מגורם, הרי היא מנידה מחלה עכ"פ על עונתה, ואדרבה היא מעגנת אותו, ודאי דל"ש כל עכס הך דינא²¹). **אדרבה**, הרי צכה"ג מותר להצעל להרחיק נדוד אף לכחלה, וכדהצאלו לעיל (ענף א, אות ה') מדצרי הרשב"ש (סי' תי"ז): דכשהאשה מרדה עליו ואינה רוצית לחיות עמו צשלוס וכצנ"ד [עכ"פ לפי דצרי הצעל, ועיי"ש דהמדוצר מארוסה שמאסה צהארוס, והוא טען שהוריה מקימים אותה שלא להנשא לו, ממש צצנ"ד שהצעל טוען שיש מקימים המפריעים השלוס וכנ"ל (סי' צ, ד"ה ושנית)]. **ופסק**: ד"מותר לו לילך לכל מקום שירצה, וגם לישא אחרת, ואין רשות לשום צי"ד להכריחו לתת לה גמ... דהרי הוא אומר תנה את אשתי, ואיך יכפוהו לתת גמ זמן, עכ"ל.

חזינן, דהצין צפשיטות: דצגוונא שהצעל רוצה צשלוס והיא מורדת וממאנת, אז אין לזה שום שייכות כלל לדין שצשו"ע (סי' קנ"ד, ס"ח): דאם מרחיק נדוד יש לכופו על גמ. **אדרבה** צכה"ג: אף מתירין לו להרחיק נדוד לכחלה! דהיעלה עד הדעת: שאפשר להצר צעדי רגליו ולכצלס צאזיקים, שיוכרח להימנע תמיד צקירוב מקומה, רק משום דאולי תמייצצ אי פעם לחזור אליו... וליכא שום חולק על דצריו [זולת ה"מתחכמים" שצמינו שהורעלנו מדיעות כוזבות וצועטים דצצרי תוה"ק...]. **וא"כ** הרי לנו פסק צרוק: דצמורדת ל"ש כלל הדין שצסי' קנ"ד ס"ט, ואדרבה צכה"ג מתירין לו להרחיק נדוד אף לכחלה, ולא נמנע צשום פוסק היתר כפיה צדרך צצירה כשהצעל רוצה צשלוס.

אינו יכול להעמיד מורשה [אף כשהאשה מסכמת לזה], מן החשש: שמא יאמר שקר בשם הבעל, משא"כ הבעל עצמו יתבייש לומר טענת שקר בפניה וכנ"ל. **מערתה**, כש"כ וק"ו בגוונא דלהיפך: כשהאשה רוצית לכופ את הבעל על מתן גמ, מה דכבר יש בזה משום לתא דפסול גמור מה"ת, המשאיר את האשה "אשת איש" גמורה, ואת בניה מן השני "ממזרים" גמורים. **אעכו"כ** דפשוט וברור מכל הנהך טעמי דלעיל: דאין להניחה בשום אופן, שתמנה היא או הבעל מורשה במקומם מטעם זה, וזהו אף כששניהם מסכימים, מ"מ אנו לא שבקינן ליה מחומר איסור ערוה דאשת איש. **ובש"כ** וק"ו ב"ב של ק"ו: כשהבעל ממאן בזה בכל התוקף וכבנ"ד, היעלה על הדעת שיש בכוחינו להכריחו ע"ז, ודאי דלא].

ענף ה

גדרי "כפיה בדרך ברירה" על בעל שבמרחקים

ועתה נפן למה שהתירו בי"ד אשדוד וקרלין, לעשות על הבעל "כפיה בדרך ברירה", ובי"ד אשדוד כתבו דמה שהתירו לכופו ב"דרך ברירה", הוא מבוסס על: המבואר "בשו"ע (סי' קנ"ד) ובנו"כ", מבלי לציין מראה מקום מדוייק, וניחזי אנן:

א. דין זה ל"ש כשהיא ממאנת בו

הנה, אם כוונתם למש"כ (שם, ס"ח): דכשהבעל רוצה לילך למרחקים [בגון עבור מסחר, והיא חוששת שלא ייעלם (באונס או ברצון) ותתענון], כופין אותו על "גמ זמן". **בלומר**, שאם לא יבא הביתה לזמן מוגבל, תחול הגמ למפרע משעת נתינתה, ונמצינו דהכפיה אינה על שיגרשנה, רק על שיבוא הביתה קודם כלות זמן המוגבל, דאז לא תתגרש, ואם לא יבא בזמן ותתגרש הרי זהו מבחירת עצמו, והיינו "כפיה בדרך ברירה". **ובמובן**, דהוא הדין כשהבעל כבר נמצא במרחקים וכבנ"ד, דג"כ יכולים לעשות עליו כפיה בדרך ברירה,

"טוענים" או "מורשים", היו יכולים להציל הבית מרדת שחת, ואם כתב כן אף כשהבעל רוצה בפירוד מטעמי דת, כש"כ כשהבסיס לפירוד הוא על ענינים של מה בכך וכדשכיח בעוה"ר.

זו. וראה לקמן (סי' נ"ד) במכתבו של הרה"ג משה זאת זארגער שליט"א בעל וישב משה שכתב כן בפשיטות (שם, ד"ה אמנם), ועיי"ש (סי' נ"ה) במכתבו של הרב פלס שרצה להכשיר הכפיה בדברי בורות, ומה שהשיב לו הגאון הנ"ל.

אחד הטעמים על מה שנמלט לכאן ע"פ ייעוץ רבו, וא"כ הרי מעשיה גרמה לו להכריחו שיצא לכאן. והו"ל דומה ממש כאילו שהיא גירשה אותו שיעוז ממקום מגורם ויצא לכאן, ועכ"פ היא אשימה בדבר, שהיעלה על הדעת שצריך להניח עצמו להאסר, ולהיות זועק על לשעבר שאינו נענה. וא"כ ודאי דעכ"פ מותר ליסאר כאן עד שתסלק מעליו סכנה זו, ועכ"פ היסר כפיה על סמך טענת "מורד" ודאי דל"ש זכה"ג. ואף לא "צדק ברירה", וכדחזיק להדיא בסד"א וזוטא שכתב כן לענין כפיית "גט זמן", דג"כ הו"ל דרך "ברירה" וכנ"ל (ריש אות א')¹¹.

לא נמצא שום פוסק ואף לא יחידאה ממש, שיחלוק על דין פשוט זה, ויסבור: דאף בבעל הרוצה בשלום שנאלץ לילך למדינה אחרת בשביל אונס מה שאשתו הטילה עליו וכבנ"ד, שזה יתיר עליו כפיית גט אפילו "בדרך ברירה". דהרי זה יפתח פתח מצדקי לכל אשה מורדת, [ואף למו שנתנה עיניה באחר], איך שתוכל להפקיע עצמה מתחת יד בעלה: שמקורם תאיים עליו ב"מסירה" כדי שיוכרח לגוס למק"א בכדי להמלט על נפשו. ואח"כ תבוא ותבכה לפנינו בדמעות תנים: שבלכתו למרחקים "מרד" עליה, והיא נשארה עייז "לעגונה" סובלת ונאנחה, דהיש ליצנות גדול מזה...

ג. ל"ש דין זה רק בבעל הבורח ממקום למקום ולא במשתקע במקום קבוע, אף כשאינה רוצית ללכת אחריו

ואם כוונתם להדין בשו"ע (שם, ס"ט): דבעל שאינו יכול לדור במקום מגורם מפני סכנה, דכופין אותו לגרשה מפני שאינה חייבת ללכת אחריו. ועי"ש בביאור הגר"א (סק"ג) שכתב דאין הכוונה על כפיה גמור, רק על כפיה שבדרך ברירה: שיחזור למקומה ויקיים את חיוביו בלפיה, או שיגרשנה עי"ש.

ברם, גם כזה אין דצריהם מחזיק מעמד לדינא כלל, דהרי כבר הוכחנו בצארכה צקונטרס כפיה

ב. דין זה ל"ש כשהיא גרמה את אונסו להרחיק נדוד

ומעתה, כש"כ וק"ו צ"צ של ק"ו, כשהאשה היא כל הגורמת על מה שהוכרח הצעל להרחיק נדוד, וכבנ"ד שאימה עליו צמסירה וכנ"ל (ענף ב, אות ג). בבה"ג הרי כתב בסדר א"ר וזוטא (סי' י"ג, דף נ"ט ע"ב) דצריס צרוריס המטפחים על פני כל ההיסר צנ"ד, ומפריכה כליל עד צלתי השאיר לו שריד כלל, וז"ל: דעם היות אמת, דמי שהולך למקום אחר, כופין אותו לתת גט זמן לאשתו כדי שלא תשאר עגונה. היינו דוקא צמי שאשתו עמו בשלום וצמישור כמשפט הצנות, והוא רוצה ליסע ממקומו מחמת הכרח אשר לו. בבי האי, ודאי כופין אותו לגרש זמן, דכל הדרכים צחוקת סכנה, או שמא יתעכב שם צמקום שהוא הולך ותשאר אשתו עגונה. אבל צאשה שמרדה בצעלה, "ומחמת מרידותה חפץ הצעל לילך למרחקים", הנה צהא ודאי אין נוקקין לו לכופו לתת גט זמן ולחוש על עיגונה, "כיון דהיא הגורמת צמרידותה", עכ"ל.

הרי לנו, דפשיטא דא"א להאשה לאחוז את הצעל צשני ראשין, להחלונן עליו מנד אחד: שהרחיק ממנה נדוד, ומנד שני חטעון: שאינה רוצית צו, דהרי אם אינה רוצית צו, אז מותר לו להרחיק נדוד. וחזינן, דאפילו אם מה שהרחיק נדוד, הוא רק מחמת "מרידותה" צלצד, כלומר, מה שאינה רוצית להיות עמו יחד בשלום, כבר נחשצת כאילו ש"היא הגורמת" להליכתו למרחקים, [כמו צנידון של הרשצ"ש. וראיה מה שהצחנו לעיל (סוף ענף ב) מדברי שלום (קרוי ח"ו, פסקי משצות סי' רצ"ז), שג"כ כתב להדיא הך חילוקא רצא: דכשהיא גרמה שלא יוכל לחזור למקום מגורם, אין לה להרוויח מזה כלום, עי"ש].

ומעתה, כש"כ וק"ו צנ"ד: דהאשה הו"ל "גורמת" שירחיק נדוד הרצה יותר משם, דהרי צנ"ד אימה עליו: לאסרו ע"י המשטרה, ויראתו מאיום זה, הוא

11. ובוזה נפרכים דברי המ"ל (ח"א ס"ו כ, אות ל"ז) שמפטפט להצדיק מעשי הרשעות של ה"רבנות" בהטילים "צו עיכוב יציאה" על כל בעל שאשתו מרדה עליו ותובעת ממנו גט, כאילו שיש לזה ביסוס כלשהו מדין המבואר בשו"ע (סי' קנ"ד, ס"ח): דבעל הרוצה להרחיק נדוד, כופין אותו על "גט זמן". **אולם** דבריו מופרכין ועומדים, דאין הנידון דומה לראיה כלל, דהתם מיירי מזוג החיים בשלום, והיא רוצית בבעלה, ומפחדת שבחיוק מקום ייעלם באונס [או ברצון] וכדהיה מצוי בימי קדם, לא כן באשה מורדת הממאנת בבעלה ועזבתה. **בבה"ג** הרי מותר לו לכו"ע להרחיק נדוד אף לכתחלה, ואם מצירים את צעדיו מליילך למקום שרוצה, הו"ל "כפיה" גמורה לכו"ע, וכדהוחכנו מדברי הפוסקים ראשונים ואחרונים בקונטרס מלחמת אש דת (אלול תשע"ג, אות ו, בעיטה ד) [מוצג בפנקס בי"ד (רישום 1098)] עי"ש.

למקום להיות נע ונד צחיי לער שכוה. משא"ב כשהצעל הולך להשתקע מחמת סכנה מותר לכופו וזכה"ג ליכא שום פוסק המתיר עליו כפיה אף "צדק צריה". ושם (סי' ו', ענף ד', דף נ"ד) ליינתי צנוסף לפוסקים הנ"ל (ד"ה צרס) להמון פוסקים נוספים שג"כ יולא מדצריהם החילוק: צין נס ממקום למקום ולצין משתקע צמקום אחד, או שכתצו כן להדיא⁽¹⁾, ע"ש.

והאומנם שיש פוסקים שלא עמדו על חילוק זה [מכיון שאינה צפוטות משמעות לשון השו"ע⁽²⁾]. **אמנם**, מלכד המצואר לעיל (ענף א', אות ו') דהסכמת הפוסקים: דכל שכפו נגד שיטות האוסרים, אף כשהם המועטים הגט פסול וצטל, ע"ש.

בר מן דין והוא העיקר, דהלל אף הסוצרין: שאינה חייבת ללכת אחריו, ג"כ מודים דלכתי אין מזה שום דררא דהיתר כלל לכוף את הצעל על מתן גט. וברדהבאנו שם (סי' ד', ענף ז', אותיות ג' וד', דף מ"ד) מן מהרשד"ם (סי' קנ"ה), מהר"ם גלנפי (סי' נ"ה), נודב"י (קמא, אה"ע סי' ס"ז), וברך משה (סי' ח') שכתצו להדיא: דבל מחלוקת הפוסקים: אם יש להצעל זכות לשנות מקום מגורם, הוא רק לענין אם יכול "לכופה ללכת אחריו". אבל גם השוללים מודים: דמה שאינה חייבת ללכת אחריו, לכתי אינו מתיר עליו "כפית גט"⁽³⁾.

בסתר (סי' ו', ענף ג') [מוצג בפנקס בי"ד (רישום 5010)]: דדין זה בשו"ע (סס): דצורה מחמת סכנה מותר לכופו צדק צריה. דהרי מקורה מן הרא"ש דמייירי שם להדיא: מצעל שהיה מוכרח להיות "צורה ממקום למקום" מחמת סכנה השלטון שחיפשו אחריו ורצו להרגו. ובכו שהעתיקו צמנו: צנו הצור (סס), ותלמידו בעל הזה התנופה (סי' מ"ח), ומהר"ם אלשקר (סי' ע"ג), והש"ג (גיטין ע"ז ע"א, אות ג'), והלבוש (סי' קנ"ד, ס"ט) צוה"ל: "מפני" שהוא מוכתצ למלות, והוא צורה ממקום למקום, ואינו ראוי לעמוד צמקום אחד "מפני" סכנת נפשות, עכ"ל.

והסברנו (סס, ענף צ') צטוטו"ד, איך שהמעתיק דלג צטעות מתיצת "מפני" הראשון להשני, וכתצ "מפני.. סכנת נפשות", וככה החסיר הגדר החזק הזה: דמייירי דוקא כשהוא "צורה ממקום למקום". [ויש צילוס מהכת"י שעל גליון שו"ת הרא"ש המוטעה, אשר מאותה הכת"י נדפסו ההוספות צשו"ת הרא"ש (כלל מ"ג, סי' א' השני) שלפנינו, שתצוזה זו מה שמשמש כהמקור להך דינא דנן צשו"ע, הוא אחד מהם].

ובל מי שיש לו מח צקדקדו מצין: דשאני צכה"ג כשהוא מוכרח לנוס ממקום למקום מצלי שיוכל ליתן מרגוע לנפשו, דודאי א"א לחייצה שחרון עמו ממקום

יז. ואלו הן: מבי"ט (ח"ב, סי' פ"ב), פנ"י (שו"ת ח"ב, אה"ע סי' ע"ה), שמן רוקח (תליתאי, סי' ב'), שופריה דיעקב (ח"א, סי' ס"ג), מחנה דוד (אהל ל"ב), כפי אהרן (סי' י"ב), רב פעלים (ח"ב, אה"ע סי' ח'), וע"ע: בי"מ (שו"ת סי' י"ד), נחלת יהושע (אה"ע סי' א'), שואל ומשיב (קמא ח"א, סי' קע"ו. ושם ח"ג, סי' ק'), עונג יו"ט (סי' קס"ח), הרד"ד (אה"ע, סי' ל'), דברי משה (מלחמות ארי, סי' י"ז) ועוד, ע"ש.

יח. ראה עוד במכתב גלוי (טענה ט') [מוצג בפנקס בי"ד (רישום: 1100)], מה שהשבנו עוד להרב גוטנרג על מה שרצה להתאחו על שיטת הפוסקים שלא חילקו בין נס ממקום למקום ולבין משתקע במקום אחד, ע"ש.

יט. ויש להדגיש: דאף "כפיה בדרך ברירה" לא התירו הפוסקים בכל מקום שאסור לכוף, דהרי חזינן דאף במקרים החמורים ביותר וכמו בעל המשתין במטה, וגנב ונואף וכו', ויכדמנינו שמות הפוסקים עם מ"מ בהכרותינו (סי' כ"ז, ד"ה אמתלא מבוררת, הערה כ"ו), ג"כ לא השתמשו הפוסקים בהיתר עשיית "כפיה בדרך ברירה", דלא הותרה רק במי ש"חייב לגרש" מן הדין, [כמו מומר שלדעת הרבה ראשונים מותר אף לכופו להדיא, ע"י פת"ש (סי' קנ"ד סק"ד), ולקמן (הערה כ"א, ד"ה ואפילו)], ולא זולת. דמצדקן זה: להתיר "כפיה בדרך ברירה" בכ"מ שאסור לכוף, ואף בבעל הפטור לגמרי מלגרש כמו בטענת "מאיס עלי", הוא היתר בדוי ומסולף מה "שחידשו" הקלים ורקים המתחכמים מה"רבנות", בהיותם תחת לחץ גדול ובל ישוער מממשלת הכפרני בא"י: להכניס שינויים בדין "מאיס עלי", בהיות שהסכימו שעניני "אישות" תהיה תחת מרותם של ה"רבנות", וכדיארנו בארוכה במק"א. ורואין בעליל, שהם משתמשין ב"היתר" זה באופן המנוגד כליל לגדרי הלכותיה, וכגון שמחייבים את הבעל במזונותיה, למרות שפטור מזה להלכה, מה שזה מטיל פסול גמור על הכפיה.... וכ"ז הוא פרי תוצאת ה"התחכמות" על דברי הפוסקים אשר מפייהם אנו חיים ומימיהם אנו

סיכום היוצא להלכה מכל האמור בסימן זה:

דפסק דינים של הבתי דין מא"י: שהבעל חייב לחזור שם כדי לדון עם אשתו על תביעותיה, מכח דינו של מהרשד"ם: דשם ייסדו את ביתם. מה שעל סמך "חיוב" זה, בנו את היתרים לכופו על מתן גט "בדרך ברירה", [וגם החתימו ע"ז את זקני גדולי הדור^(ב)]. הוא "מעוות עצום בדבר משנה" מכח חמשה מעמים, מה שכל אחד מהם די בפני עצמה להטיל "פסלנות" מוחלט על הגט, וכש"כ בהצטרף כולם יחד. ואלו הם:

א. בנוונא שהבעל יש לו כח כפול: בין מדין "בעל" ובין מדין "נתבע" וכבנ"ד, כו"ע [וגם מהרשד"ם] מודים: שהאשה צריכה ללכת אחריו לד"ת, אף כשהוא עזב את מקום דירתם, וכנ"ל (ענף א').

ב. בנוונא שהיא "מרדה" עליו וכבנ"ד, כו"ע מודים: שהיה מותר לו לעזוב את מקום דירתם, ולילך לכל מקום שירצה, וממילא פשוט שכ"תובעת" צריכה ללכת אחריו לד"ת, וכנ"ל (ענף ב').

ג. בנוונא שהבעל מעוכב מלבא לעירה מחמת "אונס", כו"ע [וגם מהרשד"ם] מודים: שצריכה ללכת אחריו לד"ת אף כשהוא ה"תובע", וכש"כ כשהוא ה"נתבע" וכבנ"ד, וק"ו כשהיא ביצעה עליו ה"אונס" מה שהכריחו לגוס משם וכבנ"ד, וכנ"ל (ענף ג', אומיוט ז' וג').

ד. בנוונא שהאשה באתה להעיר שהבעל הלך לשם וכבנ"ד, כו"ע [וגם מהרשד"ם] מודים: שהד"ת הוא במקום הבעל, וכנ"ל (ענף ז', אומט א').

ה. אף לפי טעותם: שהבעל היה מחויב לחזור לא"י בכדי לדון עמה שם, מ"מ ליכא שום היתר לכופו ע"ז בשוטים, כיון שהיה מוכן לדון עמה כאן, ונמצא דאין בכח "ברירה" כזה להכשיר את הכפיה, וכנ"ל (ענף ג').

סוף דבר, אפילו אם היו עושים הכפיה על "דרך ברירה" כפי פסק דינים של הבתי דין בא"י. גם כן ברור, דהגט היה פסול ובטל לכל הדיעות, [וכש"כ כפי שנעשה מבלי "ברירה" וכדלקמן (סי' ז)].

[סימן ח] ד' אייר תש"ע:

בי"ד קרליץ עושים מינוי "שליח קבלה" בזה"ל:

"בפנינו בי"ד הח"ס, באחד בשבת בארבעה ימים לירח אייר שנת תש"ע, מינתה האשה רחל עלקא דמתקריא רחל בת אליעזר ישעיהו דמתקרי אליעזר, הדרה באשדוד.. את אהרן יוסף בן גדליה לנדאו הגר ברחוב שמאי 3 אשדוד, להיות שלוחה לקבל גט מבעלה אשר יעקב דמתקרי אשר בן אהרן, שם משפחה חיימוביץ..., והעדים: יחיאל בן יוסף שמואל, וראובן בן יעקב פרץ חתמו על ההרשאה של מינוי שליח לקבלה,

שותים. וכ"ז הוא מלבד מה דגם ב"מצאות" הוא דבר מן הנמנע: שיוכלו לכפות אדם ליסע לא"י וכדלקמן (סי' ט"ז, ד"ה אמנם. וסי' י"ט, ד"ה וכנראה), ונמצינו שהוציאו "פסק" מה שבלתי אפשר לבצוע אותה בפועל. [וראה לקמן (הערה כ"ב)].

ב. מצאנו לנחוץ להדגיש זאת, דמלבד הכלל: ד"במקום שיש חילול ה' אין חולקין כבוד לרב", וכבוד הקב"ה ושלמות תורתו הוא למעלה מהכל, דהלא אם חתימתם יתקבל כ"הוראה", הלא יצא מזה מכשול גדול, וכדחזינן לקמן (סי' נ"ד, ד"ה וזה) שפלס רצה לנצלה כ"פס"ד מזקני גדולי הדור". וכאן המקום למחות על אנשי ביתם של זקני גדולי הדור, על שמניחים ל"עסקנים" להחתימם על ענינים חמורים כהתרת אשת איש לעלמא, בו בזמן שאין בכוחם בגיל כזה לברר ענינים קשים בזה על בוריו, ומאידך גיסא הם מונעים מאנשי אמת אפשרות ההגשה אליהם, ובאופן זה נעלמים מהם פרטים נחוצים, והחלטת דתוה"ק נמסר ביד אנשי אלמי, ו"הם" האשמים בבזיון זקני גדולי הדור היוצא מזה. ומי לנו גדול מהגה"ק מצאנו צוק"ל שהיה כמעין המתגבר בתורה, ועכ"ז הוא מזהיר לעת זקנתו [לאחר שהגיע לגיל ס"ח ואילך] במקומות אין מספר בתשובותיו: שלא יסכמו עליו למעשה, טרם שיביאו את דבריו בכור הבחינה, מייראתו דמחלישת כוחו בזקנתו אולי לא בירר הדבר כל צרכו. ע"י דברי חיים (אור"ח ח"ב, סי' כ"א, ל"ד, מ"ו. וי"ד ח"ב, סי' ל"ב, מ"ד, ק"ב, קל"א, קל"ב. ואה"ע ח"ב, סי' ל"ז, מ"ד, מ"ו, ס"ה, ע"ז, פ"ב, פ"ד, פ"ה, צ"ה, צ"ז, קמ"ו, קמ"ז, קע"ד, קע"ח. וחומ"מ ח"ב, סי' כ"ט. ובהשמטות, סי' ט"ז, ל"ד, ל"ז. ובנוספות, סי' כ"ג, כ"ד, כ"ה ל"ד) עי"ש. ואם חזינן דהגם שבירר דבריו באריכות, עכ"ז הזהיר מגיל ס"ח ואילך שלא יסמכו עליו, היעלה על הדעת שיכולים לסמוך על "חתימה" בעלמא מזקנים וישישים שבגיל פ' - וק', [ה' יאריך שנותם בנעימים] המסובכים מאנשי אלמי, מבלי שום ברור כלל, [וראה לעיל (הערה ה', סוד"ה ופשוט), ולקמן (הערה נ"ז)].

[סימן יא] כ"ו תמוז תש"ע:

האשה כותבת "בקשת אישור עגינות" לבי"ד הרבני בזה"ל:

"הריני לבקש מבית הדין אישור עגינות, ועל כך שאני חיה בנפרד מבעלי". [דאק. 482144].

[סימן יב] ב' אב תש"ע:

בי"ד הרבני אשדוד משיבים "החלטה" בזה"ל:

"על המזכרות לזמן את המבקשת למען הצהרה בענין ביום ראשון [ז' אב]. [דאק. 500280].

ובי"ד הרבני אשדוד "מזמינים" את האשה להופיע לפניהם ביום ז' אב תש"ע. [דאק. 496668].

[סימן יג] ז' אב תש"ע:

בי"ד הרבני אשדוד כותבים "פרוטוקול" בזה"ל:

"הופיעה הגב' רחל חיימוביץ. "הצהרת האשה" [בזה"ל]:

"החל מנובמבר 2007 בעלי עזב את הארץ, ומאז לא חזר, ואני מבקשת אישור שאני עגונה מאז ועד היום", הדיון הסתיים. [דאק. 520619].

נפלא הדבר, איך שמצד אחד הם מעמידים פני ישרים, כאילו שאינם יכולים לאשר את "עגיגונה" אלא מ"פיה", ולא "מפי כתבה" הנ"ל (סי' ה'). בעוד שמאיך גיסא, די להם שהאשה תאמר י"ח מלים ספורים הנ"ל, כתינוק האומר "פזמון" מה שלמדוהו, שדבריה יתקבלו תיכף אצל הבי"ד בנאמנות מליאה ומוחלטת. ואף אחד מקלים הללו לא הטריח את עצמו, לחקור אותה בחקירה ודרישה, עכ"פ לשאול ממנה איזה שאלות "לפנים", כדי לעשות הרושם, כאילו שהם בעלי אחריות המעוגנים להבחין באמיתת הפרטים שמסביבות "עגיגונה": איך ומדוע נעלם הבעל, מה היה המצב ביניהם קודם לכן, אולי גרמה היא שיצטרך לילך למקום אחר, הלא המדובר מהתרת אשת איש. ומזה גופא בולט קלות דעתם ומאוויים האמיתי: דכל מאי ש"ימעטו לדעת" טוב יותר להם ולה להשגת המטרה... [וראה לקמן (סי' י"ז) איך שהפקרות זה חוזר ונשנה עוה"פ].

ובזה באעה"ח ד' אייר תש"ע, נאם נחום מנשה גוטנטג דיין, נאם יהושע יהודה יחזקאל פלס דיין, נאם אליעזר רוז דיין". [דאק. 606018].

הנה, עצם המינוי ד"שליח קבלה", מהוה רגלים לדבר שהכינו עצמם להוציא גט מיד הבעל בכפיה, דאל"כ אין שום הסבר על הצורך ב"שליח קבלה". דהרי מבואר ברמ"א (אה"ע סי' קמ"א, סכ"ט): שלא להשתמש לכתחלה בשליח קבלה, [ועי' שו"מ (קמא ח"ג, סי' פ"ד) איך שהרעיש ע"ז]. אבל בכפיית גט, שפיר א"א לעשותה ע"י "שליח הולכה", דהרי ידוע מש"כ בעונג יו"ט (סי' קס"ח): דעל מינוי השליחות אי אפשר לכופ אף בעל שמוותר לכופו על עצם מתן הגט. [עי' קונ' פתילי חותם (ענף ט"ו), מוצג בפנקס בי"ד (רישום 5005)]. גם המהירות הגדול, שתיכף לאחר שעבר רק חודש אחד משהוציאו ההזמנה, מיד הכינו עצמם לכפיית גט, מעורר תימה גדולה].

[סימן ט] ג' סיון תש"ע:

האשה פנתה לבי"ד הרבני ב"בקשה" בזה"ל:

"מאחר שבעלי נמצא בחו"ל כמעט 3 שנים, פניתי לעזרה נוספת, וכעת רבני הקריות [בי"ד הישר והטוב מאשדוד, כנ"ל (סי' ו')] מנסים לסייע לי לקבל גט ע"י גורמים פרטיים, ויש כבר סימני כניעה מצד בעלי, [שקר, וכתבה כן בכדי להתנצל מדוע שפנתה גם לבתי דין אחרים, כאילו שהוכרחה לעשות כן מחמת גודל מצוקת עיגונה, שלא תחשב בעיניהם ל"פחיתת כבוד" מה שפתנה גם לבתי דין אחרים. וממשכת]: ברצוני לבקש לדחות את הדיון למספר חודשים". [דאק. 192427].

בי"ד הרבני אשדוד משיבים "החלטה" בזה"ל:

"החלטת ביה"ד: לקבוע מועד לדיון לעוד מספר חודשים לפי היומן". [דאק. 192427].

[סימן י] י' סיון תש"ע:

ובהתאם לזה הם מוציאים "הזמנה" [שניה] על שם הבעל ל"כתובת דואר" USA... כנ"ל (סי' ה'), הנושא: "שונות - אישות", [נדחה לכמה חדשים ע"פ בקשת האשה] לכ"ג חשון תשע"א, [דאק. 334642].

כמובן, דגם הזמנה זו לא נשלח להבעל מעולם.

זהם מוציאים "החלטה" בזה"ל:

[סימן טז] כג אלול תש"ע:

יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני אשדוד בזה"ל:

"לקבוע מועד למחר, ועל המבקשת להביא כל המסמכים שברשותה, [חתום]: **מרדכי רלב"ג**". [דאק. 585001].

בי"ד הרבני אשדוד מוציא "הזמנה" [שלישי] להבעל, עורך על "כתובת דואר" הטפשיי: USA... למרות שכבר הודו לעיל (סי' י"ג): **שהם יודעים שהוא דר ב"בארא פארק"**, וגם: **שאשתו יודעת את "כתובתו המדוייקת"**. **ולא עוד, אלא שלצים הללו קבעו "יום הדיון" על... כ"ג אלול...** כלומר: **"לבו ביום"**. וזה מעיד עליהם **שלא רצו כלל שיבא לד"ת**, רק רצו "לצאת" ידי חובת "הוצאת" ג' הזמנות מתח"י, ולא דקדקו לקבוע זמן שיראה עכ"פ הגיוני, כשהמדובר מבעל הנמצא במרחקים, וכנ"ל (סי' י"ג). [דאק. 585848].

[סימן טז] ה תשרי תשע"א:

בהיות שדבר אחד היה חסר עוד, והיינו: שבי"ד "הרבני" **עצמם** יוציאו פסק דין להיתר כפיה. **דהרי** הם אינם יכולים לסמוך על פסק דינם של בי"ד הישר והטוב ובי"ד קרליץ וכנ"ל (סי' י"ד). **ע"כ** מוציאים בי"ד הרבני אשדוד **"פסק דין"** בזה"ל:

"לאחר שמיעת דברי המבקשת והעיון בחומר המצוי בתיק, מחליט ביה"ד: כי לכל מי שיש היכולת בידו, יכוף את הבעל בשם בית הדין, או להביאו לדיון עם אשתו באשדוד באר"י, או שיתן גט פיטורין, כדין כפיה בבירה כמבואר בשו"ע סי' קנ"ד ובנו"כ.."

[**רואין** בעליל איך ש"בורים" הללו אינם יודעים בין ימינם לשמאלם, ועשו מעשה קוף בעלמא להעתיק לשון הפסק של בי"ד הישר והטוב אשדוד כנ"ל (סי' ו'), וממשיכים בזה"ל]:

הנימוק לדעת הרוב להחלטה היא: כיון שהבעל שברח מהארץ לפני מספר שנים,

[**"שקר"** הבנוי על שמיעת דברי האשה לבד, ומעלימים עין מהעובדא: שנאלץ לברוח משם מייראתו "מהם", שידועים לענוש ב"מאסר" כל בעל שאינו רוצה ליתן גט ע"פ "רצון" אשתו וכנ"ל (סי' ב').]

"א', ביה"ד פונה להרה"ג **אריה רלב"ג** שליט"א אבי"ד פלטבוש [..?] בורו פארק ניו יארק, אשר מתבקש לסייע **במניעת עגינותה** של הגב' רחל חיימוביץ מאשדוד. **הבעל** מתגורר בבורו פארק, **את כתובתו המדוייקת תמציא האשה לביה"ד**. [הרי שידעו היטב, שידוע להאשה "אדרעסע" המדוייק של הבעל, וכן רואין גם ממה שידעו היכן למצוא אותו בביצוע הכפיה, אבל ה"הזמנות" הוציאו בהעמדת פני תם על ה"אדרעסע" המוזר: USA... כדי שלא יגיעו אליו, וכנ"ל (סי' ה', ו'). וממשיכים]: **והרב שליט"א** מתבקש **לפעול בכל דרך אפשריות**, [רמז גלוי על בציעת "כפיה בשוטים".... וממשיכים]:

"ב', ביה"ד פונה לרב **מימון** מהנהלת בתי הדין מחלקת עגונות, להבהיר לביה"ד ולהציע דרכי פעולה למניעת עגינותה של הג' חיימוביץ מול בעלה הגר בבורו פארק. [חתמו]: **יקותיאל כהן, אב"ד. מיכאל צדוק**[י], **דיין. מרדכי רלב"ג, דיין**". [דאק. 509294].

[סימן יד] כ"א אלול תש"ע:

הרב אליהו מימון [מנהל "תחום עגינות"] כותב להרב **יקותיאל כהן** מבי"ד הרבני אשדוד בזה"ל:

"בנידון כפיית גט, רחל חימוביץ [היא] "עגונה" מזה מספר שנים בטיפול אגף עגונות. לאחרונה הצלחנו לאתר את בעלה מר אשר יעקב בארצה"ב, [ה"ליצנות" הוא איום ונורא: הם "הצליחו למצוא את מקומו".... וממשיכים]: במקביל פנו בני המשפחה לביה"ד החרדי של הקריות, ולביה"ד של הרב קרליץ, שפסקו כפיית גט על דרך ברירה. מכיון שמדובר בבתייה"ד פרטיים, לא נוכל להסתמך על פסיקתם למעשה. [כלומר, מכיון שבתי דין הנ"ל אינם "מוכרות" לפי ה"חוק", הרי אי אפשר לסמוך על פסק דינם, הם פושטים את טלפיהם כחזיר הזה... ומעמדים פנים כ"מדקדקים" וכ"מחמירים", צחוק מכאיב... וממשיכים]: בשל רגישות הענין אודה לכת"ר אם יזמן דיון דחוף בנושא". [דאק. 605954].

"ואינו יוצר כל קשר עם האשה"

[ג"ז "שקר" כנ"ל, דכאמור לעיל (שם): דתיכף ומיד בבואו לכאן דיבר עמה הבעל כ"פ שעות ארוכות על הטלפון, וגם העסקן גליק טיפל ביניהם לשלום, וכדגבנה עדותו ע"ז אצל בי"ד "עץ חיים" כדלקמן (סי' ס"ב), ובורים הללו כותבים שקר במצח נחושה: "ואינו יוצר כל קשר עם האשה"...].

"ועיגן את אשתו כבר מספר שנים"

[גם זה "שקר" גמור, דהוא לא עיגן אותה כלל, אדרבה היא עיגנה את עצמה ואת בעלה במרדה עליו כשעזבה דירת מגורתם [וכנ"ל (סי' א') ולקמן (סי' נ"ז)] במכתבו של האדמו"ר **מלעלוב** שליט"א, והכריחתו לנוס משם ע"י איומה וכנ"ל].

"דינו כ"מורד בכל הדברים, (תשמיש מזונות וכו')"

לצים הללו עושים כאן "הצגה" כילדים קטנים המשחקים "בית דין"... ו"מחליטים ברוב דיעות": שהם "יכולים להחליט.. "שהבעל "מורד" [מי שמוותר

לכופו לגרש בכפיה גמורה אף בשוטים, ראה לקמן (הערות: ל"ג, ומ"ג)]. **על איזה סמך? פשוט! דהרי שמעו כן מפי האשה עצמה...** [שאמרה בפניהם ה"פזמון" כנ"ל (סי' י"ג)], **וכאילו שיש בכוחם להתיר "אשת איש" לעלמא רק על סמך שמיעת דברי האשה בלבד, ושלא בפני בעלה..**

בו בזמן, שלדברי הבעל: הוא לא "מרד" עליה, אדרבה היא "מרדה" עליו, בעזבה את דירת מגורתם וכנ"ל (סי' א') ולקמן (סי' נ"ז). **והוא** רצה וביקש "שלום" בכל הזמן וכדלקמן (סי' נ"ז), וגם עשה "השתדלות לשלום" בפועל וכנ"ל (סי' ב') ולקמן (סי' נ"ז, וס"ב). **ועכ"ז** באים לצים הללו, ואינם מתביישים לכתוב בפירושי: שהחליטו "ברוב דיעות" שיש בכוחם לדון כ"מורד", על אף שלא נתברר הדבר מעולם. **וזאת**, בלי לציין שום "מקור" ע"ז, ולהיפך הגמור מהלכתא, שומו שמים על התדרדרות נורא שכזה. [וראה לקמן (מד"ה ממבט)]. וממשיכים:

"ובנוסף לכל, דינו כ"עובר על דת"כא), כיון שאינו מצוית להופיע בפני בית דין לדון בענין",

כא. יש לדעת, דזהו "הגדרה" חדשה מה שבדו מלבם הפוקרים מה"רבנות": לכנות בעל ה"מסרב לדין" [אין אנו מדברין מנ"ד שזהו שקר גס, אלא אף כשהאמת כן], כ"עובר על דת" שתשמש כבסיס ל"היתר כפיה" על מתן גט, מה שלא נמצא כזה בשום פוסק.... **אדרבה** הפוסקים כתבו להדיא להיפך: דזה אינו מתיר כפיית הבעל בשו"א, ע"י הגח"מ (אישות פכ"ה, ה"א אות ד') שכתב להדיא דאין כופין ע"ז, הובא בב"י (סי' קל"ד, אות ה'. וסי' קנ"ד, אות ג'), ור"מ (שם, סק"ג), וכ"כ מב"ט (ח"ב, סי' מ"ז, וקנ"ח), מהרש"ל (סי' ס"ט), **עבודת הגרשוני** (סי' ל"ט), **גינת ורדים** (אה"ע כלל א', סי' א' ד"ה משמע), מהר"י הלוי (סי' ל"ט). **ואפילו** ב"משומד" גמור יש מחלוקת הראשונים אם כופין אותו לגרש, ע"י רמ"א (סי' קנ"ד, ס"א. ושו"ת סי' צ"ו), מהר"ט"ן (חדשות, סי' פ"ה), **משאת בנימין** (סי' כ"ב), מהרש"ד (ח"ב, סי' ק"ל), **הת"ם** (קובץ תשובות, סי' ע"ט), וקונטרס **כפיית מאסר** (סי' ב', ענף ג' אות א') [מוצג בפנקס בי"ד (רשימה 5029), ע"ש]. **וכנראה** שפוקרים הללו בהיותם מורעלים מרעיון ד"שוויון זכויות לנשים", לא יכלו לסבול מדוע כלפי האשה אכן קימ"ל בשו"ע (סי' קט"ו, ס"א): ד"עוברת על דת" יוצאת בלא כתובה, והפוסקים השתמשו בנימוק זה כשהיא "מסרבת לדין", שתשמש כבסיס היתר להבעל לישא אחרת עליה, או לגרשה בעל כרחיה. **ע"י מרדכי** (כתובות, רמז קצ"ו), **רבינו ירוחם** (מישרים נתיב כ"ג, ח"ח), מהר"י הלוי (סי' ס"ט), **אבן השוהם** (סי' א'), **התם סופר** (אה"ע ח"א, סי' א'), **אבני צדק** (אה"ע, סי' מ'), **שו"ת יהושע** (סי' צ"ח), **דברי חיים** (ח"א, אה"ע סי' נ"א), **אמרי דוד** (סי' ט"ו, כ"ג, קכ"ו), **בית שערים** (מכת"י, סי' ס"ב), **עטרת ישועה** (סי' ל"ו), מהרש"ם (ח"א, סי' כ"א. וח"ד, סי' ק"ל. וח"ה, סי' מ"ח. וח"ו, סי' קל"ג, קמ"ו, וקס"א. וח"ז, סי' ע"ב, וקצ"ג. וח"ט, סי' צ"ז. וק), **אפרקסתא דעניא** (ח"א, סי' קמ"ו. וח"ג, סי' רע"ד - רע"ז, רע"ח - רפ"א), **צור יעקב** (סי' י"ב, י"ד, וקע"ה), **הבצלת השרון** (אה"ע, סי' ו'), **באר משה** (ירושלמסקי, סי' ט"ו), **ויחי יעקב** (סי' י"ד), **לבושי מרדכי** (קמא אה"ע, סי' ט' אות ג'. וסי' י', י"א), **בית דוד** (סי' כ', כ"א, ע"ו), **בית ישראל** (ח"א, סי' קס"א), מהר"ש (ח"ד, סי' נ"ד, וע"ד), **יגל יעקב** (אה"ע, סי' י"ח), **תירושי ויצהר** (סי' פ'), **חלקת יעקב** (ח"א, סי' קמ"ז, וקמ"ח), **בית אב"י** (ח"ב, סי' ק"ז, קט"ז, וקל"ח), **שאלת יצחק** (תניינא, סי' קע"ח, קע"ט), **מנחת יצחק** (ח"ב, סי' נ"ה. וח"ה, סי' נ"ד. וח"ז, סי' ק"ו. וליקוט, סי' קל"ג), **בצל החכמה** (ח"ד, סי' ל"ז), **דברי שלום** (ח"ב, סי' ק"ד), **להורות נתן** (ח"ג, סי' ע"ז אות י"ב) [בשם בעל **שכט הלוי**], **תשובות והנהגות** (ח"ג, סי' תט"ז), ע"ש. **והגם** שיש חולקים, דס"ל דאין לבסס היתר נישואין לבעל על סמך סרבנותה של האשה, אבל כבר ידוע מגדולי הפוסקים, דבכל ספק או מחלוקת בענין היתר נישואין לבעל, אזלינן לקולא, ע"י מהרש"ם (יו"ד, סי' קמ"ו. ואה"ע, סי' ק"כ) [הובא דבריו

ולא קבע כי הבעל "מורד". [לצים הללו מעמידים פני תם, כאילו שיש לפנינו "חילוקי דיעות בהלכה", ורק ה"מיעוט" סוברים: דא"א לדונו כ"מורד" מבלי שמיעת טענותיו... וכאילו שיכולים לומר אחרת וכ"דעת הרוב" המופרך. וממשיכים]: **ולכן ביה"ד עסוק בהשגת גט בכפייה על דרך ברירה בלבד, ולא מדין מורד**. [גם זהו "בורות" גמור, דהרי כל שאין הבעל "מורד, אלא אדרבה היא "מורדת" וכבנ"ד, ליכא שום היתר כפיה כלל, ואף לא בדרך ברירה כ"כ]. [נתחם]: **יקותיאל כהן אבי"ד, מיכאל צדוקי [י] דיין, מרדכי רלב"ג דיין**. [דאק. 605778].

הנה נחוץ לדעת, דכל הירוס הדת בהכשולן דהתרת אשת איש לעלמא שלא כדין, מה שהתרחש ויצא בסופו של דבר בנידון דידן וכדלקמן (סי' ס"ו). **טמונה** בעיקופין בין בתרי השורות של "פסק דין" המגוחך הזה, המהוה השורש פורה ראש ולענה מה שגרמה להתבוסה הגדולה שפרשה זו הסתיימה בה.

ונסביר בקיצור: דהנה יש לעמוד על מה שכתבו

[שקר מוחלט, דמלבד מה שלא טרחו להבטיח שיגיע לו אף אחד מהזמנותיהם, רק "הוציאוה" על ה"אדרעסע" הליצני USA וכנ"ל (סי' ה', י', וט"ו)].
מלבד זה, כבר כתבנו לעיל (סי' ג'): דמיד בתחלת בואו של הבעל לכאן, **פנה תיכף ומיד לבית דינינו, והמציא עצמו מרצונו הטוב לדון עמה בב"ד, והביע את נכונותו לכך אף מבלי שקיבל ממנה שום "הזמנה" כלל לד"ת, וע"פ בקשתו דיברנו עם האשה והודענו לה: שבעלה מוכן להתדיין עמה בבית דינינו. וכן כתבה הרבנית מלעלוב: שאמרה להאשה וגם לשולחה: שהבעל מוכן להתדיין עמה בב"ד וכנ"ל (סי' ד'). וכן כותב האדמור מלעלוב שליט"א: שהבעל היה מוכן ומזומן להתדיין עם אשתו בב"ד, וכדלקמן (סי' נ"ז). ואחרי כל זאת, באים לצים ושקרנים הללו להכחיש את השמש בצהריים בכתבם: "שאינו מציית להופיע בפני ב"ד", בעוד שצד האשה דאגו להבטיח שאף אחד מן הזמנותיהם לא יגיע לידו. וממשיכים]:**

"לדעת המיעוט: הרי ביה"ד עדיין לא זן

ברעק"א (תניינא, סי' פ"ב), **טו"ז** (אה"ע סי' ק"ט, סק"ב), **ב"ש** (סי' א', סקכ"א), **התם סופר** (אה"ע ח"א, סי' ג', וד' וח"ב, סי' א'), **תועפת ראם** (אה"ע, סי' ג'), **דברי חיים** (אה"ע ח"ב, סי' ר', מ"א, מ"ב), **קול אריה** (סי' פ"ה), **משיב דבר** (ח"ד, סי' ה'), **ברכת יוסף** (סי' ב'), **עין יצחק** (אה"ע סי' ד', אותיות י' ו"א), **שארית ישראל** (אה"ע, סוס"י י"ב), **בית אביי** (ח"ב, סי' ק"כ) **ע"ש**. **אבל** להתיר לכוף בעל על מתן גט, על סמך "סרבנותו לדין" לא נשמע משום פוסק, וע"י פתילי חותם (ענף י"ג) [מוצג בפנקס ב"ד (רשימה 5005)], שהוכחנו הפרכת דברי גרמנר שרצה להעמיס בשקר דיעה זו בשיטת הג' ר' יהודה מילר, אבל גם בלא"ה פשוט דאין להקל באיסור אשת איש, על סמך דיעה יחידאה נגד רוב מנין ובנין, וז"פ. **ופוקרים** הללו רוצים להשוות גירושין ד"בעל כרחה של האשה", מה שאינה רק מ"תקנה", ורק עד סוף אלף החמישי, וכמש"כ **טו"ז** (סי' ק"ט, סק"ב), **וב"ש** (סי' א', סקכ"א), לגירושין ד"בעל כרחו של האיש", המטיל פסול גמור מה"ת על הגט, ואת בניה משני ממזרים גמורים עד סוף כל הדורות, [וע"י סה"ק דרך פיקודיך (מל"ת מ"ו, מחשבה אות ד): דמקור רעיון זה שורשו מתאות ניאוף רח"ל, ע"ש]. **אבל** כמובן שאין לך ליצנות גדול מזה, לבנות היתר כפייה על הבעל על סמך היותו "מסרב לדין", ודבריהם בטלים ומבוטלים לא שרירין ולא קיימין, יאבדו הם ואלף כמותם, ואת אחת מתוה"ק לא ישתנה ח"ו, וד"ב להבין מהותם ה"י.

כב. ראה לעיל (סי' ד', ענף ה', אותיות א' וב' והערה י"ט) שהוכחנו ממקורות איתנים: דכל שאין הבעל "חייב לגרש" מדינא, וכגון כשהיה מותר לילך למקום אחר וכבנ"ד, ליכא שום היתר לכופו בשו"א כלל, ואף לא ב"דרך ברירה", וכש"כ כשהאשה עצמה גרמה שיוכרח לילך למק"א, [וכבנ"ד שאימה עליו במסירה, ובהליכה לאנשי אילמי דה"רבנות"] וכמו שהבאנו מדברי הפוסקים. **ולא** נמצא שום פוסק ואף לא יחידאה ממש, שיחלוק ע"ז ויסבור: דאף כבעל הרוצה בשלום שנאלץ לילך למדינה אחרת בשביל אונס מה שאשתו הטילה עליו וכבנ"ד, שזה יתיר עליו כפיית גט אף רק "בדרך ברירה". **דמלבד** מה שהוכחנו כן מדברי הפוסקים וכנ"ל, הדבר מופרך גם מצד השכל, דאל"כ הרי זה יפתח טצדקי לכל אשה מורדת, [ואף כשנתנה עיניה באחר], איך שתוכל להפקיע עצמה מתחת בעלה: דמקודם תאיים עליו ב"מסירה" כדי שיוכרח לנוס למק"א להמלט על נפשו, ואח"כ תבוא ותבכה לפנינו בדמעות תנים: שלכתו למרחקים הוא בציעת מעשה "מרד" עליה, דהרי נשאה עי"ז ל"עגונה" סובלת, היעלה על הדעת שנתיר לכופו ככה"ג אף רק על דרך ברירה.

בדרך ברירה, כלומר להכריחו ליסע לא"י, ולמעשה ל"ש לעשות עליו רק "כפיה גמור", המתבצע מאנשים שעם פרצופים מוסווים. **לכן** התחכמו לכתוב מראש נוסח הפסק בלישנא דמשתמע לתרין אנפין, להעמיד פנים מצד אחד כ"מחמירים", וכאילו שלמעשה אינם מתירין רק כפיה בדרך ברירה כדעת המיעוט. **דהרי** ד"ז כבר התירו גם הבי"ד הישר והטוב אשדוד וכנ"ל (סי' ו'), וגם בי"ד קרליץ וכנ"ל (סי' ז'), [מה שכבר הוכחנו לעיל (שם), מבט ההלכה ענף ה']: דגם זה גופא הו"ל "טעות בדבר משנה" גמור, עיי"ש].

ומצד השני, התחכמו להחמיק בתוך הפס"ד - את ה"פתח" העלוב: ד"לדעת הרוב" סבירא להו: דאכן יש להבעל דין "מורד" [אף טרם שדנוהו ושמעו את טענותיו...], מי שמותר לכופו בכפיה גמורה. **כדי** שאח"כ כשיעשו עליו "כפיה גמורה" [דהרי א"א לעשותה ע"ד "ברירה" וכנ"ל], אז יוכלו להכשירה עכ"פ בתורת "דיעבד ושעת הדחק", מאחר ש"רוב" הבי"ד בלא"ה דנו אותו כ"מורד" גמור, מי שמותר לעשות עליו כפיה גמורה. **וחור** ו"פתח" המוגחך הזה, המנוגד כליל מהלכה, נצל במילואה הפוקר **שאנן**, שהתאחז על העובדא: דל"דעת הרוב" יש לו דין "מורד" גמור אף מבלי לשמוע טענותיו... וממילא שפיר יש להכשיר אף כפיה גמור וכדלקמן (סי' מ"ח).

ממבט ההלכה:

כבר הארכנו לעיל (סי' ז') להוכיח, איך שהפס"ד לחייב את הבעל לחזור לא"י לדון עם אשתו, וכן להחליטו כ"מעגן" ע"י בואו לכאן, הם "טעותים גמורים בדבר משנה" ממש. **וכאן** לא נצרכה רק להערפה, דמה שבי"ד הרבני החליטו את הבעל [כדעת הרוב]: כ"מורד מכל עניני אישות", מי שמותר לכופו לגרש, הוא בנוסף לכל טעותים הנ"ל: "הזדה" גמורה "בדבר משנה", ונבאר דברינו.

להסביר את ה"חילוקי דיעות" שבין המיעוט והרוב^{כג}) ב"נימוק ההחלטה": **והיינו**, דלדעת הרוב ס"ל: די ש להבעל דין "מורד", למרות שלא שמעו עדיין את טענותיו, ["הנחה" מה שלא ביססו עם שום מקור, אדרבה הוא מופרך כליל מהלכה וכדלעיל ולקמן]. **ואילו** לדעת המועט ס"ל: דאין לו דין מורד, דהרי עדיין לא דנוהו ולא שמעו את טענותיו, אלא דעכ"ז מותר לכופו עכ"פ בדרך ברירה, [גם הנחה זו: דבכה"ג מותר לכופו ע"ד ברירה, לא ביססו עם שום מקור, אדרבה מופרך כליל מהלכה וכנ"ל (הערות י"ט, וכ"ב)].

ולפום ריהטא הדבר מעורר תימה, דאינו מובן דלשם מה הטריחו עצמם להודיענו ה"חילוקי דיעות" מה שיש ב"נימוקם", דמאי נפק"מ בחילוקי "טעמיהם" שעל הפסק. **כיון** דסוף סוף השתנו כולם בה"פסק" דלמעשה כדעת המיעוט: שלא להתיר עליו רק "כפיה בדרך ברירה" בלבד.

אמנם נכליות וערמימיות גדולה טמון כאן בארס לשונם, דבהיותם יודעים ומבינים דלמעשה אי אפשר לבצע במדינה זו "כפיה בדרך ברירה" הנ"ל. **דהרי** מכיון שעצם "כפיית אדם" בכח הזרוע, הוא בניגוד הגמור להחוק בכאן, ומענישים על זה בחומר גדול, א"כ לא שייך "במציאות" כלל, שיכופו את הבעל על שיבא לד"ת לאר"י. **דהלא** בכל אורך הדרך מהכא להתם, הרי הבעל ייפגש עם המון אנשים, שיוכל להודיע להם: שהוא תפוס ומובל בידי אנשים, ואז יסתיים כל הענין בתבוסה גדולה. **[זולת** אם ירדימו אותו בסם ויניחוהו בתיבה בתוך מחלקת הקופסאות... וראה לקמן (סי' י"ט) איך שרצו לתקן דבר זה עם הטצדקי: ליתן להבעל הברירה לדון כאן אצל **רלב"ג**, אבל לא הועילו בזה מאומה, וכדביארנו שם].

וכיון שידעו מראש, דליכא שום אפשרות קיימת במציאות, לבצעות את הפס"ד: לעשות עליו כפיה

כג. הנה, עצם הדבר מה שהנהיגו ה"רבנות" לכתוב בכל "פסקם" גם "דעת המיעוט" ונימוקם, הוא דבר שאין לה מקור בקדושה, מכיון דלעת תוה"ק: אחרי רבים להטות, וממילא דעת המיעוט כליתא דמיא. **אלא** דבהיות שה"דיינים" שלהם יש להם מעמד "שופט" ע"פ חוקם, על כן הם רוצים להתדמות בזה לחקות עכו"ם, שגם דעת מיעוט השופטים מובאים בספרי חקוים שלהם. **אבל** מה שעשו בני"ד, להביא שני הדיעות, למרות דבלא"ה "החמירו" כדעת המיעוט, אין לה שום הסבר אחר, רק כמבואר בפנים.

א. בלי התראה בדין ל"ש לדונו כ"מורד"

הנה פשוט וזכור, דאין לך עיוות וסילוף גדול מזה: לקצוע על הצעל דין "מורד", זו זומן שהוא רצה כל הזמן בשלום, והיא מרדה עליו בעזבה את דירת מגורם. דהלא צכה"ג כשמרדה עליו, כתבו הרשב"ש וסדא"ר וזוטא להדיא: דלא רק שאין שום מגרעת עליו צכה"ג צמה שמרחיק נדוד, וכש"כ דל"ה "מורד" בשביל זה. **אלא** דאף מתירין לו "לכתחלה" שילך למרחקים צכה"ג וכנ"ל (סי' ז', ענף ה'), וליכא שום חולק על דצריהס. **וא"כ** איך אפשר להרחיק לכת כ"כ, להפוך הקערה על פיה: דצמקוס לדונה כ"מורדת" על מעשיה, דנו "אותו" בשביל זה כ"מורד" אחמה.

ומלבד זאת, איך אפשר לדונו כ"מורד" צלי שום "התראה", דהרי להדיא כתבו הרא"ש (כלל מ"ג, סי' י'), ונודב"י (תניינא, אה"ע סי' ז'), וד"צ (סי' קל"ג), וחזו"א (סי' ק"מ, אות י"ג): דאף מורד גמור א"א לכוף צלא "התראה" כדת וכדין, עי"ש.

ב. א"א לדון בעל כ"מורד" שלא בפניו

ובר מכל דין, איך יעלה הדעת שיוכלו לדונו שלא בפניו כ"מורד", מצלי ששלחו לו אף "הזמנה" אחד כדין וכנ"ל. **הלא** צכה"ג הו"ל "דין מרומה" מוצקה, וכמש"כ בעמרת חבמים (ח"מ סי' א', ד"ה ומלכד): **דאס** גבו עדות שלא לפני הצע"ד מצלי להזמינו להיות שם, **הוי** "דין מרומה" ואין לה שום תוקף כלל. **ועכ"פ** צרור, דלהלכה אין שום תוקף להטענות שנאמרו על הצעל שלא בפניו, כיון דצכה"ג יכולים לומר עליו כל שקרים שצעולם מצלי שום יראה וצושה, ואין שום תוקף לעדותם. **ובמש"כ** להדיא: התה"ד (פסקים וכמזים סי' רכ"ד), ותשב"ץ (ח"א, סי' א') [ח"ל]: **אס** כפוחו קודם שצאו לציד ועמדו זה אלל זה, **הוי** גט מעושה שלא כדין, עכ"ל, והוצא בב"י (סי' קנ"ד, אות ז'), ומחרש"ל (סי' ל"ג), ומב"י"ם (ח"א, סי' רפ"ז) צסס הרי"ף, והרי בשמים (ח"א, סי' ק"ד).

ובבלל, עמס הדבר לפסוק הדין על סמך שמיעת טענת ד אחר, הוא עון פלילי וחטא צל יכופר, דהלא אף לאחר שמיעת שני הצדדים, אסור להאמין לצד אחד יותר מלהשני צלי חקו"ד. **ובמש"כ** בדרכי נועם (ח"מ סי' כ"ג, ד"ה אחרי) צוה"ל: **להאמין** אחד מצעלי הדין יותר מחצירו..., **כן** לא יעשו אפילו שלשה רועי צקר, חס לן למיעבד האי מילתא ולא דכוותה, ושויין לנא

כרשיעי וכדייני דחללמא, עכ"ל. ולהדיא כתב באמרי יושר (ח"א, סי' ו'): **דצעל הטוען שהגט פסול מקרי "צעל דין" גמור לענין זה, וכל גצייט עדות שלא בפניו, אין לה שום תוקף כלל. ואם** כך הוא אף צשאר טענות, כש"כ וק"ו צטענת "מורד" שהוא מן הדברים צצין איש לאשתו וכדהצאלנו לעיל (סי' ז', ענף ד', אות ג') מדצרי המון פוסקים נוספים, על אחת כמה וכמה, ופז"צ.

וכבר יצא "קול קורא" מבר"צ העדה החרדית (משון תשס"ו) [גדכס בספר משפטי ישראל (דף ז')] נגד הפירצה: דכפית גיטין על סמך שמיעת רק טענת צד האשה שלא בפני הבעל, בוה"ל:

"עלה" הפורץ בכרם בית ישראל, מהפקרות איומה השוררת בעניני גיטין החמורים והתרת אשת איש לשוק רח"ל. **על** ידי שקמו אנשים העושים במחשך מעשיהם "לדון שלא בפני הבעל" ולכפות להוציא לפועל באמצעות בריונים ונברי אלימא המכריחים את הבעל במכות... עד שעושה כרצונם... **מעשים** פסולים אלו.. אין בהם ממש, ואסורים להינשא ודינם כאשת איש לכל דבר. **ובל** אלו שלבם גם בהוראה.. לולול באיסורים החמורים כאשת איש בסברות כרסיות, אשר הוא מעוות לא יוכל לתקון, יחרדו מאימת הדין רח"ל" עכ"ל. **ונחתם** ע"י הרבנים: יצחק טוביה ווייס. משה שטרנבוך. משה הלברשטאם. אברהם יצחק אולמן.

ג. כשיש להבעל טענות נגדיות אין לו דין "מורד"

ומלבד כל זה, הלא אף אס לו היה האמת כצריהס: שהצעל אכן מרד עליה [מה שז"א וכנ"ל]. **מ"כ** מה יענו על דצרי הבית מאיר (סי' קנ"ד), ופת"ש (סס, סק"ו הא') שכתבו: דהמונע חויצו מחמת שיש לו טענות נגדיות, אין לדונו כמורד, [דהרי קימ"ל "עציד אינש דינא לנפשיה"], עד שישמעו צי"ד את טענותיו ויחייצוהו, עי"ש, וליכא שום חולק על דצרו.

ד. "פס"ד" הבנוי על "מציאות מסולף" אינה בגדר "הוראה" בלל **ברם**, אצוהון דכולהו, מה שמפריך כליל את כל תוקפה של "פסק דין" זה, עד שלא נשאר צה מתוס כלשהו כלל, הוא הטענה הגדולה והחזקה: **דבל** השלצים מפרטי ה"מציאותים" מה שמנו כצקס לפסק דינס, הס שקרים מוחלטים. **דבין** [א] מה שחייצוהו: **לחזור** לא"י לדון עמה, [מה שע"ז [ב] ציקסו: **ההימר** כפיה ש"צדריך

נפלא הדבר, דכאן חוזר ונשנה כמקדם (ז' אב תש"ע): איך שהיה די להם שהאשה תאמר מלים ספורים הנ"ל, כתינוק האומר "פזמון" מה שלמדוהו, שתיכף יסתיים הדיון בקבלת דבריה אצל הבי"ד בשתיקה מוחלטת. **ואף** אחד מלצים הללו לא הטריח את עצמו, לחקור אותה בחקירה ודרישה, עכ"פ באיזה שאלות "לפנים", כדי לעשות הרושם, כאילו שהם בעלי אחריות ומעונים להבחין אמיתת הפרטים שמסביבות "עיגונה": **איך** ומדוע נעלם הבעל, מה היה המצב ביניהם קודם לכן, אולי גרמה היא שייצטרך לילך למקום אחר, דהלא המדובר מהתרת אשת איש. **ומזה** בולט קלותם, ששיתפו פעולה עם "ייצור העגינות" הבדוי, דכל מה ש"מעטו לדעת", טוב יותר לה ולהם להשגת המטרה...

אח"כ הוציאו "החלטה" בזה"ל:

"א', לאחר שמיעת דברי האשה, ובהעדר הבעל שהוזמן כחוק ולא הופיע, [שקר! הבעל לא הוזמן לא כפי "חוקם" הטמאה, וגם לא להבדיל באה"ד לפי חוקי תורה"ק, וכנ"ל (סי' ה')] **מחליט ביה"ד, להורות לרב מימון אליהו, ממונה על "מחלקת עגונות" בהנהלת בתי הדין, לעדכן את ביה"ד על ההתקדמות בתיק. וזאת, לאחר שביה"ד הוצא פס"ד לכפיה [כנ"ל (סי' ט"ז)] ע"פ בקשתו" [כנ"ל (סי' י"ד)].**

בנוסף לכך מציין ביה"ד, כי יצר קשר עם הרב רלב"ג אב"ד פלטבוש בורו פארק ניו יארק, והנ"ל הודיע: כי מוכן הוא לסייע [לשם מצוה?] לעגונה לקבל גט [איך?]. **אלא הביע צורך ביצירת קשר עם אדם מצד האשה שיעזור לו באיתור הבעל, [כלומר איך להתפרץ לדירתו ולוודא אצל השכנים שלא יזעיקו את ה"פאליס", וכמו שעשו אח"כ]. ב', ביה"ד פונה לרב רלב"ג אב"ד פלטבוש בורו פארק ניו יארק, שיורה על שמו של שליח קבלה שעובד בבית דינו, כדי שהאשה תמנה אותו בבית דיננו לשליח קבלה לגיטה ע"מ למצוא את הפתרון לעגינותה. [נחתם]: יקותיאל כהן, מיכאל צדוק[י], מרדכי רלב"ג. [דאק. 744399].**

מכתב מהאשה לרב רלב"ג בזה"ל:

"לכבוד הרב [מרדכי] רלב"ג שליט"א,

צירפה"ן, וזין מה שתיאריהו: [ג] **"כ"מורד" [ד] וכ"סרצן",** כולם ממש מזלי יוצא מן הכלל, הם שקרים גסים היפך המציאות האמיתי וכנ"ל (ד"ה הנימוק, וד"ה וינוסף). **והלא** חזינן מדברי גדולי הפוסקים, דעד כדי כך מגיע הפרכתה של פס"ד הצנויה על "מציאותים" מקולפים. **עד** שהסכימו, דאין צדדי כומה של "פסק" כזה למשווייה את הסומך ע"ז "כ"אנוס", מדאין לה דין "הוראה" כלל, וכדלקמן (סי' ע"א, ענף א', אות ז') עי"ש.

בקיצור, הדבר פשוט וברור, דמה שפסקו על הבעל דין "מורד", רק על סמך שמיעת דברי האשה בלבד, ומבלי לשמוע מה שבפי הבעל, ומה גם בלי "התראה" כלשהו, הם דברים בטלים ומבוטליון לא שרירין ולא קיימין. ומכיון דנפל היסוד מה ששימש אח"כ לשאנן: להבשיר גט פסול זה [כדלקמן (סי' מ"ט)], והיינו "פסק דין" זה: שע"פ "דעת הרוב" יש להבעל דין "מורד" אף מבלי שמוע מענותיו ומבלי לברר שהדבר אמת... ממילא נופל כל בניינו.

וב"ז אפילו אם לא היה ידוע לנו האמת, וכש"כ וק"ו כשהאמת אכן ידוע לנו היטב: שהבעל לא מרד עליה, אדרבה רדף כל הזמן אחר השלום, [וכדלעיל (סי' ז') ולקמן (סי' נ"א, נ"ו, וס"ז)]. **בודאי** דאין שום תוקף ב"פסק דין" הנ"ל, ואף אינה בגדר ד"הוראה" כלל וכנ"ל (ד"ה נ"ט), וכדיבואר עוד לקמן (סי' מ"ט) בארוכה, עי"ש.

[סימן יז] **כז חשון תשע"א:**

[בי"ד הרבני ממשיכים ביצירת העמדת פני תם (המגוחך), כאילו שהמדובר כאן מ"מעגן" מובהק המסתתר עצמו באיזה מערה ביערות ומדבריות שבסוף העולם... **והכל** עם החשבון הממוחשב: כדי שישאר "ראיה" ע"ז להבא בתוך תיק שלהם, [ולאידך גיסא, העלימו כליל מן התיק, מה שהבעל כתב להם להכחיש כל זאת כדלקמן (סי' נ"ט), בניגוד להחוק...].

והם מוציאים "פרוטוקול" בזה"ל:

"הופיעה האשה, הבעל בחו"ל, האשה [מצהירה]: **אני ממתינה לפתרון ולקבלת הגט מבעלי,** הדיון הסתיים בפני הדיינים: **כהן, צדוק[י], רלב"ג. [דאק. 744308].**

טענותיו, דאז יתגלה דלא רק דאין כאן היתר כפיה כלל, אלא דאף "חיוב גט" אין כאן...!

[סימן יט] ד שבט תשע"א:

יוצא "פסק דין" מבי"ד הרבני אשדוד בזה"ל:

"לאחר העיון בפנייתו של הרב אליהו מימון מהנהלת בתי הדין מהתאריך [כ"ב כסלו תשע"א] מחליט ביה"ד. כי יש לכונן את הבעל בשם ביה"ד ליתן גט פיטורין, או להביאו לדיון בפני בית דינו של הרב אריה רלב"ג אב"ד פלטבוש, לשמוע את טענותיו, כדין כפיה בברירה, כמבואר בשו"ע ס"י קנ"ד ובנו"כ. [נחתם]: יקותיאל כהן, מיכאל צדוק[י], מרדכי רלב"ג. [דאק. 935286].

יש לעמוד על השינוי שבכאן, דבמקום שכל הבתי דין כתבו מלפנים, שהכפיה תהיה על חזירתו של הבעל לאר"י בכדי לדון שם עם אשתו, עם הברירה: לשלוח לה גט. [כ"כ: בי"ד הישר והטוב אשדוד, וכנ"ל (סי' ז), וכן בי"ד קרליץ בני ברק, וכנ"ל (סי' ז), ובי"ד הרבני אשדוד כנ"ל (סי' ט"ז)] שינו כאן את לשונם, שהכפיה תהיה עם הברירה: שילך לדון כאן אצל ראש הבריונים רלב"ג, והדבר תובע הסבר.

וכנראה, שהרגישו בהגיחוך הבולט שבדבר: שיכופו אותו לחזור לאר"י, דהרי הכל מבינים שזהו דבר מה שהוא ממש מן הנמנע לבצעו בפועל. דהלא בכל אורך הדרך מהכא להתם, יפגוש הבעל עם המון אנשים, ודי לו רק לרמז למישהו, שהוא מובל באונס. דבר, מה שלא רק שיבטל את כל הענין, אלא דגם יטיל בסכנה את המטפלים בו, שצפוי עליהם עונש מאסר על כל משך ימי חייהם, וכנ"ל (סי' ט"ז, ד"ה אמנם). על כן, בכדי להמעיט בכל האפשרי, שהשקר הגס לא יטפח כ"כ על פני הקוראים, ניסו לכסותה מעט עם דבר הנראה יותר קצת כמי שאפשר לקיימה, דהיינו שלא יכופו אותו ליסע לאר"י, רק לילך לדון אצל רלב"ג.

אבל המבין דבר לאישורו יבחין מיד, דמאותו הטעם שא"א במציאות לכופו לשוב לאר"י, מטעם זה גופא גם א"א במציאות לכופו לילך להתדיין לפני רלב"ג. דהלא ברגע שבריונים רוצים להכריח את הבעל על שום דבר ע"י הכאות, א"א לעשות זאת

ברצוני להודות לכם על האכפיות הרבה בכל הנוגע לתיק שלי, יברך אתכם ה' על כך, דברנו עם הרב אליהו מימון, והוא צר קשר עם יוסי לנדוא. לבנתים אבי יצר קשר עם אדם שרואה את אשר חיימוביץ כמעט יום יום, שמו מילך מילר 1718,951,1815, 1347,8931343, והוא מסר לנו את כתובת ביהמ"ד שבו אשר לומד מידי יום: עטרת משה חסידי ומוסדות לעלוב 1830 רחוב 50, זאת שלחנו באימייל לרב אריה רלב"ג.

"אך מכיון שהרב רלב"ג מסרב לדבר איתנו בטלפון מטעמי בטוחות, ואמר שהדרך היחידה ליצור קשר, הוא דרככם. באנו לבקש את עזרתכם, לדעת האם קיבל את האימייל? האם צריך עוד אינפורמציה?, תודה על העזרה ועל האכפיות אם תוכלו ליצור קשר, בכבוד רב ובהערכה, רחל חימוביץ". [דאק. 746517].

נפלא הדבר, דאם אכן כבר הצליחו להתוודע מקום מוצאו של הבעל. א"כ מדוע לא עלתה על דעתם, לשלוח לו עכ"פ "הזמנה" אחד לד"ת מה שיגיע לידו, התשובה בולט: הם לא רצו שילך לד"ת!

[סימן יח] א כסלו תשע"א:

יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני אשדוד בזה"ל:

"על המזכירות לשלוח הודעת האשה שמיום 4/11/10, [מה שכתבה במכתבה הנ"ל ביום כ"ז חשון תשע"א: היכן שהבעל נמצא], לידיעתו של כבוד הרב אריה רלב"ג שליט"א בניו יארק ארה"ב, [נחתם ע"י]: מיכאל צדוק[י]. [דאק. 756508].

הפלא חוזרת ונשנית, דאם כבר עלה בידם להתוודע ה"סוד" הגדול היכן שהבעל נמצא, א"כ מדוע לא שלחו לו "הזמנה" אחד שתגיע לידו?. ומה שמפליא ביותר הוא: דאף יותר משנה תמימה לאחר הכפיה, כשכבר נתברר לכל: דבכדי להכותו אכן ידעו היטב היכן למצוא אותו, על "אדרעסע" המדויק של דירתו הפרטי. עכ"ז לא התביישו בי"ד הרבני להמשיך לשלוח לו "הזמנה" (רביעי) על ה"כתובת דואר": USA... וכדלקמן (סי' ל"ו). והתשובה הבולט שע"ז, כבר הסברנו לעיל (סי' ה'): דהדבר האחרון מה שרצו הוא, שהבעל יופיע אצל בי"ד וישמיע את

היא "רצונה", וכל "טענות" הבעל אינם משנים אצלו כלל, ואם ימאן ירביצו בו מכות רצח, דמעולם לא זכה אצלו בעל בטענת מיאון בגירושין. [וראה לקמן (סי' נ"ד, סוד"ה וגם). איך שפוקר זה דמתקרי רלב"ג, רוצה להתיר כפיה על כל בעל, מי שאשתו אומרת עליו: שהוא מדבר אליה קשות... עי"ש].

ובפרט כשהוא כבר נתן את עיניו בהון הרב מה שהובטח לו ונעשה "נוגע" גמור, היעלה על הדעת שיותר ע"ז מהתרשמותו ב"יישרות טענות הבעל..". וברור שהוא נפסל מלדון להבעל, לאחר שהובטח או קיבל ממון רב מצד האשה עבור השגת גט, וכמבואר ברמב"ם (עדות פט"ו, ה"א. ופט"ז, ה"ד) ושו"ע (סי' ז', סי"ב. וסי' ל"ז, סכ"א): דאף "נגיעה שבדרך רחוקה ונפלאה" כבר פוסל את הדיין מלדון בדבר, וכש"כ וק"ו "נגיעה קרובה וכולט" כזה, וזפו"ב.

ועוד, והוא עיקר גדול: דכיון דהבעל כנתבע, יש לו זכות לבחירת הבית דין היכן לדון ע"ז. א"כ פשוט, דמה שכופין אותו לדון ע"ז דוקא אצל רלב"ג בניגוד לרצונו, כבר אלים כוחה לפסול הגט"כ).

בפומבי רק בהחבא ובהסוואת פרצופם. ומעתה, איך יצוייר שיוכלו ליתן לו הברירה לילך לדון אצל רלב"ג, הלא ברגע שישחררוהו ילך לו לדרכו. ואילו להבילו אצלו בכח, [בכדי "שישמע את טענותיו וידון אותו"....], מלבד שזהו מן הנמנע וכנ"ל. הרי בזה יתגלה שהוא משתף פעולה עם הבריונים, שעונשו כמותם, [ומהאי טעמא גם מן הנמנע הוא: שרלב"ג יבא לדונו שם], ונמצינו דלא הועילו כלום בשינוי זה, ואינה רק בלבול וטשטוש המוחות, ותל"מ.

וכל זה, הוא מלבד מה דאף אם היו עושים כן: ליתן לו הברירה לילך להתדיין אצל רלב"ג [מה שגם זה לא עשו, וכדלקמן (סי' ס"ד)], ואף אם לו היה דבר כזה יכול להתבצע ב"מציאות", [מה שג"ז אינו וכנ"ל (ד"ה אבל)]. הרי הגיחוך שבזה מובן ובולט לכל הולך ישר, דכל מי שיש לו מח בקדקדו מבין היטב, איזה סוג "יישרות" שיש ל"בעל" לצפות מרשע כזה שקבע עצמו להתעשר מהריסת בתי ישראל והפקעת נשים מתחת בעליהם. דמובן לכל, שמשפטו של הבעל כבר חרוץ אצלו מראש: שחייב לגרש רק משום שכך

כד. דפשוט, דהדין שכתב רמ"א (סי' י"ד, ס"א): ש"התובע הולך אחר הנתבע", אינו רק לענין שתובע צריך לילך לדון בעיר הנתבע, אלא גם לענין שאם יש כמה בתי דין בעיר הנתבע, כשאין לשום אחד מהם הדין של "בית דין קבוע" או כ"הומחה לרבים", [כמו בעיר ניו יארק וכמש"כ האג"מ (ח"ב, סי' ג'), בית אבי (ח"ג, סי' קנ"ו, אות ב' וח"ה, סי' קנ"ד, אות ג'), ויען דוד (ח"ג, סי' ק"ז), ועוד], אז יד ה"נתבע" על העליונה ב"בחירת" הבית דין. כיון דלפי הטעם מה שציין בביאור הגר"א (שם אות י"ח), דהמקור לזה הוא על פי דברי הגמרא (ב"ק מ"ו, ע"ב): ד"מאן דכאיב ליה כאיבא אזיל לבי אסיא" ו"המוציא מחברו עליו הראיה", הרי"ז שייך גם כלפי כמה בתי דין שבעיר אחד. ובן פסקו להלכה ולמעשה: הרשד"ם (תחומ"מ, סימנים; ב', ד', וי"ב. וח"ו"ד, סי' ר"כ. ונאה"ע, סי' כ"ז) [שכתב: דכשאין התובע רוצה להתדיין אצל אותו הבי"ד שבחר בהם הנתבע [אפילו אם רוצה ב"בוררות"] בזה"ל: "איהו דאפסיד אנפשיה"], והעמים כן בדעתם של: פמ"ג (עשין, צ"ז), אר"ז (סנהדרין, סי' ע"ג), רי"ז (מישרים נ"א, ח"ג), מרדכי (סנהדרין, סי' תש"ט), סה"ת (שער ג' ח"ח, סי' ו'), רא"ש (סנהדרין פ"ג, סי' מ"א), מהרי"ק (שרשים; א' וצ"י), מהרי"טא (שהרשד"ם מעיד שפסק ונהג כן), תה"ד (פסקים וכתבים, סי' ס"ה), עי"ש. והש"ך (תו"מ סי' י"ד, סק"ג) מציין לדבריו, [וידועים דברי הד"ח (תו"מ ח"ב, סי' כ"ב) שכתב בזה"ל; דרך הקדוש של הש"ך ז"ל, "אם.. מביא פוסק בסתם, דעתו לפסוק כוותיה", עכ"ל]. ובן פסקו; הרמ"א (שו"ת, סוס"י ל"ג, וסי' ק"ד) [הובא דבריו בש"ך (תו"מ סי' י"ג, סק"ג), ובתו"מ רעק"א (סנהדרין, ר"פ ז"ב), ובחי' רעק"א (תו"מ סי' י"ג, ס"א), ופת"ש (שם, סק"א)], מהריב"ל (ח"ג, סוס"י צ"ז), אחלי יעקב (להמהריק"ש, סי' י'), מהריט"ן (סי' ר"ח), פרמט"א (ח"ב, סי' פ"ג), תורת חיים (להמהרח"ש, ח"ג סי' צ"ג, ד"ה ואחר. וסי' צ"ד, ד"ה ומ"מ), כנח"ג (סי' י"ד, הגה"ט סוף אות כ"א), מוגן גבורים (סוס"י כ"ג), ערות ביעקב (סי' מ"א) [שכתב בזה"ל: כבר נתפשט המנהג, דהתובע הולך אחר הנתבע, "ואפילו אם יהיה בעיר רבנים מומחים שהרבים המחוס עליהם, אפילו הכי יכול הנתבע לכופף את התובע להלך לחכמים אחרים, ואפילו אם הבי"ד שמברר הנתבע הוא בעיר מהבית דין של העיר", עכ"ל], בני משא (סי' נ"א), חקקי לב (תו"מ, סי' ג'), בני שמואל (סי' י"ד, קיצור דינים אות ו'), תומים (שם, סק"ז), נתח"מ (שם, ביאורים סק"ג. וחידישים סק"ב) [שכתב בזה"ל: "הנתבע כחו גדול לדחות להתובע לדון לפני מי שהוא רוצה", עכ"ל], שיבת ציון (סי' צ"ח), רמ"ן (תו"מ, סי' ה'), בית דוד (לייטר, סי' ב'), אבני הפנין (סי' ק"א), פעולת צדיק (ח"ג, סי' רס"ג), נשאל דוד (תו"מ, סי' ב', סוד"ה ואפשר), ערוה"ש (סי' י"ד, ס"ז), ברכת חיים (סי' נ"ב, אות י"ג), אג"מ (תו"מ ח"א, סוס"י ה' וח"ב, סי' ט'), משנת יעקב (קאפיש,

[סימן כ] ח שבט תשע"א:

וככל שהזמן עובר, פוחתים סיכוייה להשיג גט ולבנות את חייה מחדש".

"והנה בס"ד הצליחו העסקנים הנפלאים המשתדלים בענין, לגלות את עקבותיו, ועמדו בקשר עם בתי הדין במקום הימצאו, כדי לסדר ענין הגט כדת וכדין. אבל עדיין ארוכה לפנייהם הדרך, ובפרט שידוע שפעולות מורכבות כאלו זקוקות למימון רב, עשרות אלפי דולרים, סכומים שממעל ומעבר להשגת ידם של האשה המסכנה ומשפחתה. על כן, כאשר הרב שמואל לוי שליט"א נרתם לדבר מצוה נשגבה זו, בקשתי שטוחה לפני כל להשתתף בזה בתרומה שיש בה ממש, וכל העוזר ומסייע יתברך מפי עליון ב"ה בשפע ברכה והצלחה עד עולם. יהודא אריה שווארץ".

הנה, בכדי לחסוך מהקורא ביטול זמן, לא נחזור למנות את כל ה"שקרים" הגסים, מה שמכתב זה ספוג ורוי מהם, בהיות שהקורא כבר בקי בהם. [כנ"ל (סימנים: ג' - ז' י"ד - ט"ז)]. **זולת** ה"חידוש" שכותב [מה שהדגשנו באותיות גדולות]: **"זאף ניסה להיעלם כליל, שלא יוכלו למצוא אותו, והצליחו העסקנים**

בכדי להמציא הסכום הענקי המצטרך לשלם להבריונים רודפי שלמונים, על הכפיה, ולעורר ולחמם ההרגישים, מוציא הרב יהודא אריה שווארץ רב השכונה קרית צא"י - נחלת סירוקה, **"מכתב צעקה"** מלא שקר תחרית ומרמה, בזה"ל:

[הכותרת]: "אשה צעירה בכבלי העיגון"

"הנני מודע מקרוב, לסיפור העצוב של אשה צעירה, אם לשלשה ילדים הי"ו, אשר בעלה עזב אותה ואת ילדיו [בלכתו] לארץ ניכר. וניתק אתם כל קשר, השאיר אותה עגונה בלי שום משענת ותמיכה, בלי לחם לאכול ובגד ללבוש. מתוך סירוב לתת לה גט, ולשתף פעולה בנושא. ואף ניסה להיעלם כליל, שלא יוכלו למצוא אותו, כדי שתשאר עגונה עזובה רחמנא ליצלן כל ימיה".

"קשה לתאר את היסורים של האשה, כאשר מעבר לצער גידול ילדיה מתוך עוני וחוסר כל. כל עתידה לוטה בערפל, שאינה יודעת אם אי פעם תזכה לצאת ממצב העיגון בו היא נתונה,

ח"א, סימן ס"ז), **תשובות ונהגות** (ח"ג, סימנים: תל"ז, ות"מ) [שכתב דהנתבע גובר אף על [רוב] "הרכב" אותה הבי"ד שבבחירתו, כלומר; מי מהדיינים שבאותו בי"ד ישבו בנידון], **נצח ישראל** (סי' מ"ה, שאלה ג'), ע"ש. **וכדאי** לדעת, שי"ד פוסקים מל"ו הנ"ל הדגישו להדיא: דדין זה שהנתבע גובר בבחירת הבית דין, הוא אף אם אותו הבית דין שהנתבע בחר בהם, הם "קטנים" [בחכמת התורה] מן הבית דין שהתובע רוצה. **ואלו** הם: **פמ"ג, רי"ו, מרדכי, מהרי"ק, תה"ד, רשד"ם, פרח מטח אהרן, עדות ביעקב, כנסת הגדולה, נתח"מ, ערוה"ש, שיבת ציון, ברכת חיים, משנת יעקב עי"ש,** [ולא נמצא חולק ע"ז זולת התומים (שם) שהוא יחידאה ממש בזה, ופשוט דלמה דקימ"ל: דא"א לכוף נתבע אף ע"פ דעת רוב פוסקים וכנ"ל (סי' ז', ענף א', אות ו'), א"כ כש"כ דא"א לכופו ע"פ דיעה יחידאה]. **ומכל** זה מבואר דלא **כמאז"צ** (ח"ב, חו"מ סי' א' וב' וה"ג, סי' א' - ג') שמעלים עצמו מדברי כל הפוסקים הנ"ל, ואצ"ל שדבריו נידחים מכל הנך ארייותא. **ולאחרונה** יצא "גילוי דעת" מהרבה גדולים, ובראשם הגה"צ **מקאשווי** זצ"ל, לבטל ה"תקנה" החדשה מה שרצו כמה בתי דין לתקן [לטובתם]: לחייב את הנתבע להציע להתובע הברירה משלשה בתי דין, ואם הנתבע מתעקש רק על בי"ד אחד שהתובע ממאן בו, אז יוציאו עליו "סירוב" ויתנו להתובע "היתר ערכאות" רח"ל. [דבר המנוגד להלכה, אף לולא זכותו של הנתבע לבחירת הבי"ד, דהרי הסכמת כל גדולי הפוסקים ראשונים ואחרונים: דכל שהנתבע מוכן לילך לבי"ד כשר, אז אף אם בחירתו הוא שלא כדין, אסור להתובע לילך לערכאות, כיון דעכ"פ ל"ה הנתבע "סרבן" בכה"ג, וכנ"ל (הערה י') עי"ש]. **ובתבו:** דח"ו אף רק לאיים על הנתבע, וכל שכן להוציא עליו בפועל "סירוב" או "היתר ערכאות" משום כך, ושאינן ל"תקנה" זו שום תוקף להלכה ובטילה כחרס הנשבר, ובתי דין העושים כן יחושו לעצמם מהאיסורים החמורים: ד"חילול השם" ו"הוצאת שם רע" ו"הלבנת פנים", שאין להם כפרה עולמית. [וערכנו ע"ז קונטרס תקנתא מקלקלתא מוצג בפנקס בי"ד (רשימה 5006) עי"ש]. **ומעתה** פשוט, דאם מכריחים הבעל שילך לדון על מתן גט אצל בי"ד שממאן בהם, אינה רק "קיפוח זכות" גרידא, אלא שמטיל פסול ד"מעושה" בהגט, דהרי בכפיה שע"ד ברירה בעינן שה"חייב" על הדבר השני מה שכופין אותו עליה, תהיה מוצדק לדינא, וכנ"ל (סי' ז', ענף א' אות ב' ד"ה הנה) וזפו"ב.

"נושא התביעה: "ביטול שרותים קונסולריים", [וב"מהות התביעה" היא כותבת בזה"ל]: **"בעלי נמצא בחו"ל כבר 1/2 3 שנים, והוא נע ונד בין אמריקה (בורו פארק) לאנגליה. [שקר גם לא דובים ולא יער, אלא שבא לכאן דרך אנגליה, אבל מאז שהגיע לכאן (סיון תשס"ח) ועד עתה, עוד לא זז ממקומו, והמון אנשים ראו אותו יום יום מתפלל בפומבי בבתי כנסיות בבארא פארק. ונראה בעליל שכתבה כן ע"פ יועציה, כדי לייצר תמונה כאילו שהמדובר מבעל הרץ ממקום למקום ועלול להעלם בכל רגע... וכדלקמן]. **רוצים אנו לעצרו במקום אחד שלא יברח יותר, ושלא יעלם, כדי שנוכל להוציא ממנו גט. על סמך הנ"ל, הנני מבקשת את כבוד בית הדין: לבטל את דרכונו כדי שלא יוכל לנדוד מארץ לארץ. רחל חיימוביץ.** [דאק. 1145439 - 1145446].**

לצים הללו שאין להם מה לעשות עם היום, טיפלו עם רדיפה זו במשך ג' חדשים וכדלקמן, ונתקיים בהם הקללה: ד"ונסתם ואין רודף" במובן דלהיפך: **"זרדתם ואין נס..."** וכדלקמן.

[סימן כב] **כד אדר ב תשע"א:**

יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני אשדוד בזה"ל:

"לאחר העיון במכתבה של הגבי חיימוביץ רחל, שהתקבל במזכירות ביה"ד ביום [כ"ז אדר א' תשע"א]. **א', ביה"ד נעתר למבוקש, ומחליט על ביטול שירותים קונסולריים לבעל חיימוביץ אשר יעקב.** [נתחם]: **הרב יקותיאל כהן.** [דאק. 1177806].

[סימן כג] **ח ניסן תשע"א:**

כותב הרב **שלמה דיכובסקי** אל ה"מחלקה לרישום אוכלסין ודרכונים" בזה"ל:

"בהתאם להחלטת ביה"ד הרבני אשדוד, נא להכליל את הנדון ברשימת הכר"ם [דאק. 1228559].

[סימן כד] **כד ניסן תשע"א:**

יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני אשדוד, [בבחינת נשיאים ורוח וגשם אין, שמנסים לעשות "רוח

הנפלאים המשתדלים בענין לגלות את עקבותיו". **דזהו "שקר" גם, מה שלא התבייש לכתוב בתור "רב", דהרי בתחילת בואו לכאן התקשר עמה וידעה היכן שהוא נמצא, ומאז לא זז ממקומו מעולם.**

וממש לא נמצא במכתב זה, אף מלה אחת של אמת, מלבד זאת [שרוצים]: **"שבנ"א יתנו להם ממון רב"...** [וגם בזה גופא יש הסוואה ושקר, כי להקוראים התמימים בודאי שנדמה להם, דמה שזקוקים לממון, הוא בכדי לשחד את הבעל שיסכים ליתן גט. **ולא** עלתה על דעתם שהממון נצרך בכדי למלאות את כיסם של הבריונים בשכר שיכו את הבעל מכות רצח. **דשום** אדם ישר לא היה נותן לזה אף פרוטה אחת, ונמצא שהממון מה שקיבצו "גזל" הוא בידם.

ברם, מה שכואב ביותר, הוא שעשו חוכא ואטלולא מזקנים וגדולים, ב"מכרם" להם ה"שקר" הגס הזה, מה שהם "קנו" מאתם בתמימותם. **וככה** עלתה בידם להחתימם על "מכתב שקר" הזה, ואנו מעתיקים את דבריהם, למען ידעו דור אחרון, ויכירו "מי הם" שעשו צחוק מהם, וכדי בזיון וקצף.

"גם אני מצטרף: א. ל. שטיינמן. גם אני מצטרף: מיכל יהודה ליפקוביץ. חיים קניבסקי. נסים קרליץ. ב"ה, היות דברים הנ"ל הם אמיתיים ומאושרים מאוד, הנני מצטרף: שמואל הלוי ואזנר. מצוה רבה לעזור אשה אומללה, והנני מצטרף: משה שטרנבוך". [וראה לעיל (הערה כ)].

[סימן כא] **כז אדר א תשע"א:**

הנה, בכדי להכין את הרקע להצדקת ה"כפיה", הם ממשיכים כאן עם ההצגה המיוצר והליצני: כאילו שהמדובר כאן מבעל מסתתר ונעלם, הבורח ממקום מחבוא אחד למשנהו, וכאילו שצריכין לאסרו או עכ"פ לסגרו במדינה אחת, שלא יוכל להעלם... **דזה** נצרך להם, כדי שתשמש אח"כ כהצדקה על ה"הכפיה", דהרי המדובר מ"מעגן" מובהק העלול להיעלם אחת ולעולם...

לכן כותבת האשה **"כתב תביעה"** לבי"ד הרבני אשדוד, בזה"ל:

לשיפוט בתי הדין הרבני, וכן לידי מר זלמן קויטנר עוזר ומנהל בתי הדין לתפקידים מיוחדים".

"ט', בנוסף לאמור בצו זה, המזכירות תיזום פתיחת תיק עיכוב יציאה כנגד הבעל, בו יוצא צו עיכוב יציאה כנגד הבעל, לתקופה של שנה מהיום".

"י', בית הדין מוציא "פקודת מעצר ללא שחרור בערבות" שיעמוד בתוקף עד להחלטה אחרת של בית הדין".

"העתק מהצו יימסר לאשה לצורך הפעלתו כאשר יהיה בידם מידע אודות הגעת הבעל ארצה. בנוסף, ישלח עותק מצו זה, למשטרת הגבולות ו/או משטרת נתב"ג, לביצוע מידי, עם נחיתת הבעל בארץ. [נחתם]: הרב יקותיאל כהן, מיכאל צדוקי[י], מרדכי רלב"ג. [דאק. 1230836].

כל העובר על דאק. הנ"ל, מוכרח להודות [בחיוך]: שלצים הללו עשו הצגת משחק ב"אומנות" מומחיי.... ואנו מאחלים להם "הצלחה" בעבודתם הקשה: לעכב על הבעל בעוד מועד.. מלנוס לאיזה יער או מדבר, להחבא שם באיזה "מערה".....

[סימן כה] יח אייר תשע"א:

כהמשך מ"הצגה" הנ"ל, יוצא "פקודת מעצר/צו הבאה" מבי"ד הרבני אשדוד, בזה"ל:

"ניתן בזה צו לעצור ולהביא לפני בי"ד זה את חיימוביץ אשר יעקב.. מתגורר: רע"ק 761 בני ברק, כתובת למשלוח דואר USA, [איך שכחו כרגע, שכבר יש להם ה"אדרעסע" של הבעל כנ"ל (סי' כ"ד).... וממשיכים]: צו זה יבוצע ע"י משטרת ישראל... צו זה יבוצע ע"י כל שוטר, בכל מקום ובכל דרך אפשרית, ויש להביאו למחרת מעצרו לבית הדין הרבני האזורי אשדוד..".

"הערות לצו הבאה ללא שחרור בערבות" שיעמוד בתוקף עד להחלטה אחרת של ביה"ד: על מבצע הצו, להחתים את הנעצר על ההזמנה שלהלן, ולהחזיר העותק השלישי כשהוא חתום לבית הדין. [נחתם]: הרב יקותיאל כהן". [דאק. 1300549].

סערה" בכוס מים... דוגמת תינוקות המשחקים "פאליס"... והכל בכדי לייצר התמונה המסולף: כאילו שהמדובר כאן מ"מעגן" מסוכן הרץ ממקום למקום להתחבא, כדי להצדיק בשקר זה את הכפיה דשלא כדין], בזה"ל:

"א', ביה"ד מורה בזאת לקונסוליה הכללית במנהטן ו/או כל קונסוליה אחרת ברחבי ארצה"ב, להימנע מליתן לבעל חיימוביץ אשר יעקב.. אשר כתובתו היא בבית הכנסת של האדמו"ר מללוב 11204 50 1830, שירותים קונסולריים ו/או כל עזרה בכל צורה שהיא, עד אשר יאות להתייצב בפני בית הדין או לשלוח מיופה כוח, כחוק". [לצים, איך חשבו שיעשה כן, כשלא דאגו שיגיע לו אף אחד מן הזמנותיהם, ומדוע לא שלחו לו עכשיו עכ"פ הזמנה אחת, לאחר שכבר נתוודעו להם "הסוד" היכן שנמצא... וממשיכים]:

"ב', פונים בזאת אל המחלקה למשפט דיפלומטי ואזרחי במשרד החוץ, לפעול להזמנת הבעל אל הקונסוליה הישראלית במנהטן (לפי המידע שבידי בית הדין – הבעל שוהה בבורו פארק שבניו יארק".

"ג', לאחר זיהויו של הבעל באמצעות דרכונו, יש לתפוס את דרכונו, להחזיק את הדרכון במשמרת הוקנסליה".

"ד', יש לתת לבעל תעודת מסע חג פעמית (תמס"ח) שתהיה תקפה אך ורק לצורך שיבה לישראל".

"ה', אם בתוך 45 יום, לא תהיה כל החלטה אחרת המבטלת צו זה, יהיה על הקונסוליה הישראלית במנהטן ו/או בכל מקום אחר בו ימצא הבעל, להחזיר את דרכונו לבעל למשרד הפנים בישראל, ואין לתת לבעל דרכון אחר כל עוד לא תינתן החלטה אחרת על ידי בית הדין".

"ו', יש להעביר החלטה זו גם לידי הממונה מרשם ודרכונים במינהל האוכלסין של משרד הפנים באשדוד". [אות ז' חסר].

"ח', יש להעביר העתק החלטה זו, לידי עו"ד הרב שמעון יעקבי, היועץ המשפטי

במכות אנרוף אכזריות, תוך כדי איומים עליו לרצחו נפש".

"וככה מתוך כאבים נוראים והחנקת נשימה ובהיותו ממושמש ומכולכל מכותל ומאויים, ביצעו עליו "גט מעושה שלא כדין" ע"פ בקשת אשתו מרת רחל עלקא תחי' בת מו"ה אליעזר ישעיהו בסנר [וואסנער] נ"י מאשדוד א", מבלי הזמנה מוקדמת לד"ת משום בי"ד בישראל! ע"י שאמרו לו "שמשיעם אותו שמבטל כל המודעות נגד הגט", והכהו וצעקו עליו שיענה "אמן" אחריהם, ולא ענה כלל, [לפי סיפורו של העד, כי הבעל עצמו אינו זוכר כלום מכל ענין זה]."

"ואח"כ ציוו עליו לומר אחריהם איזה דיבורים, [מסתמא "כתבו ותנו", כי ידיו היו כפותים בכל הזמן עד עובם, ולא תפס הגט בידו כלל]. ולא ענה אחריהם נוסח ה"מינוי שליחות" מלה במלה, רק בשפה רפה ובדילוג מלים, וגם מבלי להבין כלל מה שאמרו. ואחר כך, ביטל כמה פעמים את הגט ואת השליחות, בצעקו כמה פעמים בפני העד והכריונים טרם הכתיבה ובאמצע הכתיבה: ש"הגט בטל".

"הנה הדבר פשוט וברור, דגט זה הוא בטל מבח שבוע פסלנות דאורייתא - ואלו הם:

"א. [מאים עלי]: דרוב מנין ובנין של ראשונים ואחרונים, פסקו דאין הלכה בהרמב"ם (איטות פי"ד, ס"ח) [ובערך עוד ו' פוסקים] דס"ל דכופין לגרש על טענת "מאים עלי", ופסקו: ד"גט מעושה" על טענה זו פסול. [ס"ה: צ"ח פוסקים (קס"א מקומות)] כ"ה".

ובנוסף לזה, הוציאו עוד "צו עיכוב יציאה מהארץ", בזה"ל:

"אל רשות בקורת הגבולות: הננו להודיעכם כי בהתאם להחלטת בית הדין הרבני האזורי אשדוד מיום י"ח באייר תשע"א. הנכס מצויים, לעכב את יציאתו של חיימוביץ אשר יעקב. תוקף הצו עד לתאריך א' בסיון תשע"ב. [נחתם]: הרב יקותיאל כהן". [דאק. 1300540].

[סימן כו] כב אב תשע"א:

ביזם זה, בוצע "כפיה בשוטים" ע"י בריונים מכנופיית המעשים [הנמצאים כהיום בכלא, וראה להלן (סי' ל) הודאת ועדות עצמם].

[סימן כז] כה אב תשע"א:

שלשה ימים לאחר בציעת הכפיה, כשהבעל יצא מבית החולים, בו שכב בלי הכרה, בא תיכף לבית דינינו, ביחד עם "עד" אחד מי שדר עמו שהיה נוכח בשעת הכפיה, וערערו על הגט. ולאור זה, הוציא בית דינינו הכרזה על פסלנות המוחלט של הגט, בזה"ל:

"הכרות והתראת בי"ד להסיר מכשול דאשת איש"

"הן פנה אלינו מו"ה אשר יעקב חיימאוויטש ניי"ו מאה"ק [בצירוף עד אחד שהיה נוכח בשעת מעשה], שביום כ' ראה כ"ב מנחם אב תשע"א לפ"ק לפנות בוקר התפרצו בריונים שכירי הרב עם פרצופים מוסווים לתוך דירתו בברוקלין ניו יארק. ותפסוהו בתוך שינתו, קשרו את עיניו וכפתו ידיו ורגליו, וישבו עליו, והכוהו

כה. "ואלו הם: ר"ח [כ"כ התוס' (כתובות ס"ג ע"ב ד"ה אבל) בשמן]. רש"י [כ"כ התוס' (שם, וגיטין פ"ד ע"א, ד"ה הכא), וב"ח (אה"ע סי' ע"ז), בשמן]. ר"ת (תוס', שם). ובספ"ה (חלק התשובות, סי' כ"ד, וע"ז. וחלק החידושים, סי' ד'). רז"ח (בספר המאור, על הרי"ף כתובות ס"ג ע"ב). רמב"ן (במיוחסות להרשב"א, כתובות ס"ג, ב'). סמ"ג (לאווין, פ"א). מהר"ם מרוטנבורג (ר"פ, סי' תתקמ"ו). מרדכי (כתובות פ' אע"פ, רמז קפ"ו). הג"מ (אישות פי"ד, אותיות ה', ו', ט'). רשב"א (שו"ת ח"א, סי' תקע"ב. ואלף קצ"ב, ואלף רל"ה. וח"ה, סי' צ"ה. וח"ו, סי' ע"ב, ע"ג. וח"ז, סי' תי"ד, ותכ"א. ובמיוחסות, סי' קל"ד, וקל"ח. ובחדשות מכת"י, סי' קע"ה - קע"ז). [וחתמו על דברי הרשב"א י"ב מגדולי דורו, ה"ה: יהודה ב"ר אושעיא תמ"ד. יהודה ב"ר כנבנשת זלח"ה. מכיר ב"ר ששת תמ"ך ח"ן. יצחק ב"ר טדרום זלח"ה. זרחיה ב"ר ששת תמ"ך ח"ן. משלם ב"ר יצחק חי. שמואל ב"ר יוסף זלח"ה. שלמה ב"ר יצחק ו' אדרת. אברהם ב"ר ראובן זלח"ה. אברהם ב"ר שמואל ב"ר יהודה זלח"ה. יצחק ב"ר יוסף בן יש"י. שאלתיאל ב"ר שמואל בן שאלתיאל זלח"ה]. הג"ר

"וכהיום באים קלים ורקים ומבצעים כפיה על בעל בעד בצע כסף רק ע"פ רצון האשה גרידא, אף מבלי לשלוח לו הזמנה לד"ת... והדבר ברור, דמי שסומך כהיום ע"ד הרמב"ם והיחידים דעימיה, מלבד מה דגם הם לא היתירו רק דווקא כשטוענת כן

"[אף עם "אמתלא מבוררת"]:] ויותר מזה פסקו רוב מגין ובנין של הראשונים קדמונים ואחרונים: **דאפילו** כשיש להאשה "אמתלאות" חזקים וברורים להצדיק ה"מאיסות", אפ"ה אסור לכוף את הבעל על גמ. [ס"ה: ל"ה פוסקים]כו".

מרדכי ב"ר יצחק (חכמי פרובינציה, סי' ע"ה, ופ"א). הג"ר אברהם ב"ר יצחק צ"לי (שם, סי' ע"ו). הג"ר שמעון ב"ר אושיעא ב"ר יוסף ז"ל בעל שמועות (שם, סי' ע"ז). הג"ר יקותיאל ב"ר שמואל צב"י (שם, סי' ע"ח). הג"ר יצחק בן פצעה הרב אז"ר המובהק ר' מרדכי (שם, סי' ע"ט). רבינו ירוחם (מישרים, נתיב כ"ב, ח"ח. ותולדות אדו"ח נתיב כ"ב, ח"ח). בית הבחירה להמאירי (כתובות ס"ג, ב). ריטב"א (שו"ת סי' קכ"ב). רא"ש (כתובות פ"ה, סי' ל"ד, ול"ה. ושו"ת, כלל מ"ג, סי' א', ו', ח', ט', י"ג, י"ד). כלבו (סי' קמ"ו). טור (אה"ע, סי' ע"ז, וקנ"ד). הח"מ (אישות פ"ד, ה"ח). כפתור ופרח (פ"י, מורדת). ר"ן (סי' י"ג, ס"ב). ריב"ש (סי' ק"ד, ר"ט, ושס"א). מהרי"ל (חדשות סי' קפ"ז, וקפ"ט). תשב"ץ (ח"ב, סי' רנ"ו). מהר"י ווייל (סי' קל"ה). רשב"ש (סי' ע"ה, צ"ג, קס"ח, תי"ז, תקי"ב). מהרי"ק (שורש כ"ט, ס"ג, וק"ב. וחדשים, סי' כ"ג, וכ"ד). מהר"י ברונא (סי' רי"א). בנימין זאב (סי' ע"ח, ע"ט, וקט"ז). רא"ם (סי' כ"ח). מהר"י בירב (סי' מ"א, ס"א). מהר"ם אלשקר (סי' ע"ג). מהר"ל"ח (סי' ל"ו). יבין ובוטעו (ח"א, סי' קכ"ד, ק"ל. וח"ב, סי' כ', כ"ג, ומ"ו). רמ"א (אה"ע, סי' ע"ז, ס"ג. ושו"ת סי' ל"ו, וצ"ו). רדב"ז (ח"א, סי' ר"ה, ר"ס, שס"ד. וח"ג, סי' ת"ו. וח"ד, סי' ק"ח, ור"ס). מהרש"ל (סי' כ"ה, מ"א, וס"ט). מהריב"ל (ח"ד, סי' י"ג). מבי"ט (ח"א, סי' שמ"ד. וח"ג, סי' רי"ב). ב"י (אה"ע, סי' ע"ז, אותיות ב' וג'. ושו"ע שם, ס"ב. ושו"ת דיני יבום וחליצה, סי' ג'). מהרש"ם (יור"ד, סי' ק"מ. ואה"ע, סי' מ"א, וקל"ה). ראנ"ח (סי' מ"א). מהר"ם אלשיך (סי' ח'). ר' בצלאל אשכנזי (סי' ר'). מהר"א ששון (סי' קפ"ו). מהריט"ץ (ישנות, סי' רכ"ט. וחדשות, סי' ל"ז, וקע"ב). מהרי"ט (ח"א, סי' פ"ו). ב"ח (אה"ע, סי' ע"ז, ד"ה עוד סניף). מהר"ם לובלין (סי' מ"ח). ב"ש (שם, סק"ז). ח"מ (שם, סק"ה, וכ"ח). לבוש (שם, ס"ג). טו"ז (יור"ד סי' רכ"ח, סקל"ד, ד"ה חייב להוציא). ש"ך (שם, סקני"ו, ד"ה חייב להוציא. ונקוה"כ שם, ד"ה אבל לא). דרכי נועם (אה"ע, סי' ג"ח). ח"צ (סי' ל"א). הגר"א (יור"ד סי' רכ"ח, סקנ"ג). גדולת מרדכי (סי' ט"ז). אמונת שמואל (סי' ח'). בית יהודה (אה"ע, סי' כ"ג). אבני שיש (ח"א, סי' כ'). משפטים ישרים (ח"א, סי' רנ"א, וש"ג). ראש משכיר (ח"א, אה"ע סי' כ"ז). נודב"י (תניינא, אה"ע סי' צ', וצ"א). בית אפרים (חדשות תרכ"ו, סי' י"ג). עט"צ (דף י"ח, ע"ב). מהר"ם חגיז (שם). כנסיות"ה (שם). התם סופר (אה"ע ח"א, סי' קט"ז. וח"ב, סי' ס"א). ר"י מילער (סי' י"ד). ערך השלחן (אה"ע סי' ע"ז, אות ד'). שו"מ (קמא ח"א, סי' קע"ח. וח"ב, סי' קכ"ד). דבר משה (מהדריק, סי' ע"ט). עין יצחק (ח"ב, אה"ע סי' ל"ה). התן סופר (סי' נ"ט, אות א'). ריב"א (אה"ע, סי' כ"ט). דברי מלכיאל (ח"ג, סי' ק'). זהב שבא (סי' ל"ה). מהרש"ם (ח"ג, סי' צ"ג. וח"ד, סי' ט"ז). ערוה"ש (אה"ע סי' קס"ו, ס"ד). בית אב (שביעאי ח"א, סי' ט"ז, ענף א'). שבט הלוי (ח"ה, סי' כ"ז, שאלה ב'). קובץ תשובות (ח"א, סי' קע"ד). תשוה"נ (ח"ד, סי' ש"א). שאילת שאול (ח"ב, אה"ע סי' ח', וט'). משנה"ל (ח"ד, סי' רס"ב), עי"ש". [מקורות אלו נימנו בהכרזתינו]. ובאמת דאף אם כפיה דמ"ע הי' פסול רק ע"פ מיעוט הפוסקים, שוב היתה פסול לכו"ע, וכנ"ל (סי' ז' ענף א', אות ו').

כו. "ואלו הם: מהר"ם מר"ב (ד"פ, סי' תקמ"ו) במכה אשתו ומצעה ומבזה אותה, ועובר על דיני הרחקות בימי נידותה. מרדכי (כתובות פ' אע"פ, רמז קפ"ו), ממורו רבינו מתתיהו קינו ז"ל, באיש שובב ומאבד ממונו בשחוק. הגח"מ (אישות פכ"ה, סק"ד) במומר ומשומד. [והובא דבריו להלכה: בב"י (סי' קנ"ד, סוף מחודש ה'), רמ"א (אה"ע סי' קנ"ד, ס"א), רדב"ז (ח"ד, סי' ר"ס), מהרש"ל (סי' מ"א), עבודת הגרשוני (סי' ל"ט), ועי' פת"ש (שם, סק"ד), שהביא מן הב"מ דלכל היתור יעשו בכה"ג כפיה מן הצד עי"ש]. ר"ן (סי' ס"ב) באיש רע וחוטא בחמורות ומוחזק במסירות ועובר עבירות בפרהסיא. מהר"י ווייל (סי' קל"ה) בהמבזבז ממונו בשחוק בבתי משתאות של גוים ומשתכר ומקיא. בנימין זאב (סי' פ"ח) ברגיל להכות אשתו. בית יהודה (אה"ע, סי' כ"ג) בארוסה שנחלתה מחמת מאיסותה מן הארוס. רדב"ז (ח"ד, סי' ר"ס) במשתין בשינתו במיטה. מהרש"ל (סי' מ"א) במתנהג בדרך לא טוב ועושה מעשים אשר לא יעשו. ושם (סי' ס"ט) במבלה מעותיו בקוביא ומשתכר ומקיא. מהריט"ץ (ישנות ח"א, סי' רכ"ט) ברשע גמור נואף שיכור גנב ומצורע. רמ"א (אה"ע סי' ע"ז, ס"ג. ובשו"ת סי' ל"ו, וצ"ו) אף בנותנת אמתלא לדבריה שאינו הולך בדרך הישר ומכלה ממונו, וכן בגנב ומזייף מטבעות שהרחיק נדוד לכמה שנים ולא פרנס אשתו ובניו, זולת בדרך ברירה, וג"ז רק משום שאינה חייבת לנוס עמו ממקום למקום מפחד הממשלה המחפשים אחריו, [וכנ"ל (סי' ז', ענף ה', אות ג)]. מהר"ם חגיז (עטרת צבי, דף י"ח ע"ב) במכה אשתו וגם רצה לירות עליה באקדה, ורועה זונות ואינו עוסק בישובו של עולם, גנב וגזלן שיכור ומחלל שבתות ומשחק בקוביא, [ולא התיר רק משום שהי"ל חו"נ וגם בניו מתו מחולי זה]. כנסיות"ה (שם) [שלא התיר מטעמים הנ"ל אף רק כפיה בדברים, רק בתנאי שיהיה על הכל עדים כשרים ונאמנים שיעודו בפני הבעל דוקא]. עטרת צבי (שם) [שלא התיר שם רק מכח הסכנה לחיות עם מי שי"ל חו"נ

ומקס"מ, סקי"א), ומ"ב (סי' מקס"ב, סקל"ט) עיי"ש, משום ד"קבלת תענית" הוא מכח לתא דנדרים, ש"מקבל" על עצמו לצום. ברם, כיון דלפי דברי הבעל והעד, לא השיב "אמן" אחריהם, אם כן פשיטא דההשבעה לא מהני כלום".

ג. ושנית, דאף אם היה עונה אחריהם אמן, [אלא שהבעל אינו זוכר מזה כלל כי היה ממושמש ומבולבל, והעד לא שמע], מ"מ כיון דעכ"פ היה אנוס ע"ז מצעקותיהם והכאותיהם, וא"כ הלא עניית "אמן" ל"מ בלא כוונה לקבלה מרצונו, וכמבואר בסמ"ג (לאוין, סי' רמ"ג), דצריך שיהיה פיו ולבו שווין. ומעתה, הרי אף לפי טעותם שהיה מותר לכופו, מ"מ גם בכה"ג ל"מ הכפיה רק על שיאמר בעצמו נוסח הביטולים, דאז הו"ל בכלל הגדר ד"כופין אותו עד שיאמר רוצה אני", אבל לא מצינו שתועיל כפיה אפילו על שבועת עצמו, וכש"כ דלא על עניית אמן של השבעת אחרים כשאין פיו ולבו שווין, דומיא מש"כ העונג יו"ט (דלקמן אות ה'), ודו"ק".

ד. ושלישית, דאפילו אם ענה "אמן" [כנ"ל (אות ג)], מ"מ כיון דזה מיהא ברור עכ"פ דלא ענה אמן טרם שצעקו עליו והכחו כ"פ שיציית להם לענות אמן, א"כ וודאי דל"מ, דהרי פסק המ"ב (סי' קכ"ד, ס"ט, ניאור הלכה ד"ה מיד שלמה), דאף היכא דעניית אמן מהני על קבלה, זהו דוקא בתוכ"ד, עיי"ש. ובנ"ד בודאי דלאחר הצעקות וההכאות כבר היה הרבה יותר מכדי השיעור דתוכ"ד, ונמצינו דל"ה כאן "ביטול מודעות" כלל, [בו בזמן שעשה "מסירת מודעא" מכבר בפני שני עדים].

בנ"ד בפני בעלה, וגם דוקא כשנשבעה שאחרים לא למדוה לטעון כן, ואכמ"ל]. הוא "עוקר הדת" והוראתו אסור, כמש"כ רמ"א (טו"מ סי' כ"ה, ס"ג), דהפוסק "כמי שרוצה" [בניגוד לכללי הוראה], הוא "דין שקר".

"נאמנות הבעל": ופשוט דכשהבעל

מערער שהיה כפוי

וכבנ"ד, בודאי דנאמן וכמש"כ מהרש"ך (ס"ג, סי' ק"ל), תפארת צבי (ה' גיטין, סי' ק"ג), ועונג יו"ט (סי' קס"ו, ד"ה והנה ננ"ד), וע"ע רא"ם (סי' ל"ה), ושער משפט (טו"מ סי' מ"ו, סקי"ח), עיי"ש. וכש"כ וק"ו כשיש "רגלים לדבר" [וכבנ"ד שהמסדרין והמתירין מסתירין את עצמם מחמת יראת הממשלה, והושפו בביה"ח לאח"ז, והפאלים באו שם לחקור העובדא], וגם יש עד א' המעיד על האונס, בודאי דנאמן בכה"ג וכמ"ש המ"ב (סי' כ"ג), ושם אריה (סי' כ"ג).

"ישש פסלנות נוספים על גמ זה, אף אם

הי' מותר לכופו להוציא] [לפי סילופם

של מתירים המסתתרים, מה שבאמת ז"א]. ואלו הן:

ב. [חוסר ביטול מודעות]: וזהו מכח שלשה טעמים - ואלו הן: ראשית מן הטעם הפשוט, דהנה דעניית אמן מהני על שבועה, וכדילפינן בגמרא (שזעומ ל"ו, ע"א) מקראי דסומה, ונפסק כן ברמב"ם (שזעומ פ"ג, ה"א. ונדריס פ"ג, ה"ג), ומשו"ע (יו"ד סי' ר"ט, ס"א. ול"ט, ס"ג), ועי' רש"י (שס, ד"ה זו קנלת דנריס), ובגליון הש"ס (שס), וחי' הרש"ש (שס), ומחנ"א (ה' שזעומ, סי' ד'), ופנמ"א (ס"ג, סי' כ"ג), עיי"ש. ומטעם זה מהני עניית אמן ל"קבלת תענית", עי' מג"א (סי' תנ"ג, סג"ק. ומקס"ג, סג"א.

(כמו שדימו אז), וגם משום שרצה לירות בה באקדח]. אמנות שמואל (סי' ח') במבזבו ממונו על זנות. משאת משה (ח"א, אה"ע סי' י"ז) בהמשכתר בינו ומתפלש בעפר וטיט ומסכן את חיי אשתו. ח"צ (סי' קל"ג) במי שנאף עם אשת איש. ראש משביר (ח"א, אה"ע סי' כ"ז) ברועה זונות שנתפס למינות וגם הסיתה לכך. נודב"י (תניינא, אה"ע סי' צ' וצ"א) במי שהרחיק נדוד מאשתו חצי שנה אחר חתונתם למשך י"ב שנים רצופות עם האמתלא שחיפש פרנסה, ולא פירנס אותה כלל, ולא עוד אלא שגם נשא עליה אחרת עם האמתלא ששמע שאשתו מתה, ולמרות שהודיעוהו שהיא חיה וגם התרו בו שיגרש את השניה המשיך לחיות עמה באיסור, ועכ"ז אוסר לכופו אף בדברים בעלמא. בית אפרים (חדשות תרכ"ו, סי' י"ג) במי שהרחיק נדוד חצי שנה לאחר החתונה למשך י"ב שנים רצופות בכדי לצערה, וגם לאחר שנתפס לא רצה לחזור אליה, [ועכ"ז לא התיר לכופו זולת בדרך ברירה שישלם לה מזונותיה על כל שנים הללו, ואם לא יוכל, אז יגרשנה]. חת"ם (אה"ע ח"א, סי' קט"ז) במי שהעלים ממנה שיש לו חו"ג. ר"י מילער (סי' י"ד) ברשע גמור ורועה זונות וגם הי"ל חולי מתדבקת. ריב"א (אע"ה סי' כ"ט) במי שממשיך לחיות עם פלגש גויה זונה שיש לו ג' ילדים ממנה. קובץ תשובות (ח"א, סי' קע"ד), במי שהתנהגותו מוזר וכבר נפרדו זמ"ז ששה שנים, ואוסר "לחייבו" אף בדברים בעלמא לגרש. שאילת שאול (ח"ב, אה"ע סי' ח', וט) באנשים שעזבו את נשותיהם וחיים בגלוי עם אחרות, עיי"ש. [כל מקורות הללו נימנו בהכרזתנו, ממש כמו כאן].

החזו"א (אה"ע סי' ז"ט), בודאי שהגט פסול ובטל מה"ת, וזפו"ב". [וראה לקמן (סי' ע"א) ביאור תמציתי בדין "תצא מזה ומזה" בנ"ד].

"אשר על כן הרינו להכריז בשער בת רבים, וגם מזהירים אנחנו בזה את האשה רחל עלקא חיימאוויטש (לבית בסנר) תחי' מאשרוד א"י ב"התראת בית דין" חמור, שעדיין היא "אשת איש" גמורה, אשתו של בעלה מו"ה אשר יעקב חיימאוויטש נ"י. ואם תעבור ח"ו ותנשא על סמך הגט בטל ופסול הנ"ל ע"פ הוראת זייפנים ומזידין, הרי שניהם היא והבועל עוברים על האיסור החמור והנורא ד"אשת איש" רח"ל, ונחיה מוכרחים להכריז על וולדותיהם שהם "ממזרים" עד סוף כל הדורות, [וכמבואר ברמ"א (יו"ד סי' קס"ה, ס"ד. ואה"ע סי' ז', ס"ה), עי"ש].

"אני לנו לאן שהגענו, מצוקה גדולה ונוראה אופפת את כלל ישראל, שכל מי שנותן עיניו באשת חבירו יכול לשבור הנך בריוני לבצע גט מעושה" על בעלה מבלי שתצטרך להזמינו לד"ת כלל, שזמו שמים על זאת. ה"י על שארית ישראל, ולמזהיר ולנוהר שלומים תן כמי נהר".

"ועל זה באנו על החתום - בשם שאר חברי הביד"צ דסניף "שמרו משפטי", יום חמישי לסדר "אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בקרבך" (פ' ראה), עשרים וחמשה ימים לחודש מנחם אב, שנת ה"א תשע"א לפ"ג. אברהם שמואל יהודה געשמטמנער". [פנקס בי"ד (רישום 1084)].

הנה, "הכרזת בית דינינו" הנ"ל, נתפרסמה בשעתה מסוף העולם ועד סופו. בין "בכתב" ע"י "פנקס בית דין" (רישום 1084), שיש לו יכולת גישה חפשי להציבור הרחב כ"ד שעות ביממה, ואלפי בנ"א מכל כפנות הארץ מוציאים משם חומר יום יום ע"י "פאקס" או "אי-מעיל" בחנם שמגיע להם ע"י לחיצת כפתור ברגע כמימרא. ובין "בעל פה", ע"י "קול בית

"ה. [חוסר מינוי שליחות]: וזהו מכח שני טעמים, ואלו הן: ראשית, מכיון שהכפיה היה גם על "מינוי השליחות" [ד"כתבו ותנו"], בכה"ג הגט פסול ובטל אף אם היה דינו של הבעל לכופו להוציא, וכמש"כ בעונג יו"ט (סי' קס"ט): דגט כזה "לאו כלום הוא", דהכפיה לא הותר בשום מקום על מינוי השליחות, ולא נמצא שום חולק על דבריו"ב].

"ן. ושנית, דכיון שלדברי הבעל והעד לא אמר אחריהם נוסח "מינוי השליחות" [לצוות להסופר לכתוב ולהשליח למסור] מלה במלה כציוויים, אלא בדילוג כמה מלים כשצעקו עליו והכוהו על כך, הרי פשוט דחסרון מלים נחוצים פוסל את כל המינוי ול"מ".

"ז. [ביטול באמצע כתיבה]: כיון שהבעל ביטל את הגט כ"פ בפני העד והכופים, טרם התחלת כתיבתה וגם באמצע כתיבתה, הרי הדבר פשוט לכל בר כי רב דחד יומא דהגט בטל. דהלא אף מי שדינו לכופו בשומין יכול לבטל את הגט ואת השליחות טרם שבאת ליד האשה, דהלא אף בעל שמותר לכופו, צריך שיאמר עכ"פ "רוצה אני", ועיקר תקנת ביטול מודעות נתקן בעבורו וכמבואר בשו"ע (סי' קל"ד, ס"ג). ואם ביטל הגט טרם או באמצע הכתיבה הגט בטל, דהרי חלק הכתיבה שלאח"י היה בפסול, עי' רמ"א (שס), וב"ש (שס, סק"ה), ובאר הגולה (שס, אות ז), והגר"א (שס, סק"ה), ושו"ע (אה"ע סי' קמ"א, סס"ו), וב"ש, ובאר הגולה, והגר"א (שס), ושו"ע (סי' קנ"ד, סד"ג ס"ג, וע"ו), וביאור הגר"א (שס, סקמ"א, וק"ח), עי"ש וז"פ".

"[התראת בי"ד]: והנה כש"הוזהרה" במפורש שלא תנשא וכבנ"ד, בכה"ג כו"ע מורים שאף אם נשאת ע"פ "הוראה מוטעת" תצא, עי' רא"ש (כלל ז"ב, סי' ג'), מהרי"ק (שוקט פ"ד), רדב"ז (מ"ד, סי' ל"ט, מ'), שמש צדקה (מ"ב, סי' ז', ט'), ברית אברהם (אה"ע, סי' ז"ו, ז"ט, וק"ג), הגרעק"א (קמ"א, סי' ר"ו), חת"ם (מ"ו, ליקוטים סי' מ"ט), כנה"ג (מ"ו, סי' ז"ד, הגה"ט אות י"א), עי"ש. ומעתה כש"כ כשהכופין אינם "טועים" אלא "הדיוטות" ו"מזידין", וכמש"כ

כז. הגם דלפי מה שנתוודענו אח"כ, שהאשה מנתה "שליח קבלה" וכנ"ל (סי' ה') ולקמן (סי' י"ד, ד"ה ובנוסף), [ובפרט לפי מה שנתוודענו דהאשה היתה כאן בשעת הכפיה וכנ"ל (סי' ז', ענף ב', אות א'), ולא היה צורך למינוי "שליח הולכה"], אבל כמובן דאין זה מגרע כלום מתוקף פסלנותה וביטולה של הגט דגן, שנשארו עדיין מכח כל טעמים האחרים, וז"פ.

"באתי לבקש את עזרתכם מבחינה כלכלית, מכיון שבעלי נמצא בחו"ל, ועלות הגט היא גבוהה מאוד כ-50,000 דולר, [כמובן, דסכום כזה אין מלשלמין על גט פשוט, רק על "כפיית גט"].
וסכום זה הוא נטל כבד מאוד עלינו, אודה לכם מאוד על עזרתכם עד כה, אבקש שבית הדין יורה להנהלת בתי הדין להשתתף בהוצאות.
 [נחתם]: רחל חיימוביץ. [דאק. 1572523].

[סימן כט] כב אלול תשע"א:

לאור הכרזת בית דינינו בפסלנות הגט כנ"ל (סי' כ"ז), מוציא בי"ד הרבני אשדוד "החלטה" בזה"ל:

"ביה"ד פונה בזה לכבוד אב בית הדין בניו יארק, כב' הרב רלב"ג אריה, אשר מתבקש לברר באמצעות גביית עדויות בבית דינו, את מהלך סידור הגט שהתנהל לזוג חיימוביץ אשר ורחל. ובמידת האפשר, גם את "חוות דעתם", כדי שיאפשר לבית דינו להוציא החלטה בנידון, [נחתם]: הרב יקותיאל כהן". [דאק. 1617909].

כמובן שאין לפי כבודם [וכש"כ לפי "כבודינו..."] שישאר "הודאה" בתיק שלהם שנאלצו להתחשב עם "הערעור" של בית דינינו, דהרי אין אנו בגדר "מוכר"

דין" (שיעור 805), שגם לזה יש גישה חפשי להציבור הרחב כ"ד שעות ביממה, ואלפי בנ"א רבנים ות"ח מכל רחבי תבל מקשיבים באופן קבוע להשיעורים מידי שבוע בשבוע, ופשוט דאין לך "קלא" גדול מזה.

ובהיות שידענו בבירור, ש"הכרזת" בית דינינו הגיע בשעתה ליד דיניי בי"ד הישר והטוב" אשדוד, וגם ליד דיניי בי"ד "קרליץ" בני ברק. וא"כ הרי התמיהה גדולה וחזקה מאוד: הייתכן שהעלימו עין מדברינו, ולא עלתה על דעתם להתקשר אתנו, לשמוע מה שיש בפינו^{כח}). ולעומת זה, אין תמיהה זו שב לחיק שלנו, דהרי אנחנו לא ידענו שבתי דין הנ"ל עמדו מאחורי "אישור" ו"הכשר" גט זה שנרגיש צורך להתקשר אליהם, [עד שהתקשרו אלינו חודש חשון תשע"ד, וכדלקמן (סי' נ)], כשכבר נתחתנה האשה עם הזר. וברור, ש"איחור" זה, שאין לה שום הצדקה בעולם, הוא מה שגרמה להמכשול הנורא מה שהתרחש לבסוף [כדלקמן (סי' ס"ו)].

[סימן כח] יב אלול תשע"א:

כשבועיים לאחר בציעת הכפיה, כתבה האשה "כתב בקשה" לבי"ד הרבני אשדוד, בזה"ל:

כח. ומה שהתנצל ע"ז הרב גוטנטג באמרו לנו (חשון תשע"ד): שלא הרגיש צורך להתקשר אלינו, משום ש"ידע" שאנחנו שגינו בתיאור העובדא, דהלא כתבנו ב"הכרזת בית דינינו" (כ"ה אב תשע"א): שטענת האשה על הבעל הוא "מאיס עלי", בעוד שבאמת טענה עליו טענת "מורד", שמרד עליה מכל עניני אישות, ולפי"ז הרי אכן היה מותר לכופו. דבריו מופרכין ועומדים מאליהם, דמלבד מה דאף לפי טעותו שהוא "ידע" האמת ואנחנו שגינו, מ"מ הלא היה מוטל עליו חיוב גמור מדין "ערבות", להתקשר אלינו בכדי להעמידנו על האמת, ולהציל אותנו מן החטא החמור ד"הוצאת לעז שקר על גט" מה שנלכדנו (ח"ו) ע"ז בחדר"ת החמור, [ואז היה מתברר לו מי ה"טועה" כאן]. אבל התימה היותר גדול על דבריו, דאם אכן הבין שאי אפשר להחליט מסקנות על יסוד שמיצת דברי צד אחד, ומשום כך דן אותנו כ"טועים" דהרי לא שמענו רק טענת צד הבעל, [מה שזה גופא טעות הוא, דהרי ציטטנו ב"הכרזתינו" מקורות מדברי הפוסקים על "נאמנות הבעל" בכה"ג, ע"ש]. א"כ מדוע לא הבין, שטענה זו על חיקו תשוב: דאיך החליט לשפוט את הבעל כ"מורד" רק על יסוד טענת האשה, דמאי אולמא כוחו מכוחינו, דאם אנחנו לא שמענו טענת האשה, הרי לעומת זה לא שמענו טענת הבעל, והלא הבאנו לעיל (סי' ט"ז) מקורות חזקים ואיתנים מדברי הפוסקים: דאי אפשר להחליט את הבעל כ"מורד" מבלי "התראה" כדין, וכש"כ מבלי לשמוע את טענותיו, ע"ש. אדרבה, אנחנו שפיר היינו יכולים לפסול את הגט על סמך שמיצת טענת הבעל, עכ"פ עד שיתברר הדברים ע"י סידור טענותיהם זה בפני זה, אבל איך יעלה על הדעת שיכולים להכשיר "כפיית גט" רק על סמך שמיצת טענת האשה, דבר המנוגד מכל הפוסקים וכנ"ל (סי' ט"ז, מבט ההלכה אות ב') ע"ש. גם לולא כל הנ"ל, פשוט שדבריו נפרכין מן הטעם הידוע לכל מורה: דלהתיר אשת איש צריך זהירות גדולה הרבה יותר מלאסור, דלאסור די "ספק" אבל להתיר נצרך בירור ממעל לכל ספק, וז"ל החזו"א (קובץ אגרות ח"ג, סי' נ'): בדבר הנוגע לאיסור אשת איש החמורה שבחמורות... "על המתיר להביא ראייה ולבסס ההיתר על מקור נאמן מן הגמרא והפוסקים, אבל האוסר די לו להראות שאין ההיתר מבואר...". עכ"ל וד"ב.

ועוד, זכיון שמקבלים הון תועפות עבור השתתפותם בביצוע הכפיה, הרי יש להם דין "עדים שמעידים בשכר יותר משכר בטלה הניכר", דקימ"ל בשו"ע (ח"מ סי' ל"ז, ס"א, וי"ט): שאין להם שום נאמנות עי"ש. **ועוד** והוא העיקר, דהם "נוגעים" גמורים בדבר, כיון שזהו לטובת פרנסתם: שיעידו כפי הנצרך לטובת הכשרת הגט, בכדי להצדיק את ה"הון" רב מה שמשלמים בעבורה. **ובעיקר**, בשביל עתיד פרנסתם, דאם יגלו איזה פגם בכשרות הגט, יאבדו את משרתם בתוך כנופיא זו, וממילא פשוט דאין להם שום נאמנות בזה כלל. **כדקימ"ל בשו"ע** (ח"מ סי' ל"ז, סכ"א): דאפילו אם הנגיעה הוא רק בדרך רחוקה ונפלאה, כבר נפסלו מלהעיד, וכש"כ "נגיעה" שבדרך קרובה וחזקה כבג"ד, וזפו"ב. [וממשיך]:

"אחר כך יצאנו מהחדר, והלכנו לכתוב את הגט, ולמוסרו כדת וכדין. באותו זמן, השארנו ארבעה אנשים שיטפלו בבעל, ובחבר חדר שלו [מי שהעיד בבית דינינו על פסלנות הגט, וכנ"ל (סי' כ"ז)]. עד לאחר שנסיים את הגט. **לאחר שסיימנו את סידור הגט, התקשרנו לאותם האנשים** [ששמרו על הבעל] **והודענו להם: שהם יכולים לעזוב"**.

יצירת שקר זה "נצרך" להם, בכדי להכחיש דברי הבעל והעד מה שאמרו בבית דינינו: **שהבעל ביטל כמה פעמים את הגט באמצע כתיבתה. ועל** כן העיד כאן: ש"ארבעה אנשים טיפלו עם הבעל ועם חבר שלו", וכאילו ששמרו עליו שלא יאמר שום דבר, כדי שתשמש כ"הכחשה" לדבריהם. **אבל** מובן, זכיון דדי לו להבעל לומר מלה אחת המשתמע לביטול הגט, שתפסל, ושיצריך הסופר לחזור ולכתוב הגט מחדש, וכדהבאנו ב"הכרזתינו" לעיל (סי' כ"ז, אות ז) מדברי הפוסקים. **א"כ** פשוט, דשמירת ד' אנשים ואף יותר, אינו מהוה "הכחשה" לדבריהם כלל, וזהו מלבד המבואר לעיל (ד"ה וכמוכן, ועוד): ש"עדים" הללו בלא"ה הם בחזקת "פסולים לעדות". **וגם** מלבד ה"גביית עדות" עי" בי"ד "עץ חיים" מהעד שהיה שם, שהעיד: שהבעל ביטל את הגט כ"פ באמצע כתיבתה, וכדלקמן (סי' ס"ד) עי"ש. [וממשיכים]:

"עד שני, הרב [שמעון] **העיד: "בהתחלה הבעל אמר כל הזמן: לא, לא, לא וכו', וביקש כל**

אצלם [ב"ה, זה כבודינו ותפארתינו...]. **וראה לקמן** (סי' ל"ג, י"א תמוז תשע"ב) כמעט שנה תמימה אחר בקשתם, "איך" שבא תגובת רלב"ג על זה, עי"ש.

[סימן ל] **ב חשון תשע"ב:**

אנו מעתיקים מלשון **שאנו** (א' תמוז תשע"ג) בתשובתו, מה שהעתיק מ"גביית עדות" שנעשה ביום זה עי" רלב"ג על אופן "בציעת הכפיה", בזה"ל:

"ב' חשון תשע"ב נתקבלו עדויות בפני בי"ד בראשות הרב רלב"ג אב"ד פלטבוש, כיצד ניתן הגט".

"העיד הרב.. [ראובן]: **"לאחר שקשרו את ידיו של הבעל, בהתחלה הוא אמר מילים אני מבטל וכו', לא הבנתי את שאר המילים שאמר, והמשיך לומר שהוא אינו רוצה לתת גט. לאחר שטיפלו בו** [כלומר, שנתנו לו מכות רצח] **ואיימו עליו שיהיה לו יותר גרוע, לקח שתי דקות, ואז הוא אמר שהוא מסכים ומוכן לתת גט לאשתו, הודעתי לו שיש פסק דין מב"ד שהוא חייב לתת גט. הקראתי לו את נוסח ביטול המודעות והוא חזר מילה במילה גם בעברית וגם באנגלית"**.

זהו "שקר" מה שהצטרך להם, לאור שפרסמנו **בהכרזת בית דינינו** (סי' כ"ז, ד"ה וכנה) מדברי הבעל והעד שהעידו: שאף לא ציווי על הבעל לומר אחריהם נוסח "ביטול מודעות" כמקובל, רק הסתפקו עצמם במה שציווי עליו לענות "אמן" על אמירתם לשון הנוסח. **הפקרות** וליצנות שלא נשמע כמוהו עוד מעולם, וגם אינו מועיל כלל, וכנ"ל (שם, מד"ה שש עד ד"ה ד' ושלישית), ועל כן בכדי לטשטש המוחות הרגישו צורך "להוסיף": שהבעל אמר נוסח הביטולים גם בלשון "ענגליש" [שאינו שולט בה כל עיקר, וכל המוסיף גורע...].

וכמוכן, ש"עדים" הללו, מי שקבעו לעצמם להתפרנס מלהעיד אצל כפיית גיטין, מלבד שהם בחזקת **רשעים** הפסולים לעדות. **דהרי** בעצם השתתפותם בהכאת יהודים בניגוד להלכה, עוברים בזה על הל"ת ד"ולא יוסיף". **הם** גם **רשעים דחמס**, דהרי שברו הדלת של דירת הבעל, וכדלקמן (ד"ה לוי).

[על מה שצעק חזור ושוב: שמבטל את הגט, וטיפשים ועמי הארץ הללו, אינם יודעים, דלאחר שביטל פ"א לאחר התחלת הכתיבה, הגט פסול ובטל אף אם ישתוק מכאן ולהבא, וכנ"ל (סי' כ"ז, אות ז)].
כשחזרנו, הבעל שתק, ונראה היה שהוא ישן, עיניו היו קשורות והוא שכב על המיטה".

כבר כתבנו לעיל (ד"ה וכמובן, ועוד): ש"עדים" הללו הם בחזקת "פסולים לעדות", [וראה לקמן (סי' מ"ח) בדברי הפוקר שאנו, איך שרוצה להסתמך על "עדות" זו, וביטול דבריו, עי"ש].

[סימן לא] ח תמוז תשע"ב:

בהיות שעדיין נשאר שני "חורים" גדולים אף לאחר "גביית עדות" הנ"ל (סי' ל'). הא', דהלא לא הוזמן הבעל לד"ת מעולם, וכמו שהרעשנו על זה ב"הכרזת בית דינינו" הנ"ל (סי' כ"ז). **והב'**, דהרי לא קיימו הכופים את הפס"ד שמג' בתי דין: **דהכפיה צריכה להעשות "בדרך ברירה"**, וכנ"ל (סי' ו', ז', ט"ז), [מה שכבר ביארנו לעיל (סי' ז') דג"ז ל"ה מועיל כלל, עי"ש, עכ"פ] הרגישו שיש "צורך" לסתום טענות החזקים הללו.. **על** כן בכדי "למלאות" חסרונות האלו, ייצרו לאחר שמונה חדשים "גביית עדות" חדשה, כאילו שאכן היה הכפיה כעין "דרך ברירה", וכאילו שאכן היה כאן איזה דבר כעין "הזמנה" לד"ת. **ואנו** מעתיקים עוה"פ מלשון **שאנו** (א' תמוז תשע"ג) בתשובתו, מה שהעתיק מ"גביית עדות" השניה שנעשה ביום זה ע"י **רלב"ג** בזה"ל:

"בדין נוסף ח' תמוז תשע"ב בבי"ד אגודת הרבנים, העידו שני עדים על כך: שהציעו לבעל [מספר ימים לפני הכפיה]: שיבוא לבי"ד

הזמן שנתיר אותו מהקשרים שקשרו את ידיו, וכל הזמן רצה וביקש שנתיר לו את ידיו, ואז הוא ידבר. **לאחר שטיפלו בו** [כלומר, שהכהו מכות רצח] ואיימו עליו שיגיד מה שהרב אומר לו לומר, הוא התחיל לשתף פעולה, חזר על דברי הרב בעברית ובאנגלית, [שקר גם כנ"ל (ד"ה זהו)].
הדיין שאל אותו: "האם הוא רוצה לתת גט לאשתו", והוא אמר: **"כן"**, **"האם זה מרצונו הטוב"**, והוא ענה: **"כן"**.

"כשנכנסנו הדיין אמר: "אנו שלוחי בי"ד, ואנחנו פה מפני שיש פסק דין לכפיית הגט, ואתה חייב לתת גט לאשתך". הבעל אמר בהתחלה: "אני מוכן לשמוע ולעשות מה שבי"ד מצווים אותי על הגט^{כ"ט}". עם הבעל נשארו בזמן כתיבת הגט, שני הבנים של הדיין (הסופר ושליח הגט), ועוד אדם ששמו... [לוי]", [ראה לעיל (ד"ה יצירת) כוונת ד"ז וביטולה. וממשיכים]:

".. [לוי] העיד: "שברנו את הדלת, ונכנסנו לחדר ארבעה אנשים, התפקיד שלי ושל חברי היה, לתפוס את חבר החדר, [היינו ה"עד" שפסל את הגט בבית דינינו כנ"ל (סי' כ"ז) ולקמן (סי' ס"ד)]. הבעל נכנע מהר ולא התנגד בכח... עיקר הכח היה צריך להיות נגד חבר החדר, [ואכן ביעצו נגדו כח גדול... כי הפראים הללו עקרו ד' שיניים מפיו בב"א], הבעל היה קשור בידיו, וכמו כן כסינו את עיניו, בזמן כתיבת הגט הבעל שתק". [ראה לעיל (ד"ה יצירת) כוונת ד"ז, והפרכתה. וממשיכים]:

"היה נראה שהבעל התיאש, והבין שהעסק אבוד מבחינתו, וניסה להירדם... עזבנו את החדר לעשר דקות כדי שלא יהיו עדים כשרים..

כ"ט. יש לציין, שעד זה סותר עצמו, דהרי מקודם הודה: ש"בהתחלה הבעל אמר כל הזמן: לא, לא, לא... וכנ"ל (ד"ה עד), וכאן הוא מעיד להיפך: כאילו שהבעל אמר בהתחלה: "אני מוכן לשמוע ולעשות מה שבי"ד מצווים אותי על הגט". **ואם** היינו רוצין ליתן אימון כלשהו לדבריו, [מה שז"א וכנ"ל (ד"ה וכמובן)], אז צריכין ליישב דבריו שלא יסתרו זא"ז, וכמבואר בשו"ע (ח"מ סי' כ"ט, ס"א): "כל שאנו יכולין לכוין דברי העד, כדי שלא תהא עדותו מוכחשת, יש לנו לכוין דבריו, כשם שיש לנו לתרץ דברי שני עדים הנראים מכחישין זא"ז, כדי שתהא עדותם מכוונת" עכ"ל. **אז** צריכין לפרש דבריו האחרונים: "שמוכן לשמוע" וכו', דהיינו: שהוא מוכן לילך לבי"ד שבכחירתו ולהציע לפניהם את טענותיו, ואם הם יפסקו לו: שע"פ הלכה חייב ליתן גט, בודאי שיצית להם. **דהרי** זה יהיה בהתאם, לדבריו הראשונים הנ"ל, וגם לדברי העד שהיה נוכח שם, וכמו שהעיד אצל בי"ד "עץ חיים" וכדלקמן (סי' ס"ד), וגם בהתאם למה שטען הבעל עצמו כל הזמן מיד מהתחלת הפרשה: שהוא מוכן לילך לבי"ד וכנ"ל (סי' ג' וד') ולקמן (סי' נ"א, ונ"ז), וזכור"ב.

[ובזה נדחו דבריו של פלס, וכדלקמן (סי' ל"ב) עי"ש].

ושלישית, דמכותלי דבריהם ניכר, שבהיותם להוטים להגדיל סרחונו של הבעל, כאילו שלא רצה שום דבר רק "לעגנה עד מיטת טהרה". על כן הגזימו עד שנתקלו ב"שקר" בולט, כאילו שאף סירב במה שהציעו לו: **שילך על שלום בית**. דמי פתי יסור להאמין להם "שקר" בולט שכזה, שמיאן בהצעה זו, בו בזמן שהיה ידוע לכל: שמרגע הראשון שעזבה אשתו הדירה, תבע וביקש זאת חזור ושוב, וגם בהגיעו לכאן היה זה עיסוקו הראשון וכנ"ל (סי' ב') ולקמן (סי' נ"א, ונ"ז). **וא"כ** איך ימאן בזה פתאום, כשסוף סוף זכה להגיע להרגע המאוכל שיתקיים בקשתו ורצונו, האם אין **השקר** שבזה בולט.

[וראה לקמן (סי' ס"א), עדותו של מילר אצל בי"ד "עץ חיים", שמכחיש כליל, כאילו שהציע להבעל לילך לשלום בית, ושמיאן בדבר, אדרבה על מה שהציע לו כסף, השיב הבעל: שאינו רוצה בכסף רק בשלום. ויש רגלים לדבר, שמילר זה הוא אחד מעדים מי שרלב"ג מתייחס לעדותו בזה, דהרי כן יוצא מדברי הרב גוטננטג: שכן שמע מרלב"ג: שמילר העיד אצלו כנ"ל, ועכ"פ יש כאן הכחשות גדולות...]

ורביעית, דהרי במה שצירפו את ה"איום": ש"יתכונן למכות", הרי בזה נתקלו עוה"פ עם הכשלוך: ד"כל המוסיף גורע" וכנ"ל (סי' ל', ד"ה זהו). **דהרי זהו "הפחדה"** מובהק, מה שע"פ הסכמת כל הפוסקים: פוסל כל גט הניתן בעקבותיה אף מבלי שום "אונס" ניכר^ל). **וא"כ** איך רוצים לכבות את השריפה, ע"י הוספת שמן להמדורה, דהרי אין לך "הודאה" גדולה על "פסלנות הגט" מדבריהם הללו.

כל הנך טעמי, משמשים לנו כ"אומדנא דמוכח" טובא: שהם עידי שקר, וכטענת הבעל: שמעולם לא הציע לו מישהו, לא לילך לבי"ד, ולא לילך לשלום בית. **ויש** רגלים לדבריו ממה דחזינן שמסתירים

לדון על כסף תמורת הגט, הם הציעו לו שיקבל 20,000 דולר, או שילך על שלום בית, או להתכונן למכות, [מילים אלו, נראים כהוספה משאנן לביאור: לדבריהם היתה לבעל ברירה לדון, אם לשלום בית, או כסף, או לתת גט] [הוספה משלנו: ע"י מכות], והוא סירב, רק אמר: שרוצה לראות את אשתו רק במיטת טהרה".

כל העובר על דבריהם, מבין מיד, שלא הועילו כלום ביצירת "עדות" חדשה זו, כי עדיין נשאר ע"ש שני "חורים" הגדולים הנ"ל כמקדם. **ראשית** [בנוגע ל"הזמנה"], דכיון שלא העידו שדברו עם הבעל "בשם בי"ד" או כ"שליחי בי"ד", ובפרט כשאמרו לו כן רק בתור "הצעה". **ודאי** פשוט וברור, דאין שום תוקף הלכתי ל"הצעה" כזו, דאין לזה שום משמעות או סמכות כלשהו לשמש כ"הזמנה לד"ת" כלל ועיקר. **וממילא** פשוט, דאין שום נפק"מ כלל "מה" שהשיב להם, דאינה יכולה לשמש בשו"א כ"סרבנות לד"ת", דהוי רק כ"השטאה" וכ"פטומי מילי בעלמא" כיון ד"אין אדם מגלה טענותיו מחוץ לבי"ד", וז"פ.

ושנית [בהנוגע ל"ברירה"], הדבר פשוט וברור לכל בר בי רב דחד יומא, דמה שבנ"א הציעו להבעל שני שבועות קודם הכפיה: **שילך לד"ת**. אין לה שום משקל הלכתי, לענין שתצטרף עם הכפיה שלאחריה [אפילו אם היתה בו ביום, כל שלא היתה באותה מעמד ממש], שתחשב עי"ז כ"כפיה בדרך ברירה". **דהלא** עצם הדבר: שקיים אפשרות כזה: "לילך לד"ת" בלא"ה ידוע לכל אדם אף מבלי שמישהו יאמר לו זאת. **ואטו** נימא משום כך: דכל "כפיה" נחשב כ"בדרך ברירה", דהרי "ידע" בשעת הכפיה: שאפשר לו לומר שרוצה לילך לד"ת, ומדלא אמר כן הרי "בחר" במתן גט. **דאנן** בעינן, דבשעת הכפיה, יכופו אותו על כך: שילך לד"ת, והוא יבחר במתן גט. **וממילא** פשוט, דליכא שום משקל הלכתי במה שבנ"א הציעו לו לילך לבי"ד, וזפ"ב.

ל. עי' ריטב"א (סי' צ"ו. וגיטין פ"ח ב', ד"ה אמר), ראב"ד (תמים דעים, סי' רל"ד), רשב"א (ח"ב, סי' רע"ו), מאירי (גיטין פ"ח, ע"ב), רמ"ה (סי' רנ"ה), ר' בצלאל אשכנזי (סי' ט"ו), אהלי יעקב (סי' קל"א), מבי"ט (ח"ג, סי' מ"א), דרכי נועם (אה"ע סי' ל"ה), מכתב מאליהו (שער ז', סי' י"ח), כנה"ג (אה"ע סי' קל"ד, הגב"י סק"ד), יד ימין (אה"ע סי' כ"ד), בית אפרים (תניינא, אה"ע ח"א, סי' ע'), אמרי אש (אה"ע, סי' ס"ח), משכנות יעקב (אה"ע, סי' ל"ט), יריעות שלמה (סי' כ"א), אבני נזר (אה"ע סי' קע"ח, אות ב'), דברי מלכיאל (ח"א, אה"ע סי' פ"ו), שם אריה (סי' צ"ג, וצ"ד), קדושת ב"י (סי' ל"ה), זקן אהרן (תניינא, אה"ע סי' קכ"א), עי"ש.

"סברות כריסיות" שמרהיבים כהיום להתיר איסורים חמורים. מזה יבינו "ללמוד סתום מן המפורש", להבין ולהכיר ביסוד הגדול והחזק: ד"כשם שאין ממש ב"היתר" מגוחך זה, כך אין ממש בה"היתרים" נסתרים דאחריני" שלא גילו את טעמם ונימוקם. וזהו במכש"כ, דמה אף כשמגלים אם טעמם, אנו רואין שאין מונעים מלכתוב דברי הבל בגלוי, א"כ כש"כ כשמסתירין אותה, ואינם באים לידי בושה מזה, עאכו"כ. ולהיכר אנו מעתיקים לשון פלס באותיות בולטות כזה, ואת תגובתינו על אתר [בתוך סוגריים באותיות כזה] וז"ל:

[בכותרת נרשם: "הוראת דין של הגאון רבי יחזקאל פלס שליט"א, אב"ד בבהי"ד של הגאון רבי נסים קרליץ שליט"א"].

"ע"ד האשה רחל חיימוביץ אשת יעקב חיימוביץ, שגירשה בעלה בעל כרחו, ע"פ פס"ד שיש לכופו לגרש. ובפס"ד שהכפיה תהא ע"ד ברירה, היינו שיתנו לו את הברירה, או לבוא לדון עמה בבי"ד פלוני [ראה לעיל (הערה כ"ד) שהבאנו מלהקת גדולי הפוסקים: דאין להם כח להכריחו אצל איזה בי"ד שילך], או שיגרש, ואלו שכפוהו בפועל לא עשו כפי הפס"ד, [א"כ אינם "שלוחי בי"ד", והכפיה פסולה וכדלקמן (סוד"ה ואלו)], אלא כפוהו באמרם לו: שיש פס"ד שכופין לגרש, ולא אמרו לו את הברירה: שלא לגרש, אלא לבוא לבי"ד לדון עמה".

"אלא שכמה ימים לפני הכפיה בפועל, באו אליו ב' אנשים, ודיברו אליו שיגרש, או שיבוא לבי"ד לדון, והוא סירב בפניהם לב' ההצעות האלו, שלא יבוא לדון וגם לא יגרש". [כבר מבואר לעיל (סי' ל"א, ד"ה ושלישית): השקר הבולט שבזה, כאילו שפתאום מיאן במה שביקש זה כמה שנים: שרוצה לילך עמה לבי"ד]. "וע"ז אמרו לו ב' האנשים האלו, דא"כ עליו לידע שיכוהו. והנה אנשים האלו לא אמרו לו שהם באים בשליחות בי"ד". [א"כ אין בדבריהם ולא כלום, דכללא הוא שאין אדם מוסר טענותיו מחוץ לבי"ד וכנ"ל (סי' ל"א, ד"ה כל העובר), עיי"ש].

"ואלו שבאו לבסוף והכוהו וכפוהו לגרש, אף שאמרו לו שהם כופין אותו ע"פ פסק בי"ד, מ"מ

שמות עדים הללו, שונה מבעדות הקודם (סי' ל'), ואם שם גילו את שמותם למרות העונש הצפוי להם ע"פ החוק, על השתתפותם בהכפיה, א"כ אין שום הגיון במה שמסתירים דוקא את שמות עדים הללו, שאין להם שום דבר ממה לירא. דאי משום שאמרו לו: שיתכונן למכות, אין זאת אומרת כלום, דיוכלו לומר שגזמו עליו בעלמא, דהרי גם שטרן איים כן להרבנית מלעלוב בשם האשה וכנ"ל (סי' ד').

ויותר מזה יש דברים בגו, דמדוע קיבל רלב"ג את עדותן שלא בפני הבעל בניגוד להלכה וכנ"ל (סי' ט"ז, אות ב'), הלא כבר ידע מקום דירתו בדיוק, ואין שום מגרעת במה שהציעו לו ברירות הללו וכנ"ל. [זולת אם נתרץ חדא תמיה בירך חברתה, דהיינו טעמא שצירפו בשקר האיום להכותו וכנ"ל (ד"ה ורביעית): כדי שתשמש להם כאמתלא על קבלת עדות שלא בפניו... אבל במקום שירווחו מזה, עלה להם להיפך: שקלקלו בזה כל כשרות הגט וכנ"ל (שם). וראה לקמן (סי' מ"ח) בדברי הפוקר שאנו, איך שרוצה להסתמך על "עדות" זו, וביטול דבריו, עיי"ש].

[סימן לב] אחר ח תמוז תשע"ב:

בהיות שגם "עדות" הנ"ל (סי' ל"א) לא הועיל הרבה להכשיר את הגט, דהרי התנאי ד"ברירה" חסרה וכנ"ל (שם). על כן בא הרב פלס [מבי"ד קרליץ] והתאמץ בשארית כוחותיו להכשיר את הגט בנימוקי הבל וסרק, כאילו דהגם שהכפיה לא נעשה בדרך ברירה, עכ"ז שפיר מיחשב כבדרך ברירה..

והגם, דלבסוף נכנע פלס, וחתם ברגע האחרונה טרם החתונה האסור, על פסלנות הגט וכדלקמן (סי' ס'). והיה מקום לחשוב שכדאי להעלים מדבריו כליל. ברם, כיון שעל קולר צוארו תלוי הכשלון הנורא, מאחר שעד רגע האחרון התעקש מלהודות בהאיסור וכדלקמן (סי' מ', ונ"ד). ורואין בעליל, ש"זהו" מה שחיזק ועידד להחוטאים בנפשותם, שירהיבו לעשות מה שעשו. ובפרט, כשדבריו אלו נשארו בתוך תיק ה"רבנות" (דאק. 2927682), והחשש גדול, שביום מן הימים יבואו קלים להשתמש בדבריו. ע"כ בכדי להסיר המכשול שבדבריו נחוץ להוכיח לכל דיחויים.

ועוד טעם גדול ונוסף יש בדבר, והיינו: דע"י שיתגלה עד היכן שהדברים מגיעים: באיזה סוג

הכפיה" יכופו אותו על כך: שילך לד"ת, והוא יבחר תמורתה במתן גט, וממילא פשוט דכל ה"צירוף" התמוה הזה מה שחידש, הוא מגוחך ומופרך מעיקרו.

גם מש"כ, דמה שבנ"א הציעו לו לילך לבי"ד, מיחשב כ"הזמנה" למשווייה ל"סרבן", ועד כדי להחשיב את הכפיה כ"בדרך ברירה", ג"כ הם דברים מופרכים המביאין לידי גיחוך. **דהלא** עצם הדבר: שקיים אפשרות כזה "לילך לד"ת", בלא"ה ידוע הוא לכל אדם אף מבלי שמישהו יאמר לו זאת. **וא"כ** הרי נמצינו לפי דבריו, דליכא מציאות קיימת כלל ל"כפיה גמור שלא בדרך ברירה", דהרי כל בעל "יודע" בשעת הכפיה: שקיים מציאות כזה לילך לד"ת, ומדלא עשה כן הרי "בחר" במתן גט מרצונו...].

"דאל"כ, איך פסקו בי"ד שלא בפניו מבלי לשמוע אותו, ובי"ד לא עבדי שלא כדין, (עי' חו"מ סי' ר"ה, בבאור הגר"א סק"יט)". [הוא מעמיד פני תם, כאילו שאינו מסוגל להבין, איך שאפשר שיתרחש דבר נורא כזה: שבי"ד יעשו שלא כדין. **בו** בזמן שבדברי ההבל מה שכותב כאן, תוך כדי לנסות להתיר עפ"ז ערוה החמורה ד"אשת איש", הרי הוא עצמו משמש כ"דוגמא חי" מ"דיין העושה שלא כדין". **ועוד**, דאם חזינן דאף בארזים נפלה שלהבת, שבת דין חשובים פסקו "היתר כפיה בדרך ברירה" בניגוד להלכות פשוטים, וכנ"ל (סי' ז). **א"כ** מהו התמיה על **רלב"ג** דנן, המפורסם בקלותו, והיה מעונן רק בדבר אחד: לקבל את שכרו משלם ותל"מ.

ובו בזמן שכל גדולי דורנו צועקים מרה על התדרדרות הבתי דין שבימינו, איך שנתקיים בנו במילואה **מאחז"ל** (שבת קל"ט, ע"א): **אם ראית דור שרצות רבות באות עליו, צא ובדוק בדייני ישראל, שכל פרעניות שבאה לעולם לא בא אלא בשביל דייני ישראל. עי' באר משה (ח"ד, סי' קמ"ח. וח"ה, בהקדמה. ושם, סי' ק"ע), אבן ישראל (ח"ח, סי' צ'), שבט הלוי (ח"ז, סי' ר"ג. וח"ח, סי' ש', וש"ב. וח"ט, סי' רפ"ה), עי"ש. **א"כ** את מי רוצה **פלס** לרמות בהעמדת פני תם, כאילו שאינו יכול לצייר לעצמו, שיתכן שהבעל יחשוב על דיינים: שהם עושים שלא כדין, בו בזמן... שהם עומדים באמצע ביצוע מעשה דשלא כדין...].**

"אלא בודאי, שאלו הב' הודיעו לבי"ד שהלה מסרב לבוא לדין, וכן מסרב לגרש, ובפרט

לא אמרו לו שיש לו את הברירה שלא לגרש, אלא לבוא לדון עמה. ונמצא שאלו שכפוהו בפועל כפו שלא כפי הפס"ד, והוי כמי שכפוהו בלא פס"ד כלל, דא"כ הגט בטל". [זהו האמת היחיד שבכל דבריו, וכן פשוט וברור, ולא יועיל לו כל הפכפכנותיו וטצדקאותיו והתחכמותיו, לשנות אות אחד מתוה"ק בגלוי פנים שלא כהלכה כדלקמן].

"נראה, דאי משום ערעור הנ"ל, הגט כשר, דסברא ואומדנא היא, דבשעת הכפיה ידע והבין שאם יסכים עתה לדון עמה, לא יכפוהו לגרש לאלתר". [זה דברי הבל ורעות רוח, דהכל יודעים דמרגע שתפסוהו, שוב אין להם מנוס להניחו, דהרי א"א לו לדון עמה תיכף במקום. **דהרי** צריך לבחור בבי"ד, וטוען וכו', ובפרט כשלא ידע כלל שאשתו בכאן, וא"כ הרי ברגע שיניחוהו לנפשו ילך ישר לה"פאליס". **ומלבד** זה והוא העיקר, דהרי הבעל טוען: **שאכן צעק לעומתם: שרוצה לילך לבי"ד, וכמו** שאישר ד"ז גם שותף דירתו בעדותו בב"ד "עץ חיים" וכדקלמן (סי' ס"ד). **אלא שהתעלמו מצעקותיו**].

"והוי כמו שכפוהו ע"ד ברירה, דבודאי הבין, שהבי"ד החליטו הפסק לכופו לגרש לאחר שסירב בפני הני תרי גברי, שביקשו ממנו או לגרש או לבוא לבי"ד לדון". [אין קץ לדברי רוח, דמהיכן יעלה על דעת הבעל, שיש קשר בין שני האנשים שדיברו עמו בביהמ"ד לפני שבועיים, עם הבי"ד, דהרי הודה פלס: שהם לא אמרו לו כלל שמדברים בשם בי"ד. **בקיצור**, פלס דנן חידש כאן שני חידושים עצומים: חדא: ד"הצעת בנ"א בביהמ"ד שילך לד"ת", כוחה אלים כמו "הזמנה לד"ת מבי"ד", ועד כדי למשווייה להבעל כ"סרבן". **ועוד**: ד"הזמנה דלשעבר" מלפני שני שבועות, "מצטרפת להכפיה", וממילא נחשב הכפיה כאילו שנעשתה "דרך ברירה", דהרי היה הברירה בידו לילך לבי"ד, ולא הלך...

וכל דבריו מרפסין איגרא ומופרכים מעצמם, דאיך יעלה על דעת מי שיש לו מח בקדקדו: דמה שבנ"א הציעו להבעל שני שבועות קודם הכפיה: "שילך לד"ת", דזה יכול "להצטרף" עם מעשה הכפיה שלאחריה, ועד כדי שתחשב עי"ז כ"כפיה בדרך ברירה". **דמלבד** מה דאין שום יסוד ל"צירוף" ו"חיבור" זה, דמאי עבידתה, דהלא בעינן ד"בשעת

לא הגיע לבי"ד עדותן של השנים שדיברו עמו בתחלה". [נפלא הדבר, דאיך למרות שפלט מטיל כאן "ספיקות" באמיתת מציאת כל ה"גביית עדות" הנ"ל (סי' ל"א), וראה לקמן (סי' ס"א) איך שהעד הכחיש שמעולם לא הציע להבעל רק כסף, ולא יותר מזה. עכ"ז אינו מתבייש להעמיד פני תם ולהמשיך להעניק להם בתור "בית דין" החזקה: שלא עשו שלא כדין, וכנ"ל (ד"ה דאל"כ)].

"מ"מ אלו שכפוהו בפועל, הם שלוחי בי"ד שבאר"י, שפסקו כל מי כו'. ואיהו הבין וידע בשעת הכפיה בפועל, שיכול לקבל על עצמו לדון עמה וככל הנ"ל, ולא ניסה בהכי, הוי כמסרב גם עכשיו לפני שליח בי"ד, או דהוי כמוותר מרצונו על זה וכנ"ל. וא"כ פשוט, שידע והבין שאם יחזור בו עכשיו בשעת הכפיה מסירובו, ויסכים לדון עמה בבי"ד, לא יכפוהו, כיון שהאנסים שכפוהו בפועל, באו בשם וע"פ בי"ד, והפסק של הבי"ד לכופו לגרש הוא ע"פ מה שמסרב לדון עמה בבי"ד. וכשם שבתחלה כשהני ב' דיברו עמו, היה מובן שאם יסכים לדון עמה, אין הם מבקשים ממנו גט בהחלט. הרי הדבר מובן, דא"כ גם הפס"ד של הבי"ד לכופו לגרש, אינו אלא משום שמסרב גם לדון עמה, ואם יסכים עכשיו לדון, אין פס"ד לכופו, וגם האנסים האלו שבאו לכופו בפועל לא יכפוהו כיון שהם באים בשם בי"ד ופועלים ע"פ בי"ד".

[זהו חידוש עצום ונפלא גג על גג: דבכדי לעשותו "סרבן" אף מבלי שקבל "הזמנה" אחת לד"ת, ובחדא מחתא יעניק סרבנותו על הכפיה דין "דרך ברירה". סגי לן, אף מבלי שטותים הנ"ל (ד"ה אלא): שהשנים שדיברו עמו שילך לד"ת, משמש כ"הזמנה" לד"ת, וגם מצטרף עם הכפיה למשווייה ל"בדרך ברירה", מכיון דדיתכן שכל העובדא עם הני בנ"א הוא שקר גמור. מ"מ עכ"ז יש לדון את הבעל כ"סרבן" מובהק, מדוע... משום שהיה לו להבין: דהגך בריונים אינם משקרים... וכיון שאמרו לו שבאים לכופו בשם בי"ד, הרי האמת הוא כן. וממילא היה לו להבין, שאם יאמר להם: שרוצה לילך לד"ת, אז לא יכפוהו, וכיון שלא אמר להם כן, הרי הוא "סרבן" גמור כאילו ש"הזמינוהו" להדיא לד"ת, ועד כדי כך אלים כח

שכשדיברו עמו הזכירו גם, שאם מסרב לכל האפשריות שידע שיכפוהו, ואח"כ תוך כמה ימים באו בשם בי"ד עם פס"ד שחייב וכופין לגרש. וא"כ אף שבתחלה, כשאלו הב' דיברו עמו, לא ידע שבאו בשליחות בי"ד, מ"מ בשעת הכפיה לגרש כשבאו בשם הבי"ד לכופו, הבין שאלו הב' שדיברו עמו, הודיעו לבי"ד איך שהוא מסרב לכל מה שמציעים לו, ועפי"ז פסק הבי"ד לכופו".

[הוא ממשיך להעמיד פני תם, כאילו שסובר באמת ובתמימות, שבנ"א יש להם כל כך הערצה לאותה "כנופיית המעשים" קלים ורקים אכזרים ובריונים, מי שקבעו עצמם להתעשר ע"י הרבצת מכות רצח בגברים, רק משום שקוראים עצמם בשם המכובד "בית דין". עד כדי שמובן מאליו, שהבעל היה צריך "להתבונן" בדבריהם, ולקשור נימא בנימא וחבל בחבל, ולהבין דבר מתוך דבר, שבודאי יש קשר מאותן שני בנ"א שדיברו אליו בביהמ"ד, עם כנופיית בריוניים אלו... ושכל זאת היה עליו לחשוב על אתר, בהיותו מבוהל מפראים שהתפרצו לדירתו תוך שינתו... צחוק מכאיב, דהכי משום שמישהו איים עליו במכות, היה לו להבין כן, הלא בשנתיים טרם כן, כבר איימה האשה וגם שלוחה להרבנית מלעלוב שיכפוהו, ולא הועיל מה שאמרה להם: שהבעל רוצה לילך לד"ת וכנ"ל (סי' ד), וא"כ מאי שנא עכשיו.

ובכלל תמוה, דאיך אפשר להעניק גושפנקא ד"הזמנה לד"ת", על דברת שני בנ"א בביהמ"ד במה ש"הציעו" לו שילך לד"ת, ועד כדי לעשות את הבעל ל"סרבן" עי"ז, בו בזמן שלא קיבל אף הזמנה אחת לד"ת... אדרבה, כיון שידע האמת: שלא הוזמן לד"ת מעולם, משום שאשתו ממאנת מלילך עמו לד"ת וכנ"ל (שם). זה גופא רק אישר בדעתו, דכיון שהמדובר מכנופיית קלים ורקים המתעסקים בכפיות שלא כדין, בודאי שהם עושים גם כל שאר מעשיהם שלא כדין: לדון את הבעל שלא בפניו, ומבלי שמיעת טענותיו, וא"כ מהו היסוד לכל בניינו שהוא כמגדל הפורח באויר... גם לא הסביר פלס, מדוע שהיה מוטל על הבעל להאמין לכנופיית הפראים, שאמת הדבר: שהם "שלוחי בי"ד", מבלי שהראו לו שום ראיה עי"ז].

"ואפשר עוד, דאף אם לקושטא דמילתא

סרבנות: שהכפיה תתהפך עי"ז להיות ב"דרך ברירה".

ומלבד הגיחוך הבולט שבכל דבריו, יסביר נא לנו, מדוע היה על הבעל לחשוב, שאם יאמר להם שרוצה לילך לד"ת, אז לא יכפוהו. **הלא** כבר ניסה בכך מאז תחלת בואו לכאן, שהודיע לה ולשלוחה על ידי הרבנית מלעלוב [וגם על ידינו]: שהוא מוכן לדון עמה בד"ת, ועכ"ז איימה בתוכ"ד במכות וכנ"ל (סי' ד') ולקמן (סי' נ"א, ונ"ז). **והרי** הבעל לא חזר מדבריו אלו מעולם, וא"כ מדוע ייחשב כ"סרבן" רק משום שלא אמר כן עוה"פ להאנסים שלא דיברו מזה כלל. **וכ"ז** מלבד מה שהבעל טוען, **שאכן צעק לעומתם: שרוצה לילך לבי"ד**, וכן אישר שותף דירתו בעדותו בבי"ד עץ חיים כדלקמן (סי' ס"ג, וס"ד), והתעלמו מצעקותיו.

"הגע עצמך, אילו יזדמן כזה בדיני ממונות, כגון שראובן בנה תוספת בניה לדירתו, ושכנו שמעון מתנגד ותובעו לבוא לבי"ד לדון, וראובן סירב לבוא. והלך שמעון לבי"ד, והוציאו בי"ד פס"ד הריסה, ובא שמעון עם בריונים להרוס את מה שראובן בנה. אטו ראובן ישתוק ויתן להם להרוס, הלא בודאי ירוץ לבי"ד לטעון שמה שבנה הוא כדון ובצדק כו', כדי למנוע את ההריסה שעפ"י פסק בי"ד. ואע"פ שמתחלה סירב לדון, מ"מ בשעת כפיה יחזור בו מסירובו כדי להציל את ממונו, ואינו מתיאש מחמת שמתחלה סירב לבוא".

"ה"נ בני"ד, אף שסירב מתחלה, מ"מ בשעת כפיה הבין שיכול לבוא לבי"ד לדון ויפטר בזה מהאונס שלפניו לגרש". ומה שבאמת לא ניסה לטעון כן, הוא משום שידע שאין לו שום טענה נגד אשתו, וגם אם יבוא לבי"ד יחייבוהו לגרש, והוי כמוותר מרצונו על אפשרות זו, דא"כ הכפיה לגרש הוא כדיון". [דאק. 2927682].

[כמובן, דאי לאו הפירצה שבדבריו, לא היה כדאי להשיב עליהם, דהנשמע כזאת: להתיר אשת איש ע"י "משל ונמשל". **ומלבד** מה דשאני דיני ממונות, דשפיר עביד אינש דינא לנפשיה כשהנתבע מסרב בד"ת, ומהני, משא"כ באיסורא דאשת איש, איך הותר ערוה מה"ת מכח סירובו של הבעל. **חוץ** מזה, אין הנידון דומה למשל כלל מכח שני טעמים: **חדא**, דהרי ראובן לא היה כפות, והיה בידו להפסיק מסרבנותו, ולרוץ לבי"ד בכדי למנוע ההריסה, משא"כ בני"ד, הרי הבעל היה מונח כפות בידי אנסים, ואיך יחשוב שיכול לילך לד"ת.

ועוד, דהרי לפי המשל: ראובן נתבע לדין וסירב, משא"כ הבעל בני"ד, **לא הוזמן לדין מעולם**, ולמרות שהמציא עצמו לדין מרצונו, עכ"ז מיאנה האשה בזה רק תיכף איימה במכות. **וא"כ** מדוע יחשוב שדוקא עתה כשכבר נמצא בפועל תחת יד מאנסים, אז יועיל מה שיאמר שרוצה לדון עמה בבי"ד. **והא** ראיא, דהרי חזינן דאף כשאכן עשה כן בפועל, בין לפי דבריו, ובין לפי דברי העד בבית דינינו, ג"כ לא הועיל לו זאת מאומה. **ופשוט**, דאילו היה שם מצב כזה, שראובן שידע בעצמו שמה שבנה הוא ביושר, ולא עוד, אלא שגם המציא עצמו לד"ת, אלא ששמעון מיאן בדבר, רק בא עם אנשי אלמי להרוס. **אז** לא היה עולה על דעתו שיוכל להעזר מאומה ע"י הליכה לבי"ד, רק היה רץ תיכף לה"פאליס" אם היה יכול.

סוף דבר, שכל דברי פלס הם דברי דופי קלות ובורות, בגילוי פנים בתורה שלא כהלכה, ובדרכי עקלקלות להשתמש בסברות כריסיות ומגוחכות. **מה** שבמהלך כזה יכולים להתיר כל איסורים שבתורה, כמו שעשו כל עוקרי הדת למיניהם בכל הדורות. **והפלא** גדול מאוד, איך שלא התבייש להעלות על הכתב דברי הבל כזה, מה שכל מי שיש בו רק קצת ריח תורה, מבין ומרגיש בביטולם **לא**.

לא. והלא אף על "סברות" חזקות הגם שמוצקים כראוי על אדני השכל הישר, ג"כ כתבו גדולי הפוסקים: דאין להקל על יסודם להתיר אשת איש, והשתמשו בכה"ג עם לשון חז"ל: "דכי משום שאנו מדמין נעשה מעשה", עיי' **מרדכי** (גיטין פ' השולח, רמז שס"ח), שו"ת **בעלי התוס'** (סי' נ"ה, וקל"ג), **מהר"ח אר"ז** (סי' קכ"ו), **תה"ד** (פסקים וכתבים, סי' קצ"ז), **הר"ן** (סי' ע"ח), **ריב"ש** (סי' שפ"ב), **תשב"ץ** (ח"א סי' א', וח"ב סי' ג', וח"ג סי' רנ"ז), **הגה"מ** (אישות פ"ח ה"א, אות ב'), **הגהת אשרי** (גיטין פ"ד, סי' ד', הגהה א'), **ב"י** (אה"ע סי' קכ"ח, אות ב', ד"ה וא"א), **מהר"י ברונא** (סי' ס"ו), **מהריב"ל** (ח"א, סי' ד', ח', י"ג כ"ו, וח"ב, סי' ב', וח"ג, סי' ק"י, וח"ד, סי' ט"ז), **מהרש"ם** (אה"ע, סי' ל"ח), **מהרש"ל** (סי' כ"ה, וע"ט), **ויש"ש** (גיטין פ"ד, סי' ל"ג, ופ"ח, סי' י"ג), **תו"ח**

בא"י: דאם הכפיה היתה נעשית בדרך ברירה, אז אכן היה הגט כשר, דמ"מ סו"ס הרי לא נעשית בדרך ברירה. וכיון שדברי הבליו אינם מועילים להעניק לה דין ברירה כלל, א"כ נמצינו דאף לדבריהם הגט פסול. אבל לקושטא דמילתא, כבר ביארנו לעיל (סי' ז): דמלבד מה דאופן ה"ברירה" אינו מחזיק מעמד להלכה. גם ליכא שום היתר כלל לכוף בעלה של מורדת ע"ד ברירה, עי"ש ותל"מ. [וראה לקמן (סי' נ"ד, מד"ה על) עוד מדברי הבליו של פלס ודיחויים, עי"ש].

[סימן לג] יא תמוז תשע"ב:

משיבים בי"ד אגודת הרבנים "חוות דעת" על פי בקשת בי"ד הרבני אשדוד הנ"ל (סי' כ"ט, כ"ב אלול) מרלב"ג: **"ובמידת האפשר גם (לצרף) את חוות דעתם"**, וכותבים עשר חדשים לאח"כ, בזה"ל:

"עברנו על תיק הנ"ל בכל הנוגע בדבר הגט פטורין, ועדות נתקבל בבית דינינו עפ"י בקשת ביה"ד הרבני האזורי אשדוד מאיתנו, מיום כ"ב אלול תשע"א, [לאחר שרלב"ג מעתיק לשון מכתב בי"ד הרבני בבקשתם אליו כנ"ל (סי' כ"ט) מן המלים: "ביה"ד פונה" - עד המלים: "החלטה בנידון", הוא ממשיך בזה"ל]: וחוות דעתינו היא: שעל פי הפסק דין מיום ה' תשרי תשע"א [כאן הוא מעתיק הפס"ד מבי"ד הרבני אשדוד כנ"ל (סי' ט"ז) רק עד המלים: "לדעת המיעוט", וממשיך בזה"ל...]:

"ולכן חוות דעתינו: שעפ"י הפסק דין של ביה"ד [הרבני] אשדוד הנ"ל, הגט נעשה כדין, וכמובן שבית הדין הרבני אשדוד יוציא החלטה בנידון. ועל זה באנו על החתום היום, י"א תמוז תשע"ב לפ"ק פק"ק ברוקלין. [נחתם]: נאום אריה רלב"ג אב"ד. נאום חיים קראוס דיין. נאום אלימלך לעבאוויטש דיין. נאום גבריאל שטערן דיין. נאום מרדכי גומפל וולמרק דיין.

וסוף סוף, אף לאחרי כל טשטושי ותיחבולותיו, מה יענה על הקושיות הבולטים המפריכים כליל את כל חלומותיו: **דהרי** אף בכפיה שבדרך ברירה, בעינן עכ"פ שהכפיה תהיה על הדבר האחר ולא על הגט, אלא שהבעל בבחינת בחירת הרע במיעוטה, יבחר מדעתו במתן גט. **ודבר** יסודי הזה, הלא חסירה בכאן אף אחרי כל בלבוליו, דהרי הבריונים אמרו לו: שכופין אותו על הגט, ולא על שיתדיין בד"ת, תיקו. **ועוד**, דמ"ש מכל כפיה גמורה, מדוע אינה נחשבת כב"דרך ברירה", מן הטעם שהיה יכול לצעוק שרוצה לילך לד"ת, ונמצא לפי"ז דל"ש כפיה פסולה כלל, וזהו טענה ניצחת, מה שאין עליה שום תשובה.

ומה שכואב ביותר, הוא התמונה העצוב שלפנינו, ש"דיין" מבי"ד חשוב יתדרדר ויגיע לשלב שפל שכזה. **דבו** בזמן שהמדובר מענין חמור כהתרת "אשת איש", עכ"ז יהגה וידבר נגד השכל כגבר עברו יין. **שאיין** לך עשיית ליצנות וחוכא וטלולא מכה"ת כולה גדולה מזה, לבנות היתירים על סברות כריסיות המנוגדים מדברי כל הפוסקים. **ולא** יאומן, שת"ח יוכל לפעול אצל עצמו לכתוב דברים מופרכים כאילו, המתאימים לדברי הבורות מה שרגילים לראות בכתבי דיני ה"רבנות". **לולא** אם כבר הוכה בסנורים ונלקה מרעל רעיונות הכוזבות מכופרי ה"רבנות", הבעוטים בגזירת תוה"ק: שכשרות הגט תלוי ב"רצון הבעל". **ויש** לקונן ע"ז: תורה חגרי שק והתפלשי בעפרים, אבל יחיד עשי לך כי באו צרים קלעון פרעון וקרעון לגזרים, ה"י.

ולסיומא, נחוץ להדגיש בכדי להשתמר מן הטעות, דכל מה שהארכנו להוכיח ביטול דברי הבליו של פלס, במה שמתאמץ להכשיר הכפיה, מן הטעם שאכתי יתכן להחשב כאילו שנעשה על דרך ברירה, דז"א. **הכל** הוא רק לרווחא דמלתא בדרך את"ל, דאפילו אם לו היה האמת כדברי הבתי דין

(מהרח"ש ח"ד, סי' ג'), ח"מ (סי' י"ז, סקנ"ה), עבודת הגירשוני (סי' פ"ו, וק"ו), חות יאיר (סי' ל"א), חכם צבי (סי' קל"ד), שבו"י (ח"ג, סי' ק"י, קט"ז), שאילת יעב"ץ (ח"א, סי' ל'. וח"ב, סי' קי"ב), זכרון יוסף (אה"ע, סי' י'), נודב"י (קמא אה"ע, סי' ג', ונ"ו), ד"ח (אה"ע ח"א, סי' ס"ו, וצ"ו. וח"ב, סי' צ"ה), חת"ם (אה"ע ח"א, סי' ע"ו, פ"ב, פ"ה ופ"ו. וח"ב, סי' ע"ה, ע"ז, וקע"ה. והשמטות סי' ר"ג, וליקוטים סי' ס"ט), שו"מ (קמא ח"ג, סי' קמ"ג), אכנ"ז (אה"ע, סי' קל"ה, אות כ"ג), ברכת יוסף (אה"ע, סי' צ'), מהרש"ם (ח"ג, סי' שי"ג. וח"ד, סי' כ"ו), אחיעזר (ח"א, אה"ע סי' ב', וכ"ז), ומנח"י (ח"א, סי' מ"ח. וקכ"ב. וח"ב, סי' צ"ב, אות ב'. וח"ה, סי' קי"ב, אות ב'. וח"ח, סי' כ"ח) עי"ש. אבל על "סברות" כריסיות ומוגחכות שמעיין זה, לא עלתה מעולם על דעת שום בר אוריין, שכדאי להתטפל בה כלל.

הפוקר שאנן והתנדב עצמו לשמש להם ל"עוקר דת", בפטפוטו: דכיון ש"הרוב" החליטו: שהבעל "מורד" אף מבלי שנתברר כן, כך ההלכה למרות ה"שקר" שבדבר, וכאילו שבכוחם לגזור בפס"ד שהמציאות ישתנה... וכאילו שזה מכשיר הגט.. כדלהלן (סי' מ"ח).

[סימן לר] כב אלול תשע"ב:

האשה מכניסה "כתב בקשה" לבי"ד הרבני אשדוד, בזה"ל:

"לכבוד הדיינים החשובים. אני מבקשת לדעת מה קורה עם האישורים של הגט שלי, במיוחד אני נתקעת עכשיו עם המזונות של ביטוח לאומי, הם מבקשים אישור על גירושין (או עגינות), ואינם מאשרים את האישור של פרודה, אבקש בכל לשון של בקשה, אם אפשר להזדרז בנידון. [נחתם]: רחל חיימוביץ". [דאק. 2614859].

[סימן לה] כה אלול תשע"ב:

מוציא בי"ד הרבני אשדוד "החלטה", כתשובה על בקשת האשה [הנ"ל (סי' ל"ד)], בזה"ל:

"לאחר העיון בבקשת האשה ובחומר המצוי בתיק, מחליט ביה"ד":

"עד לבירור סופי במעמד האשה, מעמדה של האשה כיום כאשה עגונה, וזכאית היא לכל הזכויות המגיעות לאשה עגונה מבעלה. [נחתם]: הרב יקיתואל כהן. הרב מיכאל צדוק[י]. הרב מרדכי רלב"ג". [דאק. 2614859].

נחוץ להדגיש, דלמרות שכבר עמדו ביום כ"ה אלול תשע"ב, שהוא יותר משנה תמימה לאחר בציעת ה"כפיה" [כ"ב אב תשע"א]. וגם למרות העובדא: שכבר עמדו אז יותר מעשר חדשים לאחר ה"גביית עדות" על אופן מהלך הכפיה מבי"ד רלב"ג הנ"ל (סי' ל'). וגם יותר מחדשיים מעת הוצאת ה"חוות דעת" מרלב"ג הנ"ל (סי' ל"ג). עכ"ז עדיין מתארים אותה כ"עגונה", וחדלו עצמם מלתארה כ"גרושה"..

וברור, דזהו תוצאה מה"ערעור" שיצא מבית דיינינו על פסלנותה המוחלטת של הגט וכנ"ל (סי' כ"ז), ולעומת זה, "אי הכשירו" מרלב"ג וכנ"ל (סי' ל"ג). דין גרמא, שלא יכלו בי"ד הרבני אשדוד לתת אישור

נ"ב: רצ"פ גביית העדיות על מעשה הגט. [חסר בתיק, אבל כבר העתקנו ה"גביית עדיות" לעיל (סי' ל', ול"א), מתוך לשונו של שאנן דלקמן (סי' מ"ח), שהעתיקה מה"גביית עדות" של בי"ד רלב"ג, עי"ש]. [דאק. 2927682].

המתבונן בדבריהם, יבחין מיד: שבי"ד "אגודת הרבנים" מרלב"ג "אין אומרים כלום" מדעת עצמם בענין החלטת כשרות הגט, הם רק מעתיקים חזור ושוב ציטוטים מלשוונותם של בי"ד הרבני אשדוד. ואח"כ הם מצהירים בקול גדול: "שלפי דברי עצמם של בי"ד הרבני אשדוד... כלומר ע"פ דעת הרוב: שהבעל יש לו דין "מורד" גמור, על אף שזה לא נתברר כלל... לפי"ז.. יוצא: דהגט כשר... ומוסיפים להדגיש: ש"החלטה הסופי מונח בידיהם".

ורואין בעליל, איך שכ"א מהם רוצה להשליך את האחריות על השני, משום שהבינו דאין שום מבוא להכשיר הגט למרות קלותם, [ורלב"ג לא הניח עצמו להסתחף לרצונם לשמש להם עבודה הבזויה]. דממנ"פ: ע"פ פסק הבי"ד הרבני שהחליטו למעשה ע"פ "דעת המיעוט": דכיון שלא נתברר שהבעל מורד ע"כ צריך לעשות הכפיה ע"ד ברירה, הרי זה לא נתקיימה. ונמצינו, דעל אופן שעשו הכפיה לא היו שלוחי בי"ד, וא"כ הכפיה פסול אף אם היו רשאים לכופו וכנ"ל (סי' ל"ב, ד"ה ואלו) וקונ' כפיית מאסר סי' ב', ענף ו', אות ו') [מוצג בפנקס בי"ד (רישום: 5029)].

ואילו "דעת הרוב": שאכן אפשר להחליט הבעל כ"מורד" אף מבלי שנתברר כן... הרי [מלבד שלא היו שלוחי בי"ד ע"ז וכנ"ל, גם] מובן לכל, דאין לך ליצנות גדול מזה: "לסבור להלכה": שיכולים להתיר "אשת איש" ע"י החלטה כזה המופרך כליל מהלכתא, ואינה בגדר "הוראה" כלשהו כלל [אף לא כ"מוטעת", וכנ"ל (סי' ט"ז, מבט ההלכה)]. וא"כ אף אם לו היה כן דעת "כל" הבי"ד, ג"כ לא היה מועיל להכשיר הגט על סמך "דיעה" כזו, וע"כ התחכמו בי"ד רלב"ג להשליך בחזרה את אחריות החלטה עליהם...

בקיצור, למעשה אין כאן "חוות דעת" מבי"ד רלב"ג: להכשיר הגט כלל, וזה מובלט מאוד לקמן (סי' ל"ד, ומ"ה): מממה שבי"ד הרבני לא התירו להנשא, כי הם הבינו "רמז" זה היטב מאוד... [עד שבא

[מבלי שום "אדרעסע"], שיבא לדון אצלם ביום י"ד טבת תשע"ג. [דאק. 2767787].

[סימן לו] כג חשוון תשע"ג:

מוציאים בי"ד הרבני ירושלים "החלטה" בזה"ל:

"לצורך בירור מעמדה של האשה העגונה

[גם כאן הם מתארים אותה עדיין כ"עגונה" וכנ"ל (סי' ל"ה)] הגב' רחל חיימוביץ, מחליט ביה"ד כי יש צורך בשמיעת עדותו של הרב הגאון דוד צבי בידרמן שליט"א. ולכן מחליט ביה"ד, לזמן את הרב הגאון דוד צבי בידרמן שליט"א למתן עדות, לביה"ד התברר כי הרב הגאון דוד צבי בידרמן שליט"א מתעתד להיות בארץ בתאריך י"ז טבת תשע"ג.

"על כן, מתבקש הרב דוד צבי בידרמן שליט"א, להודיע למזכירות ביה"ד הרבני בירושלים תוך 30 יום מקבלת ההזמנה, באיזו שעה נוח לו להופיע בביה"ד בתאריך י"ז טבת תשע"ג לצורך מתן העדות. במידה ולא תתקבל ההודעה הנ"ל בביה"ד תוך זמן הנ"ל, יקבע ביה"ד את השעה שבו על הרב להתייצב לצורך מתן עדות^ל. [נחתם]. הרב יקיתואל כהן, אב"ד". [דאק. 2771002].

בו ביום הם שולחים "הזמנה" [שניה] על שם האדמו"ר [ג"כ מבלי אדרעסע], ומודיעים לו שהזמנה הראשונה על יום י"ד טבת תשע"ג (מכ"ב חשוון תשע"ג) בוטלה, והזמן החדש נקבע על יום י"ז טבת תשע"ג. [דאק. 2771053].

ובו ביום הם מוציאים "הזמנה" [חמישית] גם על שם הבעל, עורך על "כתובת דואר": USA, [עדיין הם ממהשיכים בהעמדת פני תם, כאילו שאין ידוע להם את אדרעסע שלו, למרות שידעו היטב היכן לילך להכותו..], שג"כ יבא לדיון ביום י"ז טבת תשע"ג. [דאק. 2771049].

על כשרותה של הגט, כי הבינו היטב, שאמנם ישנם כאן בעיות גדולות עם גט זה. **עד** שבא הפוקר **שאנן** והחליק להם את ההיתר בדברי דופי ובלע, תוך כדי התעלמות מוחלטת מן ה"מציאות" האמיתי המטפח על פניהם, וכדלקמן (סי' מ"ח). **וזהו לימוד גדול המעורר התבוננות באופן השתלשלות ה"היתר" העלוב איך שנתהוו שלב אחר שלב...**

[סימן לו] כב חשוון תשע"ג:

מוציאים בי"ד הרבני אשדוד "הזמנה" [רביעי] להבעל, בהנושא: "גירושין" [עדיין על ה"כתובת למשלוח דואר" המוזר: USA... למרות שכבר הצליחו יותר משנה לפני"ז (כ"ב אב תשע"א) למצוא אותו בדירתו הפרטי לצורך ביצוע ה"כפיה". **כנראה** ששלטה עליהם פתאום "מלאך השכחה", ושוב נעלם מהם האדרעסע שלו...]. **הדיון** נקבע ליום י"ד טבת תשע"ג. [דאק. 2767755].

הנה, "הזמנה" זו אין לה שום הסבר אחר, רק שהוציאה לשם עשיית "טעראר" על הבעל, לאור ראותם כי כשרות הגט מעורפל ומוסבך מאוד וכנ"ל (סי' ל"ג - ל"ה). **על** כן, כנראה שרצו לסחוט ממנו הודאה על כשרות הגט, מה שלא עלתה בידם...

וכאן התחילו בחדא מחתא בי"ד הרבני ירושלים בו ביום, גם עם הטלת "טעראר" על האדמו"ר **מלעלוב** שליט"א, **בעידוד ובקשת צד האשה!** **וזאת** מן הטעם המובן, שפחדו דכרבו של הבעל הבקי היטב בהשתלשלות הענין, הרי ביכלתו להכחיש להפריך ולבטל, מה שייצרו ב"גזירתם" את הבעל כ"מורד", עד שלא תשאר ממנה שריד. **על** כן רצו לשבור את רוחו ולהכניעו בכל מיני השפלות, כדי שלא ירהיב לעשות כן, [מה שלמעשה לא הועיל זה להם לבסוף כלום, וכמו שהעיד וכתב בפירוש להכחיש דבריהם כדלקמן (סי' נ"א, ונ"ז)]. **והוציאו** גם "הזמנה" [ראשונה] על שם האדמו"ר מלעלוב

ל. ע"פ ההלכה אין בכוחם להכריח עד, שיבא להעיד דוקא אצלם, וכמבואר במב"ט (ח"א, סי' רפ"ז), והרי בשמים (ח"א, סי' ק"ד), והלא האדמו"ר הסכים להעיד בבית דינינו, וכמו שעשה אח"כ כדלקמן (סי' נ"א), אלא ש"הרבנות" כגברי אלמים מובהקים העובדים בכח הזרוע, המשיכו להטיל עליו "טעראר", כאילו שמחויב להתייצב דוקא בפניהם, וכדלהלן].

[סימן לח] א כסלו תשע"ג:

שלחו מוסדות לעלוב (אר"י וארצה"ב) מכתב לבי"ד הרבני ירושלים, שיבטלו את הזמנה ששלחו להאדמו"ר, בהיות שאינו יודע שום עדות, וגם אינו ממליץ על גט לעולם. [דאק. 2804216].

[סימן לט] יד כסלו תשע"ג:

משיבים בי"ד הרבני ירושלים על מכתב מוסדות לעלוב הנ"ל (סי' ל"ח): דכיון שמכתבם אינו חתום, וגם משום דלהלכה חייב עד להופיע בבי"ד, [ראה לעיל (הערה ל"ב)]. **על** כן אינם מוותרים על הזמנת האדמו"ר מלעלוב. חתום: הרב יקותיאל כהן. [דאק. 2835951].

[סימן מ] יז טבת תשע"ג:

בהיות שהאדמו"ר מלעלוב שליט"א היה שוהה אז בא"י, הרהיבה האשה להכניס "כתב בקשה" להנהלת בי"ד הרבני ירושלים: שיוציאו "צו עיכוב יציאה מן הארץ" על האדמו"ר מלעלוב, נחתם ע"י רחל חיימוביץ, והעו"ד: אליהו שורץ. [דאק. 2927118].

גרשם "פרוטוקול" מבי"ד הרבני ירושלים: בנוכחות הרב ח' י' רבינוביץ. הרב יקותיאל כהן. הרב מרדכי רלב"ג: שנתקבל בקשת האשה להוצאת "צו עיכוב" על האדמו"ר מלעלוב, בנוסף ל"צו הבאה" [שמשמעותה: "מעצר" בפועל ע"י שוטרים ולהביאו בכח להרבנות...].

ושם נמצא גם "בקשה" בזה"ל:

"בא כח האשה - אנחנו מבקשים להגיש מסמכים חדשים בתיק [והיינו]: מסמך מבית דינו של הרב נסים קרליץ, שמתיר את האשה (סרוק בתיק)". [זהו ה"היתר" המגוחך של הרב פלס הנ"ל (סי' ל"ב), עי"ש...]. [דאק. 2927700].

ובזו ביום "החלטה" מבי"ד הרבני ירושלים בזה"ל:

"לאחר שמיעת ב"כ האשה, ובהעדר הבעל, ולאחר שהעד שהוזמן כדיון, הרב דוד צבי בידרמן לא הופיע לדיון היום. ולאחר עיון בבקשה שהוגשה ע"י ב"כ האשה היום למתן צו עיכוב יציאה נגד העד. מחליט ביה"ד כדלהלן":

"א', על מזכירות ביה"ד לזמן את הצדדים: האשה וב"כ, ואת הבעל, וכן את העד הנ"ל, לדיון בתאריך כ"ז טבת תשע"ג."

"ב', ביה"ד מורה ב"צו לעכב את יציאתו" של העד הנ"ל, זאת לאור החומר המצוי בתיק המלמד כי ישנה חשיבות עליונה בשמיעת עדותו של העד לצורך ברור מעמדה של האשה."

"ג', על המזכירות לזמן את העד הנ"ל, ב"צו הבאה בשחרור בערבות" בסך 20,000 ש"ח. [נחתם]: הרב יקותיאל כהן. [דאק. 2927123].

יוצא "צו עיכוב יציאה מן הארץ" מבי"ד הרבני ירושלים, על האדמו"ר מלעלוב בזה"ל:

"אל: רשות בקורת הגבולות. הננו להודיעכם, כי בהתאם להלטת בית הדין הרבני בירושלים... הנכם מצווים לעכב את יציאתו של האדם שפרטי זהותו ניתנים להלן: בידרמן, דוד צבי שלמה נפתלי, תוקף הצו עד לתאריך כ"ז בטבת תשע"ד. [חתום]: הרב יקותיאל כהן - אב"ד". [דאק. 2927246].

יוצא "פקודת מעצר / צו הבאה" מבי"ד הרבני ירושלים, על האדמו"ר מלעלוב בזה"ל:

"ניתן בזה צו לעצור ולהביא לפני בית דין זה את: בידרמן, דוד צבי שלמה נפתלי. צו זה יבוצע ע"י משטרת ישראל, ומותר לבצעו בכל מקום ובכל עת... ולהביא הנעצר לבית הדין ביום 09/01/13 בשעה 10:00 בשחרור בערבות של 20,000 ש"ח. [נחתם]: הרב יקותיאל כהן - אב"ד". [דאק. 2927192].

בו ביום כותבים וחותרים "בקשה" לבי"ד הרבני ירושלים, בשם מוסדות לעלוב: שהאדמו"ר ימסור את עדותו לאחד הדיינים על הטלפון [דאק. 2938824].

[סימן מא] יט טבת תשע"ג:

לאור מכתב מוסדות לעלוב הנ"ל (סי' מ') מחליט הרב כהן: להסיר את "פקודת המצער" ו"צו הבאה" על האדמו"ר, ומחליפים אותה ל"הזמנה" רגילה: להופיע בבי"ד ביום כ"ז טבת. [דאק. 2939480].

[סימן מב] כ טבת תשע"ג:

כותב הרב שמעון קאפף למזכיר בי"ד הרבני משה ביטון: שהגם שמסכימים בלית ברירה שהאדמור יופיע בבי"ד, עכ"ז ידע שזהו פגיעה בכבודו, ומבקש שיוותרו על בואו אישית לבי"ד. [דאק. 2946811].

[סימן מג] ב שבט תשע"ג:

יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני ירושלים, בזה"ל:

"לפנינו תיק עגינות קשה, כעולה מתוך החומר שבתיק, ולפיהן כעת קשה להשיג עדות לבירור אופן הגירושין שהתבצעו בניו יארק ארה"ב". [זהו "הודאה" מפורשת מהם, דאף לאחר ה"גביית עדות" מרלב"ג על אופן מהלך הכפיה הנ"ל (סי' ל'), וגם לאחר הוצאת ה"חוות דעת" שלהם כנ"ל (סי' ל"ג). עכ"ז כותבים כאן להדיא: ש"מתוך החומר שבתיק, ולפיהן כעת קשה להשיג עדות לבירור אופן הגירושין שהתבצעו בניו יארק ארה"ב", דהרי הכפיה לא נעשית ב"דרך ברירה". ואילו לסמוך על "דעת הרוב": שהבעל הוא "מורד" מי שמותר לכופו, הרי הבינו הביטול שבדבר וכנ"ל (שם). ובפרט ייראו מהכחשת האדמו"ר הבקי בהפרשה וכנ"ל (סי' ל"ו), וממשיכים]:

"ולהתיר שמות בית הדין קיים עד, שהוא אדמו"ר לחסידינו, ואופן התייחסותו היא בעייתית הכרוכה גם בדרכו שמתרחק מענייני העולם. ולפיכך, בנסיבות החריגות של תיק זה, וכדי למצות את האפשרות לקבל עדות מלאה של האדמו"ר מלעלוב ארה"ב. נראה לי להיעתר להצעת כבוד הרה"ג יצחק דוד גרוסמן שליט"א, המכיר את האדמו"ר מקרוב, ומוכן לסייע מאוד בהליך הבירור, כפי שהוא סייע בעגונות אחרות, ובהצעתו לקיים ישיבה לגביית העדות בביתו של האדמו"ר. [ונקבע ה"גביית עדות" ליום ה' שבט ה'תשע"ג. נחתם]: הרב יקותיאל כהן - אב"ד". [דאק. 2977087].

[סימן מד] ט שבט תשע"ג:

יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני ירושלים בזה"ל:

"לאחר שמיעת דברי העד: הרב דוד צבי בידרמן". **"מחליט ביה"ד לבטל את "צו עיכוב היציאה" שהוצא נגדו, ולשם כך יש לפתוח תיק ל"ביטול עיכוב יציאה" ביוזמת ביה"ד, וזאת מאחר ועסקינן בתיק עגונה. [נחתם]: הרב יקותיאל כהן - אב"ד".** [דאק. 3001729].

רואין בעליל, איך שממאנים מלהודות את האמת בכתב: שלפי דברי האדמו"ר יוצא: **שהבעל אינו "מורד" כלל.. וזהו בהתאם למהלך של "בת היענה" מה שנקטו בכל אורך דרכם: להשתמר שלא ישאר בהתיק, שום דבר מה שיכולה לשמש כראיה על פסלנות הגט... כדי שאח"כ יוכלו לכתוב בדברי הבליהם בהריסת הדת שלהם: ד"לפי החומר המצוי בתיק" הגט כשר. [ראה לקמן (סי' מ"ח, סוד"ה ושמענו)].**

[סימן מה] ח אייר תשע"ג:

הכניסה האשה "כתב בקשה" לבי"ד הרבני אשדוד, בזה"ל:

"לכבוד הרבנים החשובים: אבקש אם תוכלו לאשר לי שהתיק שלי עדיין פעיל, ומתבצעים ההליכים לגירושין". [נחתם]: רחל חיימוביץ". [דאק. 3236032].

כתשובה על בקשה הנ"ל, יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני אשדוד בזה"ל:

"לאחר עיון בבקשת האשה, מאשר בית הדין: כי האשה מצויה בהליכי גירושין מבעלה. [נחתם]: הרב מיכאל צדוק [י] - דיין". [דאק. 3237676].

יש להדגיש על ה"מציאות" הבולט: **דלמרות שאז כבר היה כמעט שנתיים לאחר הכפיה (כ"ב אב תש"ע), ויותר משנה לאחר ה"גביית עדות" מבי"ד רלב"ג (סי' ל', ול"א), ויותר מחצי שנה לאחר "החוות דעת" מבי"ד הנ"ל (סי' ל"ג), ויותר מד' חדשים מעת שהכניסו לתיק את התירו של פלס כנ"ל (סי' ל"ב, ומ'). ובנוסף: לאחר שלשה חדשים, מעת "קבלת עדות" מהאדמו"ר מלעלוב שליט"א וכנ"ל (סי' מ"ג). ועכ"ז עדיין לא אשרו בי"ד הרבני כשרות הגט, כי הבינו היטב: שאין שום מקום להכשיר הגט. עד שבא הפוקר "שאנן" וב"לעג השאננים" המציא להם ה"חידוש" הגדול:**

שלמה דיכובסקי שליט"א. הודיעני האב"ד הרה"ג רבי חיים שלמה שאנן שליט"א, כי קיים בירור הלכתי מקיף בענין. והגיע למסקנא: כי הגט שניתן לגב' רחל חיימוביץ מבעלה יעקב אשר חיימוביץ, נעשה כדיון, ויש להתיר את האשה להנשא לכל אחד כדמו"י לבר מכהן. וביה"ד מחליט: להעביר את הטיפול לטיפולו של הרה"ג שאנן הנ"ל. [נחתם]: יקותיאל כהן אב"ד". [דאק. 3404852].

סוף סוף הגיעו ליום המאוחר, שנמצא מישהו שכבר התדרדר עד כדי כך: שהתנדב עצמו לשמש להם כה"גורף ביבין" ו"עוקר דת". המוכן להפקיר "אשת איש" על סמך "אישור מציאותים שקריים", ועל יסוד "זיוף לשונות הפוסקים", בצירוף "גימוקי בורות ליצנות וטשטושים". ובעיקר: דכיון ש"דעת הרוב" של הבי"ד: שהבעל הוא "מורד", שוב אין נפק"מ כלל, אם האמת כן, או לא... וכדלהלן (סי' מ"ח).

[סימן מח] א תמוז תשע"ג:

כותב הרב שאנן [ב"לעג שאננים]: "הכשר" על ה"כפיית גט" בנ"ד, תחת הכותרת בזה"ל:

"כפו בעל לתת גט ע"פ פס"ד לכפות בדרך הברירה, אולם לא נתברר האם הכפיה נעשתה כפי הוראת בי"ד".

[יש לציין, שהפכפכן זה מכריז על עצמו מיד בתחילה שהוא "נוכל" מובהק, דהרי מתחלה הוא בא עלינו בעלילה ובחקלקות לשון. דמדוע כותב: ש"לא נתברר האם הכפיה נעשתה כפי הוראת בי"ד", בו בזמן, שאכן "נתברר" שהכפיה נעשתה שלא בדרך ברירה, "בניגוד" להוראת בי"ד. דהלא הוא עצמו העתיק ה"גביית עדות" מרלב"ג הנ"ל (סי' ל', ול"א), ורואין בחוש: דלא נמצא שם רמז כלשהו מ"דרך ברירה". [ואפילו ההפכפכן פלס ג"כ מודה: שהכפיה נעשתה שלא בדרך ברירה, וכנ"ל (סי' ל"ב, ד"ה ע"ד)].

אמנם, לפי מה שכותב לקמן במצח נחושה (ד"ה ביה"ד) השקר הגס: שהגט נעשתה בדרך ברירה, כבר מובן הכל. שכ"נוכל" מובהק, הוא צועד צעד אחד בפעם אחד, ונזהר להכניס את "שקריו" במוח הקורא, רק מעט מעט וחלקים חלקים, דאם יגלה כולה

שביכולתם לגזור על הבעל שהוא "מורד", אף כשבאמת אינו כן, וכדלקמן (סי' מ"ח), עי"ש.

[סימן מו] כו אייר תשע"ג:

הכניס עו"ד של האשה "מכתב בקשה" לבי"ד הרבני ירושלים, בזה"ל:

"הנידון: בקשה לעדכן מצב הליך, בשם מרשתי הגב' רחל חיימוביץ תחי'. הנני מתכבד לפנות לבתי הדין הנכבד כדלהלן:

1." כבר עברו כמה חודשים מאז גביית העדות אצל הרב דוד בידרמן שליט"א.

2." מרשתי מבקשת לדעת מה התקדם בתיק מאז, כאשר ידוע למרשתי זה מכבר, כי ביה"ד לא חוסך כל מאמץ להתיר אותה מעגנותה.

3." סבלה של מרשתי היושבת כאלמנות חיות ידוע לכת"ר, ואין צורך להכביר במילים.

4." מן הדין ומן הצדק להיעתר כמבוקש כאמור. [נחתם]: אליהו שורץ, עו"ד". [דאק. 3297732].

יש להדגיש עוה"פ כנ"ל (סי' מ"ה) על ה"מציאות" הכולט: דלמרות שכבר היה אז כמעט שנתיים לאחר הכפיה (כ"ב אב תש"ע), ויותר משנה לאחר ה"גביית עדות" מבי"ד רלב"ג (סי' ל', ול"א), ויותר מחצי שנה לאחר "החזות דעת" מבי"ד הנ"ל (סי' ל"ג), ויותר מד' חדשים מעת שהכניסו לתיק את התירו של פלס כנ"ל (סי' ל"ב, ומ'), ויותר משלשה חדשים, מעת ה"קבלת עדות" מהאדמו"ר מלעלוב שליט"א וכנ"ל (סי' מ"ג). ועכ"ז עדיין לא אשרו בי"ד הרבני כשרות הגט, כי הבינו היטב: שאין שום מקום להכשיר הגט וכנ"ל (סי' מ"ה). עד שבא הפוקר "שאנן" וב"לעג השאננים" המציא להם ה"חידוש": שביכולתם לגזור על הבעל שהוא "מורד", אף כשבאמת אינו כן, וכדלקמן (סי' מ"ח), וזהו לימוד גדול.

[סימן מז] כט סיון תשע"ג:

יוצא "פרוטוקול" בכת"י מהרב כהן, בזה"ל:

"החלטה": לאחר התייעצות שקיימתי

לפני זמן עם מנהל בתי הדין הרבניים, הרה"ג רבי

נאמר מיד בקיצור טרם כל שיח: דלפי תיאור ה"מציאותים" מה"עובדא" מה שהוא דן עליה, הרי אנו מסכימים לדבריו: שיש להכשיר הכפיה [ראה (הערה ל"ג)]. אבל מאי שייטא מזה לנ"ד, השונה מזה לגמרי מן הקצה אל הקצה, באופן דבנ"ד אף "חיוב" לגרש ליכא על הבעל, וממילא פשוט דאף אם היו כופין אותו ב"דרך ברירה", היתה פסולה אף בדיעבד.

והרי כבר מילתינו אמורה לעיל (סי' ט"ז, מבט הלכה אות ו'): דלפי הסכמת הפוסקים: ד"פסק" הבנוי על "מציאות" מזויף, אינה בגדר "הוראה" כלל, [דאף כ"הוראה מוטעת" א"א לתוארה], דהלא אינו דן על נ"ד כלל. אבל עכ"ז, בהיות שיש בדבריו הרבה דברי בורות וגילוי פנים בתורה שלא כהלכה, שעלול לצאת מזה מכשול לנידונים אחרים. אשר על כן, בכדי להסיר מכשול, החלטנו להוכיח דיחוי דבריו.

והנה, לאחר שהוא מעתיק ה"פסקי דין" של בי"ד הרבני אשדוד הנ"ל (סי' ט"ז, י"ט), וגם ה"פסק דין" מבי"ד הישר והטוב אשדוד הנ"ל (סי' ו'), וה"פסק דין" מבי"ד קרליץ בני ברק הנ"ל (סי' ז'), [ומעיר: שלפס"ד זה, הצטרפו "כמה מגדולי התורה שבדור", ראה לעיל (הערה כ') ולקמן (הערה נ"ז)]. וגם מעתיק ה"גביית עדות" מבי"ד של רלב"ג הנ"ל (סי' ל', ול"א), וה"חוות דעת" מהם כנ"ל (סי' ל"ג), הוא מתחיל בדבריו, בזה"ל:

"בנדון מי שמונע מאשתו כל ענייני אישות, כבר כתב פ"ת (קנ"ד ס"ק ז') ע"פ גבורת אנשים, דנראה עיקר לדינא דכופין להוציא אפילו אינה באה מחמת טענה, מ"מ למעשה יש לחוש לסברת האומרים שאין לכופ, דלא ליהוי גט מעושה ובניה ממזרים ובס"ק כ"ד שיש להחמיר ולא לכופ אלא בדרך הברירה. ועיין חזון איש (אבן העזר ק"ח אות י"ב) "ומש"כ בפ"ת להחמיר ע"פ דברי הג"א, נראה דאין לעגנה בשביל זה, והג"א לא אמר אלא להחמיר היכי דאפשר, ולמש"כ לעיל ס"ק י"א אין להחמיר כלל במונע כל ענייני אישות, ולא מצינו בהדיא מי שמחמיר בזה"ל^(ג).

בפעם אחת, הרי ירגיש בהם וידחם. דמקודם הוא "נוטע" במוחו של הקורא רק ב"ספק": כאילו "שלא נתברר אם הכפיה נעשה ע"ד ברירה", ולאחר זמן הוא כבר מרהיב לכתוב ה"שקר" הגס: שעשו הכפיה ע"ד ברירה, ויש בו גינוני "שקרן" מובהק.... וממשיך:

"פנו אלי בעניינה של אשה עגונה מאשדוד, שבעלה עזב אותה לאנחות, וברח לארצות הברית לפני למעלה מחמש שנים, השאיר אותה לבדה עם שלושה ילדים קטנים. לא רוצה ליצור קשר איתה, מסרב ללכת עימה לדין תורה, אינו משלם מזונות, מורד מכל ענייני האישות".

הנה, הקורא שכבר עבר על כל דבריו והגיע עד כאן. יודע היטב: דלא נמצא אף אות אחת של "אמת" בכל דבריו ב"תיאור העובדא".

ונבוא בקיצור על סדר לשנו: [א]: היא אינה "עגונה", אדרבה היא "מעגנת את עצמה ואת בעלה", וכדלקמן (אות ב'). [ב]: בעלה "לא עזב אותה", רק להיפך: "היא עזבה אותו", וכנ"ל (סי' א') ולקמן (סי' נ"ז). [ג]: הוא לא "ברח" ממנה לאמעריקע, רק להיפך: היא "גירשה" אותו בהכריחו לנוס משם על ידי ש"איימה עליו למסרו", וכנ"ל (סי' ב') ולקמן (סי' נ"א, ונ"ז). [ד]: הוא אכן "ייצר עמה קשר" תיכף אחר בואו לכאן, וידעה היטב בדיוק היכן שהוא נמצא, וכנ"ל (סי' ב') ולקמן (סי' ס"ב).. [ה]: הוא אינו "מסרב לד"ת" כלל, אדרבה למרות שלא קיבל אף "הזמנה" אחת לד"ת, המציא את עצמו "על ידינו" לדון עמה מרצון עצמו, אדרבה "היא מיאנה בדבר" תוך כדי "לאיים עליו" מיד ב"מכות", וכנ"ל (סי' ג', וד') ולקמן (סי' נ"ט). [ו]: הוא לא "מרד" עליה כלל, אדרבה היא "מרדה" עליו, בעזבה הדירה כמה שבועות טרם שבא לכאן, וכנ"ל (סי' א') ולקמן (סי' נ"ז).

אי לזאת, באמת שחבל על הטירחה ועל בזוז הנייר והזמן בהפרכת דבריו, דהרי הוא מדבר מ"נידון אחר לגמרי", מה שאין לה שום שייכות לנ"ד. דהרי הוא "דן" שם מ"מורד" ו"מעגן" ו"סרבן" גמור, מה שאף אחד מתיאורים הללו ליכא בבעל דנן. על כן,

לג. כבר מילתינו אמורה לעיל (בפנים, ד"ה א'): דלפי תיאור העובדא המיוצר והבדויה של ה"רכנות", שהמדובר בני"ד הוא: מבעל "מורד" "מעגן" ו"מסרב", מה דהו"ל מצב "עיגון" אמיתי ע"פ קביעת הפוסקים [ולא ע"פ דעת בעה"ב

"מאיס עלי", דהרי זהו בניגוד הגמור להלכה וכן"ל (הערות כ"ה, וכ"ו). **ברם**, כל דבריו הם שרשרת ארוכה של "הכחשת האמת", וסילוף דברי הפוסקים ב"גילוי פנים בתורה שלא כהלכה" כדיבואר להלן. [וממשיך]:

"והנה ידועה שיטת החתם סופר (אה"ע ח"א סי' קט"ז), שבמקום מחלוקת הפוסקים, [הנדון בעניינו בעל נכפה]: י"ל דהגט פסול, לא מטעם ספק, אלא מדין ודאי. דאף אם קמי שמיא גליא דהלכה כמ"ד כופין, מ"מ הואיל ואין אתנו יודע להכריע, ממילא אם עבר וגירש ע"י עישוי, הוי אשת איש דאורייתא בוודאי. וטעמא אני אומר שהרי גט מעושה אפי' כדין ואומר רוצה אני, מ"מ איננו כשר אלא מטעם דאחז"ל מסתמא ניחא ליה לקיים דברי חכמים שאמרו לכופו להוציא... והיינו כשברור גם להמגרש שהעישוי כדין... אבל הכא יאמר נא המגרש, מאן לימא לן שמצוה לשמוע דברי הרא"ש דילמא מצוה לשמוע דברי המרדכי" [עכת"ד].

"אמנם מצאנו פוסקים אחרים, ואף ראשונים, שפסקו במקום מחלוקת, [ד]בדיעבד הגט כשר"ד) וכפי שיובא להלן. עוד מצינו

הנה לפי תיאור העובדא המיוצר והבדויה של שאנן: שהמדובר בנ"ד מבעל "מורד" "מעגון" ו"מסרב", שהוא מצב "עיגון" אמיתי. הרי היה יכול שאנן להפסיק דבריו ולסיים "כאן", דהרי בכה"ג ודאי די ש להכשיר כפיית הגט וכן"ל (ד"ה אי. ובהערה ל"ג). ואין שום מובן לכל האריכות שבדבריו מכאן ולהלן, מה שמטשטש ומפטפט בדברי הבלין, כאילו שיש פתח היתר לכפות ב"מאיס עלי" [מה שז"א], דמאי שייטא מזה לנ"ד, שלפי דבריו הלא המדובר כאן מ"מורד" גמור, ולא להיפך: באשה שמאסה בבעלה...

אלא מאי, רואין בעליל דמה שדחקו לנוכל זה להסב הענין ל"מאיס עלי" [מה שעושה בזהירות רק בעיקופין, מבלי לכתוב זה בפירוש]. זהו משום שיודע האמת: שאין המדובר כאן מבעל "מורד" כלל וכדלקמן (ד"ה ושמענו), רק להיפך: מאשה שמאסה בבעלה [ע"י הסתת מהרסים]. ועל כן, ברצונו לכסות על האמת: שהוא לקוי במחלת "אפיקורסות" ובועט בגזירת תוה"ק: שכשרות הגט תלוי ב"רצון הבעל", וגט הכפוי על סמך רצונה של האשה, פסול ובטל אף בדיעבד. על כן הוצרך להחמיק לכאן דברי בורות שלו בענין "מאיס עלי" בעיקופין ובאופן מוסווה, כי היה ירא לגלות דעתו: שמותר לכופ על

וכדלקמן], איה"נ שהוא צודק בקביעתו: "דאין לעגנה" על יסוד דברי הגבו"א, דהרי גם הוא לא כתב דבריו רק בתור "חומרא" וכמש"כ החזו"א וז"פ. [ו"לזה" הסכים גם רב שטרנבוך וכדלקמן (בפנים, ד"ה ברם)]. ובאמת, דאין כאן "מחלוקת" כלל, דכו"ע מודים [וגם החזו"א]: דבמקום שאפשר לעשות הכפיה ע"ד ברירה, אז יש להחמיר אף במורד גמור שלא לכופו בכפיה גמורה, אבל כשא"א לעשות הכפיה ע"ד ברירה, [וכגון בדליכא דבר אחר על מה שמותר לכופו ע"פ דין], אז כו"ע מודים [וגם הגבו"א ודעימיה]: דמותר לכופו להדיא, דהרי המדובר מעיגון גמור ואמיתי, ומבעל מי שעכ"פ "חייב לגרש" לכו"ע. [דאל"כ, אלא החזו"א הביין דהגבו"א "פוסל" כפיה גמורה אף בכה"ג, בודאי דלא היה חולק עליו להכשיר, דהלא איהו גופא פסק: דאם כפו בניגוד דיעה הפוסל, נאבד מהם תואר "חכמים" ונעשים "הדיוטים" גמורים דליכא מצוה כלל לשמוע להם, וממילא הגט פסול ובטל מה"ת, וכדלקמן (סוף הערה מ'), א"ו כדקאמרן, וזפו"ב]. ונמצא דלפי המציאות האמיתי שבנ"ד: דכל הנך תלתי תוארים הנ"ל ליתנהו בבעל דידן, אדרבה המדובר מאשה "מורדת דמאיס עלי", הרי בכה"ג הסכימו כל הפוסקים פה אחד: דאינה "עגונה" כלל, אדרבה כתבו להדיא: שבעלה מותר לעגנה על כל משך ימי חייה. ע"י ספה"י (לר"ת, סי' ד'), מהר"ם מר"ב (ד"פ, סי' תתס"ו, ותתקמ"ו), מרדכי (כתובות, רמז קפ"ו) [הובא בהג"א (כתובות פ"ה, סי' ל"ה)], ושם (רמז ר"צ), חכמי פרוכניציה (סי' ע"ו, ע"ט, ופ'), ושם (סי' פ"א) [שהובא בב"ח (סי' ע"ז)], הגה"מ (אישות פי"ד, הי"ג), רשב"א (ח"א, סי' תת"ס, וח"ז, סי' תי"ד), רא"ש (כלל מ"ג, סי' א', וח'), רשב"ש (סי' תי"ז), רמ"א (סי' צ"ו), מהרש"ם (אה"ע סי' קל"ה), נוד"ב (תניינא, אה"ע סי' ע"ו, וצ'), אורים גדולים (לימוד פ"ו), א"ר וזוטא (סי' י"ג), ראש משביר (ח"א, אה"ע סי' כ"ז), ריב"א (אה"ע, סי' כ"ט), קובת"ש (ח"א, סי' קע"ד), וזהעתקנו קטעים מלשונותיהם בקונטרס מלחמת אש דת (אלול תשע"ג, אות ג') מוצג בפנקס ב"ד (רישום 1089), עי"ש]. ולא נמצא ע"ז שום חולק כלל, זולת הפוקרים שבימינו דמתקרי "רבנות", הבעוטים בגזירת תוה"ק: שכשרות הגט תלוי ב"רצון הבעל", שחושבים שהם מבינים יותר טוב מהם... רח"ל.

לך. נוכל זה "נטע" כאן משפט העקום [כאילן]: שמצאנו פוסקים "אחרים" ואף ראשונים, שפסקו במקום מחלוקת,

בעלמא שאינם משתייכים לנ"ד כלל. [ולא כתבם רק בכדי לטשטש דעת הקוראים התמימים, שאינם מבחינים בהחילוק שיש בין "פסלנות דרבנן" שבשאר הלכות גיטין וכמו בדיני ה"כתיבה", ולבין "פסלנות מה"ת" שבחסרון "רצון הבעל". וככה מנסה להכניס במוחם קלות בדיני גיטין, וכאילו שהחת"ס ודעימיה, שאין עליהם שום חולק כלל, לא ידעו מדינים הללו... [ראה (הערות: ל"ד - ל"ט)]. מ"מ ועכ"ז לא דלגנו עליהם, כדי שלא יחשדינו הקוראים, שעשינו זאת עם הכוונה להסתיר מעיניהם דברים שיש בהם ממש לנ"ד]. וכאן לאחר שנדמה לו, דמוחו של הקורא כבר מבולבל ומטושטש די צרכו, הוא מתחיל לאט לאט, לכתוב דיעותיו הכוזבות בעיקופין, וכדלהלן.

"ואכן בפד"ר (כרך ד' עמ' 166) בהרכב הגאונים הדאיא אלישיב וזולטי זצ"ל כתבו: שבמקום מחלוקת יחיד ורבים בענין כפיה, כשע"פ הלכה יש לנו לפסוק כרבים. [ד]יש לנו ללמוד מהלכות גיטין, והביאו ראיה מדין שנהגו לעשות גט כתבו ותנו, אף שהדבר תלוי במחלוקת". [וז"ל פד"ר]:

"ברם במקום שלפי "כללי ההלכה" המסורה בידינו, הדין הוא שכופין - למשל, במקום דפליגי יחיד ורבים ולפי דעת הרבים כופין, בזה ודאי מן הדין יש לצוות לכפות לבעל לתת גט והגט יהיה כשר כד"ת. ואטו דיני כפיה עדיפא מזיני גיטין, אשר רבו החולקים

בכמה מקומות שלא חששו לדעת מיעוט גם בענין גיטין, דרך משל [אם] כתב שם הטפל בגט, ואת שם העיקר כתב דמתקרי, אף שיש פוסלים, מקילים בעיגון, ב"ש (קכ"ט ד)..."[לה].

"ועי' ב"ש (סי' י"א ס"ק ד') בנדון כפיה עקב מעשה כיעור: "בדינים אלו לא שייך להלך אחר המחמיר, כי יש צד לקולא לכוף על הגט, לכן יש להלך אחר רוב הדיעות... מיהו פסק זה בהג"ה אפשר לדינא שפיר דהוי כפשר בין הדיעות כי לדעת רוב הפוסקים, מבעל אין מוציאים אלא בעדי טומאה ממש אפילו אין לו בנים, די להחמיר כשיש תרתי לריעותא, עדי כיעור וקלא דל"פ ואין בנים, ומן הנחשד ס"ל לרוב הפוסקים בג' אופנים הללו תצא, יש להחמיר ומוציאים בחד ריעותא ואין בנים..."[לו].

"ועיין גם ב"ש (סי' קכ"ט ס"ק ח', ושם ס"ק י"ד לענין אם לא כתב כהן בגט, וכן נוהגים להקל אם לא כתב שם האב, אף שלמהרי"א הדבר לעכובא, עי' פ"ת (סדר הגט אות כ"ט א'). כידוע בענין "כתבו ותנו" מעשים בכל יום שמקילים כפ"ת (ק"כ י"ח), אע"פ שהדבר תלוי במחלוקת הפוסקים, ועי' בחזו"א (אבן העזר פ"ה), שמחמיר בגלל מחלוקת זו".

בכוונה העתקנו כל לשונו, הגם דשלשה קטעים הנ"ל (ד"ה אמנם, ד"ה ועי', וד"ה ועיין) הם גיבוב דברים

[ד]בדיעבד הגט כשר, כדי לייצר הרעיון המסולף: כאילו שיש לפנינו "מחלוקת" בין החת"ס ולבין "פוסקים אחרים ואף ראשונים", וזהו סילוף ושקר עצום, וכדיבואר הדק היטב לקמן (הערות ל"ז - ל"ח, ומ"ג), ע"ש.

ל"ה. לעומת זה הוא מתעלם מהסכמת הפוסקים: דאין לצרף תרי קולות בגט אחד, אף כשכ"א מהם כשר בדיעבד, עי' רשב"א (יבמות פ"ז ע"ב, סוד"ה הא): דאף במקום עיגון לא מקילינן תרי קולי. לח"מ (יבום פ"ב, הי"ז), בגדי בהונה (סי' כ"ט) [מצויין בפת"ש (אה"ע סי' קכ"ט, סק"ב)]: דאף תרי קולות דבכ"א מהם מפורש בשו"ע דכשר בדיעבד, לא מצרפינן יחד. וכן פסק החת"ס (אה"ע ח"א, סי' מ"ט, ד"ה ועוד), ושם (סי' צ"ד, ד"ה ואע"ג), ושם (סי' ק"א, ד"ה וכשאני), ובית שערים (מכת"י, סי' מ"ט, ד"ה ולפ"ז), וש"מ (קמא ח"ג, סי' ט"ו), וד"ח (אה"ע ח"א, סי' צ'), ושם (ח"ב, סי' קל"ג): דח"ו לצרף כמה ריעותות בגט א' אף במקום עיגון, ואפילו אם תלבין ראשה. ובאבני הפיץ (סי' א', אותיות בי ודי. וסי' ל', אות י'). וכע"ז כתב החזו"א (אגרות ח"ג, סי' נ): דהמצרף כמה קולות בגט הו"ל כ"מקולי ב"ש ומקולי ב"ה" [דאמרינן בגמ' (חולין מ"ג, ע"ב): דהוי "רשע"], ע"ש.

לו. אין שום מובן, מה שרוצה להוכיח משם, אדרבה משם חזינן, דמחמת חשש חומר פסול הכפיה, אין לכוף אף מחמת "איסורא" רק בהצטרף הרבה דיעות. וא"כ מאי שייטא מזה, כשאנו באים לכוף את הבעל לגרש, רק על יסוד "רצון האשה" בלבד, בגוונא דליכא שום דראא ד"איסור" לחיותם ביחד, [וככה הוא ממשך לגבב דברים זרים ונפרדים, לטשטש ולבלבל המוחות בבחינת "עורבא פרח"].

דנראה עיקר לדינא דכופין להוציא אפי' אינה באה מחמת טענה וכמש"ל, מ"מ למעשה יש לחוש לסברת האומרים שאין לכופ דלא להוי גט מעושה ובניה ממזרים".

"וצ"ל דדבר זה ניתן לשעורים, ויש לשקול את הענין לפי מסיבותיו, ובאופן שקיימים סיכויים שבהמשך הזמן עוד ישובו וישלימו אהדדי, בגוונא דא כשר הדבר וראוי להחמיר ולחוש לדעת אלה הסוברים שאין כופין. אבל במקום עיגון גדול כשאין האשה מסוגלת לשוב ולחיות אתו, ובפרט כעובדא דנן שעברו כבר ח' שנים שהאשה יושבת בעיגונה, הרי במקרה [זה] נראה כי יש לפסוק כפי ההלכה, ויקוב הדין את ההר"ל^(ח). [עכ"ל פד"ר].

בכמה וכמה הלכות הנוגעות לשורשו וכשרותו של הגט, הללו פוסלים והללו מכשירים. ואם לפי הלכה הדין הוא כהמתירין והוא מקום עיגון, ואין אפשרות לקבל גט שני, מתירין אותה להינשא אף שזה נוגע לענין אשת איש החמורה. אף בגט שסודר ע"י כתבו ותנו, היינו שהסופר והעדים לא שמעו מפי הבעל, אלא מפי כתבו, אשר בזה הרבה מגדולי הראשונים פוסלים את הגט, ועם כל זאת במקום עיגון גדול מתירין לה להתחתן בגט כזה (עי' פ"ת סי' ק"כ סק"ח^(ט)). [וממשיך בהעתק לשון פד"ר]:

"אכן באחרונים אנו מוצאים, שחששו לאחוז באמצעי כפיה גם אם לפי הדין יש לכופו, עי' גבו"א (סי' מ"ה) במונע ממנה כל עניני אישות,

לז. הנה, כל דבריו שבקטע זה הוא העתק מפד"ר שלהם, ורואין בעליל איך שמתייגעים קשות לנסות להטיל את דברי החת"ס כ"תמוהים", תוך העמדת פני שאלת תם: "דאטו דיני כפיה עדיפי מדיני גיטין", ושאנן דנן רוצה להסתייע מדברי הבליהם, כאילו שדברי החת"ס אינם מוסכמים משאר הפוסקים, למרות שלא הוכיחו זאת במאומה. הם רוצים לדמות ענינים נפרדים הרחוקין זמ"ז, מה שכל בר בי רב דחד יומא מרגיש מיד בעיקומם, דהרי אין שם דמיון מגוונא כשהבעל נתן הגט מרצונו הגמור, אלא דלאחר שהלך לדרכו ונעלם, נתגלה בגט פסול דרבנן שע"פ דעת מייעוט הפוסקים, דודאי סמכינן בכה"ג על דעת רוב המקילים, דמכיון שהבעל נתן הגט מרצונו, ואינו רוצה לפסול הגט כלל, הרי ל"ש לדון בזה מכח הפסול המתייצר מטענת "קים לי" מה דאיירי מינה החת"ס כלל. משא"כ בנ"ד, שהגט ניתן "בכפיה", מה שהוא "פסול דאורייתא" גמור לדעת רוב מנין ובנין של הפוסקים וכנ"ל (הערה כ"ה), ואף במקרים של "מאיסות" מוצדקים בבעלים קשים בגוף ובנפש, וגם חוטאים בחמורות, עכ"ז לא התירו כפיה וכנ"ל (הערה כ"ו). בכח"ג, כשחסר "רצון הבעל", מה שע"ז אנו נתקלין עם הפסול המתייצר מכח "קים לי", מה דהוי "פסול" גמור אף רק ע"פ דעת מייעוט הפוסקים, דבר שכל גדולי הפוסקים הסכימו עליה פה אחד מבלי שום חולק כלל וכנ"ל (הערות ח' וט'). ודא"י פשוט, דאכן אמת הדבר: דעדיפא הפסול ד"כפיה" משאר דיני גיטין ש"בפסול דרבנן", [בניחותא, ולא בתמיה כ"שאלת תם" שלהם הנ"ל], דהרי התם ליכא החסרון ד"רצון הבעל", שיהא שייך לדון עליה מכח "קי"ל" בפסלות מה"ת, וכל "חכמי הרבנות" [כולל שאנן דנן] מתעלמים מחילוק פשוט וכולט הזה, מבלי להשיב ע"ז מאומה. וממילא פשוט, דמה שכותבים: ד"במקום שלפי כללי ההלכה המסורה בדינו, הדין הוא שכופין, למשל במקום דפליגי יחיד ורבים ולפי דעת הרבים כופין, בזה ודאי מן הדין יש לצוות לכפות לבעל לתת גט והגט יהיה כשר כד"ת" עכ"ל, הוא סילוף כפול: חדא, דכשמדובר מ"כפיה דמאיס עלי", הרי אין הדין כלל "לפי דעת רבים": דכופין, אדרבה הדין לדעת "רוב מנין ובנין" הוא להיפך: דאין כופין וכנ"ל (הערות כ"ה וכ"ו). ועוד, דבכה"ג כשהמדובר מ"רצון הבעל" שהדבר תלוי בזכות "קי"ל", ודאי דהדין "לפי כללי ההלכה" [מה שמזכירים]: דהגט פסול לכו"ע בתורת ודאי אף רק ע"פ דעת המיעוט, וכדברי החת"ס שלא נמצא עליו שום חולק וכנ"ל (הערות ח', וט') ולקמן (סי' ע', אות א'), וכש"כ כשהפסול הוא ע"פ דעת הרוב וכנ"ל. ונפלא הדבר, איך שזייפנים הללו אינם מתביישים להעלות על דל שפתם את קיומה של "כללי ההלכה", תוך כדי שהם עסוקים לעקרה מן השורש בדין זה גופה מה שדנים עליה, דהרי יסוד זה: שכפיה בניגוד דיעה האוסר, פוסל הגט, הוא דבר מוסכם מכל הפוסקים וכנ"ל (ד"ה בכה"ג). וכבר הארכנו לבאר בהקדמתנו לקונטרס כפיית מאמר וגם ב"סוף דבר" שם [מוצג בפנקס ב"ד (רישום: 5029)], וכן בהקדמתנו לקונטרס מלחמת אש דת [מוצג בפנקס ב"ד (רישום: 1098)]: ד"זהו" עיקר הבעיא שלהם: שבהיותם להוטים לפסוק כרצונם, אינם יכולים לסבול הגבלת "כללי הוראה", ועל כן רומסין עליה ובוועטים בה בריש גלי ובמלא מובן המלה, וכדלקמן (הערה ל"ח), ה"י.

לח. מש"כ לטשטש ולהסיק כאילו: ש"דבר זה ניתן לשעורים, ויש לשקול את הענין לפי מסיבותיו", הרי זהו כל

אין להחזיר המעשה וכדאי הוא לסמוך עליו". ועי' שם שהרשב"ץ הביא דעה זו גם בשם רבו ר' אפרים וידאל. ר' אברהם אבן טוואה חוט המשולש שבספר התשב"ץ (טור ג' סי' ל"ה ד"ה ועוד אפי') כותב, שכל הסוברים שאין כופים מודים הם שבדיעבד אם כבר כפו הגט הוא גט. כפי שנראה להלן פוסק כן המשכנות יעקב והרב הרצוג^ל.

"החזון איש (אבן העזר ס"ט אות כ"ג) כותב: "והנה הוראת החתם סופר ז"ל א"א לקיימה אלא לסמוך על הפוסקים דבמאיס עלי

כאן מתחיל שאנן בטשטושו ובלבולו, כאילו ד"בדיעבד" יש להכשיר הכפיה, וכדלהלן:

"בשו"ת הרא"ש (כלל מ"ג דין ו'), לענין מי שכפו אותו לתת גט בגלל טענת מאיס עלי, כתב: "ועל להבא אני כותב (שלא יכופו), אבל לשעבר אם סמכו על רבינו משה, מה שעשו עשו". הרשב"ץ בתשב"ץ (ח"ב סי' ס"ט), דן בהכשר גט שניתן בכפיה [הנדון היה כשעדיין לא נישאת] ומסכים לרא"ש: "שאפילו כפוהו לגרש כתב הרא"ש ז"ל בתשובה אע"פ שאין לכופו לכתחילה, בדיעבד אם סמכו על הרמב"ם ז"ל

מאוויים להכניס הפקירות בענין כפיית גיטין, שיהא תלוי ועומד בדעתו של כל "מורה קל וריק" הבועט בפנימיותו בגזירת תוה"ק: שכשרות הגט תלוי ב"רצון הבעל", שיהיה בידו להחליט לכופך כחומר ביד היוצר, כמו שהם עושים בהריסתם מעשים בכל יום. ואצ"ל שזהו מהלך מופרך מיסודה, דהרי במקום שכפו לגרש תוך כדי לקפח את הבעל מזכות "ק"ל", הגט פסול ובטל לכו"ע בלי שום חולק כלל וכנ"ל (הערות ח' וט'), ואין בכח שום "מורה" אף אם כגובה ארזים גבהו, להכשיר גט כזה, וכדהבאנו לעיל (הערה ה') מהצ"ח ע"ש, וכש"כ לקטני קטנים שכמותם. גם מש"כ לפטפט: ד"באופן שקיימים סיכויים שבהמשך הזמן עוד ישוּבו וישלימו אהדדי, בגוונא דא כשר הדבר וראוי להחמיר ולחוש לדעת אלה הסוברים שאין כופין, אבל במקום עיגון גדול כשאין האשה מסוגלת לשוב ולחיות אתו, ובפרט כעובדא דנן שעברו כבר שמונה שנים שהאשה יושבת בעיגונה, הרי במקרה [זה] נראה כי יש לפסוק כפי ההלכה, ויקוב הדין את ההר" עכ"ל. הרי רעיון זה: כאילו שכשרות כפיה תלויה ועומדת בדעתה: אם יש סיכויים שתחזור אצלו או לא, הוא "עם הארצות" המופרך מדברי כל הפוסקים, וכדלקמן (הערה מ"ה, מן ד"ה ברם), ע"ש, ואכן "יקוב הדין את ההר"...

למ. כל דבריו שבקטע זה, הוא "מחרוזת אמתלאות" ישנים וידועים, מה שאנשי ה"רבנות" חוזרים עליהם חוזר ושוב, בכל מקרה שהם מנסים להכשיר בזיוף גיטין פסולים, כאילו שלדעת הרא"ש אם כפו כבר על מ"ע, הגט כשר להנשא בה לכתחלה. וליבא אף מלה אחת של אמת בדבריהם, ובקיצור נמנה: [א], הרא"ש לא הכשיר "בדיעבד" כדבריהם, רק "לשעבר", דהיינו טרם שנפסק דאין הלכה כדעת הרמב"ם ודעימיה, וכמבואר במלחמת אש דת (אלול תשע"ג, אות י"א, זיוף י"ג, מד"ה ונתי) [מוצג בפנקס ב"ד (רישום 1089)]. [ב], אבל "להבא" דהיינו לאחר שנפסק דלא כהרמב"ם, פוסל הרא"ש אף "בדיעבד" דהיינו אף לאחר שנשאת, כמו שכתבו המהרש"ל והבנח"ג להדיא בשיטתו, וכמבואר שם (מד"ה ומה). [ג], אף "לשעבר" לא הכשיר הרא"ש "לאחר הכפיה" טרם שנישאת, רק דוקא "לאחר שנישאת" כבר, כמש"כ התשב"ץ להדיא בשיטתו, דקודם הנישואין לא מקרי "דיעבד" כלל כמש"כ הפוסקים, וכמבואר שם (מד"ה והגם). [ד], התשב"ץ שהוא ה"יחיד" להזכיר הכשר "דיעבד" ע"פ דברי הרא"ש [לאחר שנשאת וכנ"ל (אותיות א' - ג)], מה שלא נמצא כן לפנינו וכנ"ל (אות ג)], גם הוא לא כתב כן רק דוקא למקומו שנהגו שם בכל הדברים ע"פ דעת הרמב"ם, [דהגם שבתור "חומרא" לא נקטו כוותיה בדין כפיה דמ"ע, מ"מ] הקיל "להם" בדיעבד, וכמש"כ להדיא וכמבואר שם (מד"ה ועתה). [ה], בדור שלאחר התשב"ץ, הסכימו הפוסקים אף במקומות ההם שנהגו הכל ע"פ הרמב"ם, לפסול הכפיה דמ"ע אף דיעבד והסכימו בכל המקומות דלא כהרמב"ם, וכן סתמו כל פוסקי צאצאי התשב"ץ עצמו אף בשמו, ה"ה: רשב"ץ, יבין ובוועז. ובנו, והיבין ובוועז כתב להדיא על דברי זקינו התשב"ץ להכשיר בדיעבד: שכל הפוסקים חולקים עליו בזה, וכמבואר שם (מד"ה ואף) ע"ש. [ו], דברי החוט המשולש שהביאו, וכתבו שהמשכנ"י מסכים לדבריו, הוא שקר, אדרבה הוא כותב שכל דבריו תמוהים, ולא כתבם רק בדרך "אם תימצי לומר" ולא למסקנא, וכמבואר שם (מד"ה וכ"ז).

והאחרון הכביד, מש"כ: "שכל הסוברים שאין כופין [במ"ע], מודים הם בדיעבד אם כבר כפו הגט כשר", מלבד מה ד"לאחר הכפיה" ו"קודם הנישואין" לא מקרי "דיעבד" וכנ"ל (אות ג). הרי כל עצם קביעתם הוזה, הוא שקר מוחלט ולהיפך הגמור מן המציאות האמיתי: שכל גדולי הפוסקים אכן פסלו אף "בדיעבד", ואלו הן: הח"מ (אישות פ"ד, ה"י), חכמי פרויבניציה (סי' ע"ה) [להג"ר מרדכי ב"ר יצחק], ריב"ש (סי' ק"ד) [שכ"כ בשם הרשב"א], מהר"י קשטרוי [בתשובתו

חשש גט מעושה והלא מצוה לשמוע דברי חכמים". "הרב הרצוג היכל יצחק (אבן העזר חלק א' סימן א' אות ל"א, והיכל יצחק (שם סי' ב' אות כ"ד) מפרש דעת הרא"ז מרגליות, כי מה שהתיר בדיעבד הוא כ"סניף" מספק שמא הלכה שכופים במאיס עלי, וספק שני שמא גט מעושה שלא כדין על ידי ישראל כשר מן התורה"בא).

הנה, לאחר שהרבה דברים בדין "מאיס עליו", מה שלפי דברי עצמו, הרי אינו מן הנידון כלל, וכתבם בבחינת "עורבא פרח", להסוות דעת הקורא בזיפוי

כופין, וכבר כתב הרא"ש בתשובה דאלו שהורו כן מה שעשו כבר עשוי"ב).

"ר' אפרים זלמן מרגליות מנמק שהכפיה תועיל דיעבד מטעם שאם כבר כפו את הבעל שאשתו טוענת מאיס עלי, כיון שיש סיבה לחייבו לגרש כדי שלא תהא כשבויה, תולים בדיעבד שגמר בלבו ונתן גט כדי לצאת מצות ידי חכמים. בעל "משכנות יעקב" תמה עליו, שלפי זה כל מקום שאמרו חכמים יוציא ולא אמרו כופים, למה פסקו הראשונים שלא לכוף משום

הנדפס בדרכי נועם (אה"ע, סי' נ"ח, ד"ה ושמת), ב"י (סי' ע"ז, אות ב' ג'), מהרש"ל (סי' מ"א, וס"ט), יבין ובוועז (ח"א, סי' קכ"ד. וח"ב, סי' כ'), מהר"א ששון (סי' קפ"ו) [שכתב וז"ל: שאפילו נשאת בגט שנתן מחמת כפיה זו תצא, "וכבר פשטה הוראה זאת בכל ארצותינו"]. ובן קבעו להלכה "כל" נושאי כלי השולחן ערוך: ד"גט מעושה" פסול אף בדיעבד, ותצא מזה ומזה, ואלו הם: ד"מ (סי' ע"ז, סק"י) [שציין לדברי הה"מ כתגובה על דברי התשב"ץ (הנ"ל אות ד')] שהביא שם הב"י, הב"ח (שם, ד"ה עוד סניף) הביא דברי הה"מ כדיעה נגדית לדברי הרא"ש (הנ"ל אות א') שהובא בטור (סי' קנ"ד). פרישה (סי' ע"ז, סקל"ז), ח"מ (שם, סק"ה), באה"ט (שם, סק"ח) שכתבו להדיא: דאף אם נשאת תצא (והולד ממזר), וכן יוצא מדברי ב"ש (סי' קנ"ד, סקל"ה). ובן כתבו להדיא: דאף אם נשאת תצא: משאת משה (ח"א, אה"ע סוסי"י ז'), צל הכסף (אה"ע ח"א, סי' י"ג), התם סופר (אה"ע ח"א, סי' כ"ח, וקט"ז), חזון איש (סי' צ"ט, אות א'), משנה"ל (ח"ד, סי' רס"ב), שבט הלוי (ח"ה סי' כ"ז, שאלה ב'), ע"ש, וכמבואר הדק היטב בקונטרס מלחמת אש דת (אלול תשע"ג, אותיות י"א וי"ב) [מוצג בפנקס ב"ד (רישום: 1089)], ע"ש. בקיצור, המדובר כאן משקרים וזיפים ישנים ומפורכים, מה שבדו הפוקרים אנשי ה"רבנות" בכדי להצדיק פירצותיהם בהתרת עריות דאשת איש בפרהסיא רח"ל, אבל פשוט דלא יועיל להם כל התחכמותם וסילופם, דיאבדו הם ואלף כמותם ואות אחת מתורה"ק לא ישתנה ח"ו. וברור, דלנקוט להקל בהתרת ערוה החמורה דאשת איש, להכשיר כפיה שעל סמך טענת מ"ע בדיעבד, על סמך דברי יחידאה של התשב"ץ, [מש"כ טרם שהסכימו אף במקומותיו דלא כהרמב"ם], למרות שכל גדולי הפוסקים [כולל אף מיוצ"ח], בנוסף כל נוס"כ השו"ע הסכימו פה אחד: דפסולה אף בדיעבד, הוא עקירת התורה ממדריגה הראשונה, שכמוהו לא נהייתה מימות ה"ריפורמים" ועד עתה, ח"י. [ראה לעיל (הערה ה') מה שהבאנו מהצ"ח, ע"ש].

מ. מה שהביא בשם החזו"א, כאילו שחולק על דעת החת"ס דכפיה המנוגד ע"פ שיטה, פסולה אף בדיעבד בודאי ולא מספק, הוא סילוף עצום והיפך דבריו ממש. דהרי החזו"א מיירי שם מגוונא כש"קידשה ברמאות", [שהסתיר ממנה "מום" גופני דחו"נ], דהרא"ש למרות שהוא מן החולקים הראשיים על דעת הרמב"ם, כותב דבכה"ג שפיר יכולים לכוף על סמך דעתו, בהסבירו: דהרי מעיקר הדין היו יכולים להפקיע הקידושין בכה"ג מדין "מקח טעות", אלא שהחת"ס מחמיר אף בזה, שלא לכוף רק בדרך עיכוב מעותיו. וע"ז הוא דמקשה החזו"א: דמה הועיל החת"ס בתקנתו, הלא קימ"ל דעיכוב מעותיו הו"ל כפיה גמור, וע"ז הוא דמסיים החזו"א: דע"כ "א"א לקיים הוראת החת"ס" [כלומר מה שמתיר לעכב מעותיו בש"קידשה ברמאות"], "רק בכשנסמוך על הרמב"ם", כלומר דסו"ס אנו מוכרחין לבא לדברי הרא"ש: שסומך בזה על שיטת הרמב"ם, דמותר לכוף בכה"ג, ע"ש. וא"כ אין לך רמאות גדולה מזה, לשלוף קטע מאמצע לשון החזו"א, דמיירי היכא "שקידשה ברמאות בהסתרת מום גופני", מש"כ שם על החת"ס, בדרך "חומרא" [דאסור לעכב מעותיו, כיון דהחזו"א ס"ל דאפילו על מום גדול שהסתיר ממנה אסור לכוף, ע"ש], ולהסב את דבריו בשקר בהמובן ד"לקולא", על טענת "מאיס עלי" בעלמא, כאילו דבזה חולק על החת"ס להתיר לכופו על סמך דעת הרמב"ם. בו בזמן דבכה"ג כתב החזו"א (אה"ע סי' צ"ט, אות א', ד"ה גיטין) להדיא מדנפשיה: דהכופה על סמך דיעה המתיר במקום שיש אוסרין, הגט פסול אף בדיעבד [כהחת"ס ממש], כיון דנעשים ע"ז ל"הדיוטים" דליכא מצוה לשמוע להם.

מא. מש"כ בשם הה"צ ליישב דברי הגרי"א מרגליות, מתמיהת המשכנות יעקב (סי' מ"א, אות כ"ד), כאילו דס"ל: דיש לצרף לס"ס ב' שיטות הרמב"ם: דמותר לכוף במ"ע, ושעשוי ישראל כשר מה"ת. אצ"ל דזהו אחת מבעיטותיו של הה"צ ב"כללי הוראה והכרעה" בדרכו להתיר איסורים, [ראה כפיית מאסר (סי' ט', ענף א', אות ב' ואילך)]. וח"ו

כשהאמת אינו כן, וממילא אין שום תוקף לדבריהם הבטל ומבוטל כעפרא דארעא, עי"ש. וממשיך:] **פסק הדין שנשלח מאשדוד אל כתובת הבעל לא חזר^{כב}, גם אם היתה מחלוקת, בכגון זה לדברי הכל הגט כשר אף לחתם סופר^{כג}, וזאת ע"פ החזון איש ופד"ר הנזכר שהובאו לעיל^{כד}.** [כבר הפרכנו כל דבריו הללו (בהערות: ל"ג - מ') עי"ש].

"ביה"ד בארצות הברית קבע, שהגט נעשה כדין על דרך הברירה, ומה לנו לחקור אחריהם. ומה גם במילתא דמסתברא; הבעל לא ערער ככל הידוע, בב"ד ידוע, באשדוד או בבני ברק, על הגט, עד היום".

היות שבקטע קצר הזה, החמיק לכתוב כל כך "שקרים" ו"שטותים", עד שאנו מוכרחים לחזור ולהעתיקה, ולהגיב על כל "שורה" עם "קטע" שלם:

"ביה"ד בארה"ב קבע שהגט נעשה כדין על דרך הברירה". [זה שקר גם, אדרבה יצביע לנו בדברי בי"ד רלב"ג, היכן ש"קבעו": שהגט נעשה "כדין על דרך הברירה". דהרי המעיין בה"גביית עדות" מבית דינו [הנ"ל (סי' ל')], יראה מיד איך שהנוכחים בשעת מעשה מעידים: שהכפיה נעשה על עצם נתינת הגט, ולא הזכירו להבעל אפילו ברמז קל, מענין אפשרות הליכתו לד"ת. וראה לעיל (ד"ה

בענין זה, כדי להכניס במוחו קלות מסולף בענין כפיית גט. הוא חוזר במקלו ובתרמילו לנ"ד, ורוצה לשכנע את הקורא בשקר גם, כאילו דמאחר שכן נקטו "דעת הרוב": שהבעל בנ"ד הוא "מורד". א"כ הגם דלא רק: שזה לא נתברר כלל, אלא אדרבה נתברר להיפך: שהיא מורדת וכנ"ל (סי' מ"ד) ולקמן (סי' נ"ז), מ"מ כן הדין למרות השקר שבדבר... וכדממשיך:

"בנידון שלפנינו, [ש]הבעל מורד בכל עניני האישות, אין חולק, שמעיקר הדין יש לכופו", [כבר מילתינו אמורה לעיל (ד"ה א'): שהוא דן כאן על נידון אחר לגמרי, הוא מדבר מבעל "מעגן" ו"מורד", ובכה"ג הכל מודים שיש להכשיר הכפיה, משא"כ בנ"ד, שהבעל אינו מורד רק האשה היא מורדת, אף "חיוב גט" ליכא. וממשיך]. "דעת הרוב בביה"ד היתה שיש לכופו, אין ספק, שהבעל ידע מהחלטת ביה"ד כפי שנתברר בעדות שהודיעו לו בשעת הכפיה ש"אנו שלוחי ביה"ד"; כמו כן ע"פ העדות הודיעו לו גם קודם סידור הגט".

[**כבר** הבאנו לעיל (סי' ט"ז) ולקמן (סי' ע"א, ענף א', אות ז') מן הפוסקים: ד"פסק" המבוסס על "מציאות שקר", אינה בגדר "הוראה" כלל, ואף לא בגדר הוראה "מוטעת", וזהו אף אם יסכימו כן "כל" חברי הבי"ד, ולא רק ה"רוב". דאף אם יתקבצו אלף כמותם, אין בכח "גזירתם" לשנות המציאות, לעשותו "מורד"

להעמיס דיעה כוזבת כזו: שיש להכשיר עי"ז כל גט מעושה, בדעת הגריא"ז, דהר"ז נפרך ממש"כ הרדב"ז [נדפס במהרי"ב ירוב (סי' ס"א)], ומהרי" קאשטרו [נדפס בדרכי נועם (סי' מ"ב)]: דבשו"א א"א לצרף שיטת הרמב"ם בזה אף לסניף בעלמא, וכ"כ החזו"א (סי' צ"ט אות א'). וזהו ע"פ ה"כלל" הגדול: דדיעות יחידאות או המנוגדין לשו"ע ונו"כ, א"א לצרפם לס"ס.

מב. נפלא הדבר, איך שלץ הזה מעמיד פני תם, בנסותו להביא "ראיה" שהבעל קיבל הפס"ד הנ"ל (סי' ט"ז, ה' תשרי תשע"א), שהוציאו על ה"אדרעסע" הטפשי והמורז: USA, ממה דחזינן, ש"לא חזרה" עם הערה מבי דואר: "לא נמצא...", ומעלים עצמו מן האמת העלוב: שדואר על "אדרעסע" כזה, לא היה לה אפשרות הגעה ליד הבעל מעולם, מלבד מה שצד האשה כבר דאגו להבטיח שאכן לא יגיע לו, איך, כי פשוט לא שלחוה לו מעולם וכנ"ל (סי' ז').

מג. הנה, אם היינו דנים כאן באמת על בעל שהוא "מורד" "בורח" ו"סרבן", כפי הסיפור המיוצר והבדוי משאנן, ודאי דגם להחת"ס היה הגט כשר אף ע"י כפיה גמורה [אם היו שלוחי בי"ד עי"ז וכנ"ל (סי' ל"ג, ד"ה ורואין)], דהגם דלהגבוי"א שהובא ג"פ להלכה בפת"ש אין לכוף גם בכה"ג, מ"מ לא שייך לפסול הגט מכח זכות "קים לי" שיש להבעל. דהרי כבר נתבאר לעיל (הערה ל"ג): דגם הגבוי"א לא "פסל" כפיה גמורה בכה"ג, רק כתב בתור "חומרא" שלא יכופו גם בכה"ג בכפיה גמורה, מכח חומר האיסור דא"א, רק ב"דרך ברירה" דוקא, [וכ"פ הבית אפרים (חדשות תרכ"ו, סי' י"ג)]. וממילא ל"ש לדון בכה"ג לפוסלה ע"פ דברי החת"ס, בכשנאמר דהבעל יש לו זכות "קים לי" כהגבוי"א, דהרי אף איהו לא קאמר לפיסולא וכנ"ל, [משא"כ כפיה שעל טענת מ"ע גרידא, כשהבעל אינו "מורד" וכבנ"ד, ודאי דהגט פסול ובטל לכר"ע, בין לדעת החת"ס והחזו"א ושאר הפוסקים המנויין לעיל (הערה ח') מבלי שיימצא שום חולק עליהם], וז"פ.

ערער ככל הידוע, בב"ד ידוע, באשדוד או בבני ברק, על הגט, עד היום". [יש להשתומם, איך שלץ ושקרן זה, מתעלם כליל מ"ערעור הבעל" בבית דינינו, ומ"הכרזת בי"ד לאפרושי מאיסורא דאשת איש", המזויין עם המון "מקורות" ו"טעמים" רבים על פסלנות המוחלט של הגט, מה שיצא מבית דינינו כנ"ל (סי' כ"ז) עי"ש. ולמרות שכרוז זה, נשלח להאשה ולבני משפחתה, וגם לבי"ד הרבני אשדוד, ונתפרסם "בכתב" בפקנס בי"ד (רישום: 1084), וגם "בעל פה" בשיעורי "קול בי"ד" (שיעור 805). מה שיש להם אפשרות גישה בכל העולם כולו, בכ"ד שעות ביממה, זה כבר משך שני שנים ומחצה, [וכפי השמועה, נתפרסמה כרוז זה גם על ה"אינטרנעט"], והיה לזה "קול" מובהק מסוף העולם ועד סופו.

עכ"ז בא הפוקר "שאנן" דנן, ומנסה להכחיש במצח נחושה את השמש בצהריים, וטוען בתמימות מעושה: ש"ככל הידוע לא ערער הבעל על הגט עד היום". ובתוכ"ד הוא מצרף מיד המלים: "בבית דין ידוע באשדוד או בבני ברק", בכדי שאם יטרפו לו את ה"מציאות" הקר על פניו: דאכן "ערער" הבעל על הגט, אז יטעון בנצחון המזומן מראש: דבית דינינו אינו בא"י או באשדוד... אלא שנוכל זה "שכח" לציין מהיכן שלקח ה"מקור" ל"חידוש" עצום זה: דערעור הבעל אינו מועיל רק דוקא אצל בי"ד שבאשדוד או בבני ברק... [נחזור לדבריו]:

כ"מכה בפטיש" לגמר הריסת הדת שלו, מתחיל שאנן עם הנסיון להשליך "בשקר" ובנכליות, את גושפנקא דאחריות כשרות הגט על קולר צוארו של הגר"מ שטרנבוך. דבר, מה שכל רשעי ה"רבנות" התאחזו עליה כמוצא שלל רב, והם חוזרים וטוחנים את קימחא טחינא דיליה חזור ושוב עד שלבסוף בא רב שטרנבוך עצמו ומכחיש זאת בכתב, וכדלקמן.

"פסק דין זה, הובא לפני כב' הראב"ד של העדה החרדית הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א. והוא הודיע שהוא מצטרף לפסק דין זה"ד, באם בנוסף לנ"ל אברר: כי אין

(יש), איך שנוכל זה גופא כבר "הודה במקצת" בזה. וזהו מלבד מה שכבר ביררנו לעיל (סי' ז):, דכל עצם ה"היתר לכופו ע"ד ברירה", ובפרט "אופן הברירה" מה שפסקו הבתי דין בא"י, הו"ל: "טעות" עצום "בדבר משנה" מכל הצדדים וצידי צדדים, עי"ש.

ולא עוד, אלא דלמרות קלותו של רלב"ג מה שהוא מפורסם בה, עכ"ז בגלל הפסלנות הבולט והמוחלט שיש בגט זה, לא היו יכולים לפעול אצליהם, ליקח אחריות כשרות הגט על שכמם, ולא כתבו כלל בה"גילוי דעת" שלהם [הנ"ל (סי' ל"ג)] המלים: שה"גט כשר". אדרבה, התחמקו מזה עם כל מיני טצדקאות נכרים ובולטים, כמו שכל קורא העובר על דבריהם במתינות מבחין שנמנעו בכל כוחם שלא ליקח אחריות כשרות הגט על "סמכותם". אלא שמרבים "להעתיק" חזור ושוב מלשונותיהם של "בי"ד הרבני", וכמי שאומרים: "אנחנו מצהירים.. שאתם אומרים".. [שהבעל "מורד" אף מבלי שנתברר כן, וא"כ לפי דבריכם התמוהים] הגט כשר, אבל "אנחנו" לא אומרים כלום".

ובכדי להבהיר זאת בברירות, שלא ישאר שום ספק או טעות בדבר, הם חוזרים ומדגישים בסיום דבריהם: "וזמובן, בי"ד הרבני מאשדוד יוציא החלטה בנידון". ואיך מרהיב שאנן לכתוב שקר גלוי בשמם: כאילו "שהם" כתבו: ש"הגט נעשה כדין", וגם כאילו שכותבים: שאכן "נעשה בדרך ברירה", בו בזמן שלא כתבו כן כלל, וכנ"ל. [נעתיק להלאה]:

"ומה לנו לחקור אחריהם". [הנה, מה שמנסה בשארית כוחותיו לשכנע את הקורא: שאין שום צורך "לחקור אחריהם", זה מובן היטב, דהרי דבר האחרון מה שרוצה הוא: שאכן יחקרו אחריהם. דהרי חזינו, דברגע שעשינו זאת וחקרנו אחרי דבריהם, התברר מיד שדברי שאנן מבודים ושקרים. דלא רק שמבואר בדבריהם: שהכפיה "לא נעשה בדרך ברירה", אלא דגם זאת נתברר: שאף לא כתבו מד"ע מלת "כשר" על הגט, וכנ"ל (ד"ה ביה"ד, ולא).

"ומה גם במילתא דמסתברא; הבעל לא

מד. "הדגשת" מלים הללו הם במקור, וגם מהוים ההדגשה היחיד שבכל המקור... "שמחה גדולה" שסוף סוף זכינו להגיע להיום המאוחר: ששורה "קירוב הדעת" וגם "הערצה", בין ה"רבנות", ולבין ראב"ד ה"עדה החרדית", מי

האשה מוכנה לחזור לבעלה, גם אם הוא יהיה מוכן לחזור אליה לשלום" (מ"ה).
 אליה, "היא מוכנה להישאר עגונה לכל ימי חייה, ולא לחזור אליו" (מ"ו).

"מייד פניתי לאשה בשאלה הנ"ל, בלי להודיע את דברי הראב"ד, והיא השיבה: שאפילו אם בעלה יודיע לה שהוא מוכן לחזור
 "לאור הסכמת כבוד הראב"ד שליט"א, נראה לפסוק: כי הגברת רחל חיימוביץ נתגרשה מבעלה אשר יעקב חיימוביץ כדמו"י ביום כ"ב

שמייסדה הגה"ק ר' יוסף חיים זאנענפעלד זצ"ל, קבע יום התיסדות ה"רכנות" ל"יום תענית", [ראה מרא דארעא דישראל (ח"ב, דף ר"ז)], ומי שהוראתם נאסרה מגדולי ישראל, עי' מכתבי הגר"ז מבריסק (מכתב פ"ח), דברי יואל (ש"ת, סוס"י ק"ח), משכנות הרועים (ח"ג, דף אלף פ"ז), קריינא דאגרתא (ח"ב, סי' רמ"ט), [וראה לקמן (בפנים, ד"ה ראה)], אוי לנו לאן שהגענו.

מ"ה. נוכל זה מעמיד פני "הם", כאילו שהוא "מסתפק" בדבר: אם הבעל "יהיה מוכן לחזור אליה לשלום", וכאילו שהוא מיאן בה אי פעם, דהרי הוא מוכרח לעמוד על משמרת השקר שלו: כאילו שהבעל בנ"ד מיאן בה ו"מרד" עליה, בעוד שהאמת הוא להיפך: שהיא "מרדה" עליו [וכנ"ל (סי' א') ולקמן (סי' נ"ז)]. ברם, מלבד מה, דלא רק: שאין שום בסיס הלכתי ל"תנאי" זה: שאם היא תמאן לחזור אליו, שזה יטיל קולא כשלהו על הכשרת כפיית הגט, אדרבה רעיון זה הוא מנוגד ומופרך כליל מהלכה, דהרי אף לפי השקר מה שייצרו: כאילו שהבעל מרד עליה, ואפילו להפוסקים ד"מורד" גמור מותר לכופו לגרש [וכנ"ל (הערה ל"ג)]. מ"מ זה מיהא ברור דאין זה בתור "הענשה על העבר", אלא "בציעת דין על ההוה": כלומר דוקא כשהוא עומד במרדו, אבל ברגע שהוא חוזר ממרדו ורוצה לחזור אליה, אלא שהיא ממאנת מלקבלו, אף אם לו יהא שמנמקת מעמדה על יסוד צערה הגדול שגרם לה בעבר, במה שעגיגה ונעלם ממנה זמן ארוך כ"כ, ואינה יכולה למחול לו. עב"ז פשוט, דאין בכח נימוק זה, לשמש כבסיס כלשהו להיתר כפיה כלל, כיון דברגע שהוא מוכן לחזור אליה והיא ממאנת, אין לו דין "מורד", ולכ"ו ליכא שום היתר לכופו לגרש, אלא דכל היותר מתהוה המצב כ"מאיים עלי" בעלמא, דקימ"ל דאסור לכוף ע"ז וכנ"ל (הערה כ"ה), ואם כפו על סמך זה הגט פסול אף כשנישאת בדיעבד וכנ"ל (הערה ל"ט, ד"ה והאחרון). ובן פסק להדיא נודב"י (תניינא, אה"ע סי' צ' וצ"א) בבעל רשע שעזבה חצי שנה לאחר חתונתם, ונעלם ממנה למשך י"ב שנים רצופות, וגם נשא אחרת עליה באיסור, ואח"כ כשתפסוהו אמר שרוצה לגרש השניה ולחזור אצלה, והיא מיאנה בו במ"ע, ומסיק: חלילה לכוף האיש הזה בשוטיין ולא בנידוי כלל, "ואפילו בדברים לומר לו שאם לא יגרש הוא עבריין, ג"כ אינו מסכים, [הגם שכתב: דא"א לחייבה לדור עמו, מדוע] כיון שהוא אומר [עתה לאחר שתפסוהו]: שרוצה לדור עם אשתו", עכ"ל. ובאמת דד"ז פשוט בתכלית: ד"מורד" ל"ה רק בזמן שעומד במרדו, דהרי גם כלפי ההלכה הרווחת: דמתירין לבעלה של אשה "מורדת" שאינה רוצית לקבל גט, לישא אחרת עליה, מ"מ פשוט דלא אמרינן דכל שמרדה עליו פ"א, שוב מתירין לו לישא אחרת אף כשחזרה ממרידתה, וברור דאף הפוקר שאנן דנן, ג"כ יסכים לזה... ואם כן הוא אף לגבי חדר"ג הקל, שאינה רק מדין תקנה וכנ"ל (הערה כ"א, ד"ה והגם), כש"כ וק"ו כלפי התרת ערוה דאשת איש החמור. מבל"ל הלין פשוט, דבשקר שם שאנן בפי הרב שטרנבוך כאילו שהטיל "תנאי" בכשרות הכפיה: באם האשה תמאן מלחזור אליו, דהרי "גדר" זה שהוא "בורות" ו"דעת בעל הבית" משאנן, מופרך כליל מהלכתא וכנ"ל, וכמובן שאין בכח שום אדם, אף אם כגובה ארזים גבהו [וכש"כ לקטני קטנים שכמותן]: לחלוק על יסודות איתנים מגדולי הפוסקים מסברא כריסית בעלמא... [וראה לקמן (הערה מ"ח)].

מ"ו. ראה הערה הקודמת, ופשוט דגם מה שהיא מצהרת: ש"לא תחזור אצלו לעולם" אינו משנה כלום, דהרי כל המורדות במאיים עלי אומרות כן, ואטו כל הפוסקים שכתבו דאין כופין בעלה של מורדת דמאיים עלי על מתן גט וכנ"ל (הערות כ"ה וכ"ו) הם מיירו בכשאומרת שתחזור אליו... ובן מפורש בפוסקים, עי' רמ"א (ש"ת, סי' צ"ו): "שבוחרת להיות עגונה כל ימיה, ולא תתזדווג עוד לאיש אשר אלה לו", וראש משביר (ח"א, אה"ע סי' כ"ז) [בנתפס למינות וזנות ורצה לשוב, והיא טענה]: "שאיין לה עוד נאמנות בבעלה כלל, מאחר שהורגל כ"כ זמן במינות ועבירה... והאשה גמרה בדעתה דמוטב לה... להתעגן ולא לחזור אליו" עכ"ל, ועכ"ז חזינן, דאף לא "חייבוהו" במתן גט, וא"כ כש"כ דא"א להכשיר כפיה מטעם סרק כזה. ואף יותר מזה ברור, דאפילו כשאנו משוכנעים שכן ה"אמת": שלא תחזור אצלו לעולם, [לא כהיום שרובם הם "מלומדי טענות" וכידוע], ג"כ אינו משנה כלום, דהרי דהבאנו לעיל (הערה ל"ג, ד"ה עי') הסכמת כל הפוסקים: דיותר לבעלה של "מורדת דמ"ע" לעגנה כל ימי חייה, וא"כ איך נימא דיש בכח טענה זו להתיר עליו כפיה, דא"כ הרי נמצינו: שאשה מתגרשת "לרצונה", בקיצור דברי שאנן הם "דעת בעה"ב" מובהק שהוא "היפך דעת תורה".

שכל "הסכמה" על שום פס"ד, ל"ש רק ע"פ תיאור העובדא כפי שהוצג לפניו, וז"פ. **ונמצינו: דלפי אמיתת מציאות העובדא שבנ"ד: שהבעל לא "מרד" עליה מעולם, אין כאן "הסכמה" על ההיתר כלל.**

ברם, פוקר דגן דמתקרי שאנן, בהיות שהבחין דע"פ "נוסח תנאי הסכמה" זה האמיתי, יתקלקל כל שאיפתו. **דהלא** עפ"י זה יתגלה הפרכת כל ההיתר, דהרי הוא "ידע" היטב האמת: שהבעל לא מרד עליה, [וכדלקמן (ד"ה ושמענו)]. **על** כן החליט, לשנות "נוסח תנאי הסכמה" בלשון הנ"ל (ד"ה פסק), וכאילו שתלה הסכמתו להיתר עם התנאי המוגחך: אם היא לא תסכים לחזור אליו, "אף אם הוא יסכים לחזור אליה". **אמנם,** השקר כאילו שהטיל "תנאי" מגוחך כזה בולט מאוד, דהרי לא רק שאין לו אחיזה ב"מציאות", אלא שגם מנוגד כליל מ"הלכה". וכנ"ל (הערות מ"ה, ומ"ז), וזפו"ב.

ושמענו מאנשים נאמנים שהם בתוך הענין: שהרב גוטנטג התווכח עם שאנן ימים ספורים טרם החתונה האסור, והתחנן אליו שיחזור מהיתירו בהסבירו לו: שהתברר דהבעל רצה בשלום בכל הזמן ולא "מרד" עליה מעולם. **אדרבה,** היא "מרדה עליו" בעזבה אותו כמה שבועות טרם שבא לכאן, ומה שבא לכאן היה ע"י "הכרח" איומה עליו [וכנ"ל (סי' א) ולקמן (סי' נ"ז), וא"כ הרי ליכא שום בסיס ויסוד כלל להיתר]. **וע"ז** השיב לו הפוקר שאנן: **שלא איכפת לו אמיתת העובדא, כי הוא פוסק רק "על פי המסמכים הנמצאים בתיק",** וחסל"מ). [נחזור להעתיק מנוסח המקורי של מכתב שאנן]:

"פסק דין זה הובא לפני הגאון רח"ג צימבליסט שליט"א, ולאחר עיון הוא הודיע:

מנחם אב תשע"א, והיא מותרת להנשא כדמו"י לבר מכהן". אור לכ"ט סיון תשע"ג. חיים שלמה שאנן. ניתן ביום א' בתמוז ה'תשע"ג". [דאק. 3404858].

נחוץ לדעת: שהגיע לידינו נוסח המקורי ממכתבו של שאנן דגן, מה שכתב באור לכ"ט סיון תשע"ג [ליל שישי פרשת קרח], שני ימים קודם שהכניס ה"תיקונים" וה"שינויים" בנוסח שלפנינו, ביום א' תמוז תשע"ג [א' פרשת חקת], מה שהכניס לתיק למשמרת. **ושם** הוא כותב בשם הרב שטרנבוך, "תנאי" אחר להסכמתו להפס"ד, השונה לגמרי מן ה"תנאי" שכתב והניח בתיק כנ"ל. **דהנה,** אחר המלים: **"פסק דין זה הובא לפני כב' הראב"ד של העדה החרדית הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א",** הוא ממשיך שם בזה"ל:

"והוא הסכים: שאם אכן הבעל מורד מכל עניני אישות, הרי אין אחר החזו"א שפסק שלא כגבו"א ולא כלום, ואם עליו לא נסמוך, על מי נסמוך, והאשה מותרת". [ראה לעיל (הערות ל"ג, מ', ומ"ג) דבאמת אין כאן "מחלוקת" בין הגבו"א והחזו"א, דכולהו מודים ב"מורד" גמור ואמיתי: דבדליכא אפשרות כפיה בדרך ברירה, אז יש לכופו בכפיה גמורה, ושגם להחת"ס כשירה בכה"ג].

מה אנו רואין כאן, שרב שטרנבוך [שלא היה לו שום מושג כלל בפרטי העובדא] התנה: שאינו מסכים להיתר רק: **"אם אכן הבעל מורד מכל עניני אישות",** דבכה"ג ודאי שיש להכשיר הכפיה וכנ"ל (הערה ל"ג). **ובאמת** פשוט, דאף אם היה מסכים "בסתמא" להיתר, מבלי להתנות להדיא התנאי: רק אם הבעל אכן הוא "מורד" גמור, ג"כ מובן מעצמו,

מו. אוי להם לפוקרים הללו מיום הדין, ואוי להם מיום התוכחה: מחד גיסא הם נוהגים "מנהג עכו"ם", דהכל הולך אחר ה"תיק", כאילו דהאמתלא המגוכך ש"הדבר לא נמצא בתיק", מועיל להתיר להם להתעלם מפרטים נחוצים בענין התרת אשת איש לעלמא, ומאידך גיסא הם "מגבילים" מה להניח להכניס לתוך התיק, דכל "ראיה" כלשהו לאיסור הם מחניקים ואינם מרשים להכניסה שם. **ידוע** לנו כמה מכתבים שבערך משקל כבד לאיסור שהגיע לידם, וכגון: מכתבה של הרבנית מלעלוב הנ"ל (סי' ד'), מכתבו של האדמו"ר מלעלוב דלקמן (סי' נ"ז), "הכרזת בית דינינו" על פסולות הגט הנ"ל (סי' כ"ז), ה"גביית עדות" של בית דינינו מאדמו"ר הנ"ל דלקמן (סי' נ"א), "מכתב ערעור" מהבעל דלקמן (סי' נ"ט), מש"כ במיוחד להם **כל** אלה ועוד מיאנו להכניס בתיק, ואח"כ הם באים בהעמדת פני תמימים, שאינם יכולים לפסוק רק ע"פ הנמצא בתיק, דהכי איכה יוכלו לידע יותר. **מורא** גדול יעלה ראשם, כי בודאי ישולם להם בעוה"ב "מדה כנגד מדה", דשם לא יניחו להכניס לתוך "תיק" שלהם, מעשיהם הטובים מה שעשו אי פעם, וידונו אותם לגיהנם

מש"כ שם רי"ז בזה"ל: אלא מיהו משהינן לה תריסת ירחי אגיטא, "דילמא הדרי בהו" עכ"ל. ופשוט, שהוא מסתיר מלים הללו מעיני הקורא מן "הטעם" המובן: דהרי בזה נדחין כל חלומותיו, וכנ"ל (הערה מ"ח, מד"ה ברם). וממשיך: "לאחר שנה כופין אותו לגרש, והפסידה תוספת וכל מה דיהיב לה מדיליה, דאדעתא למשקל ולמיפק לא יהיב לה [עד כאן העתק לשון רי"ז], ועי' בהרחבה בענין שיטת רבינו ירוחם בספרי עיונים במשפט אה"ע סי' כ"ח" (כ"ט).

"לאור הנ"ל, ודברי כב' הראב"ד, והסכמת הגר"ח"ג צימבליסט שליט"א, נראה לפסוק: כי הגברת רחל חיימוביץ נתגרשה מבעלה אשר

שהוא מצטרף לפסק הדין. בהסתמך על שיטת רבינו ירוחם בנידון שניהם מורדים, מאחר דכהיום ברור: שגם האשה אינה רוצה את הבעל, ובזה הכל יודו לרבינו ירוחם" (מ"ח). [מכאן ואילך דברי שאגן עצמו]:

"דברי רבינו ירוחם הם במישרים נתיב כ"ג, ח"ח [וז"ל]: וכתב מורי הרב ר' אברהם בן אשמעאל, כי נראה לו שאשה שאמרה לא בעינא ליה, יתן לי גט וכתובה, והוא אומר אנא נמי לא בעינא לך, אבל איני רוצה ליתן גט, מסתברא דאין דנין אותה כמורדת להפסידה כלום מעיקר כתובה ונדוניא...". [הנוכל והזייפן שאגן דגן כותב כאן כמה נקודות..., ובזה הוא מדלג בזדון על המלים

לדורי דורות, וכשיצטקו: היכן ה"אמת", הלא עשינו גם מעשים טובים. אז יענו להם: "אנחנו פוסקים כאן לפי הנמצא בתיק"..., בדיוק "כמו שאתם נוהגתם לפסוק אצל הרבנות", ואז ילמדו לקח להבין היטב מהו "יושר".

מח. הנה, רואין בעליל איך שצימבליסט לא ידע לשות עצה בנפשו עם האמת הבולט: דהאשה היא שמרדה עליו, דאל"כ אלא שהמדובר מבעל ש"מרד" עליה וכפי דברי שאגן, הלא ההיתר בכה"ג ברור לכו"ע וכנ"ל (בפנים, ד"ה והוא). ועל כן רוצה לטשטש המוחות עם דברי רי"ז, בשקר חדש: כאילו שהנידון כאן: ש"שניהם מרדו זה על זה", כלומר דאיה"ג שכבר מוכרח להודות שהיא "מרדה" עליו, עכ"ז הוא רוצה להשיאני: דגם הבעל "מרד" עליה, אבל כל מי שעבר על הראיות שהבאנו עד פה, יודע שזהו "שקר" גמור, דהרי הבעל לא מרד עליה מעולם. ברם, אף לפי השקר הברדוי: שבנ"ד "מרדו שניהם זה על זה", [כאילו שגם הבעל מרד עליה, מה שז"א וכנ"ל], מ"מ הרי כבר הוכחנו לעיל (הערה מ"ה): דהדין שכופין על "מרד", אינו "הענשה על העבר", רק "בציעת דין על ההוה" בלבד, וכל שהמורדות חוזרות מן המרידה, אין כאן שום חיוב [מתן או קבלת] גט. ולא עוד, אלא שגדר זה כתבה להדיא רי"ז עצמו בנ"ד גופא בזה"ל: משהינן לה תריסת ירחי אגיטא "דילמא הדרי בהו", והיינו טעמא שרשע ופוקר דגן שאגן, פשע וזייף לדלוג על מלים הללו בהעתקתו לשון רי"ז [וכדהערנו (בפנים, קטע זה)], דהרי נוכל ו"זייפן" זה ידע היטב שבזה יתגלה הפרכת כל מזימותיו, ויהא דמיה לההוא עורבא דמייתי נורא לקוניה... דהלא לפי"ז הקושיא בולט ומטפח על פניו, דבמקום ששאל ממנה: אם היא מוכנת לחזור אליו, מה שממיאונה אין יוצא שום קולא לענין היתר כפיית הבעל וכנ"ל, היה לו לשאול מהבעל [אף לפי השקר שמיאן בה פעם]: אם הוא מוכן לחזור אליה, דבכה"ג ודאי שהכפיה פסולה לכו"ע.

ממ. מש"כ: "ועי' בהרחבה בענין שיטת רבינו ירוחם בספרי עיונים במשפט אה"ע סי' כ"ח", הנה קיימנו את בקשתו, ולאחר העיון שם ראינו בעליל איך שהוא מרבה שם בדברי הבל ורעות רוח מה שאין כדאי להעתיקם, אבל גרגיר אחד מהני "מילי כדיבי" שכתב שם ב"לעג ה'שאנני"ם" נעתיק וז"ל: "וכבר שמעתי מאחד מבכירי ומגדולי הדיינים שליט"א, שהמשיל את דינו של רבינו ירוחם, שהוא כ"אנטיביוטיקה" לדיינים, כיון שעל פיו ניתן לפתור תיקים שאין להם מוצא" עכ"ל ועפ"ל. לצים הללו המתארים דבריו הק' של רי"ז כ"אנטיביוטיקה" [מסתמא על מחלתם ד"הירוס הדת" מה שהם לקויים בה], חושבים שיש ביכולתם לנצל את דבריו ב"שקר", ובכ"פ שהאשה מורדת על בעלה יאמרו בשקר: שגם הוא מרד עליה, וחסל, וכמו שעשו כאן. ברם, הם שכחו מן הכלל: שלקייחת תרופות שלא במצב הנכון, גורם ההיפך: למחלות ולסכנות גדולות ועצומות וכידוע, וכבר הוכחנו לעיל (הערה מ"ח, ד"ה ולא): אין שנוכל זה זייף לדלוג על כמה מלים מה"אנטיביוטיקה" הזה, מה שלא היו נוחים לו... [גם נחוץ לדעת: שצימבליסט דגן, הוא מה"מסכימים" על חיבור עשרת דבורה (לביא, תש"ע) המתיר כל איסורים חמורים שבתורה כ"הפקעת קידושין" ועוד, מי שהרב שטערנבוך מיהה נגדו במכתבו (כ"ז אייר תשע"ד) בפרשת "זיכוי גט" לבעל אנוש ("צמת")]. ועתה לאחר שיש לנו מושג מ"מי" המדובר, נעתיק לשונו של שאגן דגן, מש"כ לפני קטע זה (בפנים) שהכרחנו לדלוג עליה וכמו שיתווכח הקורא, וז"ל: "לבאורה, גם אם האשה תאמר היום כי אינה רוצה בו, היא אינה בגדר מורדת, כל עוד לא יבא הבעל

לבר מכהן. אור לכ"ט סיון תשע"ג. [חתום]: חיים שלמה שאנן - אב"ד". [דאק 3405965].

[סימן מת] ב תמוז תשע"ג:

יוצא "פסק דין" מבי"ד הרבני ירושלים, בזה"ל:

"ראיתי את אשר כתב כבוד אב"ד תל אביב הגאון רבי חיים שלמה שאנן שליט"א, בהסכמת ראב"ד העדה החרדית הגאון הגדול רבי משה שטרנבוך שליט"א, לפסוק: כי הגברת רחל חיימוביץ נתגרשה מבעלה אשר יעקב חיימוביץ ת"ז כדמו"י ביום כ"ב מנחם אב תשע"א, והיא מותרת להינשא כדמו"י לבר מכהן. לאחר העיון נימוקים שכתב הרב שאנן ובחומר שבתיק, אף ידי תיכון עמם, והנני מצטרף להיתר".

"לאור האמור, פוסקים: הגברת רחל חיימוביץ נתגרשה מבעלה אשר יעקב חיימוביץ כדמו"י ביום כ"ב מנחם אב תשע"א, והיא מותרת להינשא כדמו"י לבר מכהן. הגירושין נערכו בניו-יורק ארצות-הברית, וע"כ פס"ד זה ישמש תחליף ל"תעודת גירושין". העתק פסק דין זה יועבר לפקיד הרישום ברשות האוכלוסין, כדי שיעדכן את המרשם וישנה את מצב האישי של הצדדים מ"נשואים" ל"גרושים", ניתן ביום ב' בתמוז התשע"ג. [חתום]: הרב יקותיאל כהן - אב"ד. גם אני מצטרף להיתר, חיים גדלי' צימבליסט". [דאק. 3410713].

בקיצור, אנו רואין כאן, שרשרת של "סומים" המתאחזים זה בזה, כאילו שפיקח מנהיגם, בעוד שאף אחד מהם אינו אומר מאומה.. דהרי שאנן מסתמך על שטרנבוך [מי שלכל היותר הסכים להיתר, רק בתנאי מפורש: אם אכן אמת הדבר, שהבעל הוא "מורד" ו"בורח" בכדי "לעגן" וגם

יעקב חיימוביץ כדמו"י ביום כ"ב מנחם אב תשע"א, והיא מותרת להינשא כדמו"י לבר מכהן. אור לכ"ט סיון תשע"ג, עם תיקונים ט"ו תמוז תשע"ג". חיים שלמה שאנן. ליתר עוז, חתמו על הסכמה לפסק דין זה, כב' הראב"ד", [זהו "שקר" גס, מה שמצפץ שאנן מתוך אצבעותיו, דמעולם לא חתם רב שטרנבוך על ההיתר, וכמש"כ להדיא במכתבו דלקמן (סי' ע) עי"ש], "וכן כב' הגר"ח"ג צימבליסט שליט"א, ביום כ"ה כסלו תשע"ד".

[עד כאן ההעתקה מן נוסח המקורי ממכתבו של שאנן, מה ששינה אח"כ להנוסח דלעיל (מד"ה פסק) מה שהוכנס בתיק. ועתה נחזור להמשך שם, ונראה איך שהם חוזרים כ"פ על ה"הכשר" השקרי הזה. וזהו ע"פ הידוע: דהשקרנים חוזרים כל כך הרבה פעמים על ה"שקרים" שלהם, עד שכבר נדמה בעיני עצמם: שהדברים "אמתיים".... וממשיכים]:

יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני ירושלים בזה"ל:

"נתקבל מעשה בית דין ותעודת גירושין מבית הדין אגודת הרבנים דארצות הברית", [כבר נתבאר לעיל (סי' ל"ג): שהעובר על דבריהם של בי"ד רלב"ג, יראה בעליל, שהשתמרו מליקח ה"אחריות" על כשרות הגט, ומנעו מלומר שום "חוות דעת עצמי" על כשרות הגט. וכל מה שמרבים במלים, הוא רק בהמובן: "אנחנו אינם אומרים כלום, רק זאת אנו יכולים לאשר: "שאתם בקשתם מאתנו, שנאמר שהגט נעשה כדיון, אבל אנחנו מחליטים... להשאיר ההחלטה בידכם".... עי"ש]. [וממשיכים]:

"ולאור החלטה קודמת של הח"מ אשר צורפה בנפרד, הגברת רחל חיימוביץ נתגרשה מבעלה אשר יעקב חיימוביץ כדמו"י ביום כ"ב מנחם אב תשע"א, והיא מותרת להינשא כדמו"י

ויצהיר כי הוא מוכן לשלום בית, הבעל שעזב הוא בגדר מורד מכל עניני אישות, מה שהאשה תאמר היום לאחר מתן הגט, אין לו כל משמעות הלכתית, מ"מ גם אם האשה תחשב כיום כמי שאינה רוצה בבעלה, אין זה אומר על הזמן של הכפיה, ואף אם אז כבר לא רצתה בו, ברור שאין מורדת למפרע, מ"מ גם אם יטען כי היא הגדר אינה רוצה או ספק, הרי לפנינו [ה"אנטיביוטקה" ד...]: שיטת רבינו ירוחם, וכפי שיוכח להלן" עכ"ל. התעמלנו קשות להבין דבריו המבולבלים, ונלאינו, והיי"ט שדלגנו עליהם בפנים, והעתקנוה כאן שאם קיים בעולם [איזה "הפכפכן"] המסוגל "ללמוד פשט" בדבריו המטושטשים, אנו מזמינים אותו [כולל גם "שאנן" עצמו]: שיואילו נא בטובם להעמידנו בקרן אורה.

שיש לו בי"ד כאן, והוא מוכן ומזומן להתדיין עמה לפניהם. וע"ז באנו עה"ח יום הנ"ל. [חתום]: אברהם שמואל יודא געשמעמנער". [ועוד שני דינים].
[פנקס בי"ד" רישום: 1084].

[סימן נב] כה חשון תשע"ד:

יוצא הכרזה: "התראת בי"ד למנוע פירצה נורא דנישואין דאשת איש רח"ל" מבית דינינו בזה"ל:

"להאשה רחל עלקא חיימוביץ אשת בעלה מוה"ר אשר יעקב נ"י, ולהבחור יוסף מוזס נ"י מבני ברק".

"הנני" בזה אודות השמועה לא טובה שהגיע אלינו: שהנכם מתכוונים להינשא בקרוב, למרות שבית דינינו הוציא ביום כ"ה מנחם אב שנת תשע"א "הכרות בית דין" הרצו"פ [כנ"ל (סי' כ"ז)]: שה"גמ מעושה" מזה שביצעו בריונים על הבעל מו"ה אשר יעקב חיימוביץ נ"י ביום כ"ב מנ"א תשע"א, הוא פסול ובטל לכל הדיעות, והאשה נשארת "אשת איש" גמורה.

"אמנם, בכדי שלא תוכלו לטעון אחר כן - שלא הבנתם די ברור את חומר הדבר, כי לא הסבירו לכם די הצורך - את חומר הענין, הרינו להזהירכם בזה עוה"פ ב"התראת בית דין" חמור: שח"ו שתינשאו מרם שתקבל האשה גמ כשר מבעלה הנ"ל. ולא תלכו שולל לחשוב, שתוכלו להצטרף אחרי כן עם האמתלא: שהיה לכם "היתר" מרבנים שאמרו לכם שהגמ כשר, כי הלכה ברורה הוא בפוסקים: דכל שידעה האשה או הבעל שיש מעררים בדבר, ועכ"ז נישאו מרם שנשאו ונתנו האוסרין והמתירין זה עם זה וכדרכה של תורה בכל הדורות, אין זה "דיעבד" ואין להם דין "שוגגין" רק דין "מוזדין" גמורים, ותצא מזה ומזה ובניה מן השני ממזרים, ועתה דע לכם כי הזהרנוכם!"

"דיברנו כ"פ עם בי"ד קארעליץ, ונתברר שסמכו על הרכה דברים "מציאותים" - מה שבי"ד הרבני אשדוד הטעו ורימו אותם, בסממכם על דברי שקר שנאמרו מצד האשה שלא בפני הבעל. ודוגמאות אחדים:"

"(א) הם סמכו על השקר: שבעלה עזב אותה בעודו בא"י, ובאמת שהיא עזבה אותו [ע"פ ייעוץ מסיתים רשעים ידועים]."

"סרבן".... וכנ"ל (סי' מ"ח, ד"ה והוא), וכחן וצימבליסט מסתמכים עליהם... ו"מיהו" ה"מתיר האחראי", אף לא אחד! ראה לקמן (סי' ס"ב, וסי' ע)...

[סימן נ] כח תשרי תשע"ד:

נתפרסם השמיעה המבהילה: שהאשה רחל חיימוביץ אשת ר' אשר יעקב חיימוביץ "נתארסה" עם הבחור יוסף מוזס מבני ברק.

וכשבועיים לאחר כן, התקשר אתנו בפעם הראשון: הרה"ג נחום מנשה גוטנטג שליט"א מבי"ד הגר"נ קרליץ. ורק אז התוודענו מהשתייכותם לכל הפרשה, [וכל דברינו עד כאן נכתבו על "סדר הזמנים" בדרך "למפרע", לאחר שהגיע לידינו התיק של ה"רבנות"], ומאז התחיל המו"מ שבינינו כדלהלן.

[סימן נא] כד חשון תשע"ד:

עשו בית דינינו שער המשפט: "גביית עדות" מהאדמו"ר מלעלוב שליט"א בזה"ל:

"במותב תלתא כחדא הווינא ביום כ"ד מרחשון שנת תשע"ד לפ"ק פה ברוקלין ניו יארק, והעיד לפנינו כ"ק הרה"צ מוהר"ר דוד בידערמאן אדמו"ר מלעלוב שליט"א בתורת עדות כדלהלן:"

"א. האברך אשר יעקב חיימאווויטש נ"י בא לכאן על פי עצתי, וזהו משני טעמים: ראשית, כי שם היה מי שקלקל את השלום בית, שבפירוש אמר להבעל: שאם לא ישלם לו הון רב לא יהיה שלום, וממילא לא היה שום אפשרות מבוא לשלום כשהם נמצאים שם. ושנית, כי אימו עליו כ"צו עיכוב יציאה", דבר המסתיים ברוב פעמים עם "מאסר", ומצות "פדיון שבויים" אינו רק כשהאדם כבר נמצא במאסר בפועל, אלא ביותר: להצילו שלא ילדי כך".

"ב. כל הבעיא בשלום בית אצלם היו על דברים קטנטנים, מה שבקל היו יכולים לתקנו אי לאו אותו המפריע שעייכב בדבר בודון, ועל כן רצה הבעל בכל הזמן רק דוקא בשלום, עד כדי כך, שלא היה שייך לדבר מגירושין כלל, ולא דיברתי עמו מענין גירושין כלל מטוב ועד רע".

"ג. בענין הליכה לכי"ד, הוא טען כל הזמן שמעולם לא קיבל הומנה לכי"ד, אדרבה הוא הודיע תמיד

"מלבד כל הנ"ל, כבר אישרו בי"ד קארעליץ, שהודיעו לאדמו"ר ר"מ מוויזניץ וגם להרבנים: הרב פקשר והרב גרינברגר מאלעד: שמעולם לא התירו את הגט באופן שנתבצעה, והיא פסולה וצריכה גט אחר".

"ואף אם לו יהא שיש לכם "מתירין" על "נימוקים נסתרים" אינו כלום, כי בית דינינו גילו את נימוקי הערעור לעין כל, עם ביסוס מקורות נאמנים ויסודות איתנים בדברי הפוסקים, וכל עוד שה"מתירין" מחביאים את נימוקם, ואינם מגלים לעין כל הבסיס להחכש, וגם לא הודיעו להמעררים שום דיחוי כלשהו על דבריהם, רק מפטירים בשפה ממחביאים "מותר לך מותר לך" - מבלי לגלות שום יסוד ממשי בדיחוי הערעורים החזקים, הרי פשוט - דאף אם לו היה כגובה ארזים גובהם, מ"מ הרי משפטם חרוץ - דע"פ ההלכה יש להם דין של "דיינים שקרנים" - שאסור לסמוך עליהם, וכמבואר בשו"ת משפטים ישרים (מ"א, סי' רפ"ד) - וז"ל: דין שמקשים על דבריו מדברי פוסקים - ואינו חושש להקושיא - רק שאומר "כך נראה לי", הר"ז "דיין שקר" - ודבריו אינם מעלין ולא מורידין, ובסוד הדיינים ובמניינם לא יבא - וכמאן דליתיה דמי, ויתקיים הדין ביושבים לפני ה' ומודים על האמת, עכ"ל".

"גם ליהוי ידוע לכם מה שמבואר בכנה"ג (ח"מ סי' ל"ד, הגה"ט אות י"א): דמי שסומך על "היתר" - על אף שידוע שההיתר אינו מחזיק מעמד ע"פ תוה"ק, יש לו דין "מזיד" ו"רשע" ופסול לעדות ולשבועה, עי"ש. בקיצור, הדבר פשוט, שעד שלא נראה היתר ע"ז בכתב, המצורף עם דיחויים ברורים על כל ערעורינו - עם נימוקים ומקורות דוקא, כדי שנוכל לעקוב ולבדוק אחריה אם היא מחזיק מעמד לאמיתה של תורה בהתאם ל"כללי הוראה והכרעה" או לא, אין לכם להלכה - שום "היתר" כלל".

"אשר על כן, אם תעברו ח"ו על אזהרתינו, אז נהיה מוכרחים לפרסם בפומבי שהנכם עוברים על האיסור החמור ד"אשת איש" שהוא בעונש מיתת "חנק" רח"ל, ועל בניכם שיוולדו לכם - שהם "ממזרים" גמורים לכל דבר עד סוף כל הדורות, [וכדפסק הרמ"א (יו"ד סי' קס"ה, ס"ד. ואה"ע סי' ז', ס"ה)]. ותהיו לחרפה ולדראון עולם ח"ו, ולהשומע ינעם ותבא עליהם ברכת טוב".

"(ב), הם סמכו על עדות שקר של מאיר יודא שטרן: כאילו שהאדמו"ר מלעלוב שליט"א אמר לו, שציוה לבעלה ליתן גט ולא אבה, ונתברר השקר שבוזה מה"גביית עדות" הרצו"פ מהאדמו"ר שליט"א: שלא דיבר עם הבעל מ"גט" כלל".

"(ג), הם סמכו על השקר: שבעלה קיבל הזמנות מבי"ד הרבני אשדוד, וזהו שקר דלא קיבל שום הזמנה מהם".

"(ד), הם לא הסכימו רק לכפיה "בדרך ברירה" ע"פ המבואר בשו"ע (אה"ע סי' קנ"ד, ס"ט וט'), [מה שזה גופא הוא טעות במחכ"ת, דהרי אף בדרך ברירה לא הותר רק ע"פ שלשה תנאים - ואלו הם: תנאי הראשון: דוקא כשהוא בורח ממקום למקום, ולא כשהלך למקום קבוע וידוע, וכמפורש בטור (שם), ולבוש (שם), חוזה התנופה (סי' מ"ט), ומהר"ם אלשקר (סי' ע"ג), שלמי נכורים (גיטין ע"ז ע"א, אות ג'), מבי"ט (מ"ג, סי' פ"ג), פנ"י (מ"ג, אה"ע סי' ע"ה), שמן רוקח (מלמ"א, סי' ז'), שופריה דיעקב (מ"א, סי' ס"ג), מחנה דוד (אה"ל ל"ג), כפי אהרן (סי' י"ג), רב פעלים (מ"ג, אה"ע סי' ט'), וע"ע: בי"מ (שו"ת סי' י"ד), נחלת יהושע (אה"ע סי' א'), שו"מ (קמ"ח, סי' קע"ו. ושם ס"ג, סי' ק'), עונג יו"ט (סי' קס"ח), הרד"ד (אה"ע, סי' ל'), דברי משה (מלמ"מ ארי, סי' י"ז) עי"ש, וכמזכיר הדק היטב ב"כפיה בסתר" (סי' ו') המוצג ב"פנקס בי"ד" (רישום 5010)".

"תנאי השני: דוקא כשאשתו רוצית לחיות עמו בשלום, משא"כ כשמרדה בו ונתפרדה ממנו וכבנ"ד, מותר לו לילך לארץ אחרת אף לכתחלה, וכמש"כ להדיא הרשב"ש (סי' ז"ג), וסדא"ר וזומא (סי' י"ג), וליכא שום חולק על דבריהם".

"ותנאי השלישי: דוקא כשהיא לא גרמה לזה, משא"כ כשגרמה שיוכרח להמלט על נפשו, וכבנ"ד: שאימה עליו למסרו, והיה צפוי עליו סכנת "מאסר", בכה"ג ל"ש דין זה כלל, וכמש"כ בסדא"ר וזומא (הי"ל). וא"כ כש"כ בנ"ד: כשעשה בן ע"פ עצת רבו]. והרי בנ"ד, לא רק שלא עשו הכפיה "בדרך ברירה", אלא אף אטמו אונם מצעקת הבעל: שמוכן לילך לבי"ד, ונמצא דליכא שום הכשר כלל על הגט - אף לדבריהם".

[סימן נד] ר"ח כסלו תשע"ד:

יצא "תשובה" מהגאון הגדול משה זאב זאגער שליט"א מח"ס שו"ת **וישב משה**, בזה"ל:

"ב"ה, ר"ח כסלו תשע"ד לפ"ק, לכבוד ידידינו הרב הגאון המהולל בתשבחות נעים המדות וכו', מה"ר נחום מנשה גוטנטג שליט"א, חבר בי"ד של הגר"נ קארעליץ שליט"א."

"קיבלתי תשובתו שכתב להרה"ג מהרא"ש גשטטנר שליט"א, [בהיות שכבר ענינו לרב הנ"ל על כל דבריו, ב"מכתב גלוי" המוצג בפנקס בי"ד (רישום: 1100). לא מצאנו לנחוץ, לחזור כאן על כל אריכות הדברים עוה"פ]. **והנה מה מני יהלך,** [ובפרט אחר שחליתי במחלת הלב בעה"ר, איני רוצה להיות בפרסומת, רק במקום שהוא קידוש ש"ש לא ידעתי היתר להתחמק מזה, אבל כאן הוא ענין יחיד]. **רק היות שאם בספינה אחת [יש סכנה], והוא בפסולי יוחסין שמתפשטת בתוך מחנינו בעה"ר בלי יודעין בשוגג ובמזיד, והרי שנינו אחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם."**

"הנה, הגם שבמה שכתב על דברי הרה"ג הנ"ל, גם אנכי (בהשקפה ראשונה קודם ראותי דברי כ"ת) הבנתי, שמש"כ הפוסקים שדוקא באופן שהוא נע ונד אין לו לכופה [ללכת אחריו], הוא בארץ זו, ולא [כשהלך] בארץ אחרת כמבואר בדבריהם"^(ג).

"וע"ז באה"ח בשם שאר חברי הבית דין צדק דסניף "שמרו משפט", בשלישי לסדר "כמעט... אחד העם את... והבאת עלינו אשם" (תולדות), חמשה ועשרים יום לחודש מרחשון, שנת ה'תשע"ד לפ"ג. אברהם שמואל יהודה געשטעטנער, ראב"ד ביד"צ סניף "שמרו משפט". [פנקס בי"ד רישום: 1084].

[סימן נג] כז חשון תשע"ד:

יצאה "תעודת פנויה" מבי"ד הרבני אשדוד בזה"ל:

"אני הח"מ הרב חיים שמעון פינטו המכהן כרב ראשי באשדוד, מאשר בזאת: כי על סמך העדיות שנגבו בפני [או בפני בא כחי] והמסמכים שהוצגו בפני (או בפני בא כחי). הנני קובע: כי מרת חיימוביץ רחל ארלין הינה יהודי/גרופה מגירושיה בתאריך כ"ב אב תשע"א, ועד מתן תעודה זו לא באה בברית הנישואין. הערה: מצ"ב החלטת בי"ד הרבני ירושלים המאשר גירושי הכלה בארה"ב. [חתום]: חיים ש' פינטו."

רואים בעליל, איך שהם רוצים לטשטש בזה, כאילו שדאקיומענט הזה הינה "תעודת נישואין".. אבל הרואה יראה, דלא כתוב כאן שום דבר בענין "הכשר הגט" או ב"היתר נישואין". רק לכל היותר הם קובעים שם: שמאז שקיבלה האשה את הגט (הפסול) - ועד עתה, לא נישאתה עדיין לשום אדם... ליצים שכמותם....

ג. כבר הסברנו לעיל (סי' ז', ענף ה', אות ג'): דלהקת גדולי הפוסקים כתבו: דהדין בשו"ע (אה"ע סי' קנ"ד, ס"ט): דאם מוכרח לילך אל ארץ אחרת כופין אותו על גט זמן, שמקורה מן הרא"ש, הוא דוקא בכשמוכרח לנוס ממקום למקום ולא בכשהוא משתקע במקום אחד, דכן כתב הרא"ש להדיא, אלא דע"י טעות סופר נחסרה שורה זו בהנדפס, אמנם אף הסוברין: שאינה חייבת ללכת אחריו למדינה אחרת [מכח טעות זה], ג"כ מודים עכ"פ: דאכתי אין זה מתיר לכוף את הבעל על מתן גט. וכרהבאנו ככפיה כפתר (סי' ד', ענף ז', אותיות ג' וד') מן מהרש"ם (סי' קנ"ה), מהר"ם גלנטי (סי' נ"ה), נודב"י (קמא, אה"ע סי' ס"ז), וברך משה (סי' ח') שכתבו להדיא: דכל מחלוקת הפוסקים: אם יש להבעל זכות לשנות מקום מגורם, הוא רק לענין אם יכול "לכופה ללכת אחריו", אבל גם השוללים מודים: דמה שאינה חייבת ללכת אחריו, אכתי אינו מתיר עליו "כפיית גט". ועוד, דהרי כבר מבואר לעיל (הערות ח' וט') מהסכמת הפוסקים: דכל שכפו נגד שיטות האוסרים, אף כשהם המועטים הגט פסול ובטל, א"כ כש"כ דא"א לסמוך לכוף על סמך דעת המיעוט אף אם היו נמצאים איזה פוסקים המתירין לכוף אפילו כשהוא משתקע במקום אחד, ואם כפו פשוט דהגט היה פסול ובטל לכו"ע. ברם, כ"ז הוא רק לרווחא דמלתא, דעיקר הפירכא על היתר הכפיה ע"ד ברירה, הוא מחמת דדין זה ודאי לא נאמרה רק בבעל מי שאשתו רוצית בו ולא במורדת, וכנ"ל (שם, אות א') ולקמן (ד"ה אמנם), וזפו"ב ותל"מ.

"כמדומני שאין להשיב על דברים נוראים שכאלו, שאם על כל טענה שהעו"ד ילמד להאשה לטעון עליו, כבר [נאמר ש]אינה יכולה לסבול, ואז יסמכו על מ"ד שמאייס עלי כופים, [למרות שדיעה זו] (ש)נדחה כמעט מכל הפוסקים, ובכל ענין הוא ספק אשת איש. וידוע דברי החת"ס שגם בנכפה, שהוא פלוגתת הפוסקים [אם כופין עליה], כיון שא"א לומר כדברי הרמב"ם (סופ"ב גירושין) שרוצה לשמוע בקול ביי"ד, ש[יכול] לומר קים לי כהאוסרים, [וא"כ] הגט פסול מה"ת [ב]ודאיי". [ראה לעיל (סי' ז', ענף א', אות ו', הערה ח)].

"ולדעתי, אם בדיני ממונות מבואר בשו"ע, שצריך ג' התראות, וכמה עקולי ופשוטי עד שגובים, כמבואר כ"ז בחו"מ (סי' י"א, וסי' צ"ט), האיך אפשר להקל בדין כפיית גט למהר ולכפות. ובחו"מ (סי' י"א, ס"ב) מבואר, שצריך להודיע כל שמות הבי"ד שקראוהו, ועי' בערה"ש (שם), ובשטמ"ק (ב"ק, קי"ב) מבואר יותר, שצריך להודיעו גם שאם לא יבוא ינדהו. וכי העידו העדים שהתרו בו כדת וכדין בשם כל חברי הבי"ד שתובעים אותו, אתמהה, וברור לפי הענין, שהיה עונה: שרוצה ביי"ד אחר, שהדין עמו בזה כמו שיתבאר, ואז יתנו לו זמן ביי"ד לזה, כמו שנוהגים בכל דבר כזה".

"אמנם לע"ד, כל מה שדנתם בזה, אינו ענין לני"ד כלל, שהרי הפוסקים מדברים כשהזוג בביתם, והוא רוצה לנסוע, שכופים אותו שלא לנסוע, וביאר הגר"א שם, שחיוב עונה לא גרע מד"ס שמכין אותו עד שתצא נפשו, ואם הוא עצמו כדי להנצל יגרש, אינו גט מעושה, שהרי הכפיה הוא שלא יסע, (והוא). [וזוהו] כשמבקשת שישאר בביתו ולא יבטל עונתה, אבל כשברחה מביתו הרי ויתרה על עונתה, והיא מורדת גמורה. וכל הדיון בפוסקים בסי' ע"ז אם יש לה אמתלא מבוררת אם לאו, שאם אין לה אמתלא כופים (אותו) [אותה] בשוטים לחזור לביתה ולשמש עמו, והוא "לכל" הפוסקים דס"ל שמאייס עלי אין כופים".

"והגם שבזמה"ז מי שישמע שיש דברים

"רק אם היתה דעתי העניה מכרחת, ברור לי שבזמה"ז ארץ אחרת כארה"ב, עדיף מעיר אחר [בימי קדם], שעל כרחק טעם החילוק הוא, או משום המרחק, [כלומר דבדרך כלל, הוי ארץ אחרת בריחוק מקום גדול מעיר מגורם], א"כ היום שהמרחק קרוב הרבה יותר לארה"ב [ע"י מהירות נסיעה], מאז [בימי קדם] לעיר אחרת. או הטעם [מחמת שינוי טבע בנ"א שבארץ אחרת] כמש"כ האחרונים גבי חדר"ג, שהטעם שצריך מ"ר מג' מדינות הוא: שיהיה טבעם שונים. א"כ ברור בעיני כל, שלפני שמונים שנה היה שינוי גדול יותר בארץ פולין למשל מווילנא לקרקא, מהיום מא"י לארה"ב, שכל אשה מוצאת חברותיה שם, והוא [רק] כעיר אחר [ולא כמדינה אחרת], רק בלא"ה אינו ענין לכאן כדלהלן [ד"ה אמנם]."

"אבל בעיקר הענין, הרע לי מעשה הזה מאוד, כמו שאמרתי גם לכת"ר בטעלעפאן, שגם בחדר"ג [שלא לגרש אשה בעל כרחה], שהוא קל הרבה יותר מאיסור אשת איש, שמעיקר הדין מוציא האיש לרצונו, ולא לרצונה, [ועכ"ז] כתבו האחרונים שאין למהר הדין. ק"ו בדברים שכאלו אין למהר למסור הדבר לכל ביי"ד קל וריק, שבעד בצע כסף ישלח שלוחים באופן שלא ידע הבעל כלל שהוא שליח ביי"ד, ולא הגידו לו גם מי הוא הבי"ד כיון שפחדו שיתוודע רשעותם [כוונת הדברים, ראה ב"מכתב גלוי" (טענה ב', וד'), המוצג בפנקס ביי"ד (רישום: 1100)], ברור שלא היה התראת ביי"ד כלל, [ראה לעיל (סי' ט"ז, אות א)].

"וגם בדיעבד לא מהני התראה זו כלל וכלל, שהרי אם כמה צעירים יאמרו לו, דאו שיחזור לארצו, או יכו אותו עד שיתן גט, ולא ענה להם כי אינו יודע מי הם, יתירו לכפות, שומו שמים ע"ז, וכל בר דעת יבין שאין צריך לענות לכל קל ופוחז, ועד שבועיים [אח"ז] יהיה הגט גמור". והלא הר' רלב"ג הזה, חוץ ממה דקלא דלא פסיק ששמעו ממנו בעצמו: שבשביל מאה אלף דולר יסדר גט בכפיה לכל אדם, [גם] הביאו לפני כעת מה שהדפיס בענין זה במוריה [שנה ל"ב, גליון ג-ה, דף ר"ח]: דאם האשה טוענת על הבעל שמדבר אליה קשות, יש מקום לכופו על גט..].

וא"כ ברור, שאין לדון בדין חזרה, [כלומר, לחייב את הבעל לחזור לא"י] כל זמן שלא סידרו שלום בית ביניהם, כיון שאנו יודעים בבירור שתושיבנו בכלא, ובזה אין שום מצוה לכפות, וכיון שהוא תביעה ככל התביעות, או אם צריך לתת מזונות כה"ג, הרי ברור שנותנים לו זמן לחשוב לאיזה בי"ד רוצה (ללכת) [לילך].

"אבל אם מהשליחות עד הגט יש שבועיים, כמו ששמעתי מכת"ר, ובתוך השבועיים הכו אותו מכות רצח, עד שהוצרך להתרפא בשפיטאל שהיה בלי הכרה, אין לך כפיה גדולה מזו, והוא [אפילו] אם נתן הגט אחר שהיה בבית החולים. אבל כפי מה שהועד, נתן הגט בלי הכרה כלל, שהרי גם אח"כ כשהיה בבית החולים היה בלי הכרה, א"כ גט זה בטל מה"ת, וגם אם היה הבעל כהן, מותרת לחזור אליו אם יתברר שכן היה, כפי מה שהועד מהרה"צ מלעלוב שליט"א".

"ומה שטענתם, שאין האחריות עליכם, איני מבין, שכיון שהיהודים החרדים אין סומכים על רלב"ג וחבריו, רק עליכם שנתפרסמתם בשם טוב, כמו ששמעתי גם מגאב"ד ירשת"ו שבחים גדולים עליכם. הלא אני קורא מ"ש (גיטין מ"ג א'): הדר אוקים רבה אמורא עליה ודרש, והמכשלה הזאת תחת ידך, אין אדם עומד על דברי תורה אא"כ נכשל בה. ובספרי וישב משה בהקדמה לח"א, [הבאתי] על רבא, שהלכה כמותו בכל התלמוד כמעט, שיותר מי' פעמים חזר בו ממה שאמר ברבים, ושם חשבנו עשרות פעמים שחזרו גדולי הדורות מדבריהם, ובראשם מרע"ה (זבחים ק'), ואדרבה זה גדולתם האמיתית".

"כתבתי הנלענ"ד, ואם על דברי הרבנות בגיטין שונים, כתבתם שהוא גט בכפיה, כמדומני לכאורה שזה גרע, ועכ"פ לא עדיף מאלו. והנה ברוב הדברים לא ציינתי המקורות, שבדואי ידוע לפניכם, ובפרט שאין רצוני שתשובה זו יתפרסם מפני חילול השם חלילה, וזה נכתב רק להביד"צ הגדולים בתורה וחברי

כאלו שכופין אותה לחזור, הגם [ש]קרוביה או מקורביה וחברותיה שעוזרים לה, הן בעצות והן בכסף, להמאיס בעלה בעיניה בטענות שדופות קדים, אם נאמר שכופים אותה לחזור לביתה, יצחקו מאתנו, שבדור הזה לא שמעו כן מעולם. וכיון שרוב הרבנים לא למדו דינים אלו, ואם מתערבים בזה, מסתכלים בקיצורים של זמנינו, שנעשו רובם ככולם למצוא חן וחסד בעיני הרחוב, ומתערבים ברחמנות של סדום להוציא נשים מבעליהן. וכבר נתבאר בספר משפטי ישראל, שכבר הוכח מהמומחים שיותר משמנים אחוז מתחרטים ע"ז, ובעז"ה נקוה שישבר במהרה עול הר' [בנות] מעל צוארנו, ויבוא הנס מכל מקום (מעילה י"ז), ואז ישתנה אויר הרחוב שהולכים אחר הגדולים".

"ואם מבקשת לחזור לביתה ולחיות בשלום אתו, אז נדון אם הוא רואה שבביתה מתערבים זרים בשלום ביתם, שאז מוציאים אותה מביתה כמ"ש בסי' ע"ה, [ראה לעיל (סי' ב', מבט הלכה)]. ואם לאו, יש לכופו לחזור לביתו, ואז יש לדון דין שו"ע סי' קנ"ד ס"ח כגר"א, שכופין על מצות עונה, וכל המכות הוא [על]: שיחזור לביתו לדור עמה בשלום, או [אם יבחר]: יתן גט".

"אבל אם היא רוצה גט, אינו ענין להשו"ע [סי' קנ"ד, ס"ח וט'] כלל, רק הדיון הוא: שתובע הולך אחר הנתבע, כיון שהיא בחזקת אשתו, והיא רוצה לצאת ממנו, ותיסע היא אצלו ותתבע לדן עמו בבי"ד שם, [ראה לעיל (סי' ז', ענפים א' וב')]. ואז יש דין ג' התראות, ואז יש לדון אם לכופו, כיון שהוא רוצה בשלום בית, ואין כמעט דרך בדיני ישראל לכופו כמו שנתבאר כ"ז ב[ספר] משפטי ישראל".

"וכ"ז הוא גם באופן הרגיל, אבל במדינה זו שידוע לכל, שמיד מושיבים אותו בכלא בלי טענות ומענות, וכיון שלדעת גדולי ישראל שליט"א, שכבר נתפרסם יחד עמכם, יש לכופה ללכת לבי"ד כשר, וגיטין שלהם פסולים. האם יש לך בי"ד אלם גדול מזה, שהדין שמוציאים אותו למדינה אחרת, כמ"ש בחו"מ (סי' י"ז).

בעד הגט, שע"ז הם אומרים שהוא אכזריות מהבעל, גם אחר מה שגזלה ועומד [ת] לגזול ע"י הערכאות, ר"ל מעונשם. ובפרט לשאת חן בעיני הרחוב, גם מהעשירים החרדים שנותנים כסף, שאין יודעים בין ימינם לשמאלם בדינים אלו, ה"י".

"וכמדומני, שעליכם לפרסם לכל הפחות דוקא בכתב" שלא ידעתם שעל סמך מכתבכם יכופו את הגט בצורה כזו שלא חשבתם מעולם, ואין אחריות הגט הזה עליכם", וכל כה"ג, ותמצאו חן בעיני אלה-ים ואדם. ויותר טוב, גם למחות על הנבלה שנעשה ע"י רלב"ג, כיון שלפחות נגרם כן על ידיכם, והוא גרמא בנזיקין". ואבקשכם, שלא לענות לי באמתלאות שונות, אדרבה הסירו הנגיעות, ובפרט בזמן שאתם בראש המלחמה עם הרבנות, מה יאמרו עליכם, האם אין הרבנות יכולים להמציא היתרים ותירוצים כאלו על כל דבר".

"ועוד, שהרי בסכום שנתנו למסדר כפיית הגט, האם לא היה נותן הבעל גט ברצון בסכום שכזה, אתמהה. ומה שמלעיזים הבריות: שאסור לנצל את האשה בשביל גט, [ז"א, ד] חוץ ממה שהיא מאמללת אותו בהבלים ומוציאה אשה מחזקתו, הרי ברור שיותר מגיע לו הכסף מלמסדר הגט הפושע, ובודאי אם יאסרו הגט ימצאו עסקנים ונדיבים שיסדרו הדבר שיהיה גט כשר בתכלית. אנא ואנא אחי בל תרעו, ומי לנו גדול ממרן הח"ס זי"ע, שבשנת תקצ"ו שהיה שמו גדול בכל כנפות הארץ, הוציא מודעה המתחלת "חנוני נא חנוני" על שגיאה שיצאה מיזו כמו שהעיד תלמידו מהר"ם שיק (בתשובתו).

"כה דברי ידיכם, שדורש טובתכם וכונתו לש"ש גרידא, ואתכם הסליחה. משה זאב זארגער". [פנקס ב"ד" דאק. 1084].

הנה, על דבריו הברורים והאמתיים של הגאון הנ"ל, בא תגובת הרב פלס כדלקמן. ובהיות שממש

משפטי ישראל שעומדים בעובי הקורה, לא זולת זה חלילה"נא). ובזכרוני, שלפני ל"ו שנה התערבתי בענין חדר"ג, שכתבו הבי"ד הרבני בת"א נגד הביד"צ של בני ברק, שנתפרסמו אחר זה לגדולי הדור, שהם אלמים, וב"ב שייך לת"א ועוד דב[ר]י הבלים והוא חוכא. וכמה שנים סוחבים ענין חר"ג, כיון שהממשלה הן כאן והן בארה"ב, הם תמיד לצד האשה".

"ונזכרתי מ"ש בספר אין תנאי בנישואין [לובעצקי, ווילנא תר"ץ]: שעד שנת תרמ"ד היה מאוס בעיני הגוים ברצפת ענין גט מחק הקתולים, לכן בני פולין שנהגו בצרפת לסדר הגט, נמאסו בעיני היהודים האזרחים הצרפתים ולעגו להם. ובשנת תרמ"ד ששינו הגוים החק: שיוכלו האיש והאשה להפטר זה מזה ע"י הערכאות, אז נשתנו היוצרות והיהודים אזרחי צרפת חיפשו עצות האיך שגם בדיני ישראל תהיה יד האשה על העליונה. ואז הציעו, שיהיה הפקר בי"ד או תנאי בנישואין [שהקידושין חל רק בתנאי עד שתרצה האשה], הכל לישא חן בעיני הרחוב".

"וזהו גם בזמנינו, שכיון שבארה"ב ההפקרות גדולה עד מאוד, ומזה הרימו מצב האשה עד למעלה, ומזה נמשכו גם במדינת ישראל שההפקרות נוראה ר"ל. ומכריחים הרבנים שלהם לסחוב החדר"ג שנים, ומצד השני למהר הגיטין נגד דיני התוה"ק שאינו לפי רוח הרחוב (גם החרדים), ונתרבו העגונות כביכול, שעל כל דבר רוצות להתגרש.

"וגם החרדים שנמשכים אחר הרחוב, נותנים כסף רב לעבירה זו, שהבע"ד מסייעם להמציא היתר לעגונות. והרבנים עומדים במתת שוחד, שהעסקנים השונים מציעים להם כסף רב, להמציא התירים כדי להתיר העגונה, בצדק ושלא בצדק, ולעזור לה לגזול את בעלה, כי רחמנות גדולה עליה. וחלילה לשלם להבעל

נא. לאור התעקשות הרב פלס מלקבל דברי אמת הללו וכדלקמן, נחרץ כאויר לנשימה שיתפרסם הדו"ד שביניהם, וכבר אמחז"ל: ד"במקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב", ע"כ החלטנו לפרסם הדברים.

"הנה, עיקר פס"ד לכופו היה החלטת בי"ד זידן במושב מורחב, אחרי שהתיק התגלגל אצלינו כ-10 שנים בכמה וכמה דיונים". [זהו שקר מוחלט, אדרבה יראה לנו התיק מדיונים על פרשה "זו", מה שארכו למשך עשר שנים...]. **"ועשינו השתדלות לשלום בית או לגט".** [גם זה אינו, דהוצאת פס"ד: לכופו לבוא לדון לאר"י, בעוד שאשתו איימה אליו למוסרו למשטרה, אינה: "השתדלות לשלום בית" כלל]. **"גם פנינו להאדמו"ר מלעלוב, שעל פיו הבריוח אותו, והלה סירב לשתף פעולה והתחמק".** [גם זה שקר מוחלט, כי אמר שמעולם לא פנו אליו בשם שום בי"ד טרם הכפיה. רק "לאחר הכפיה" פנה שליח מה"רבנות" אל הגבאי שלו, ואז השיב האדמו"ר: דלאחר רציחה כזו אינו מוכן לדבר עמם, ואז התחילו לרדפו עם ה"טעראר" שלהם, וכנ"ל (סי' ל"ז - מ"ד)].

"ואחרי היאוש להשיג גט או שלום בית בדרכים רגילים, פנתה האשה אלינו לפס"ד של חיוב וכפיה לגט". [גם זהו פטומי מילי בעלמא, דהכי אחרי מה שאנחנו, וגם הרבנית מלעלוב, הודענו לה במפורש: "שבעלה מוכן להתדיין עמה בבית דינינו", עדיין יש לו העוז לתאר מצב כזה: כ"אחרי היאוש להשיג גט או שלום בית בדרכים רגילים?", וכי מה נחשבו אצלו כ"דרכים רגילים", אם לא שיתדיינו בד"ת. ובעוד שהוא מנסה להתרעם על הגרמ"ז זארגער שליט"א: כאילו ש"פרטי העובדא אינם ידועים לו", הרי לצד היותר טוב: הם אינם ידועים לפלס, או שמתעלם מהם בזדון].

"גם הפס"ד לחייבו ולכופו, היה אחרי הרבה התבוננות ודיונים". [תמיהני, איך לאחר שראה שמקום הפנוי לחתימת העדים, מה שהכינו להם לחתום: שמסרו ההזמנה והפס"ד להבעל, נשאר ריקן. מה דזאת אומרת: שהבעל לא קיבלה מעולם, הכי כזאת מצדיק "דיונים" שלא בפני הבעל, והכי פס"ד כזאת לחייב את הבעל לבוא לדון שם, מה שהוא "טעות בדבר משנה" גמור וכמבואר לעיל (סי' ז), "התבוננות" תוכל להקרא, אתמהה].

"וזה הפס"ד, חתום ע"י הגאב"ד של העדה החרדית, וע"י מרנן הגאון ר' משה שטרנבוך,

כל משפט שבדבריו, הם היפך האמת, וגם מלאים "מצאותים" בדויים המצוצים מן האצבע, עם תיבול דברי בורות בהלכה. באופן שמצירוף דבריו דלעיל (סי' ל"ב) ושבכאן, מתגלה בבירור: שהוא שימש כ"כח הדוחף" מי שעמד מאחורי "היתר" מהרס זה, לאשרה ולהחזיקה בדברי הבל וסרק בבחינת "מכם ובכם"...

דהרי ממה שרואין כאן, דאף כשפרשה עגומה זו כבר הגיע לשלב החמור: ש"אשת איש" היתה מוכנת "להנשא" לאיש "זר". **ולמרות** שברור דאז כבר הגיע לידיעתו: ההכחות הגדולות בה"עובדא" מצד הבעל, והראיות החזקות המוכיחות כדבריו. **ועכ"ז** לא נרתע קל זה לאחוריו, אדרבה עד לרגע האחרון התעקש להחזיק במעמדו לייפות את השקר במצח נחושה. [הגם שלבסוף כרע וחתם על ה"צו מניעה" וכדלקמן (סי' ט)]. **מזה** מתברר בעליל: שהוא היה כל כח הדוחף של ההיתר מתחילתה, למרות שידע האמת: שהבעל אינו "מורד", והוא האשם העיקרי במכשול זה, ועליו ליתן את הדין.

אי לזאת החלטנו להעתיק את לשונו של **פלס** עם **אותיות בולטות כזה**, ואת תגובתינו על אתר בתוך סוגריים מרובעות [באותיות כזה, וכדלעיל (סי' ל"ב)]. **כדי** שידעו דור אחרון: למי החותמת האמת, ו"למי" הפסולים דשקר, **על איזה הבלים מגוחכים ושקרים גסים התיר קל זה "אשת איש" לעלמא.** וז"ל:

"לכבוד הגאון מהרמ"ז זארגער שליט"א חבר ביד"צ של העדה החרדית בירושלים".

"ידידי הגאון רנ"מ גוטנטג שליט"א, שאני זוכה להיות עמו כזנב לאריות, במותב תלתא בעיניני גיטין ואה"ע", "הראה לי מכתב שלכם בענין הגט של אשר יעקב חיימוביץ, [הלואי והיה מתנהג כ"זנב לאריות", דאז לא היה מתעקש להתיר אשת איש על יסוד דברי הבל ובורות, וראה לעיל (סי' ל"ב) ששם הוא מתואר: כ"אב בית דין" של הגר"נ קרליץ...]. ומהמכתב ניכר, שפרטי העובדא אינם ידועים לכם כלל, ולכן כתבתם: "אבל בעיקר הענין הרע לי המעשה הזה מאד וכו', קל וחומר למסור הדבר לכל בית דין קל וריק, שבעד בצע כסף ישלח שלוחים באופן שלא ידע הבעל כלל שהוא שליח בית דין, ולא הגידו לו גם מי הוא הבית דין, כיון שפחדו שיודע רשעותם כו'".

"**וכפי השערה, היה זה הפס"ד מבי"ד הרבני באשדוד, שהם התנהגו מאוד במתינות בדין זה**". [הנה, אחת מן הוכחות על ה"מתינות" שלהם, יש להביא מאופן תיאור ה"כתובת דואר" של הבעל, מה שציינוה בכל פעם בליצנות גלוי: כ"USA.. ומעולם לא עשו שום השתדלות כלל, שיגיעו להבעל, וגם לא חקרו ולא בדקו ע"ז כלל, ואם זה "מתינות" יקרא, אין אנו יודעים מהו "הפקירות". אבל העד היותר מוכיח על ה"מתינות" הגדול שלהם, הוא מה שהחליטו ב"רוב דיעות": שהבעל הוא "מורד", למרות שלא נתברר הדבר כלל, ואף לא התביישו לציג הללו להדגיש זאת בפירושו... **זאת** אומרת "הפקירות" שאין דוגמתה, להצהיר בגלוי שהם מחליטים כן על "מציאות שקר", והרהיבו להכין בזה הרקע להפקיר עי"ז "אשת איש" לעלמא.

אנו רוצים לדעת איך **שפלט** יכול להסביר לנו, דאם התנהגות כזה "מתינות" ייקרא אצלו, א"כ מהו לדעתו "הפקירות"... **זולת** אם כוונתו על ה"מתינות", מה שהראו אנשי ה"רבנות" בחכותם בסבלנות גדול מעת הוצאת הפס"ד המגוחך והמזויף (ה' תשרי תשע"א): שהבעל הוא "מורד". **והמתינו** כמעט שלש שנים שלימות, עד שסו"ס המציא עצמו הפוקר **שאנן** (א' תמוז תשע"ג), והתנדב להקדיח את תבשילו ברבים והרהיב לגלות את מהותו, שמוכן לשרת כ"המתיר" על סמך "פסק דין" מופרך שכזה..].

"והם נראים לנו יראי שמים". [ערבך

ערבא צריך, כי המעיד עצמו אינו נוהג כלל כירא שמים, אחרי כותבו כאן ולעיל (סי' ל"ב) כ"כ הרבה שקרים וכזבים, וכל כך הרבה דברי בורות והבל להתיר עי"ז "אשת איש"]. **"וידוע לנו, שהם מתייעצים עם הגאון ר' משה שטרנבוך"**. [ראה לעיל (סי' מ"ח, מן ד"ה פסק), ולקמן (סי' ע') וד"ל].

"והם אמרו לו שיש פס"ד, והוא לא שאל

כלום". [ראה לקמן (סי' ס"ד): איך שמי שהיה שם בשעת הכפיה, העיד בבי"ד: שהבעל שאל מהם: איזה בי"ד, והם ענו לו: שאין נפק"מ. ופשוט, דאם הכפיה נעשה ע"י בי"ד שאינו מקובל על הבעל, אינו כלום, דל"ש הטעם ד"מצוה לשמוע לדברי חכמים"]. **"ואם היה שואל ומבקש לראות, בודאי היו מראים לו, שהרי לשם כך נמסר לידי"**.

והגאון מוהר"ש וואזנר, והגר"נ קרליץ שליט"א. **ואתם קורין לזה: שיתודע "רשעותם"?, ובסוף דבריכם כתבתם: "ויותר טוב למחות על הנבלה שנעשה ע"י...". איך תקרא "נבלה" בדבר הנעשה ע"י פס"ד מבי"ד זידן, ובי"ד הרבני באשדוד, ובי"ד הקהלות החרדיות דאשדוד, וחתום ע"י גדולי זקני צדיקי הדור"?** [הוא מתאמץ כאן להפחיד את הגרמ"ז, כאילו שפגע בכבוד כל זקנים הנ"ל, בעוד שבאמת שטענה זו על חיקו תשוב: **דאיך** לא נזהר הוא, שלא להוציא מתח"י פס"ד מסולף כזה, מה שהוא "טעות בדבר משנה" מחמשה פנים וכנ"ל (סי' ז), ולגרום להשפלת כבוד זקני גדולי הדור בחתימתם עליה וכנ"ל (הערה כ'), והוא ממשיך באימויו]:

"עוד יש תחת ידינו, גם מכתב פניה לעזור

לאשה להשיג גט, חתום בידי מרנן הגראי"ל שטיינמן, והגר"ש וואזנר, והגר"ח קניבסקי, והגר"נ קרליץ, והגר"מ שטרנבוך שליט"א". [כבר מבואר לעיל (סי' כ'), שמכתב זה מה שעסקנים נוכלים החתימו עליה זקני גדולי הדור, עם הציור המסולף מה שתיארו להם בשקר: שהמדובר מבעל שבגד באשתו הרוצית לחיות עמו בשלום, והוא ברח ממנה בכדי לעגנה... **ועם** הטצדקי המסולף: כאילו שנצרך לקבץ תרומות גדולות, בכדי לשחדו שיתן גט, בו בזמן שהממון נקבץ למלאות את כיסם של בריונים הפראים שהכהו.

ולצים הללו לא החסירו מלהכניס במכתב זה,

גם השקר הגלוי: כאילו ד"בקיטוי עלה בידי **"עסקנים נפלאים" להתוודע מקום מוצאו..**, בעוד שלא נעלם מעולם, והכל ידעו מקום מוצאו. **ובמקום** שיתבייש **פלט** משקר גלוי זה, מה שה"עסקנים הנפלאים" רימו בה את זקני גדולי הדור, לעשות מהם צחוק, הוא מנסה לייפות את השקר הזה, ולהשתמש בה כאמצעות "איום" על הגרמ"ז...].

"גם גופא דעובדא אינו נכון, כי בגביית עדות

העידו אלו שכפואו: שנמסר לידי פס"ד, אינו ידוע לנו בבירור אם הפס"ד שלנו, או הפס"ד של הבי"ד הרבני שבאשדוד מקום דירתם". [אם יש קורטוב של "אמת" בזה, מדוע "אינו ידוע" איזה פס"ד שתפסו בידם, הלא יכול לברר אצלם].

איך להציע לסדר הדברים באופן נאות, האם באמת לא עלתה על דעתו **העצה הפשוטה: להבטיח** שהבעל יקבל ה"הזמנות" מה שהוציא, ולהודיע להאשה: שמוטל עליה **"לילך לד"ת"**, ולא להגיב על הודעת בעלה שהוא מוכן להתדיין עמה בד"ת: באיום עם "מכות" ... **"חידוש"** גדול כזה, לא עלתה על דעתו של פלס, רק תפס בעצה: להוציא פס"ד מעוות ומסולף, כאילו שמותר לכופו ע"ד ברירה, הרווייה עם חמשה טעותים בדבר משנה. **ולבסוף** כשאף זאת לא עשו רק כפיה גמורה, הוא מכשיר גם זאת, וכאילו ש"זהו" הפתרון האמיתי לפי דעתו... **ואנחנו** שואלים חזרה ממנו: מהו העצה למי שנתחשק לו לאכול חזיר, האם העצה: לומר לו בשקר שמותר לאכלה, או להודיע לו את האמת: שאסור לאכלה...].

"ובזה נסתלק גם מה שכתבתם, שבי"ד יתנו לו זמן, שהאכסנאי, וכן זה האיש שעשוי לברוח למקום אחר, כפי שכבר היה מעשה עמו, בודאי דנין מיד, עי' חו"מ סי' י"ד". [שקר מוחלט וגס, מה שלא היה ולא נברא, אדרבה יספר נא לנו ה"מעשה" הנורא מה "שכבר היה", איך שרצה לנוס ליערות ומדבריות ולהטמין את עצמו באיזה מערה... **הלא** הבעל המציא עצמו מרצונו הטוב לד"ת וכנ"ל (סי' ג, וד), אף מבלי שקיבל שום הזמנה כלל, והיה נמצא בכל הזמן מעת בואו לכאן במקום אחד קבוע וידוע, והכל רואין אותו יום יום מתפלל בפומבי בבתי מדרשים. **גם** מש"כ: דהבעל יש לו דין "אכסנאי", נהפוך הוא: דהאשה שבאתה לכאן בשעת הכפיה, יש "לה" דין זה, והיתה חייבת לדון עמו כאן לכו"ע, וכנ"ל (סי' ז, ענף ב, אות א) עי"ש].

"מה שכתבתם: שברחה מביתו ובה מחלה על העונה. לא כן היה העובדא, אלא הוא חלה במרה שחורה, והמצב הלך והחמיר עד ששכב במטתו כמה חדשים, והשאירה בלא פרנסה ובלא קיום חיוביו כלפיה". [הנה, כאן מתחיל פלס עם טצדקי חדשה: בייצור "סיפור" חדש ובדוי, בעוד שמבטיח לנו שהוא "יודע" בדיוק "איך" שהיה כל פרטי המעשה, מניין, משום שכך שמע מהאשה שלא בפני בעלה. **ובמקום** להבטיח, שהבעל יקבל ההזמנה מבי"ד שלו, ואז היה הדבר בא לידי דיון, והיה מתברר אם יש ממש בטענה זו, בחר להאמין

[הוא מנסה כאן, לחזור על דברי הבורות מש"כ לעיל (סי' ל"ב): כאילו שכל שהיה ברירה להבעל לשאול או לומר, ולא שאל ולא אמר, שוב הו"ל הכפיה "בדרך ברירה". דהרי היה לו ה"ברירה" לשאול ולומר... ולפי דברי בורות אלו נמצא, דליכא מציאות של "כפיה שלא בדרך ברירה" כלל, דהרי בכל פעם אפשר לו להבעל לשאול או לומר... **ואזיל בטר איפכא: דבמקום "להתרעם עליהם": מדוע לא הראו לו כדבעי להו למיעבד, הוא מתרעם על הבעל: "מדוע שלא שאל" מהם, כאילו שחייב לעשות כן...].**

"ומה יש לבי"ד באשדוד, או בי"ד שלנו לפחד". [בשאלה זו, רק מעיד על "חוסר יראת שמים", דמי שיש בו יר"ש, בודאי מבין שיש לו הרבה מאוד "מה לפחד", כשבא להתיר אשת איש לעלמא על סמך דברי סרק והבל שכזה...].

"ומזה הטעם, גם מה שכתבתם: ש"הכי אם כמה צעירים יאמרו לו, שאו שיחזור לארצו, או יכו אותו עד שיתן גט, ולא ענה להם, כי אינו יודע מי הם כו' עכ"ד, אינו, כי הבא ופס"ד של בי"ד מוכר בידו, כמו ששליח נאמן כששטר בידו". [לא הסביר כלל, איך שהפס"ד "מוכר בידו", דאפילו את"ל שתפסו בידם איזה נייר קמוט, הכזה מקרי "פס"ד מוכר בידו", אטו חושב באמת, דגברי אלימי שכמותם אינם חשודים שיוכלים לתפוס בידם איזה נייר סתם. **בקיצור**, הוא מעמיד פני תם, כאילו שסובר באמת: דכל שכנופיית בריונים באים להכות בעל על מתן גט. **כל** מה שנצרך להכשיר את הכפיה, הוא רק: שיתפסו איזה נייר קמוט בידם, צחוק מכאיב... וממשיך עם "שאלת תם":]

"ואני שואל, אם יזדמן לכם נידון כזה, שצריך לכופ בעל שברח מאשתו למדה"י ומעגן אותה". [שקר מוחלט, הוא לא "ברח", וגם לא "עיגן" אותה, אדרבה היא ברחה ממנו בעזבה הדירה. והיא "הבריחה" אותו בעל כרחו, באימה עליו: שתמסרנו למשטרה, ושתלך לאנשי אילמי של "הרבנות", וככה "עיגנה היא את עצמה ואת בעלה"].

"והוא נמצא בארה"ב, ששם הוא מצב של פקו"נ לכופו בפרהסיא, האיך אתם מציעים לבצע פס"ד זה, אם לא באופן שעשו אלה". [הוא מעמיד פני תם בשאלה זו, כאילו שאינו יודע

מהר, דעכ"פ מאז בואו של הבעל לכאן, נמצא הבעל במצב טוב ובריא אולם ב"ה. **דכל** מכיריו מכחישים שסובל בזה, אדרבה הם מעידים שמטבעו הוא אדם מעורב בין הבריות, ומעת בואו לכאן השתתף בכל התפילות בבתי מדרשים, שמחות, שולחנות אדמורים, אסיפות מוסדות וכו'.

ופלא, דאם אמת הדבר כפי סיפורו: שהמחלה שלטה בו באופן חמור כל כך, איך נתרפא פתאום מהר כל כך. **ועכ"פ** איך שיהיה, אפילו אם היה שמץ של אמת בזה [מה שז"א], מ"מ סוף סוף הרי זה מיהא ברור, דמעת בואו לכאן היה בריא בשלימות עד היום. **והיעלה** על הדעת, שאפשר לבנות היתר כפיה כלשהו, על יסוד "מחלה" שסבל ממנה אי פעם, לאחר שנעלמה כליל ונתרפא לגמרי, תיקו. וממשיך]:

"והיא פנתה לבי"ד הרבני באשדוד, דבר מקובל מאוד בציבור החרידי, ובפרט אם צריכה שהרשיות ישלמו בעדה". [מה שהדבר "נפרץ", אינו יכול לשמש כ"הצדקה" אפילו אם הוא מתאר אותה כ"מקובל מאוד". **ובפרט**, כשזהו עשיית חוכא ואטלולא מעצמו, שיכתוב כן בו בזמן שחתם על "קול קורא" שיצאתה מבי"ד קרליץ, נגד פירצה זו... וכדנדפס בספר **משפטי ישראל** (דף 6 ע"ש)].

"והוא לא בא לדיון אף שהוזמן לכך". [שקר מוחלט, דטרם בואו לאה"ב, אף לא "הוציאו" הזמנה

לכל דבריה בעינים סגורות. **הלא** הבעל מכחיש זאת בהחלט, וא"כ פשוט דאין לה שום נאמנות לומר כן שלא בפניו, וא"כ מהיכן הבטיחות שלו שאכן "ידוע לו" בדיוק אמיתת כל פרטי העובדא.

ורואין בעליל, איך שבראות פלס שכל בניינו דלשעבר [לעיל (סי"ב)]: של טענת "מורד" ו"מסרב" מתפרק ומשתבר לרסיסים ע"י טענות הגרמ"ז זארגער שליט"א: דאדרבה היא מרדה עליה, מה שזה מצדיק את בואו של הבעל לכאן. **במקום** שיתעורר על שגיאתו הגדולה, ויכיר בתקלתו, ויהא אסיר לו תודה על שהצילו מבוא בדמים, להתיר אשת איש שלא כדין, כראוי וכיאות לדיין ירא שמים המחפש אחר האמת. **הוא** מנסה להתעקש ולהתאחז במהלכו העקום, ע"י ייצור "סיפור חדש" של טענת "מרה שחורה", מה שלא נזכר שמץ מזה בתיק הרבנות, דבכל פעם היא רק הצהירה: שבעלה ברח לחו"ל, ולא הזכירה כלל: שסובל על "מרה שחורה".

גם פלא גדול יוצא לפי"ז: דאם אכן סבר פלס שיש קוטב אמת בטענה זו, וגם דכאלו שעל סמך טענה זו, יש בו כדי בניית פתח היתר להכשרת כפית גט, [מה שז"א^(ג)]. **א"כ** קושיא גדולה מתעורר עליו בזה, דהרי לפי"ז יוצא נפק"מ גדול להלכה בבירור אמיתת "מצבו" של הבעל, ואיך לא עלתה על דעתו להתענין במצבו של הבעל, דאז היה מתוודע לו חיש

נב. כמובן שכל דברינו כאן, הם רק באופן את"ל, דאף אם לו היה סבלו של הבעל ב"מרה שחורה", משמש כיסוד על התרת או הכשרת כפית גט, ג"כ דבריו מופרכין לפי המציאות הגלוי: שהכל ראו שהוא בריא אולם. **אבל** באמת ע"פ המבואר בפוסקים, כמעט שלא יתכן מציאות כלל: שמצב בריאת הבעל יוכל להתיר עליו כפיה, דהרי אפילו בחולי גדול וקשה כחונ"ג, הסכימו הפוסקים דליכא אפשרות היתר כפיה בשביל זה, רק אם תוכל להוכיח שכבר היה בו החולי טרם נישואיהם והוא הסתירה ממנה, משום ש"קידשה ברמאות". **אבל** ב"חולי קטן", אף כ"שקידשה ברמאות" אין לכופו, ע"י חת"ם (אה"ע ח"ב, סי' ס"ב) בבעל שהסתיר שסובל מ"שגעון" מסוכן, שצריכין לכבלו בבית הסהר של משוגעים, וכתב דכיון דיש לו וסת לחולי זה, רק לחדשי טבת ושבת, לא מקרי "חולי גדול", ע"ש. **ואף** בכשהסתיר ממנה "חולי גדול" כמו חונ"ג [דגם החת"ם (אה"ע ח"א, סי' קט"ז א') מסכים דכופין ע"ז], ג"כ יש הסוברין דאפ"ה אין לכופו בשו"א, ע"י מהרי"ק (מכת"י החדשים, סי' כ"ד), **ואמונת שמואל** (סי' ר'), **והזו"א** (סי' ס"ט, סק"ג, ד"ה ובפ"ת) ע"ש. **וממילא** זה מיהא פשוט לכו"ע: דאם הבעל סבל אי פעם על "מרה שחורה" בתקופה קצרה, דא"א לכופו ע"ז, ובפרט בימינו שהתגברה חולי זה אף אצל "בריאים" שסובלים ממנה, ועכ"פ דבר מצוי ורגיל הוא, דמי שעובר עליו תקופה קשה מאיזה אירוע לא טוב רח"ל, וכגון כשרואה לגנד עיניו שביתו נחרב ע"י מסייתים ומדיחים, שישבול מחולי זה למשך זמן קצר, אדרבה אם לא יסבול מזה, כמעט שנחשב בעיני בני"א כאיש משוגע מי שעתידי אינו נוגע ללבו ולא איכפת לו. **וממילא** פשוט, דכל חלומותיו של פלס דנן, בנסותו להצדיק כפית הגט בנ"ד, על סמך העובדא [המבודה]: כאילו שהבעל סבל על "מרה שחורה", אין לה שום בסיס כלל להלכה, דכיון שכל מכיריו מעידין ויגודין עליו שהוא בריא אולם ומעורב בין הבריות, א"כ אף אם לו היה סובל מזה בתקופה קצרה מחמת מעשי רשעות של המגרים להחריב ביתו, אין בכך כלום, וזפו"ב.

בסיס להכשיר הגט, דהרי כותב כאן מפורש יוצא: **שכל רצונה של האשה היתה רק "שיטפל בעצמו כדי שיהא ראוי לדור עמו".** והר"ז "הודאה" ברורה: שאין כאן טענת "מיאוס" לחלוטין כלל, דהרי בזה קבע: שלא בחלה בו בשביל כך. **אדרבה**, למרות מחלתו המשיכה לרצות בו, וכל רצונה היתה רק: שילך להתטפל בזה כדי שיהא ראוי לדור עמו.

ומעתה ישמעו אזניו מה שהוציא מקולמסו: דאם אכן אמת הדבר, מה שכתב (בהיותו רדוף להכחיש שלא "מרדה" בו): דכל הבעיא שלו הוא רק ד"ז, אבל זולת זה **היא רוצית בו. א"כ**, הרי ברח בזה מן הדוב, [אף אם לו היה שמץ אמת בזה שסבל ממחלה זו, מה שז"א], ופגע בו הארי. **דהרי** כאמור לעיל (ד"ה גמ): שזהו עכ"פ דבר גלוי וידוע לעין כל, שמרגע הראשון שבא לכאן לא סבל כלל על מחלה זו, לא מיניה ולא מקצתיה. **אי** לזאת, יש לנו לשאול מן פלס דגן שאלה אחת הנוקבת ויורדת עד לתהום: דמאחר שברור שכבר נסתלק המונע עכ"פ מעת בואו לכאן, א"כ "מה" היה הבסיס להיתר כלשהו לכפיית גט. **הלא** לפי דבריו שהצהירה: דלולא מחלה זו (הגורם לה סבל) היא רוצית לדור עמו, א"כ הרי זו "הודאה" ברורה מפי עצמה: שאין כאן שום "מאיסות" כלל, רק לכל היותר: מניעה צדדי וזמני.

וא"כ פשוט, דלפי האמת הברור: שאינו סובל [עוד] מזה, ועכ"ז חזינן שהיא ממאנת לחזור אליו, א"כ מה דינה אם לא "מורדת" מובהקת מי שממאנת בבעלה בלתי שום "מאיסות" כלל. **הרי** זאת אומרת, דאף לשיטת הרמב"ם [דכופין על מ"ע, מה דבלא"ה אין הלכה כמותו], ג"כ ליכא בג"ד שום מבוא להיתר כפיה כלשהו. **דהרי** גם הוא אינו מתיר רק ב"מאיסות" ברור, וא"כ הרי נשאר קרח מכאן וקרח מכאן. **דהלא** אין כאן לא "מחלה" ולא "מאיסות", רק פשוט "מרידה" גמורה ע"פ גירוי ופיתוי מסיתים ומדיחים, מהרסי ומחריבי בתי ישראל על לא דבר!.

וזזהו לימוד גדול וחזק, עד היכן שמגיעים אותם הרוצים להתחכם על תוה"ק בדרכים עקלקלות, דהרי אין שום הסבר אחר, איך שנתקל לכתוב דברים הנ"ל, מבלי שירגיש בסתירתם והפרכתם המוחלטת. **לולא**, שמן השמים היסיבו אותו שייכשל ויסתבך בדברי עצמו, ועד כדי שמלאכתנו נעשית על ידו,

אחת על שמו, אדרבה יראה נא היכן הוא ההזמנה המבודה שלו, שלא לדבר מן ההזמנות מה שהוציאו על שמו לאחר שבא לכאן, ולא נשלחו אליו מעולם].

"והם פסקו לה מזונות, וקיבלה מעות אלו מביטוח לאומי. וחבריו ראו שהיא הולכת לתובע גם גט, לכן קדמו והבריחוהו למדה"י". [מהו התלונה בזה, הרי זהו בדיוק מה שהיה עליו לעשות, לפי היוצא מן ה"קול קורא" של בי"ד קרליץ מה שפלס דגן חתם עליה וכנ"ל (ד"ה והיא). **וכש"כ** כשבנוסף לזה, גם איימה עליו: שתלך ל"פאליס" ותאמר להם (בשקר) שהוא מכה אותה. **האם** היה עליו להמתין עד שיבואו ויקחוהו ויניחוהו במשמר, ויבצעו עליו "גט מעושה" ע"י "מאסר" מה שבי"ד קרליץ פוסלים אותה בצירוף חתימת הצבוע דגן...].

"אבל מה שכתבתם, שהיא יצאה מביתו, כלל אינו נכון". [הוא "יודע" בבירור שזה אינו נכון, בעוד שלהבעל יש לו רשימה מדוייקת מג' מקומות שונות, היכן שהלכה במשך כמה שבועות טרם שהוא בא לכאן, ולדבריו גם השכנים יודעים מזה, שהיא עזבה הדירה. **וגם** בעוד שהאדמו"ר מלעלוב, שכרבו הוא בקי בהשתלשלות האירועים, מעיד להדיא במכתבו [דלקמן (סי' ג"ז)]: **שהוא עזבה אותו**, הרי פלס דגן "יודע": שהוא "יודע" האמת בדיוק יותר ממנו, מדוע ואיך, זה לא הסביר...].

"גם אנחנו לא פסקנו פס"ד של כפיה עד שישבנו אתה הרבה זמן, ובררנו שאינה מורדת". [נפלא הדבר, איך שבכל אורך דבריו הוא רוצה לשכנע אותנו שהוא "בירר" את הדבר ש"אינה מורדת". **איך? מפי האשה שלא בפני הבעל!..** כאילו שבכוחו לעשות כן, וכאילו שיש תוקף כלשהו בזה. **בו** בזמן, שכל הפוסקים פסקו להיפך: **דבשו"א א"א לדון את הבעל כ"מורד" על סמך דבריה שלא בפניו**, וכנ"ל (סי' ז', ענף ד', אות ג'. וסי' ט"ז, שם אות ב.), עי"ש].

"רק רוצה שיטפל בעצמו, כדי שיהא ראוי לדור עמו, כמבואר גם בפרוטוקול". [כבר כתבנו לעיל (ד"ה מה): שכל סבלו של הבעל על "מחלה" זו, הוא ייצור חדש מה שאינו מוזכר כלל בהתיק של בי"ד הרבני. **ברם**, מה שלא הרגיש פלס, הוא: שכתב כאן דבר המפריך כליל את כל מטרתו להגיע לאיזה

לך שלמה. הוא מתעלם כליל, מדבריו הגלויים לעין כל, מש"כ על אתר בהגהתו חכמת שלמה על השו"ע, להיפך: דיש לו רשות לשנות מקום מגוריהם, עי"ש. אבל כבר הסברנו לעיל (סי' ז', ענף א'): דשניהם אמת וצדקו יחדיו, ואין כאן שום סתירה, דהדבר תלוי ועומד בדבר אחד, והוא: אם האשה רוצית בפירוד, או באיחוד. דכשרוצית בפירוד כבנ"ד, אז מותר לו לילך למק"א, וממילא צריכה האשה ללכת אחריו לד"ת אף כשהוא התובע, וכמש"כ בחכמ"ש.

משא"כ, כשאינה רוצית בפירוד כמו בהנידון שבהאל"ש, שרק נתהוו ביניהם סכסוך צדדי: אם לקבוע דירתם באר"י או לא, שהוא רצה והיא מיאנה בדבר. כיון דבכה"ג היה אסור לו לילך שם מבלי רשותה, משו"ה חייב לחזור למקומה לדון עמה שם כדי שלא יהא חוטא נשכר. ובכה"ג הוא דכתב: שכן נוהגין בכל התפוצות, דכשהבעל ברח ונעלם ממנה בכדי לעגנה, אז המנהג: דכשתופסין אותו, מחייבין אותו לחזור למקומה לדון עמה, מטעם הנ"ל. ובזה הוא דהוסיף כסניף בעלמא, לצרף בכה"ג דברי מהרשד"ם הנ"ל, דגם מטעמו: דשם דרו בתחלה חייב לחזור שם לדין, אבל אין מזה שום שייכות כשהיא ממאנת בו וכנ"ל. ופלס לא התבייש להפוך את הקערה על פיה מן הקצה אל הקצה, תוך כדי להתעלם מדבריו המפורשין של הגרש"ק על אתר...]

"וסברא זו של הגר"ש קלוגר כתבו גם בשו"ת אג"מ חחו"מ [ח"א] [סי' ה'] עי"ש".
[גם] בזה הוא מיוחד תחת לשונו, דהרי המעיין שם יראה מיד שפסק: דלעולם התובעת הולך אחר הנתבעת, בין כשהתביעה הוא על שלום, ובין כשהתביעה הוא על פירוד עי"ש. וא"כ כש"כ בגוונא דנ"ד, שהבעל הוא הנתבע, וגם היה לו רשות לילך למק"א וכנ"ל, בודאי שצריכה ללכת אחריו לד"ת. **"ועי' כעיי' בחו"מ [סי' ע"ג סעי' י'] בלוח שיצא מן העיר, שלא יהא כל או"א לוח והולך למדה"י".** [כבר כתבנו לעיל (ד"ה ומה): שאין שייכות מדיני ממונות לנ"ד עי"ש, ואין להכפיל הדברים]. **"וכן הביא דברי מהרשד"ם אלו בלא חולק, בשו"ת דברי מלכיאל [ח"ג סי' קס"ז]."**
[עוה"פ] הוא מדמה נ"ד לד"מ, וכבר כתבנו לעיל (ד"ה כבר): שאין מזה שייכות לנ"ד, וא"צ להכפיל הדברים.

שהוא בעצמו מפרין את דבריו באופן הכי חזק ונאות, מבלי שישאר עם שום מענה כלל.

מתמיהים אנחנו, באיזה עקמומיות שהפכפכן הזה ישתמש בה, לנסות ליישב את דבריו בחלקלקות לשונו. **בודאי** יטעון: שדבריו לא הובנו היטב... [נוסח אמתלת מפורסם בעולם הפאליטיקי, המונח בפי כל ההפכפכנים]. **באשר** ובכן, דאיה"נ שמקודם עוד רצתה בו, אבל אח"כ משראתה שאינו הולך לטיפול, שוב נעשה נמאס בעיניה, [מתי כשלא ראתה אותו...?]. **וממילא** אתיא... שאכן הוא "מורד" [האומנם לא "חולה"...], אבל היא לא "מרדה" עליו מעולם... וגם לא מחלה על עונתה... צחוק מכאיב...]

"ומה שכתבתם בענין הליכה אחר הנתבע, והוא הנתבע, הנה בכנה"ג (חו"מ סי' י"ד) הביא ממהרשד"ם (חו"מ סי' ק"ג וסי' שפ"ו), בב' שעשו עיסקא במקום פלוני, ואח"כ עקר אחד מהם את דירתו למק"א. הרי הוא חייב לחזור ולדון במקומו הראשון, ששם עשו העסק שביניהם, אפילו אם הוא הנתבע, ולא אמרינן בזה הלך אחר הנתבע, כיון דאדעתא דהכי נשתתפו ועשו ביניהם העסק, שכל דו"ד שביניהם יהיה במקום ההוא".

[כבר] הוכחנו לעיל (סי' ז', ענף א') הפרכת דבריו הללו בטוטו"ד: שלא נאמרו דברי מהרשד"ם אלו בלי חולק, רק בדיני ממונות. **משא"כ** בדו"ד שבין איש לאשתו, ס"ל להרבה פוסקים: דהאשה צריכה לילך לד"ת למקום הבעל אף כשהוא התובע. **וכש"כ** וק"ו, כשהוא הנתבע, וממילא פשוט דאם חייבוהו בכה"ג לבא למקומה, וכמו שפסקו בנ"ד, הו"ל טעות בד"מ לכו"ע וכמבואר שם, עי"ש].

"וכן בשו"ת האלף לך שלמה להג"ר שלמה קלוגר (בסי' קי"ח), כתב עוד סברא: דכיון שהאיש חייב לדור במקום אשתו, ואינו רשאי ללכת בלתי רשותה, מחויב לחזור למקומו שמקודם שזה מקום אשתו, ולדון שם, וכתב שכן נהגו בכל בתי דינים שבישראל".

[פלא] גדול, דבו בזמן שמביא ממרחק לחמו, מאיזה תשובה טמונה מהגאון רש"ק שבספרו **האלף**

האשה: שלא רצו מעולם שהבעל ילך לבי"ד, כי ידעו היטב שאין לה שום טענה הלכתית, מה שרק "יתחייב" בעבורה על מתן גט, וכש"כ דליכא שום אפשרות כלל ל"היתר כפיה", וע"כ רצו להוציא ממנו גט רק ע"י הכאות, וחסל. מהו עושה, הוא משתף פעולה עמהם, לייפות את כל שקריהם בהעמדת פני תם, כאילו שהוא משוכנע באמת: "שהבעל 'מורד' 'מעגן' ו'סרבן', או לנו לאן שהגענו, ואוי לו מיום הדין].

"גם מה שכתבתם, שנתן הגט והיה בגלל המכות בלי הכרה, והרי הגט בטל מדין תורה. הנה מגביית עדות אינו נראה כן, שהעידו שאחרי שקיבל המכות, צוה לסופר ושליח כו', ואח"כ דיברו עמו וביקש לשנות ושישחררו לו את הידים". [כבר הוכחנו לעיל (סי' ל', ד"ה וכמובן, ועוד): דהנך בריוני אין להם שום נאמנות ע"פ הלכה].

"ובסוף כתבתם: 'האם לא היה הבעל נותן גט מרצון בסכום כזה אתמהה', מה נעשה שבבי"ד הוגבה עדות שהעידו שדיברו עמו והציעו לו הרבה כסף, ומיאן בזה וכו'". [הוא מדבר ברמיזה כמחוי במחוג, ואינו נותן קצבה להסכום, כדי שלא ייתפס בשקריו, כמש"כ הרא"ש (כלל ק"ז, סי' ו', ד"ה כל): שהשקרן צריך לקצר בדבריו מטעם זה, עי"ש].

"וגם שמענו ד"ז מהעד השני, כשאנחנו גבינו ממנו עדות, וגם יש ד"ז במכתב מכת"י של העד הא". [דבר פשוט הוא, שעדות כזה שנגבה שלא בפני הבעל אינו כלום וכו"ל (סי' ט"ז, אות ב'). אמנם פשוט, דאף אם היה אמת הדבר שהציעו לו הון רב ומיאן בדבר, מהו הטענה, הלא לפי דברי העד דלקמן (סי' ס"א): סירב כליל בקבלת מומן בנמקו: שרוצה באשתו ולא בממון. ומה העוולה בזה, האם מחויב הוא "למכור את אשתו" בעד בצע כסף, רח"ל].

"ואסיים בתפלה: שלא יצא תקלה מתחת ידינו". [כבר אחז"ל (ברכות ס"ג, א' בע"י): גנבא אמחותרתא רחמנא קריא, אבל כמובן שתפלה כזה תוך כדי שעושה כל מה שביכלתו בהכיוון דלהיפך: להחניק את האמת, ולהסוותה בכל מיני דרכים עקלקלות, הוא תפלת שקר שאינה מתקבלת כלל אצל הקב"ה הבוחן לבבות]. **"ובבקשת שליחה,**

"מה שכתבתם, שנתנו לו מכות והוצרך לטפל בביה"ח שהיה בלי הכרה, ואח"כ נתן גט, כפי גביית עדות מאלו שהוציאו הגט לפועל, לא כך היה, אלא המכות נתנו במעמד הגט עצמו". [לא מובן, מהו המחלוקת כאן, הלא גם הגרמ"ז לא כתב אחרת]. **"ולפני כן כשבויעיים או יותר, רק דיברו עמו שנים שיתן גט מרצון והציעו לו \$20,000,00 ולא רצה, באומרו 'שהוא רוצה לראותה מתה כשהיא עגונה'".** [זהו "שקר" בדוי בכדי לחמם את ההרגישים, וכמו שהכחיש דבר זה העד בגביית עדות אצל בי"ד "עץ חיים" וכדלקמן (סי' ס"א). גם בלא"ה, אף אם לו היה אומר כן לשני בנ"א בביהמ"ד, שלא דיברו אתו כשלוחי בי"ד, אין זה משנה להלכה כלום, וז"פ].

"וכן סירב בפניהם מלבוא לדון על זה בבי"ד". [שקר, וכדהוכח בגביית עדות הנ"ל. וגם אינו משנה כלום, כיון שלא אמרו לו שהם "שלוחי בי"ד" וכו"ל (ד"ה מה). ויותר מזה ברור, דאפילו אם אכן היו אומרים לו שהם "שלוחי בי"ד, ג"כ אינו יוצא שום משמעות "סרבנות" מתשובה כזו. דהרי כיון שידע, שכבר הודיע כ"פ להאשה: שהוא מוכן לדון עמה אצל בית דינינו, לא הרגיש צורך, וגם אינו חייב להכפיל הדברים חזור ושוב]. **"ואחרי כמה ימים, אחרי שנודע לו דרך האדמו"ר מלעלוב שיבואו להכותו",** [גם זה שקר מוחלט, הוא מעררב המאורעות, דאיום זה שיכו אותו, אמרו להרבנית מלעלוב לפני כשנתיים וכו"ל (סי' ד)], ולא להאדמו"ר טרם הכפיה]. **"באו וביקשו ממנו גט, ובשם בי"ד, ומשסירב הכוהו עד שנתרצה".** [הוא מעמיד פני תם מבלי לפרש: "מהו" ההצדקה להכותו, מבלי להזמינו אף פעם לבי"ד כאילו שכך הוא המדה.

והתימה גדולה מאוד, איך שפלס מתעלם מן המציאות המשווע: שהוא מי שפעל בפרשה זו, ככל כח הדוחק להיתר בבי"ד קרליץ. לא די, שפשע במה שלא דאג כלל שהזמנתם שוציאו על שם הבעל, יגיע לידו, [מה שלא הגיע, וכו"ל (ריש סי' ז)]. עוד התעלם, ממה דמקום חתימת העדים שהכינו בי"ד הישר והטוב אשדוד, נשאר ריקן, שזה משמש עכ"פ בגדר "אומדנא דמוכח" שלא הגיע לידו, וכו"ל (סי' ו'). ובמקום שיבחין מזה בתרמיתם ותכניתם של צד

בדעתו? ומה שכתבתם, שהיה לו לבקש מהם הפס"ד, הדרן לקמייתא: שאם כמה צעירים באים לאדם שיש פס"ד, אין לו שום סיבה לבקש מהם, אם לא יראו לו מעצמם.

"אי לזאת, כיון שאין לי כח להתערב בזה עד הסוף, אני כופל מה שכתבתי: "אנא ואנא, הסירו כל נגיעה מלבכם, והאחריות הוא רק עליכם", והשי"ת יסיר מכם כל מכשול וישים שלום בינינו. הק' משה זאב זארגער".

[סימן נה] ד כסלו תשע"ד:

שלחנו מכתב להרב משה לאנדא שליט"א, אב"ד בני ברק [עם הוספות (מ"ד כסלו)] בזה"ל:

"בעזהשי"ת, לכבוד הגה"צ ר' משה לאנדא שליט"א, אב"ד בני ברק".

"אחדשה"ט כיאות וכראוי, כבר שלחתי מכתב דחוף לכת"ר לפני שבועיים ע"י נהג שלו (ווייס) ביום ד' ויצא. ונסיתי כ"פ להתקשר עמו על המעלפאן, ולא נענית, ובהיות שהענין דחוף מאוד, באתי כעת עוה"פ בתוספת מרובה על העבר".

"הנה לפי השמועה יצאתה "רשיון נישואין" מבי"ד שלכם לה"ווג": משה מוזס ועלקא חיימוביץ (בסנר). והרינו להביא לתשומת לבכם, שיצאתה כרוז מבית דינינו, זה כשלוש שנים: שהגט מעושה מה שכריונים ביצעו על הבעל אשר יקב חיימוביץ הוא פסול ובטל, כרצו"פ. ובקיצור נמרץ נרשום לידיעתו":

"א. בי"ד קארעליץ לא התירו רק כפיה בדרך ברירה, והרב גומנטג שליט"א אמר לנו, דהגט כפי שנתצבעה שלא בדרך ברירה היא פסולה".

"ב. האמת הברור הוא: דזה גופא הו"ל "טעות בדבר משנה", דאף בדרך ברירה אין שום מקום להכשיר כפיה בנ"ד, דלא נמצא שום פוסק המתיר זאת באופנים שבנ"ד, [וכמבואר היטב במכתב גלוי (טענות ע' - י"ב) הרצו"פ [פנקס בי"ד (רישום: 1100)]. אבל אין זה נוגע למעשה, כיון דבלא"ה לא נעשית בדרך ברירה וכאמור".

"ג. הבעל בא לכאן ע"פ עצת רבו האדמו"ר מלעלוב שליט"א בכדי להשכין השלום, כי שם היו

אם הרביתי דברים שלא כהוגן, וע"ז באעה"ח יחזקאל פלס".

ועל זה, השיב לו הגרמ"ז זארגער שליט"א, וז"ל:

"איני יכול להיכנס לפרטים, רק אעיר קצת שמה שכתבתם ממכתב פניה לעזור לה, אינו כלום". [הכונה על מה שפלס רוצה להביא ראיה מחתימת זקני גדולי דורנו על מכתב העסקנים שמבקשים שיעזרו בתרומות לצורך השגת גט מן הבעל וכנ"ל (ד"ה עוד)]. "ולפני שנים באו לפני במכתב פניה כזה מהגרש"ז אויערבאך זצ"ל, וכתבתי שאם הוא לא מצא עצה, האיך נעשה אנו", [ראה לעיל (ד"ה ואני)].

"ומה שכתבתם מהבי"ד מאשדוד, לא שלחתם מה גבו"ע עשו, ואם היה זה בפני הבע"ד", [ודאי לא]. "ומה שכתבתם, מה הייתי עושה בעצה כזו בארה"ב, לא עניתם מה ייעזר להבעל [מה שהוא יעשה] כשברור שיושיבוהו במאסר [אם לא יצא מאר"י], ובודאי אין שום מקום לומר שיחזור הנה", [כלומר, דאף לפי טעותם שהבעל חייב לחזור לדון שם, מה שז"א וכנ"ל (סי' ז', ענף א'), מ"מ ודאי דזה ל"ש כשיש סכנת מאסר על הבעל וכנ"ל (שם, ענף ב', אותיות ב' וג)].

"ובעיקר הענין [אם הבעל חייב לבוא לדון במקום האשה], יש פלוגתא בין הפוסקים כה"ג, ואתם ג"כ יודעים, עי' ברית אברהם (סי' צ"ב), ובפ"ת על אתר ואכמ"ל. ואצ"ל שבמקום כזה בודאי הדין כן", [שאיך צריך לחזור, דהרי המחלוקת הוא דוקא בגוונא שהבעל הוא התובע, אבל כשהוא הנתבע כבנ"ד. ליכא שום פוסק המחייבו לילך לדון במקום האשה כשהיא רוצית בפירוד וכבנ"ד, דהרי הליכתו למק"א היה כדין וכנ"ל (ד"ה אבל), וכש"כ בנ"ד שאינו יכול לחזור מחמת אימת מאסר" וכנ"ל].

"ומה שכתבתם על הצעת עשרים אלף, במטותא, אני כתבתי שעולה מאה אלף, ולפני שלשים שנה התפשרו על עשרים, וכהיום [הצעת עשרים אלף] מה"ר רלב"ג, הוא חוכא כמו שיודע בעצמו. ומה שכתבתם שביקש מים, נשאל כל רופא שאם ביקש מים הוא כבר ראיה שהוא

עכת"ד. ולא יאומן כי יסופר, שרב בישראל ידבר דברים מופרכין כאלה, כשהמדובר מאיסור אשת איש ולתא דלפנ"ע, ה"י. [וראה לקמן (הערה נ"ט, ד"ה וזאת)]

[סימן נו] יד כסלו תשע"ד:

שלחנו מכתב להרה"ג מנשה נחום גוטנמג שליט"א בזה"ל:

"בעזהשי"ת, לכבוד הרה"ג מנשה נחום גוטנמג שליט"א, ראב"ד מחלקת לעניני אישות דבר"צ קרליץ.

"אדשה"ט כיאות וכראוי, רצו"פ ימצא כת"ר ה"מכתב" ששלחתי לו, בצירוף "הוספות" רבות ונכבדות. ביש"בת בי"ד דחוף היום בבית דינינו, לאור המצב העגום והנורא: שבחוצות בני ברק אשדוד וירושלים מסתובב השמועה: שבית דינכם הכשיר הגט של חיימוביץ-בסנר-מוזס. וכו' בזמן כשת"ר אמר לי ביום ה' ויצא: שכבר אמר לאדמור"י ורבני וויזניץ: שהגט פסול ["ניט גוט"], אנו ממשיכים לקבל קריאות מא": שהרב גוטנמג עדיין מכשיר הגט, והוא מכחיש נחרצות מה שכתבנו בשמו: שהיא פסולה".

"על" כת"ר להבין, שכל זמן שידבר בלישנא המשתמע לתרין אנפין, ויאמר לכ"א מה שרוצה לשמוע, לא יצא ידי חובתו. דאף אם יאמר ש"צריכה גט אחר", יפרשוהו המקילים: שמדינא הוא כשירה, אלא דלחומרא צריכה גט אחר, ועתיד ליתן את הדין על מתן מכשול לפירצה הנורא. דלא יוכל להצטרק עצמו, שכבר הודיע שצריכין גט אחר, דידועים דברי הירושלמי (מו"ק ז"פ, ה"ג): "ממקלקתא ילפי, ולא ילפי מתקנתא".

"ועל" כגון דא נאמר ויראת מאלוקך, הקב"ה יודע תעלומות לב, אם לעקל אם לעקלקלות, ואחריות גדול רובץ על שכמו, מה שאינו יכול להפטר ממנו, זולת עם הודעה ברורה על "פסלנות" הגט. אשר על כן, לאור מאחז"ל: דבמקום שיש חילול השם – אין חולקין כבוד לרב, הוחלט: דאם לא יעשה כת"ר אחת משני אלה: (א), או שיענה על "כל אחד" מטענותינו המנויים ב"מכתב גלוי", וידחה את דברינו עם דיחויים ברורים המחזיקים מעמד ע"פ "כללי הוראה והכרעה". (ב), או שיפרסם כת"ר "הודעה גלויה" בשער בת רבים בזה"ל: הרינו להודיע שגט "חיימוביץ

מפריעים, וכמבואר ב"גביית עדות" הרצו"פ [פנקס בי"ד (רישום: 1084)], מה שמסר האדמור"ר בבית דינינו, וגם כמכתבו האישי שכתב רצו"פ" [פנקס ב"ד (שם)].

"ד. הבעל הוכה באגרופ ובשוטין ליתן גט מבלי שקיבל הזמנה לד"ת כלל, ולאידך גיסא הודיעו כ"פ להאשה בשמו: שהוא מוכן ומזומן לעמוד עמה לד"ת".

"ה. הרבה דברים נאמרו סביבות פרשה זו, מה שהבעל טוען שהם שקרים מוחלטים, ומבלי שמוע טענותיו בפני האשה דוקא אין שום מבוא להתיר עליו כפיית גט".

"ו. הרב זארגער פסל את הגט כרצו"פ תשובתו, [כנ"ל (סי' נ"ד)], ומפי השמועה למדנו שהרב יעקב מאיר שמערן ג"כ אמר שאין מבוא להכשיר הגט. ובאמת שגם הרב גוטנמג עצמו אמר לנו, שכבר הודיע לרבני וויזניץ: שהגט פסול, אבל דא עקא שאין לו העז להודיע כן ברבים, שעי"ז יתברר שמעו".

"ז. יש לדעת: דרק "מיעוט שאינו מצוי" מבין הרבנים, יודעים היטב הגדרים הדקים שבדיני "גט מעושה", והרבה טעותים נשרשו בזה אצל רוב רובם. באופן שח"ו להסתמך על דברי מקיל, מבלי שיוכיח בכתב בגלוי הפרכת כל טענותינו המנויין ב"מכתב גלוי" הרצו"פ כדי שנוכל לבדוק אם כנים דבריו להלכה".

"ח. ב"ה שאינו מקבל מניהול מערכה כבידה זו לא "ממון" ולא "כבוד", רק ההיפך. אשר על כן חשבנו, דכיון שבטח לא שמע כת"ר מכל השערוריא שמסביב גט פסול זה, על כן חשבנו שמן היושר להביא דבר זה לידיעתו, בכדי להסיר מכשול דלפנ"ע מדאורייתא, ולהצילו מבא בדמים ח"ו. והרינו מוכן ומזומן להשיב בחפץ לב לכת"ר על כל מה שרוצה לדעת, בכתב או בבעל פה".

"וע"ז באעה"ח ומחוי קידה, יום א' לסדר "ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת" (וישב), י"ד כסלו שנת תשע"ד, אברהם שמואל יהודה געשטעטנער".

יש לציין בצער, שהרב הנ"ל התחמק מלענות את קריאתנו על הטלפון שלו במשך שבוע שלם. ואח"כ אמר לנו השליח שמסר לו את מכתבינו: דהרב אינו יודע מה שאנחנו רוצין ממנו. דהלא הוא אינו רק "מאשר היתר נישואין" כמו בכל המשרדים בכל הארצות, אבל אין מזה שום שייכות ל"הלכה" כלל

"1) אשתו הלכה מהבית, ותקופה אחרי זה נסע [הבעל] לחוץ לארץ, פשוט בכדי שלא יאסרוהו בבית הסהר".

"2) הוא כל הזמן דיבר ורצה שלום בית, להחזיר את הבית על מקומו".

"3) והוא קרא אותם כל הזמן שיבואו להסתדר בבית דין, ויכולים לברר את הענין אצל הבית דין, והיא ענין גלוי וידוע".

"שנשמע ונתבשר בשורות טובות, דויד בידרמן".

"והנה אל כבוד הרבנים החשובים והיקרים שליט"א".

"והנה זה מצוה גדולה וזכות גדולה לכל מי שביכלתו לעכב, שלא יצא איסור של אשת איש ח"ו ר"ל, לעכב את הענין, ואיסור אשת איש אינו הפקר ח"ו ר"ל".

"שנשמע ונתבשר בשורות טובות, דויד בידרמן".

אצל שמכתב זה משבר לרסיסים את כל ה"שקרים" מה שה"היתר" האומלל בנוי עליה, אחת לאחת עד שלא נשאר בו מתום, וכמו שהדגשנו בכל אורך הדרך. גם כבר הדגשנו לעיל (סי' מ"ד): איך שרשעי ה"רבנות" מחניקים דברים אלו, שאמר להם האדמו"ר, כאילו שאינם יודעים מזה, מדוע? כדי שלא ישאר בתיק זכר מזה, כאילו שלא קרה מעולם!

[סימן נח] יח כסלו תשע"ד:

כתבנו "מכתב" להגאון דוב לאנדוי שליט"א ר"י סלבודקה בזה"ל:

"בעזה"שית, לכבוד הרה"ג נודע בשערי תורה זקן ויושב בישיבה מוהר"ר דוב לאנדא שליט"א".

"אחדשה"ט כיאות וכראוי לכבודו הרם ונישא, הנני בזה בענין דחוף מאוד, הנה משפחת ר' אליעזר ישעיהו בסנר נ"י מתכוננים להשיא את בתם מרת רחל עלקא תחי' אשת מו"ה אשר יעקב חיימוביץ נ"י, להבחור משה מוזס נ"י".

בסנר" פסולה, ואסורה האשה להנשא מרם שתקבל גט כשר מבעלה. אז נהיה מוכרחין להניח על "פקנס בי"ר" (דפא. 1100) ה"מכתב גלוי" הרצו"פ לדורות עולם, כדי שיראו הלומדים ויבינו למי החותמת ולמי הפסולים, על "מה" שהסתובב הפלמוס כאן".

"ובהיות שכת"ר ביקש ממנו שאם אפרסם דברים בשמו, אז אראנה מקודם לכת"ר, הרינו שולחים לו ה"מכתב גלוי" שיש בה הרבה מדבריו, ואם יש לו הערות או הכחשות נא להודיעני. אני מדגיש בכל הבהירות: שאין זה "איום" ח"ו [ב"ה לא הרגלנו בכך ח"ו], אלא מההכרח שלא יגונה, כי אין לנו ברירה אחרת, כי את האמת אסור להחניק, וצריכה להאמר ולהגלות. וגם אין זה ח"ו משום "נצחנות", רק משום קיום חיוב ה"ערבות" הרובץ על שכמו של כ"א מישראל, ונכרתו עליה רבבות כריתות ברית וכמבואר בגמרא (סוטה ל"ז, ע"ג) ובתוס' (שם, ד"ה אמר), וז"פ".

"השי"ת ירחם על כלל ישראל, וירא בעניינו ושכחת התורה הגדול השורר כהיום, וישלח לנו משיח צדקנו, א"ס. כ"ד הכו"ח יום א' לסדר "ולא יכלו דברו לשלום", [ובכ"ר (פ"ד, מ) והובא בפירש"י: "למדנו שבחם: שלא דברו אחד בפה ואחד בלב"] (וישב), י"ד כסלו תשע"ד לפ"ק. אברהם שמואל יהודה געשטעטנער"

[סימן נו] יז כסלו תשע"ד:

יצא "מכתב" מאדמו"ר מלעלוב שליט"א בזה"ל:

"אור ליום ד' פי וישב, י"ז כסלו תשע"ד. הנה מחויבים אנחנו להודיע את מה שידענו בענין הפרשה של משפחת חיימוביץ, בכדי שלא נכשל באיסור אשת איש החמורה ר"ל".

"בענין הרב ר' אשר חיימוביץ שליט"א ומשפחתו החשובה תליט"א, היה סכסוך ביניהם בעניני שלום בית רגילים הנשמעים, ואח"כ לקח אחד את הענינים לידו, והסתבך הענינים מדחי לדחי, עד שהגענו עד כה, (ויותר טוב היה שזה לא יגיע לידו של אחד הזה, ומה יכולים לצעוק על העבר)".

"עכשיו רוצים למסור בקיצור מה שידועים על הפרשה הכאובה הזאת".

"אבל היות ויש פקפוקים גדולים בכל הכפיה הזאת ע"י בית הדין שער המשפט, ובית הדין קרליץ שהוא זה שנתן להם פסק לכפיה ע"י טענות של האישה ובאה כוחה, שבעצם נתגלו כשקריות. ועל כן, בית הדין קרליץ חזר בו בכל התוקף, ופסק שאין שום תוקף לגט, ועוד פקפוקים שלא עשו הכפיה כי מה שהם ביקשו, שיעשו בדרך ברירה: שאם הבעל יתרצה להגיע לבית הדין, אין בשום פנים ואופן לעשות כפיה, ואני צעקתי לאנשים שבאו: שאני רוצה ללכת לבית הדין, [רלב"ג שעשה את הכפיה מודה בזה], כפי שבאמת רציתי כל הזמן וביקשתי מאישה".

"ואפילו בית הדין שלי התקשר לאשה בתחילת הפרשה, וביקש ממנה להגיע לביה"ד, והיא צחקה לדיינים בפרצוף, ואמרה שאמרו לה לא לדבר עם הדיינים האלו, ויש הקלטה מזה. ועוד פקפוקים אחרים, שבעצם יוצא שאין לאישה גט כלל וכלל, וכל הרבנים יצאו נגדם, והאשה ובאה כוחה נשארים במעמדתם הקשוחה לא להגיע להתדין ולסדר הענינים".

"אני נמצא בחו"ל, ויצאתי היות והאישה ובא כוחה אהרון גולדברגר איימו עלי, לעשות לי את המוות, וגם לפתוח עלי תיקים במשטרה, שנתתי מכות לאישה, מה שבאמת לא נכון, ולאחר התיעצות עם האדמו"ר מלעלוב יצא, שאין מנוס רק להגיע אליו לחו"ל, וכך עשיתי".

"על כן אני מבקש מבית הדין לכפות על האישה לדחות את מועד החתונה, האמור להיות בתאריך ב' טבת תשע"ד זאת חנוכה, ולהגיע להתדין כפי דין תורה".

"הבא על החתום: אשר יעקב חיימוביץ".

ובשולי המכתב הוסיף בזה"ל:

"רשימת הרבנים הפוסלים את הגט": "רבני הקריות אשדוד בראשות הרב גרוס שליט"א. הרב שריאל רוזנברג שליט"א ראב"ד בית הדין קרליץ. הרב נחום גוטנרג שליט"א דיין מבית הדין קרליץ. הרב יעקב מאיר שטרן שליט"א מבית הדין של הרב ואזנר. הרב משה שאול קליין שליט"א מבית הדין ואזנר. הרב זארגר שליט"א

"והיות דלפי השמועה, כת"ר הוא המייסד והמחולל של בי"ד קרליץ בב"ב, הרינו פונה אליו בזה להביא לתשומת לבו, שכבר יצאתה כרוז מבית דינינו זה כשלוש שנים [רצו"פ] [כנ"ל (סי' כ"ז)]: שהגט מעושה מה שביריונים ביצעו על הבעל אשר יעקב חיימוביץ הוא פסול ובטל".

"ובקיצור נמרץ נרשום לידיעתו": [מכאן ואילך הכל כדלעיל (סי' נ"ה) מן אות א' ועד אות ח', והכפל מיותר, ואח"כ סיימנו בזה"ל]:

"אשר על כן חשבנו, דכיון שייטכן שכת"ר לא שמע מכל השערוריא מסביב גט פסול זה, הרי מן היושר להביא דבר זה לידיעתו בעוד מועד, כי לדעתינו: חוב קדוש מוטל על בי"ד קרליץ מבח חיוב "ערבות" ולתא דלפנ"ע מדאורייתא להכריז בפומבי על פסלנות הגט. ולדעתינו כת"ר הוא היחיד מי שהוא בבחינת "יש בידו למחות", והרינו מוכן ומוזמן להשיב לכת"ר, על כל מה שרוצה לדעת בזה, בכתב או בבעל פה".

"וע"ז באעה"ח ומחוי קידה, ה' לסדר "ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת" (וישב), י"ח כסלו שנת תשע"ד לפ"ק. אברהם שמואל יהודה געשטעטנער".

[סימן נט] כא כסלו תשע"ד:

הכניס הבעל "בקשה" לבי"ד הרבני לעכב הנישואין בזה"ל:

"יום כ"א כסלו תשע"ד, לכבוד בית דין הרבני"

"הנידון: בקשת עיכוב ומניעה עבור הגיברת רחל עלקא חיימוביץ"

"אני אשר יעקב חיימוביץ, בעל של האישה רחל חיימוביץ, פונה אליכם להוציא "צו עיכוב ומניעה" על אישתי מרת רחל עלקא חיימוביץ מלהתחתן עם הבחור יוסי מוזס מבני ברק, עד שתגיע להתדין בבית הדין, כפי שביקשתי ממנה עד היום. היות ולא נתתי גט מעולם, רק כפו עלי במכות אכזריות, עד שהייתי מאושפז בבית החולים ללא הכרה, ואיני יודע מה עלה בגורלם באותו זמן, לטענתם יש להם גט".

ד"ה ושמענו, ושם הערה מ"ז). וכיון שכל ה"ראיות" לצד הבעל אינם נמצאים שם, [דהרי לא הרשו להכניסם], אין שום ממש בהם, וכאילו שאינם בעולם... וממילא פשוט ה"אשת איש" מותרת להנשא... דהלא "לא נמצא" שום "ראיה" לאיסור...

[סימן ס] כב כסלו תשע"ד:

יצא "צו מניעה" מבי"ד קריות אשדוד, בצירוף עוד שני בתי דין, בזה"ל:

"בי"ה יום שני כ"ב כסלו תשע"ד."

"צו מניעה"

"הננו לגלות דעתנו בענין הגט שניתן לגב' רחל חיימוביץ ע"י בעלה אשר יעקב חיימוביץ".

"**ביום** ב' ניסן תש"ע, חתמנו על הסכמה לכפיה דרך ברירה, כלומר: לכפות על הבעל לבוא לא"י לדון עמה, ובמקרה שנותן גט פטור מלבוא לפי מה שנודע לנו מהמסמכים ומהעדויות שהתקבלו בבי"ד בזה, הדבר בוצע לא לפי הוראותינו. וגם לאור העובדא, שבצעו את הכפיה ללא שדנו את הבעל בפניו, אם יש לו דין מורד, ע"כ לפי העובדות שלפנינו גט זה פסול".

"ולכן מוציאים אנחנו "צו מניעה" לאשה להתחתן עפ"י גט זה עד לביורר הענינים, או שיתן הבעל גט שכשר עפ"י ההלכה. כל זמן שלא נפרסם בכתב היתר נישואין לגב' חיימוביץ, נשאר צו מניעה זה בכל תקפו וחומרתו".

"וע"ז באה"ח: הרב שמואל דוד הכהן גרוס. הרב צבי הירש ויזניצר. הרב אלעזר שטרן".

בשולי המכתב כתוב בזה"ל:

"דבר ברור הוא, שאם נתעורר איזה ספק על כשרות הגט, שיש לברר הדבר בבי"ד כדת, ועד לביורר אסורה האשה לעשות מעשה ולהנשא".

"וע"ז באעה"ח: שריאל רוזנברג. נחום מנשה גוטנטג. יהושע יהודה יחזקאל פלס. ג"א מצטרף, נסים קרליץ".

"בס"ד, אחרי האמור לעיל בשם גדולי הדיינים, והגאון הגדול זקן הדיינים הגר"ן

דיין של סאטמר ירושלים. הרב אברהם שמואל יהודה גשטטנר שליט"א ראב"ד בית הדין שער המשפט. הרב שלמה מילר אב"ד כולל טורונטו"

יש לציין, דלמרות שהבעל שלח להם "ערעור" זה, עכ"ז העלימו עיניהם ועשו עצמם כאינם יודעים, בניגוד לדתוה"ק, [ובאלף אלפי הבדלות, זהו בניגוד אף לה"חוק" שלהם, שמחוייבים על פיה להכניס לתיק ענין נחוץ וחשוב כזה]. ובאמת, דאין זה חידוש כלל, דכן התנהגו כבר ב"החכשת השמש בצהריים" תיכף מעת התחלת הפרשה: דכל "ראיה" שקיבלו מצד הבעל, הם פשוט "החניקו" אותה, ולא הרשו להכניסה ל"תיק", ואלו הם:

[א] "הכרזת בית דינינו על פסלנות הגט" הנ"ל (סי' כ"ז), [ב] "מכתב הרבנית מלעלוב שהאשה מסרבת מלדון בדין תורה" הנ"ל (סי' ד'), [ג] "גביית עדות מאדמו"ר מלעלוב: שהבעל חף מפשע" הנ"ל (סי' נ"א), [ד] "מכתב האדמו"ר מלעלוב: כנ"ל, וש"איסור אשת איש אינה הפקר" הנ"ל (סי' נ"ז), [ה] "הכרזת בי"ד הישר והטוב אשדוד, ובי"ד קרליץ, ובי"ד של הרב וואזנער, בצו מניעה על החתונה האסור" דלקמן (סי' ס'), [ו] "התראת בית דינינו להאשה והזר שלא ירהבו להנשא" הנ"ל (סי' נ"ב), [ז] "הגביית עדיות מבי"ד עץ חיים" דלקמן (סי' ס"א, וס"ג), ועוד.

אבל לא יחשוב הקורא, דזהו משום שאינם מניחים לתוך התיק שום דבר מ"בתי דין" אחרים שאינם מ"הרבנות" שלהם. זה אינו, דכל "ראיה" להכשר ולהיתר, אכן נמצאים שם משאר בתי דין, וכגון: [א] "הפסק דין מבי"ד הישר והטוב אשדוד" הנ"ל (סי' ו'), [ב] "הפסק דין מבי"ד קרליץ" הנ"ל (סי' ז'), [ג] "הגביית עדות מבי"ד רלב"ג" הנ"ל (סי' ל'), ול"א, [ד] "החוות דעת מבי"ד רלב"ג" הנ"ל (סי' ל"ג), [ה] "הטשטוש מפלס להכשיר הכפיה" הנ"ל (סי' ל"ב), זאת אומרת: שהם עובדים עם מהלך המופרך והבזוי ד"חד צדדית" דרק ראיות "להיתר" מורשה אצלם.

והכל עם החשבון העלוב, שלא ישאר לדורות הוכחות על מהלכם העקום, וכאילו שכל הראיות לפסול ולאיסור לא היה ידוע להם כלל. מה גם, בכדי שהפוקר "שאנן" יוכל לפטפט: שהוא דן רק על פי המסמכים ה"נמצאים בתיק.. [ראה לעיל (סי' מ"ח,

[סימן סא] כג כסלו תשע"ד:

נתקבל "גביית עדות" אצל בד"צ עץ חיים ברוקלין ניו יארק, בזה"ל:

"במותב תלתא כחדא הוינא ביום כ"ג כסלו תשע"ד, ואתא קדמנא הרב אלימלך מילר נ"י, הדר רחוב 52 1963 בעיר ברוקלין, ואמר לנו הרב אלימלך מילר בכהאי לישנא:

"לפני כערך שנתיים וחצי [סיון תמוז תשע"א, כחודש או חדשיים לפני הכפיה], ביקש ממנו ר' ישעיה דוד רובין נ"י מפה ברוקלין, שהאדמו"ר משאץ בני ברק רוצה לפגוש אותי אודות ר' אשר יעקב חיימוביץ נ"י, שהניח את זוגתו רחל עלקא לבית באסנער, שדרו בעיה"ק אשדוד ונמצא כעת פה ברוקלין. וביקש הרב הנ"ל ממני להשפיע על ר' אשר יעקב הנ"ל, שבעד סכום כסף יתן גט פטורין לזוגתו, וכן עשיתי והצעתי לר' אשר יעקב כנ"ל. אבל ר' אשר יעקב דחה אותי, ואמר שכבר דחה הצעת הרב הנ"ל בסכום גדול יותר, והוא (ר' אשר יעקב) אינו מוכן לתת גט, כי אם רוצה לדור עם זוגתו בשלום, ויתכן שבתוך הדברים הזכרתי לו שאולי ילך לדון בב"ד, אבל זו לא היתה שליחותי, ולפי זכרוני לא דברתי עמו יותר מזה".

"וכעת בא לפני הרב מנחם מנדל מושקוביץ נ"י, ואמר לי ששמע מהרב גוטנטג שליט"א, חבר הבד"ץ של הרב נסים קרליץ שליט"א בבני ברק, שהרב אריה רלב"ג שליט"א מפה ברוקלין שלח גביית עדות לבי"ד של הרב קרליץ, שאני (ר' אלימלך מילר) אמרתי: שהצעתי לר' אשר יעקב הנ"ל שלשה ברירות אודות הגט, אי לבוא לדון

קרליץ שליט"א סמך ידו ע"ז, גם אני הצעיר מצטרף לזה, חיים מאיר הלוי ואזנר בן מרן השב"ה. ג"א מצטרף להנ"ל, של' אליעזר שטרן. ג"א מצטרף להנ"ל, יעקב מאיר שטרן".

"בנוגע להאשה הנ"ל, עפ"י העדיות שנגבו בארה"ב על תהליך ביצוע הגט, אסור לה להנשא בלי בירורים נוספים, או תקבל גט נוסף מא"י חיימוביץ שיחי', רישום הנישואין הי' עפ"י פסק א' מחשובי הדיינים שחזר בו. [כוונתו על פלס מחולל היתרים המגוחכים הנ"ל (סי' ל"ב, ונ"ד)], ועפ"י היתר שקיבלה מהרבנות, שגי"כ עדיין לא ידעו כל הפרטים, מנדל שפרן"ג]. [פנקס בי"ד רישום 1084].

יש לציין בצער: שמכתב נחוץ זה, לא נתפרסמה בחוצות בני ברק רק ד' ימים לאחר שנחתמה, עש"ק מקץ כ"ו כסלו, שני שעות טרם כניסת השבת... כי הרבנים התמימים שאינם מלומדים תכסיסי מלחמת הדת, לא האמינו שאכן ירהבו לעשות ה"חתונה" האסור. וע"כ לא רצו לעשות שערוריא "ללא צורך", ורק כשנתברר בעש"ק שצד ה"חתן" אכן מתכווננים לערוך "באווארפן", אז הניחו לפרסם המכתב.

ברם, כואב לקבוע, דמלבד מה ש"איחור" ד' ימים הללו, שימש להזוג האסור כ"אות חולשה" כאילו שאין ה"איסור" די ברור. הרי מצד השני, גם החמיר להם "איחור" זה את ה"נסיון", לרגל הטירחות וההכנות שעשו בימים אלו לאור העדר הופעת המכתב. מלבד כ"ז, הרי מכתב זה הניח להם "חור" גדול, בהמלים: "עד לבירור העניינים", וכל "חורים" הקטנים הללו, נתקבצו ונתהוו ביחד ל"בור" גדול, מה שגרם להמכשול הנורא שהתרחש, וכדלקמן (סי' ס"ו)..

ג. ההכרח לציין בכאב, שנוכל ומהרס שפרן זה, משמש ב' שנים האחרונים כה"מתיר איסורים" וכה"מגשר" הראשי מי שמוריק למחנה היראים כל ה"היתרים" המזוייפים והמופרכים מ"הרבנות", להתיר עריות דא"א בפרהסיא ע"י גיטין כפויים [וגם איסורים חמורים אחרים]. ועל קולר צוארו תלוי הפירצה שבפרשת "רובין מונד טשין" שחיים עד היום באיסור א"א, שהתירה באותן הזיופים ודברי בורות ממש של שאנן דנן, בעוד שהוא עצמו "לא ידע [או שינה בזדון] הפרטים", ולמרות הכרזת בד"צ העדה החרדית: שבניהם ממזרים, וכמבואר בפתילי חותם (פ"ו) [ראה פנקס בי"ד (רישום: 1067, 5005)], ובעוד שמעודד גט הפסול של "פייערוורגר קליין", ראה מלחמת אש דת [מוצג בפנקס בי"ד (רישום: 1098)]. ויש קלד"פ: שעומד בחשאי גם מאחורי הפירצה של פרשה זו גופא, [ויש רגל"ד, דלולא כן ל"ה רב לאנדא מעלים עיניו ממש"כ לאיסור, כשהוא משמש כראש הדיינים בבית דינו]. אלא דבכדי להסוות על מעשה ההירוס שלו, נצרך לו לפשוט טלפיו להופיע מפעם לפעם ברבים גם כ"אוסר", ואנו מכריזין לעומתו "לא מדובשיך ולא מעוקצין".

"ביה"ד הנכבד בכלל, והדיין הגאון הרב מרדכי רלב"ג שליט"א במיוחד, מתבקש בזאת להשלים חוות דעתו בענין כשרות הגט של המתבקשת. לאור נסיבות אשר התעוררו לאחרונה, ואלו הם נימוקי הבקשה":

"1. המבקשת עומדת להתחתן בתאריך ב' טבת תשע"ד".

"2. לאחרונה אינשי דלא מעלי מטעם המשיב מבקשים להוציא לעז על הגט, על מנת למנוע את נישואיה, ולהמשיך את העיגון שתכננו לה מלפנים – כאלמנות חיות".

"3. אי לכך, רבניה של מרשתי [?] ביקשו, כי נוסף על חוות הדעת אשר ניתנו בתיק, תינתן חוות דעת מנומקת גם מטעם כבוד הדיין הגאון הרב מרדכי רלב"ג אשר ישב ודן בתיק. וכל זאת, למנוע לזות שפתיים, ולהשתיק קלא דלא פסיק, וארס נחש בין שניו עומד".

"4. כן יבוקש להזכיר את פסקי הדין המנומקים של ביה"ד של הרב קרליץ".
[הכוונה על היתירו המגוחך של פלס הנ"ל (סי' ל"ב, ונ"ד). למרות ש"חזר" מהיתירו, דהרי חתם על ה"איסור נישואין" וכנ"ל (סי' ס'). כנראה שהבינו, דכיון שלא הוכנס הכרזת הרבנים הנ"ל לתוך ה"תיק", הרי "אינה קיימת במציאות" כלל וכנ"ל (סי' נ"ט)],
"ואחרים אשר התירו את הגט [?], וכל מידע נוסף אשר יכול למנוע את הפגיעה האנושה במרשוני".

"5. היה וישר בעיני בית הדין הנכבד, מבוקש גם להבהיר את חובת הנידוי החל כלפי המבקש להוציא לעז על גט"נ"ד).

בבי"ד, ב' שיתנו לו כסף כדי שיתן גט, ג' ואם לא יציית לשני הברירות הנ"ל יכופו אותו ליתן הגט. [כאן הקטין רלב"ג את השקר קצת, ולא כתב שהציעו לו גם "שלום בית", וכמש"כ שאנן לעיל (סי' ל"א), נחזור להעדות]:

"והנני להעיד: שמעולם לא אמרתי דיבורים מעין אלה, רק הצעתי לו כסף כפי שאמרתי לעיל, ויתכן שבתוך הדברים הזכרתי לו שאולי ילך לדון בבי"ד, וכאמור לעיל זו לא היתה שליחותי, ובודאי לא אמרתי זאת בהצעת ברירה, עד כאן דברי העד הרב אלימלך מילר נ"י". ובכן במותב תלתא כחדא הוינא, ואתא קדמנא הרב מנחם מנדל מושקוביץ, ובפנינו ובפני העד הרב אלימלך מילר שליט"א, אישר כל מה שסיפר הרב מילר בשמו".

נאום חיים קאהן דיין, ונאום ישראל הלוי רובינשטיין דיין, ונאום ליבוש לעמעל דיין".
[וראה לקמן (סי' ס"ג) המשך מ"גביית עדות" זו].

[סימן סב] כה כסלו תשע"ד:

נעשה "גביית עדות" מן העסקן ר' .. גליק נ"י, אצל בי"ד עץ חיים ברוקלין, שהעיד: שהוא תיווך אצל הזוג לשלום, אחר בואו של הבעל לכאן, ושבתחלה שיתפה פעולה, והיתה אמורה לבא כאן, [וכנ"ל (סי' ב', ד"ה ושנית) עי"ש].

והנה, לאור הרעש שהתחיל להתגבר מיום אל יום, מענין השערוריא הגדול: ש"אשת איש" מוכנת "להנשא" לאיש זר. הכניס העו"ד של האשה "בקשה לחוות דעת משלימה בענין הג"פ" לבי"ד הרבני אשדוד: להרבות "חתימות" על ה"היתר המסולף" של שאנן... בזה"ל:

נד. הוא מעיד על עצמו בזה שהוא "עם הארץ" גמור, דהרי דבר מוסכם הוא מכל הפוסקים, דל"ש התדר"ת רק על ה"מוציא לעז" כלומר שפוסל את הגט בשקר, ולא על מי שפוסל גט על יסוד מקורות ונימוקים איתנים וכבנ"ד, עי' בצלאל אשכנזי (סי' ט"ו), מהר"ם לובלין (סי' קכ"ב, ד"ה גם מה שמהנדוין), לבוש (הנדפס במהר"ם לובלין סי' קכ"ג, ד"ה אך על), מראה יחזקאל (סי' ס"ו, ד"ה ולפי"ז), חירושי אנשי שם (להגאון רש"ק, סי' קצ"ז), לבושי מרדכי (תניינא, אה"ע סי' נ"ג, ד"ה ובענין). אדרבה הפליגו באיסור השתיקה על מי שיודע שיש פסלנות בגט, עי' תשובת שמואל (ה' גיטין, סי' ב'), חיים ושלום (ח"ב, סס"י ל"ד), ערוה"ש (אה"ע סי' קנ"ד, סס"ד). והדגישו בגודל החיוב לערער על פסלנות בגט, עי' מהרי"ק (שורש ל"ז) [והובא דבריו בכנה"ג (אה"ע סי' קנ"ד, הגה"ט אות פ"ו, ופ"ח)], רמ"א (שו"ת, סי' נ"ו), מהריט"ן (ישנות סי' מ'), סדה"ג (דר"מ, אות רמ"ג), זכרון יוסף (אה"ע, סי' ט"ו) ברית אברהם (אה"ע, סי' צ"ו), חיים ושלום (הנ"ל), חיים ביד (סי' נ"ט), עי"ש. וכתבו שבחים וברכות גדולים

תנאי מפורש, רק: אם אכן אמת הדבר, שהבעל הוא "מורד" ו"בורח" בכדי "לעגן" וגם "סרבן"... וכנ"ל (סי' מ"ח, ד"ה והוא)). וגם איך שכהן וצימבליסט מסתמכים עליהם... וכאן נתוסף טבעת נוסף לשרשרת ה"סומים" המתאחזים זה בזה, מי ששמו מרדכי רלב"ג... ו"מיהו" ה"מתיר" שלוקח את האחריות על שכמו, אף לא אחד! ראה לקמן (סי' ע').

[סימן סג] כח כסלו תשע"ד:

נתקבל "גביית עדות" מהבעל, אצל ביד"צ עץ חיים ברוקלין ניו יארק, בזה"ל:

"אל כבוד הרבנים הגאונים שליט"א, אני אשר יעקב חיימוביץ החתום מטה, מצהיר בזאת: שבכל פעם שדיברו אתי מענין הגט לזוגתי שתחי', אמרתי שאני רוצה להשתדל להשכין שלום בית, או להתדיין ע"ז בבית דין, והנני מוכן לעשות כפי פסק הבי"ד. תמיד הדגשתי זאת, וגם בשעת הכפיה אמרתי כמה פעמים, שאני רוצה לילך לבי"ד, וכאשר יאמרו כן אעשה, וגם עכשיו הנני אומר כן, וכל שמועות היפך מזה הם שקר גמור, ואני מבקש מהרבנים הגאונים שליט"א שיבררו זאת, יום כ"ח כסלו תשע"ד, אשר יעקב חיימוביץ".

"במותב תלתא כחדא הוינא, ובפנינו הבי"ד החתום מטה, אמר ר' אשר יעקב חיימוביץ ככל האמור לעיל. גם חתם על כתב הנ"ל בכתב ידו בלי שום כפייה, מרצונו הטוב, וע"ז באנו עה"ח כ"ח כסלו תשע"ד פה ברוקלין נ.י. נאום חיים קאהן דיין, ונאום ישראל הלוי רובינשטיין דיין, ונאום ליבוש לעמעל דיין".

הא לך דברי הבעל עצמו, איך שעומד וצועק בפני בי"ד: שהוא מוכן ומזומן לילך לבי"ד, להציע את טענותיו בפניהם, ולציית לפסק דינם. ומאידך גיסא עומדים קלים ורקיים, המעלימים עצמם

"6. מן הדין ומן הצדק להיעתר כמבוקש, [נחתם]: אליהו שורץ". [דאק. 3882009].

הרב רלב"ג נעתר לבקשתו, ומוסיף בכתב ידו על ה"היתר" מהרב כהן, שמכשיר את הגט על סמך ההיתר מהרבנים שאנן וצימבליסט, המסתמכים על היתירו של הרב שטרנבוך, וכנ"ל (סי' מ"ט), בזה"ל: "בס"ד, יום חמישי כ"ה בכסלו תשע"ד".

"לאחר שעיינתי בחומר המצוי בתיק, וחקרתי ודרשתי בכל הנוגע לסידור הגט, ולאחר שהתייעצתי עם גדולי הדור והפוסקים, ובייחוד עם הראב"ד של העדה החרדית בירושלים הגאון הגדול רבי משה שטרנבוך שליט"א, [מי שפסק דינו של שאנן הובא לפניו, עוד בכ"ט סיון תשע"ג, וכנ"ל (סי' נ"ד), והוא מצהיר עכשיו: שגם הוא התייעץ עמו], ולאחר שהגאון רבי חיים גדליה צימבליסט שליט"א הצטרף להיתר, ודנתי עימו ארוכות בענין, אני הקטן מצטרף להיתר, מ' רלב"ג. [דאק. 3882027].

ובכדי "להגדיל העסק" הוא מכפיל דבריו עוה"פ בהכנסת "החלטה" בבי"ד הרבני אשדוד, בזה"ל:

"לאחר העיון בבקשת ב"כ האשה [הנ"ל], אני מצטרף להיתר הנישואין של פסק הדין של אב"ד הרב יקותיאל כהן שליט"א, מתאריך ב' בתמוז תשע"ג. ולאות אמת וצדק, אני כותב את דעתי בכתב יד על העתק פסק הדין הנ"ל [סי' מ"ט], [כנ"ל], מתחת לחתימתו של הגאון רבי חיים גדליה צימבליסט שליט"א (דיין בבית הדין הגדול בדימוס) שהצטרף אף הוא לפסק הדין הנ"ל. להמזכירות לצרף להחלטה את המסמך הסרוק בתיק, ניתן ביום כ"ה בכסלו ה'תשע"ד. [נחתם]: הרב מרדכי רלב"ג-דיין". [דאק. 3882017]

כבר הסברנו לעיל (סי' מ"ט): איך ששאנן מסתמך על שטרנבוך, [מי שלכל היותר הסכים להיתר, עם

על המערער בצדק על הגט, ע"י רמ"א (הנ"ל), מהרשד"ם (י"ד, סי' נ"ה), הוות יאיר (סי' ע"א) נחל"ש (שטרות סי' מ"ה, אות נ"ט) (בשם מהר"ם פרוכינצא), זכרון יוסף (הנ"ל), חיים ושלום (הנ"ל), עיי"ש. ולא עוד, אלא שכתבו: החרם דר"ת חוזר על ראש המאיים בזה על מי שמערער בצדק, ע"י מהר"ם פרוואה (בשו"ת רמ"א, סי' נ"ה, ונ"ו), ונודב"י (קמא, אה"ע סי' פ"ח) שכתב קללות נוראים על האומר על המערער שעבר בחדר"ת, ותל"מ.

"שאמרו להנ"ל, אנו שליחי בית דין, ואתה חייב ליתן גט, ושאלו אותו האם הוא מסכים ליתן הגט?, והוא ענה: **שאינו מסכים, אלא מוכן ליתן גט בבית דין**", [כלומר, לאחר שיתדיין עם אשתו בבי"ד, אם יחייבו אותו לגרשה ע"פ הלכה].

"ודבר זה נשנה כמה פעמים, ולאחר כמה הכאות שאל אותם מי הם?, והם ענו שהם שליחי בי"ד, **והוא שאל איזה בי"ד?**, **ואמרו לו: בי"ד באר"י, ושוב שאל איזה בי"ד?**, **וענו: אין זה נפקא מינה!** [ראה לעיל (סי' נ"ד) בדברי הרה"ג רמ"ז זארגער שליט"א (ד"ה לדעת): דאף בסתם הזמנה חייבים להודיע להבעל דין שמות הדיינים המזמינים, וכש"כ בכפיית גט].

"וחזר שוב פעם כנ"ל: שאינו רוצה [ליתן גט], **רק רוצה לילך לבית דין ליתן גט**" [אם יחייבוהו ע"פ הלכה, וכנ"ל], **"ועל זה אמרו שהם בי"ד, ועל זה שוב פעם ענה: שכעת אינו רוצה ליתן גט, והכהו עד אפיסת הכוחות, וציוו אותו לומר דברים"**.

"ואני (העד) זוכר בערך שהם אמרו [הנוסח]: שהוא [הבעל] **ממנה אותם כשלוחים, אבל איני זוכר האם ענה אחריהם. ואני (העד) צעקתי כל הזמן כדי לבלבל את האנשים הנ"ל, ואז סתמו את פי עם גרביים**", [ופראים אלו גם עקרו מפיו של עד הזה ג' שיניים בבת אחת, כמו שהעיד בבית דינינו ביום כ"ה אב תשע"א], **"ואמרו לי (לעד): תשתוק כי היא [האשה] לא יכולה לשמוע, ואז אמרו לבעל הנ"ל שיאמר אמן, ולא רצה, ואז המשיכו להכותו"**.

"ואז לקחו אותי (את העד) החוצה על יד הדלת, וראיתי שם צורת אשה, ושמעתי שאמרו שילכו לסופר. והבעל צעק כל הזמן: שהוא מבטל כל מה שאמר", [ראה בהכרזת בית דינינו (כ"ה אב תשע"א, אות ז), שאחד משבע הפסלנות שמנינו על הגט, הוא: **"ביטול הגט באמצע הכתיבה"** מה

מצעקותיו, וממשיכים להצהיר בשקר: **שהבעל "סרבן" והכפיה כשירה... אוי להם מיום הדין, ואוי להם מיום התוכחה...**

כאן הוא המשך ה"גביית עדות" מלעיל (סי' ס"א, מכ"ג כסלו תשע"ד) מר' אלימלך מילר, בזה"ל:

"והנה עדות הנ"ל (מיום כ"ג כסלו תשע"ד): שר' אלימלך הנ"ל אמר: שדיבר עם ר' אשר יעקב הנ"ל, סיפר ביום כ"ח כסלו תשע"ד הרב אלימלך הנ"ל עוד הפעם בפנינו, ובפני ר' אשר יעקב. **ועל** זה אמר ר' אשר יעקב: שלפי זכרונו לא דיבר ר' אלימלך כלל בפעם ההוא אודות הצעת כסף בעד שיתן גט, אכן אומר שאינו מכחיש, אלא שאינו זוכר כדיבורים האלה^(נח).

"כל זה נאמר לפנינו ביום כ"ח כסלו תשע"ד לפי"ק פה ברוקלין נ"י. נאום חיים קאהן דיין, ונאום ישראל הלוי רובינשטיין דיין, ונאום ליבוש לעמעל דיין".

[סימן סד] כט כסלו תשע"ד:

נתקבל "גביית עדות" אצל בד"צ עץ חיים ברוקלין ניו יארק, מן שותף הדירה עם הבעל, שהיה נוכח בשעת הכפיה, והעיד בזה"ל:

"במותב תלתא כחדא הוינא, ואתא קדמנא ר' מ"ט נ"י, ואמר לנו כהאי לישנא".

"דרתי בדירה אחת (בעיסמענט) עם ר' אשר חיימוביץ, בכתובת 1815 רחוב 50 ברוקלין נוא יארק, ואמר הנ"ל כמה פעמים שרוצה להתדיין עם אשתו בבית דין".

"וביום 22 לחודש אוגוסט 2011 [כ"ב אב תשע"ד], ישנתי בחדר אחד עם הנ"ל, וכמה אנשים שברו את המנעול, ונכנסו לחדר שלנו, וכפו את שני ידי, ושמעתי וראיתי את הדברים דלהלן:

נה. אילו היה רא"ח מכחיש את דברי העד רא"מ בביורר, היה רא"י נאמן, מן הטעם שכתב מהרש"ל (סי' י"א), ורמ"א (סי' מ"ד): דחיישנן שהעד רוצה להעמיד את דבריו שכבר העיד שלא בפני הבע"ד, וכ"כ הח"צ (ליקוטי תשובות, סי' קי"ד) בשם חקת הדיינים, שכ"כ בשם מהר"ם אלשקר ומהריב"ל עי"ש. אבל למעשה כיון שאינו מכחישו, אין נפק"מ בזה.

מוכן לציית לפסק דינם. וע"ז באעה"ח יום ג' פרשת ויגש, ל' כסלו (א' דר"ח טבת, ו' דחנוכה), שנת תשע"ד לפ"ק. אשר יעקב חיימוביץ".

ובו ביום יצא "התראת בי"ד חמור" מבית דינינו להאשה ולהזר: שאל יהינו ח"ו להינשא, וז"ל:

"התראת בי"ד חמור להבחור יוסף מוזס, ולהאשה רחל עלקא חיימוביץ, למנוע פירצה נורא דנישואין ד"אשת איש" רח"ל".

"הנני בזה אודות השמועה לא טובה שהגיע אלינו: שהנכם מתכווננים להנשא למרות שבית דינינו כבר הוציאו ביום כ"ה מנחם אב שנת תשע"א "הכרזת בית דין": שה"גט מעושה" מה שביצעו בריונים על הבעל מו"ה אשר יעקב חיימוביץ נ"י ביום כ"ב מנ"א תשע"א הוא פסול ובטל מה"ת לכל הדיעות, והאשה נשארת "אשת איש" גמורה. [ולאחרונה הצטרפו כמה בתי דין ומורים חשובים להאיסור נישואין]".

"וכדי שלא תוכלו למעון שלא הבנתם די ברור חומר הדבר, הרינו להזהירכם בזה עוד הפעם ב"התראת בית דין" חמור: שה"ו שתנשאו טרם שתקבל האשה גט כשר מבילה".

"ולא תלכו שולל לחשוב, שתוכלו להצמדק אחרי כן עם האמתלא: שבדיעבד הגט כשר, כי הלכה ברורה הוא: דגט מעושה פסול אף בדיעבד. [ואפילו במקום שהגט פסול רק לכתחלה, הרי ההלכה ברורה: דכל שידעו האשה או הבעל שיש מעררין בדבר, ועכ"ז נישאו טרם שנשאו ונתנו האוסרין והמתירין זע"ז וכדרכה של תורה בכל הדורות, אין זה "דיעבד" ואין להם דין "שוגגין" רק הוי "מוזדין" גמורים, ותצא מזה ומזה ובניה מן השני ממזרים, ועתה דעו לכם כי הזהרנוכם!]

"ואם תעברו ח"ו על אוהרתינו, אז נהיה מוכרחים לפרסם בפומבי שהנכם עוברים על איסור החמור ד"אשת איש" שהוא בעונש מיתת "חנק" רח"ל, ועל בניכם שיולדו לכם שהם "ממזרים" גמורים לכל דבר עד סוף כל הדורות, [ובדפסק רמ"א (יו"ד סי' רס"ה, ס"ד. וס"ה סי' ז, ס"ה)], ותצא מזה ומזה, ותהיו לחרפה ולדראון עולם, ולהשומע ינעם ותבא עליהם ברכת טוב".

שפוסל הגט לכו"ע, אף בבעל שמותר לכופו, עי"ש], **"ושהם לא שלוחי בי"ד, וגם הוא לא עשה אותם שליח, ואם עשה, הכל בטל ומבוטל, וגם חזר עוד הפעם: שהוא מוכן לבוא לבי"ד"**.

ואחר כך שאל הבעל אותי: אמת ששמעת שלא אמרתי שום דבר, ולא נתתי שום דבר, ואתה עד בדבר, ועניתי: כן אני עד, וגם אז הכו אותנו, ולאחר זמן מה באו אלי ורצו להשקותי, ואמרו: מזל טוב גט".

עד כאן דברי העד הנ"ל. כל זה אמר העד הנ"ל בפנינו ביום כ"ט לחודש כסלו תשע"ד פה ברקלין נוא יארק, נאום חיים קאהן דיין, ונאום ישראל הלוי רובינשטיין דיין, ונאום ליבוש לעמעל דיין".

[סימן סה] ל כסלו תשע"ד:

לאחר שהבעל הודיע (בכ"ח כסלו, שעה 9:30 בבוקר לזמן אר"י) להעסקנים באר": דמלבד מה שכבר הודיע שהוא מוכן להתדיין עם אשתו בבית דינינו. הוא מוכן בתורת לפני משוה"ד: להתדיין עם אשתו גם בזבל"א. [הגם שע"פ הלכה אינו חייב להסכים לזה כלל, וכמבואר בקונטרס משפטים כהלכתם (הקצר, סי' ט"ז) (מוצג בפנקס בי"ד (רישום: 5002)]. וליתר שאת, אישר הבעל דבר זה לבי"ד הישר והטוב אשדוד עוה"פ בכתב, בזה"ל:

"לכבוד בית דין הישר והטוב רבני הקריות אשדוד, בראשות הרב גרוס שליט"א".

"אני החתום מטה אשר יעקב חיימוביץ מאשדוד, מודיע ומצהיר בזה, שתמיד הייתי מוכן ומזומן להתדיין עם אשתי מרת רחל עלקא תחי על כל תביעותיה, כמו שהצהרתי כמה פעמים מיד בעת בואי לארצה"ב, וכפי שהרב גשטטנר מסר בשעתה לאשתי על פי בקשתי, [וגם הרבנית מלעלוב תליט"א מסרה ד"ז לאשתי וגם לשלוחה, וגם היה דבר ידוע לכל]".

"וליתר שאת [בתורת לפני משורת הדין], הריני מסכים להתדיין עמה בזבל"א בתנאי שהרה"ג ר' יהושע זיידענפעלד שליט"א אבי"ד דקהל כתר תורה מאנסי, יהיה הבורר שלי, ואני

ואזנר. והגרי"מ שטרן. והגרמ"א שטרן מבי"ד של הרב ואזנר שליט"א. והגר"מ שפרן שליט"א מבית דינו של הרב לאנדא".

"משום מה לא מתייחסים לכך האדמו"ר מוויזניץ הרה"צ מנדל האגר שליט"א, שהיא עומדת לינשא לאחד מחסידיו שקירב אותו, מסתמך על הרב גרינברג, שהוא מסתמך על היתר של ה"רבנות" שאף אחד לא מבין, וגם אחרי הגביית עדות [הנ"ל (סי"א, וס"ג)] ספק גדול אם היו מתירין".

"בארץ יש רעש גדול מכך, ואם תתקיים החתונה מחר, יהיה חילול ה' גדול, בפרט שהבעל חתם על זבל"א" [כנ"ל (סי"ה)].

"ובקשתינו היא, רק לעכב את החתונה עד שיתבררו הדברים, ויוכלו להוציא ממנו גט אחר שיהיה כשר על פי הלכה. ובכלל מצינו כמה שחמור הענין של חוששין ללעז, גם ללא האיסור החמור של אשת איש רח"ל. ולדעתינו החתונה יכולה לאמלל את האשה לכל חייה".

"השי"ת יעזור שלא תצא חלילה מכשול תחת דינו. שמואל דוד הכהן גרוס".

[רב חשוב מניו יארק הי' לו 'אפוינטמענט' ליכנס אל האדמו"ר מוויזניץ שליט"א עם מכתב זו, בשעה 9:00 ליל ד', אבל הדבר בוטל ברגע האחרון].

יום זה ["זאת חנוכה"] ייכתב בתולדות ימי עמינו, כיום מר מבוקה ומבולקה, בהיות כי ה"מתיונים" שבימינו ה"ה: האשה רחל חיימוביץ, אשתו הגמור של הר"ר אשר יעקב חיימוביץ נ"י, והבחור יוסף מוזס, אטמו את אזניהם מהתראת ד' בתי דין וי"ג מורי הוראה מפורסמים, שהתרו בהם: שלא ירהיבו להנשא על סמך גט פסול זה. ובעטו באזהרותיהם, וחיללו ש"ש בפרהסיא, בהכנסם ל"חופה" בהוצאת ש"ש לבטלה בז' ברכות. ועוד הרהיבו לנאץ את ה', בחגיגת החינגה בתופים ובמחולות, והכל על סמך "היתר" עלוב מפוקרים מה שיסדוה על "מציאותים" מסולפים ומזויפים, ה"י.

באותה שעה, התכנסו מאות בני תורה בכולל חזו"א, בהשתתפות הגאון ר' דוב לאנדא ר"י

"וע"ז באה"ח בשם שאר חברי הכד"צ דסניף "שמרו משפט", יום שלישי לסדר ויגש, שלשים יום לחודש כסלו [א' דר"ח טבת, יום ו' דחנוכה] שנת ה'תשע"ד לפ"ג. אברהם שמואל יהודה געשטעטנער". [יפנקס ביי"ד רישום: 1084].

[סימן סו] ב טבת תשע"ד:

כנסיון אחרון ונואש, ניסה הרב גרוס מבי"ד הישר והטוב אשדוד, להשתדל במכתב דחוף מה שכתב מנהמת לבו בליל האחרון טרם "יום החתונה". דאולי יכולים להשתדל אצל האדמו"ר מוויזניץ מאנסי שליט"א, שיצוה על ב"א מב"ב: שלא לערוך ה"חתונה האסור" שהיתה אמורה להיות מחר, וז"ל:

"בי"ה, [אור ליום] ב' טבת תשע"ד"

"להרה"צ ישראל הגר שליט"א, בן כ"ק אדמו"ר מוויזניץ מונסי שליט"א"

"בשנת תש"ע באו אלינו ממשפחת גב' רחל חיימוביץ שהיא גרה באשדוד, ובפיהם טענות שבעלה עזב אותה ונסע לחו"ל בלי רשותה והוא לא שולח מזונות. והיא תבעה שיבא לארץ, ובי"ד יכול לכוף אותו לכך, ובחילופין שיתן גט אם לא יסכים לכך, ובתנאי שיהיה בפני בי"ד, שיעשו בדיוק כמו שכתבנו". [א"ה: כבר מבואר לעיל (סי' ז'): דאף אם כפיית הגט היה נעשה בדרך ברירה, ג"כ היתה פסולה עי"ש].

"בפועל מה שקרה אח"כ: שנכנסו אליו [להבעל] ללא לדבר עמו קודם משום בי"ד, והכו אותו באמצע הלילה שיתן גט. וכפי שהיה גם גביית עדות מאחר שהיה עמו בחדר, אמר קודם: שהוא מבטל את הגט, וגם אח"כ לפני שמסרו לאשה: שהוא מבטל".

"היות ונעשה כאן כפיה לא בדרך ברירה, ולא ע"פ בי"ד, וגם לא דנו אותו קודם לפחות לקבוע שיש לו דין מורד, אין לגט זה שום תוקף".

"ואחרי הברורים שעשינו, הוצאנו מהבי"ד באשדוד "צו מניעה": שאסור לה לינשא, והצטרף לכך: הבי"ד של הגר"נ קרליץ שליט"א. והגר"נ קרליץ בעצמו. הגר"מ

"וע"ז באנו על החתום בשם שאר חברי הבר"צ דסניף "שמרו משפט", יום ראשון לסדר ויחי חמשה ימים לחודש טבת שנת ה'תשע"ד לפ"ג. אברהם שמואל יהודה געשמעמנער". [פנקס ביי"ד רישום 1084].

[סימן סח] ו טבת תשע"ד:

יצויין, ד"מהו" תגובת הפוקרים מה"רבנות" על ההכרזות והתראות הצודקים ע"פ דתוה"ק: **הם יש להם "עצה" פשוטה: לנהוג כמעשה "בת היענה" ומוצאים "החלטה": לסגור התיק, כאילו שבזה יתוקן הכל... וז"ל:**

"מורים בזה על הטלת חסיון על כל החומר שהוגש לתיקי ביה"ד מתאריך ב' בטבת תשע"ד, ועל המזכירות לפעול בהתאם למימוש החסיון. החל מהיום אין להכניס כל חומר נוסף מכל גורם שהוא לתיקי הצדדים-חיימוביץ שקשור לגירושין של הנ"ל כולל חסימת דואר אלקטרוני. וזאת מאחר שהאשה נישאה כבר ע"פ פסה"ד של ביה"ד הרבני²¹, יקותיאל כהן אב"ד".

[סימן סט] כג טבת תשע"ד:

יוצא "החלטה" מבי"ד הרבני אשדוד בזה"ל:

"מאחר ומאז פסק הדין לגירושין, יש פעולה רבה להשמצת ביה"ד, בספרים וחוברות שמחולקות חינוס לקהל הרחב, ובחומר זה אף הוראות איך לפעול כנגד ביה"ד. וכן מאחר

סלבודקה, ואתו עמו הרבנים הגאו"צ: ר' שריאל רוזנברג שליט"א ראב"ד בד"צ הגר"נ קרליץ, ור' מנשה נחום גוטנטג שליט"א ראש ביה"ד הנ"ל ד"מחלקת אישות". והשמיעו את דבר ה' ברמה, למחות על גודל החילול השם הנעשה בריש גלי. ומשם יצאו עשרות בני תורה, וצעדו לאולם "ארמנות חן", ומחו על מעשה הנבלה על אתר, ה"נ.

[סימן סז] ה טבת תשע"ד:

יצא "כרוז" מבית דינינו לדורות עולם, בזה"ל:

"הרינון להוקיע בזה את הנואפים: יוסף מוזס ורחל חיימוביץ [אשתו של ר' אשר יעקב חיימוביץ נ"י] שעברו על התראות החמורות מכמה בתי דין שלא יינשאו. ועתה הם ממשיכים לדור ביחד תוך איסור החמור והנורא ד"אשת איש" שמיתתם בחנק רח"ל, וחייבים לפרוש עצמם תיכף ומיד".

"ומצוה להכריז ולפרסם: שהוולדות שיוולדו להם, הם "ממזרים" נמורים מה"ת עד סוף כל הדורות [ומותרים רק בממזרים וודאים ולא בספק] כמבואר ברמ"א (יו"ד סי' רס"ה, ס"ד. וס"ע סי' ג', ס"ה). ומדין "תצא מזה ומזה" אסור לר' אשר יעקב לגרשה (ומותר לישא אחרת) טרם שתצא מיוסף מוזס, כמבואר במשפט הכפיה (סי' ע"ג וע"ד) מוצג בפנקס ביי"ד (רישום 5015)". [וראה לקמן (סי' ע"א)].

נו. מה שכתב, דמשום שהאשה כבר נשאת על סמך הגט, שוב אסור להוציא ערעור על פסלנות הגט, מלבד שהעלים עין מערעור הבעל שהגיש אצלם זמן רב טרם שנישאו, ולא העליהו בתיק וכנ"ל (סי' נ"ט. והערה מ"ז) עי"ש. הרי עצם ההנחה: דכיון שהאשה כבר נישאת שוב אסור לערער על הגט, וכאילו שהעברה על האיסור - מתירה... וכגון שאם התחיל אדם לאכול טריפה, עצם הדבר מה שכבר התחיל לאכלה - מתירה לו להמשיך ולאכול עוד... זה מעיד עליו שהוא "עם הארץ" גמור, דהרי הו"ל בניגוד מש"כ הפוסקים: דכל החילוק בין טרם שנישאת או לאח"כ, הוא רק ב"ספק פסול", דבזה כתבו דאם ידע ממנה טרם שנישאת ולא ערער, אז לא יתחיל לערער לאחר שנישאת, אבל אם התחיל לערער קודם שנישאת, אז עליו להמשיך ולערער גם לאחר שנישאת. וכ"ז הוא אף ב"ספק פסול" וכדבר האמור, אבל ב"פסול ברור" וכבנ"ד: שכל ה"היתר" בנוי על דברי חלומות ו"מציאותים" בדויים, מה שאינה בגדר "הוראה" כלל, פשוט דאף אם לא ערער קודם שנישאת, מ"מ צריך לערער לאחר שנישאת, ואף לאחר שיש לה בנים מן השני, וכמבואר בברכת המים (סדה"ג דר' מיכל, אות רמ"ג), ברית אברהם (אה"ע, סי' צ"ו), חיים ושלום (ח"ב, סוס"י ל"ד), אבנ"ז (אה"ע, סי' קצ"א). [וע"פ כל הנ"ל אתיא דדברי האגר"מ (אה"ע ח"א, סי' קל"ז) תמוהים, דאף אם נרצה להעמיס בכוננתו דכיון דהוולדות כבר נישאו אמרינן ד"כיון דנטמעו נטמעו", עי' רמ"א (אה"ע סי' ב', ס"ה), אף שלא הזכיר זאת, מ"מ הלא זהו רק כלפי הוולדות, אבל איסור אשת איש לא הותר בשביל זה, וההורים חייבים לפרוש זמ"ז וצ"ע, ואכמ"ל]. וע"ע לעיל (הערה נ"ד), ותל"מ.

ברבים, כאילו התרתי. הדבר אינו נכון, ולא התרתי^(נ), ובאעה"ת המצפה לרחמי שמים מרובים, משה שטרנבוך.

וְלִסְיוּמָא ייאמר, שהגיע אלינו "תשובה" [בלתי חתום] מן הפוקר שאנן, איך שמתאמן בשארית כוחותיו להצדיק לאחר הנישואין האסור, [שימוש שם כ"מסדר זנות" ועבר בלפנ"ע מה"ת]. והוא מנסה להחזיק את התירו המסולף, לאחר ראותו "גביית עדיות" הנ"ל (סי' ס"א, וס"ג) שסתמו את כל מענותיו, וככלב השב על קיאו, הוא חוזר לשנן את סברותיו המוגחכים, וזיפויו ושקריו הישנים. וחסנו על הקוראים שלא לחזור ולהלאותם שנית עם דברי הבלויו, ולהוכיחו בכל שורה על חלומותיו ועל שקריו.

אבל דוגמאות אחדים מדברי הבלויו נקוט, כדי שלא יחשוב מישהו שהוא אומר משהו, אלא שהוא מתאחו חוזר ושוב על מחרוזות ה"זיופים" הישנים מה שאנשי ה"רבנות" משמתישים בה בשקר. וכשהוא נתפס באחד מהם, הוא רץ תיכף למשניהו, וכן חוזר חלילה, בבחינת "סביב רשעים יתהלכון".

א. על הטענה: שלא עשו הכפיה צדק צריכה, הוא מנסה להתאחו על דברי מהרש"ם (מ"ד, סי' ט"ז), כאילו שהוא חולק על החת"ם (אה"ע ס"א, סי' קט"ז), ומכשיר כפיה ד"מאיקס עליו" צ"דיענד". אבל לו, שהציה "ראיה לסמור" דברי ענמו, דכנר קדמנוהו להוכיח הפרכת שקר זה, [מה שאנשי ה"רבנות" חידשה, והויען

והאשה כבר נישאה לאחר, ואין להוציא תוצאה אחרת, [ראה (הערה נ"ו)], ואף יש איסור בראשוני הפוסקים להוציא לעז על הגט" [ראה (הערה נ"ד)].

"אי לכך מחליט ביה"ד, להטיל חיסיון על כל החומר שבתיקים בבי"ד באשדוד ובירושלים, שנפתחו בין שני בני הזוג, וישאר לעיון הרכב אולם א' בביה"ד באשדוד. הוראה זו כוללת את כל הצורות להוצאת החומר מהתיק, בין ידני ובין באינטרנט, או מכשור אחר. ויש לשלוח הוראה זו למחלקת המחשוב בהנהלת בתי הדין, כדי שיפעלו ליישום החלטה זו. ניתן ביום כ"ג בטבת התשע"ד. יקותיאל כהן אב"ד". [דאק. 1-3958113].

אוי להם ללצים ועוקרי הדת הללו, שחושבים דבמה שיכחישו את השמש בצהרים, ע"י שיגבילו את החומר לפסלנות הגט, מלהגיע לתוך ה"תיק". שזה אכן יועיל להכשיר את הגט הפסול, ועי' מה שכתבנו לעיל (הערה מ"ז), ואין צורך בהכפלת הדברים.

[סימן ע] כג טבת תשע"ד:

לאור דברי ה"רבנות" חוזר ושוב: כאילו שהרב שטרנבוך אישר כשרות הגט וכנ"ל (סי' מ"ח, מ"ט, נ"ד, ס"ב), הוציא הרב שטרנבוך "מכתב הכחשה" בזה"ל: "אור ליום ז' שבט תשע"ד, לכבוד ... היי"ו".

"אחדש"ה, בנידון שאלתו אודות הג"פ של חיימוביץ, שפרסמו בעל פה ובכתב דברי שקר

נז. ראה לעיל (סי' מ"ח, מ"ח, מ"ד, פסק), איך ששאנן מעיד בשקר: כאילו שהרב שטרנבוך הסכים להיתר ע"פ "תנאי" בדוי, מה שאינו משנה להלכה כלום וכמבואר שם (הערות מ"ה, ומ"ו). ואח"כ נתגלה קלונו של שאנן כשנתפס בשקר ע"פ נוסח המקורי מתשובתו, דשם כתב והודה בעצמו, שרב שטרנבוך התנה "תנאי" אחר לגמרי להסכמתו להיתר, והוא: דוקא "אם אכן אמת הדבר שהבעל הוא מורד" [ר"מעגן" ו"מסרב"], מה שמחקה אח"כ מתשובתו, בידעו שזה מפריך כליל את כל ה"היתר" .. וממילא פשוט, דגם מה שרלב"ג כותב לעיל (סי' ס"ב): שהתייען עם הרב שטרנבוך, ולא פירש מה שאמר לו... דילמוד סתום מן המפורש: שלא הסכים להיתר רק בתנאי: שאמת הדבר שהבעל יש לו דין "מורד" גמור, מה שז"א כלל וכלל, אדרבה היא "מורדת" גמורה. ובוזה מובנים דברי הרב שטרנבוך מש"כ במכתבו כאן: ששקר הדבר מה שכותבים ואומרים בשמו כאילו שהתיר, "הדבר אינו נכון, ולא התרתי", דהרי אם [לכל היותר] הסכים רק בתנאי: שאמת הדבר שהבעל "מורד", ונתברר שזהו שקר גמור ובדוי, א"כ בודאי דלמעשה: "לא הסכים" ו"לא התיר" וז"פ. אבל בחדא מחתא, לא נוכל להתעלם מלמחות על אנשי ביתו של הרב שטרנבוך, המנצלים את מצבו, להוציא ממנו "היתרים" למחצה לשליש ולרביע על איסורים חמורים, [ראה לעיל (הערה כ') המצב הנורא מאנשי ביתם של זקני גדולי הדרון], ויש לעז גדול על בניו בקלד"פ: שעושין זאת תמורת כסף רח"ל. ולמייחש מיהא בעי, כי ידוע לנו ממקור נאמן, איך שימים ספורים לאחר החתונה האסור, צלצל אחד מבניו להעסקנים נגד גיטין מעושין, ואיים עליהם: שאביו עומד להוציא "היתר בכתב" על הגט, "רמז" מובן... והזהרנו אותם שח"ו להציע [או ליתן] לו אף פרוטה אחת... הי".

דהלא רצה לעכז את הכפיה.. [צהאצקו עמס]. הגה, לדברי שאנן יואל: דמי שרצה לעכז על גולנים מלגזול, הוא פסול להעיד עליהם שגזלו, דהרי רצה לעכס... וזהו "חידוש" נפלא. ה. מהטעם: דלמה שחק עד לאחרונה. הגה הוא מתעלם מן המציאות: שלא שחק כלל, דהרי צא לצית דינינו יחד עם הצעל מיד כשנשתחרר מצית החולים [ג' ימים לאחר הכפיה] והעיד עדותו, וכמש"כ בשעתה צמוך "הברות בית דינינו" הנ"ל (סי' כ"ז). ובגראה דשאנן אזיל לשיטתו: דכיון שלא הניחו להכניס את הכרזתינו צה"תיק" שלהם, א"כ הר"ז לא קרה מעולם...

ך. עוד "טענה אלימתא" טוען שאנן נגד אותו העד: דמדוע צמר להעיד צי"ד אחר, ולא צצית דינו של רלצ"ג מי שכבר דן צענין. הוא מתעלם עוה"פ ממה שצצית דינינו היו הראשונים לעסוק בזה, שני חדשים טרם רלצ"ג, וא"כ לפי דבריו הרי הקושיא הוא להיפך: למה לא צאו משתתפי הכפיה להעיד צצית דינינו... גם מתעלם מדין פשוט: דהעד יש לו הזכות לצמור אלל איזה צי"ד להעיד וכנ"ל (הערה ל"ב). וגם מתעלם מן המציאות: שצי"ד של רלצ"ג העסוקים להתעשר מזידת נשים מצעליהם ולהכותם צאכוריות, הם פסולים מלדון צצבר וכנ"ל (סי' ל', ד"ה וכמוצו, ועוד), וא"כ הרי מוצן היטב מאוד, מדוע שלא הלך להעיד אללם.

בקיצור, אין שום ממש בדברי שאנן, ופשוט דבשו"א א"א להתיר אשת איש עם סברותיו הבריסיות ובשקריו הברדוים, ור"ב ותל"מ.

סיבום ותמצית העולה מכל האמור עד כאן:

א. שאירע כאן פירצה נורא ומשווע: דהתירו "אשת איש" לעלמא ע"פ "דין מרומה" מובחק, דלא שלחו להבעל שום הזמנות כלל. וצד האשה עשו זאת בערמה, ביודעם שהבעל מוכן לילך לד"ת כמו שהודיעו לה כ"פ, והם לא רצו בזה רק לכופו על סמך תביעתה בלבד, בלי שום דיון בין הצדדים זה בפני זה בדבעי. אלא ש"מילאו" תופסי "הזמנות" על שם הבעל, והחתימו עליה זקני גדולי הדור, מה שלא נשלחו לו כלל, רק בכדי להשאיר בתוך התיק הרושם המסולף: כאילו שנשלחו לו הזמנות.

ב. ועל סמך "רמאות" עצום בזה, שעל בעל בזה מי שאף "חיוב גט" גרידא לא היה עליו לשום דיעה, ובש"כ דלא הותר עליו שום כפיה כלל, ואף לא ע"ד הברירה. ביצעו עליו "גט מעושה" בכפיה נמורה בשוטיין, בניגוד הגמור לדעת כל הפוסקים ממש, ומבלי שום משען היתר כלשהו כלל. דהלכה ברורה היא: דפס"ד המכוסם על "מציאות מרומה" אינה נגדר "הוראה" כלל [ראה (סי' ע"א, ענף א', אות ז)].

ג. וממילא ברור להלכה: דהגט בנ"ד פסול ובטל לכו"ע, אף אם היו עושין הכפיה ע"ד הברירה: על שילך לדון בא"י, וכפי הפס"ד של הבתי דין דשם. וזהו מבח כמה מעמים, מה שכ"א מהם די בוחה בפע"צ לפסול הגט, ובש"כ בשלמעשה היא ספוגה ורווייה מהצטרפות כל הפסלנות ביחד, ואלו הם:

דוד הושיטה לנו משס], צקונטרס מלחמת אש דת (אות י"ב, זיוף י"ד) [מולג בפנקס בי"ד (רישוס: 1098) עי"ש].

דהלא הם מיירי צגוונא ד"קידשה צרמאות", שהסתיר ממנה סקובל על חו"ג, שע"פ הלכה מותר לכופו לגרש, דהרי אף "להפקיע הקידושין" היה מקום צכה"ג מדין "מקח טעות". ובזה הוא דמקיל המהרש"ם כשכפו צדיעצד, צנמקו: דגם החת"ס לא החמיר צכה"ג רק לכחלה, ומודה דכשירה דיעצד. ובמאי שייטא מזה ל"כפיה דמאים עלי", דצוה פסק המהרש"ם שס להדיא להלכה ולמעשה: שכפיית הגט פסול אף צדיעצד, צנמקו: שהרי לא הוכיחה האשה שהיה לו החולי קודם שנשאו. להיפך הגמור מ"פסק דינו" של הפוקר שאנן, שהכשיר כפיית גט על סמך אמירתה: שהוא "מורד" מצלי שציררה זאת. [וראה (הערה ל"ט)].

ב. מה שמנסה לחזור ולטשטש המוחות עם שקר הגס: שהמדובר מצעל "מורד" גמור, שלא רצה שום דבר רק "לעגנה", וכ"ז מצלי להביא שום "ראיה" ע"ז, או לדחות כל הראיות החזקים דלהיפך. פשוט דאין כדאי להשחית הנייר והזמן על חלומותיו ועל דבריו. ג. וכן גם מה שמנסה להצדיק מה שדנו את הצעל שלא צפניו, וגם קיבלו עליו עדות שלא צפניו, עם שקר הגס והישן: דהזמינוהו לדין, ולא צא. ג"כ מוצן שחבל להשחית הנייר והזמן עם "שקרים" גלויים שכאלו.

ומה שמנסה לייצר "פקפוקים" צנאמנות עדותו של שותף דירתו הנ"ל (סי' ס"ד), מהטעם: ד. משום

אף כפיה שע"ד ברירה זו, ג"כ היה פוסל את הגמ [ראה (סי' ז', ענף ג')].

רביעית, דגם הברירה שבאופן ששינוה אח"כ: שתיעשה על שילך לדון אצל רלב"ג, ג"כ היה פסול ובטל אף אם היו עושים כן, כיון דע"פ דין אינו חייב לילך לבי"ד מסוים [כשהוא מוכן לילך לבי"ד אחר]. וכש"כ ואצל שא"א לכופו על כך, וממילא שוב הדרן להחמשה פסלנות הנ"ל (ד"ה ראשית - שלשית), [ראה (סי' י"ט)].

[ומארבעה מעמים הללו, מתברר הפרכת דברי המבהילים: כאילו שיש להעניק דין "ברירה" בנ"ד ובנ"ל (סי' ל"א), דהרי אף אם היה נעשה ע"ד ה"ברירה", ג"כ היה פסול].

וחמישית, דכש"כ וק"ו לפי מה שביצעו למעשה את הגמ ב"כפיה גמורה בשומי"ן שלא ע"ד ברירה. ודאי דהגמ היה פסול אף אם לו היה מותר לכופו להלכה, כיון דל"ה פסק ב"ד על כך, [ובנ"ל (סי' ל"ג, סוד"ה ודוא"ן)]. וכש"כ בנ"ד, דליכא עליו שום היתר כפיה כלל בנ"ל (ד"ה ראשית), ס"ה: ח' פסלנות.

ד. ונמצינו, דאין כאן "מחלוקת בהלכה" כלל - בין האוסרים ולבין המתירים. דממנ"פ: לפי תיאור ה"עובדא" אך שהמתירין ציירוה "בשקר": כאילו שהמדובר מבעל שהוא "מורד" "בורח" "מענג" "מסרב" ו"מחביא עצמו". בודאי דכו"ע מודים: דיש להכשיר בכח"ג - אף כפיה גמורה בשומי"ן ובנ"ל (סי' ס"א, מ"ט, ד"ה א' והערות ל"ג ומ"ג) [בתנאי שהיו שלוחי ב"ד ע"ז, מה שבלא"ה ל"ה כן בנ"ד, ובנ"ל (סי' ל"ג, ד"ה ודוא"ן)], עי"ש.

ה. ואילו לאורך גיסא - לפי האמת הברור: דהבעל לא "מרד" עליה, אדרבה השתדל כל הזמן לשלום, [אלא היא מרדה עליו, כנ"ל (סי' ז', נ"א, ו"ז)]. ולא "ברח ממנה", אלא היא הבריחה אותו בע"כ כנ"ל (ס). ולא "עיגן אותה" אלא היא עיגנה עצמה וגם בעלה" כנ"ל (ס). ולא "סירב לדיון", אדרבה למרות שלא קיבל הזמנה לד"ת, המציא עצמו מיד בתחלה מרצונו לד"ת, אלא שהיא עשתה מצדקאות שלא יבא הדבר לד"ת כנ"ל (סי' ג' - ז', ט"ו). והיה במקום קבוע וגלוי, כנ"ל (סי' ז'). בודאי דככה"ג כו"ע מודים: דאף "חיוב גירושין" גרידא ליכא, וכש"כ דליכא בכח"ג שום דראא דהיתר "כפיה" כלל ואף לא ע"ד "ברירה", ובנ"ל (סי' ז', מנט סהלסה ענפיס א' - ה', וסי' ט"ז, הערה כ"ז), וכש"כ ד"כפיה גמורה" כפי שנתבצעה למעשה ודאי דפסולה לבו"ע.

ו. אבל יש כאן "מחלוקת" - ב"אמונות ודיעות". דהמתירים שמפמפטים דברי הכל ובורות בהלכה, וגם מה שמרהיבים לצייר "תיאור העובדא" ב"שקר", זהו "תוצאת" רקבון ה"אפירקורסות" המפעפע בקרבם: שמורדים וכוועמים בגזירת תוה"ק: שכשרות הגמ תלוי ב"רצון הבעל", וזהו מה שדחקם לכתוב דברי בורות בהלכה, ו"לשקר" נמציאותים מוטעים וברויים. והם כחבורת סומים המתאחזין זה בזה בסוברם שפיקח מנהיגם: דשאנן צימבליסט כהן רלב"ג, מסתמכים על רלב"ג והרב שמרנבוך, בעוד שרלב"ג כתב: שמניח את ההחלטה "עליהם". כנ"ל (סי' ל"ג, וסו"ס מ"ט, וס"ז), ואילו הרב שמרנבוך הדגיש להדיא, שאינו מסכים להיתר רק בתנאי: שאמת הדבר שהבעל הוא "מורד" גמור [ובנ"ל (סי' מ"ט, מ"ט, ס"ב, ע', והערות ל"ז)].

ראשית, מבח הדין הפשוט: דאף כפיה ע"ד ברירה לא הותר רק בבעל ה"חייב" עכ"פ לגרש, [אלא שלא הותר לכופו]. משא"כ בבעל של מורדת דמ"ע ובכנ"ד הפטור לגמרי מלגרש, אף כפיה שע"ד ברירה פסול בו, [ראה (סי' ז', ענף א', אות ה', וענף ה', אומיות א' - ג'. והערות ט"ז ו"ט)]. וק"ו בנ"ד דאף "מאיסות" ל"ה [ובנ"ל (סי' נ"ד, ד"ה רק)].

שנית, אף במקום שהותר לעשות כפיה בדרך ברירה, ג"כ לא הותרה רק כשהבעל חייב מן הדין לעשות אותו דבר השני מה שכופין אותו עליה. ובנ"ד כו"ע מודים שלא היה חייב לילך לדון בא"י, מבח ג' מעמים מה שכ"א מהם בפע"צ דיה לפסול הגמ. [ראה (סי' ז', ענפיס א' ו"ז)].

שלישית, אף במקום שהבעל אכן חייב מן הדין לעשות אותו דבר השני מה שכופין אותו עליה, ג"כ א"א להכשיר כפיה על דרך ה"ברירה", רק כשע"פ הלכה מותר לכופו על קיום אותו החיוב. ובנ"ד אף אם לו היה חייב לילך לדון בא"י [מה שז"א ובנ"ל (ד"ה שניט)], ג"כ כו"ע מודים שאסור לכופו על כך בשומי"ן, וממילא

ז. בקיצור, לפי קושטא דמלתא: שהבעל אינו "מורד", ליכא שום בסיס ע"פ דתוה"ק להכשיר הגט לשום שיטה כלל, והגט פסול ובטל לכו"ע אף בדיעבד. והדין פשוט וברור: שהם חייבין לפרוש ומ"ז תיכף ומיד, ותצא מזה ומזה [וכדלקמן (סי' ע"ב)], דבכל רגע היותם יחד הוא באיסור ערוה החמורה ד"אשת איש", וכיניהם הם "ממזרים" גמורים עד סוף כל הדורות, שחייבים להכריז עליהם בפומבי.

ח. כל זמן שהמנהיגים [וכל מי שיש בידו למחות] שותקים ע"ז, ואינם רודפים ומרחיקים אותם עד שיפרשו ומ"ז. הרי לפי דברי בעל העקידה [הועתק בהקדמה (עמ' ג)] זה נידון בשמים: ל"וימה ועון פלילי וחמאת הקהל בולו", מה ש"לא ניתן למחילה אם לא בפרענויות הקהל" עכ"ל ה". ועיקר האחריות רובץ על מנהיג הקהילה של הבעל [שמיאן מלפגוש עם האוסרים תוך כדי שחזק ועודד להחנותה], וגם על בתי דין "הישר והטוב" אשדוד, ו"הגר"נ קרליץ" ב"ב [שהעדר פעולתם בעוד מועד גרמה להכשולן כנ"ל (סו"ס" כ"ז)], וזפו"ב ותל"מ.

סימן עא [נספת]

בדין אם הבעל יתן גט לאשתו בעודה עם השני

שאלה

בהיות שהאשה בנ"ד נישאת לאיש זר על דעת מורים קלים, על סמך "גט מעושה" הפסול ובטל, למרות שבית דינינו ועוד שלשה בתי דין חרדיים שבוערים [בנוסף מורים מפורסמים] התרו בהם שלא ינשאו. וכמה ת"ח הביעו דעתם: דעכשיו לאחר שכבר נישאו, והם חיים ביחד באיסור אשת איש רח"ל, אולי ראוי ונכון להשתדל אצל הראשון שיתן לה גט כשר, בכדי להציל אותם עכ"פ מאיסור אשת איש, ואת הדור מטמיעת ממזרים, על אף שעדיין ישארו ממזרים דרבנן. ונשאלנו אם דבריהם נכונים להלכה.

תשובה

הדבר ברור להלכה: דלא רק דליכא שום "מצוה" בדבר שהראשון יתן גט לאשתו בעודה יחד עם השני, [ואצ"ל דליכא שום "חיוב" בדבר]. אלא אדרבה: אף "איסור" גמור רובץ עליו שלא ליתן לה גט בעודה עם השני. ולאידך גיסא: חיובא רמיא על כל בר ישראל, לכופף את האשה ואת בועלה בכל מיני כפיות שיפרדו זה מזה.

פתיחה

מרים כל שיח בהוכחת המקורות והנימוקים ששימשו כבסיס לפסק דינינו, יש מן הצורך להבהיר מקודם, מה הם שני צדדי השאלה, בכדי להשתמר מטעות המושרש אף אצל ת"ח שאינם בקיאים בגדרי דינים הללו: דכל שיח להם "סברא" שהבעל יגרש, שוב מותר להטיל עליו לחצים גופניים ונפשיים שיעשה כן אף כשהוא ממאן בדבר.

וזתן טעות ומכשול עצום, דהרי אף במקום שמוטל על הבעל "חיוב" גמור ליתן גט לאשתו, אם אינו רוצה לקיים את חיובו, הדין פשוט: דכשאינו מחמשת הגברים מי ש"מותר לכופם". אז לכל היותר מה שמותר לעשות בכה"ג, הוא רק "כפיה במילי", דהיינו לומר לו בעל פה בינו ולבין עצמו: ש"חייב לגרשה". [וגם ר"ת שתיקן "הרחקות" בכשיש "חיוב גירושין", היינו רק: למנוע בשלילות ובאופן מוצנע מלעשות לו טובות, כגון שלא להלוות לו ממון וכו'].

אבל אסור לעשות עמו "רעות" באופן חיובי, או להטיל עליו לחצים פומביים, וכגון לבזותו ברכים בהכרזות וגערות, או להשמיצו ע"י הפצת "כתבים" נגדו, דכל זה כבר נכלל בגדר "כפיה" גמור, הפוסל את הגט אף

במי ש"חייב לגרש" מדינא ואינו רוצה. וב"ז הם דברים פשוטים וברורים, וכדביארנו הדק היטב בקונטרס כפיית מאסר (סי' ה') [מוצג בפנקס בי"ד (ישוס: 5029)] בראיות ברורות ומוכחות מש"ס ופוסקים עי"ש, וא"כ נמצינו דשוב לא הועילו בזה כלום להתירה להשני, דהלא גם הגט השני תהיה פסולה מדין "מעושה", בדיוק ממש כמו הראשונה.

[משא"כ] על השני שחי עמה באיסור ערוה ד"אשת איש" מה"ת, לא רק דיש "היתר כפיה" על "הבועל", [מה דהיתה שייך כשהיא רוצית להפקיע את עצמה מבעלה מחמת נימוקים דגריעותות גופניים, וכגון כשהוא מהחמשה גברים שמותר לכופם, כמוכה שחין וחביריו. אבל בג"ד, שהם מצווים ועומדים להפריד זמ"ז מכח איסור החמור דאשת איש הרובץ עליהם, בכה"ג לא רק ד"מותר" לכופ את הב[ו]על לגרשה], אלא דאף "חיוב" גמור רמיא על כ"א לכופ "שניהם" בכל מיני כפיות גופניים ונפשיים, שיפרדו זמ"ז במקודם האפשרי, ושגם תתגרש ממנו.

ומ"מ על הראשון, ל"ש חיוב גט בכפיה על אף שנאסרה עליו, כיון דבלא"ה הם פרודים ועומדים זמ"ז, דכל מחלוקת הפוסקים שהבאנו במשפט הכפיה (סי' ע"ג ס"ז, סק"ז): דמי משניהם מגרש ראשון, הוא רק כשהאשה נפרדה כבר משניהם. אבל כשהיא ממשכת לדור באיסור עם השני, בכה"ג כו"ע מודים דעיקר חיוב הגירושין מוטל על השני, ובודאי דעליו לגרש ראשון, וכדביארנו בקונטרס פתילי חותם (ענף נ"ב), וז"ל.

ונמצינו לפי"ז, דצדדי השאלה בג"ד [כשהיא ממשכת לדור עם השני באיסור], כך הם: דכשהבעל רוצה לגרשה, אז השאלה הוא: אם נכון לו לעשות כן כדי להצילם מאיסור החמור דאשת איש ומטמיעת ממזרים. ובגוונא שהבעל אינו רוצה לגרשה, אז השאלה הוא: אם יש עליו "חיוב" לגרשה מטעמים הנ"ל, לענין שיהא מותר לומר לו ש"חייב לגרשה", [אבל היתר הטלת "לחצים" גופניים או נפשיים שיגרשה, ודאי דליכא בג"ד בשו"א כלל].

ביאור

ועתה נפן להוכיח ביסוס דברינו עם מקורות ונימוקים מדברי גדולי הפוסקים אשר מפיחם אנו חיים ומימיהם אנו שותים, ל"פסק" הנ"ל: דלא רק דליכא "מצוה" כלל, וכש"כ דליכא עליו שום "חיוב" שיגרשה בעודה עם השני. אלא אדרבה: גם "איסור" גמור יש בדבר, שלא יעשה כן, וניחוי אגן.

ענף א

בהיה לה הוראת היתר, אם נחשבת כאנוסה

רוב הפוסקים ס"ל דל"ה אנוסה ע"י הוראת היתר מוטעת

(א). **ומקודם** יש לנו לדון צלל, אם יש צנ"ד הדין ד"תלך מזה ומזה", ע"פ מה שיש מקום לצד ולומר, דכיון דהיה לה "היתר" מאיזה מוריס להנשא. א"כ הרי הרשב"א שהוצא דצרו ברמ"א, [שהצאנו דצריהס במשה"כ (סי' ע"ד ס"א, סק"ה)], מחשיצים אותה עי"ז כ"אנוסה", לענין שלא לקונסה צכה"ג דין "תלך מזה ומזה". וא"כ לכאורה לא תיאסר על השני לאחר שתתגרש מן הראשון, וממילא יהא מותר להראשון לגרשה אף אם תישאר אח"כ עם השני^(נח).

הנה, כבר ביארנו בס"ד דין "תצא מזה ומזה" בקונטרס פתילי חותם (אלד נ, משס"ה), [המוצג בפנקס בי"ד (ישוס: 5005)] שיכולים להשיגה משם בניקל מאוד]. וביתר שאת ביארנו פרטי דין זה בבואר מקיף ויסודי בספרינו משפט הכפיה (סימניס: ע"ג וע"ד) [המוצג בפנקס בי"ד (ישומיס: 5073, 5074)], והארכנו שם בציטוט לשונותם של מאות פוסקים בזה.

וכאן לקצר אנו צריכים, על כן לא נביא רק תמצית היוצא להלכה בג"ד מכל המקובץ שם, ובכדי שלא להכפיל הדברים, לא נחזור בציון המ"מ והלשונות, רק נציין למקום מוצאו של אותו הדיון בספרינו הנ"ל משפט הכפיה [בתיאור הקצר: משה"כ], ומשם ידרשנו הקורא הרוצה לעמוד על דבריהם.

נח. אבל "חיוב" לגרשה [כשאינו רוצה] ודאי דליכא אף לדידהו, דאי משום שלא ירכו ממזרים, מהיכ"ת שהבעל חייב לוותר משום כך על אשתו. דהרי טעמא דידהו, שמותרת להשני לאחר שתתגרש מבעלה, הוא מכח דין "אנוסה", וא"כ הרי הוא מותרת ועומדת גם לבעלה [ישראל], ולא מצינו דאשת איש שנשכית, שיהא בעלה חייב לגרשה, בשביל

תכסיסי סימן עא: אם יתן גט בעודה עם השני ענף א פורצים קא

כשהוראה המוטעת היתה צפולנות "קידושי" הראשון, דיט לה "חוקת פנויה" דמעיקר טרס שולד הספק, רק אז מותרת להשני אחר גירושי הראשון. אבל לא כשהוראה המוטעת היתה צהכשרת "גיטו", דלזו יש לה "חוקת אשת איש" שמטרס שולד הספק וכצנ"ד, ממילא אסורה על השני אף לאחר גירושי הראשון, [והצאלנו דצריהס במשה"ב (סי' ע"ד ס"ג, סק"ו) ע"ש]. א"כ ודאי דצנ"ד כו"ע מודיס דאסורה להשני לאחר גירושי הראשון.

דוקא בטעות הוראה בשיקול הדעת ולא בדבר משנה

ה. רביעית, דאפילו לדעת מיעוטא דמיעוטא מהפוסקים, הסוברים: דהוראת היתר מוטעת אכן מהני למשויה כאלוסה, אף כשהיתה צ"הכשרת גיטו" של הראשון, ואף לענין שמהא מותרת להשני לאחר גירושי הראשון. אבל הרי חילקו הפני אהרן, וברית יעקב: דזה אינו רק דוקא כשהטעות היתה צמידי דמילא צ"שיקול הדעת", ולא כשטעו צ"דצב משנה", [והצאלנו דצריהס במשה"ב (סי' ע"ד ס"ג, סק"ה) ע"ש]. וא"כ צנ"ד, שהמתירין טעו כ"פ צ"טעות צדצב משנה" גמוריס, וכדהוכחנו לעיל (סי' ז', ענף א'), ודאי דכו"ע מודיס דאסורה להשני אף לאחר גירושי הראשון.

דוקא בהיתר בדבר פשוט ולא במידי הצריך הוראה

ו. חמישית, ע"פ החילוק שכתב בשבח"ל: דדוקא כשהוראת היתר המוטעת, היה צדצב הנראה פשוט להיתר, ולא צדצב הצריך "הוראה, [וכדהצאלנו דצרינו במשה"ב (סי' ע"ד ס"ג, סק"ו)], א"כ ודאי דצנ"ד אסורה להשני אף לאחר גירושי הראשון.

דוקא בטעות "הלכתי" ולא בטעות "מציאותי"

ז. וז"ל חז"ל והוא עיקר גדול, ע"פ החילוק הצרור מה שכתבו גדולי הפוסקים ה"ה: בנה"ג, שבות יעקב, נודב"י, גבול בנימין, צמח צדק, האל"ש, ברית יעקב: דהני מילי דהוראת היתר מוטעת משוויה כאלוסה, זהו דוקא כשהטעות היתה צ"הוראה", כלומר צ"קציעת ההלכה" שלא כדיון. מושא"ב כ"שהטעו" את המורה צמאור "מליאת הדצריס" שונה

ברם זה אינו, דמלצד מה דרוב מנין וצנין של הפוסקים [ט"ו צמספר] חולקין על דצרי הרצצ"א, וס"ל: דאין לה דין "אלוסה" על ידי הוראת היתר מוטעת. ואלו הס: ריטב"א, נימוקי יוסף, תרומת הדשן, מהרי"ק, רדב"ז, דברי ריבות, טו"ו, ב"ש, פחד יצחק, שמש צדקה, דבר משה, נחפה בבסף, ושב הבהן, ברית אברהם, ביה"ל, [וכדהצאלנו דצריהס במשה"ב (סי' ע"ד ס"א, סק"ח)]. וא"כ עכ"פ צרור, דלהלכה יש לנקוט להסמיר, וכמש"כ בפני אהרן, וכן יולא מדצרי הד"ח והאמרי נועם, [שהצאלנו דצריהס (סס, סק"ט)], ע"ש.

אף הסוברים דהוי אלוסה ע"י הוראת היתר מוטעת מודיס בנ"ד

אבל בר מן דין, יש עוד כמה טעמים מה שלפיהן יוצא: דבנ"ד כו"ע [ואף מיעוט פוסקים המקילים] מודיס: דלא הוי כאלוסה כלל, ואינה מותרת להשני לאחר שיגרשנה הראשון, ואלו הם:

דוקא להראשון מותרת ולא להשני

ב. ראשית, ע"פ החילוק הפשוט מה דס"ל להריטב"א נמוקי רעק"א ומהרש"ק, והמנח"י נקט כצריהס להלכה: דמה דנחשצת כאלוסה ע"י הוראת היתר מוטעת, הוא רק דוקא לענין שמהא מותרת לחזור לצעלה, אבל לא לענין שמהא מותרת להשני לאחר שיגרשנה הראשון, [וכדהצאלנו במשה"ב (סי' ע"ד ס"א, סק"ו, וס"ג, סק"ח)]. א"כ ודאי דצנ"ד כו"ע מודיס דאסורה להשני אף לאחר גירושי הראשון.

דוקא כשאינה רדופה להפקיע עצמה מבעלה

ג. שנית, דכש"כ לפי דצרי הריטב"א [שהצאלנו במשה"ב (סי' ע"ד ס"ג, סק"ט)]: דהיכא שהיא רדופה להפקיע את עצמה מצעלה וכצנ"ד, אינה נחשצת כאלוסה, ע"ש. א"כ ודאי דצנ"ד כו"ע מודיס: דנשארת אסורה על השני אף לאחר שמתגרש מן הראשון.

דוקא בהוראת פולנות קידושי הראשון ולא בהבשר גיטו

ד. שלישיית, ע"פ מה שחילקו בעצי ארזים, פני אהרן, וברית יעקב: דדוקא

שהשבאים מאנסים אותה, כדי שלא ירבו ממזרים. ואם היא ממאנת לחזור אצלו אף כשתדע שאסורה על השני, פשוט דזה אינו מחייב אותה לגרשה כלל, אפילו אם תבחר להתעגן כל ימי חייה, וכמש"כ כל הפוסקים ראשונים ואחרונים פה אחד, והבאנו דצריהס בקונטרס מלחמת איש דת (אות ג') [מוצג בפנקס ב"ד (מסמך 1098)], בלי שום חולק כלל, ע"ש.

דנ"ד ל"ה אנוסה כלל, ולעומת זה, לא מצינו שום פוסק ואף לא יחידאה, שיסבור דבכה"ג אכן הו"ל אנוסה.

ענף ב

בשיש מחלוקת בין המורים

ואם כל האמור לעיל (ענף א'): דאף אם היה להאשה "הוראת היתר מוטעת", דמ"מ לא היתה נחשבת כ"אנוסה" עי"ז. כך הוא, אפילו אם ה"היתר" היתה "חלקה", כלומר בשלא היה שום דיעה החולק ואוסר, וכמבואר היטב לעיל. **א"ב** כש"כ וק"ו לפי המציאות בנ"ד: שידעה בבירור שהיו גם אוסרים, ולא רק שהיו אוסרים, אלא שידעה היטב שרבו האוסרים על המתירים.

בנ"ד היו י"ד אוסרים מובהקים לעומת ד' מתירים קלים

א. דהרי מלכד "הכרות פסלנות הגמ והאיסור שלא תנשא על פיה" מה שיצאתה מצית דינינו ג' ימים לאחר הכפיה (כ"ה אצ משע"א), ע"פ ערעור הצעל תיקף לאחר ששותרר מצית החולים, ועוד **עד אחד**, ילאו עוד שלשה צמי דין (צ' כסלו משע"ד) **לאיסור**. ואלו הם: בי"ד הישר והטוב אשדוד, בי"ד של הגר"ג קרליץ צני צרק, ובי"ד של הגר"ש וואזנר צני צרק, ועוד מורים יחידים מובהקים, שדצריהם נתפרסמו צכת צחולות צני צרק שעתיים טרם כניסת השצת (מקץ משע"ד), זאת אומרת ששה ימים טרם ה"חתונה" האסורה. ס"ה: **י"ד דיינים מומחים צדיני אישות, שפסלו את הגט.**

ואיך לאידך גיסא להיתר, לא היה רק הפוקר שאנן, שהוא היחיד שכתב "נימוקים" להיתר, והנטרפו אתו שלשה פוקרים וקלים: צימבלים, בהן, ורלב"ג, שחתמו צסתמא שמסקימים עמו. וביון שיש צדצרי עצמו של שאנן "הודאה" גמורה: שציסס את היתירו על "מציאותים" מוטעים ומסולפים, הרי פשוט ש"פסק" **כזה אין לה דין "הוראה" כלל, ואף לא "מוטעת" וכנ"ל** (ענף א', אות ז'). ונמצינו, דצס"ה: היה להס רק ד' קלים שציססו את היתרם על "מציאותים" צדויים, לעומת י"ד אוסרים מובהקים, על פי ה"מציאות" האמיתית.

מאיך שהיתה צאמת, כלומר שה"טעות" לא היה צ"קציעת ההלכה", רק "צחקרון ידיעת פרטי אופני המאורע" איך שהתרחש. "פסק" כזה אין לה דין "הוראה" כלל, ואינה מעניק להאשה דין "אנוסה", [והצאנו דצריהם במשה"ב (סי' ע"ד ס"ב, סק"ו אותות א' - ז), עי"ש].

וא"ב צנ"ד, דהמתירים תלו את ה"היתר" על "מציאותיים מוטעים ומסולפים", וכדהוכחנו לעיל (סי' ט"ז, אות ד'): דבל יסוד ה"היתר" מהפוקר שאנן (א' תמוז משע"ג), צצנתה על ה"פסק" מה שהולאו בי"ד הרבני (ה' משעי משע"א) על סמך שמיעת רק צדצרי האשה צלצד, כאלו: "שהצעל צרת מהארץ לפני מספר שנים, ואינו יוצר עמה כל קשר". ועל סמך זה הסיקו צזה"ל: על כן דינו כ"מורד צכל הדצרים" [מי שמתר לכופו לגרש, זולת לדעת הש"ך (צצו"א, סי' כ"ח ומ"ט) המוצא בפת"ש (סי' קנ"ד סק"ו, ח', כ"ד, ול"א)], והמשיכו צזה"ל: וצנוסף לזה דינו כ"עובר על דת", משום שאינו מצית להופיע צפני צי"ד לדון צענין, עכ"ל. ובן כל שאר החותמים אחריו על היתרו, הסכימו על דצריו לפי מה שתיאר את המאורע צסילוף.

וביון שנתצטר שכל ה"מציאותיים" אלו על מה שציססו ההיתר, כולם הם שקר מוחלט, דהצעל לא היה "מורד" כלל, אדצצה היא מרדה עליו צעוצה הדירה כמה צצועות טרם שצא לכאן [ע"פ עצת רצו, מייראתו מאיומה שמתסור אותו למטרתה]. וגם לא היה "מקרב לדין" כלל, אדצצה למרות שלא קיבל מעולם אף הזמנה אחת לד"ת, עכ"ז המציא את עצמו תיקף לדין, וכדהוכח כ"ז מ"גצית עדיות" וכנ"ל (סי' ג', ונ"ז). נמצא ד"היתר" זה הצנויה כליל על "מציאותים" מסולפים, אינה כלל צגדר "הוראה", שמוכל להחשצ עי"ז כאנוסה, [וכש"כ כשהיא עצמה י"צרה השקר, שונה מהתם שהעדים י"צרוה], דכו"ע מודים צכה"ג דאסורה להשני אף לאחר גירושי הראשון.

ונמצינו, דבנוסף לט"ו פוסקים הנ"ל (אות א', ד"ה צרס) יש עוד י"ח פוסקים: דל"ה אנוסה בנ"ד. ס"ה: ל"ג פוסקים דס"ל פה אחד דבגונא

צב. דמש"כ הפוקר שאנן: שהרב שטרנבוך הסכים לההיתר, מלבד מה דשאנן עצמו הודה מקודם [בכתב]: שהסכתו לההיתר היתה בתנאי: "אם אמת הדבר שהבעל הוא 'מורד מכל עיני אישות', אלא דאח"כ כשהבחין שאנן שזה יטיל נרגא בההיתר, נמלך להשמיט קטע זה מדבריו... וכנ"ל (סי' מ"ח, מ"ה נחוק). חו"ץ מזה, כבר הכחיש הרב שטרנבוך בכתב: שלא הכשיר הגט מעולם: כנ"ל (סי' ע). [וראה שם (הערה ג"ז)]. ואצ"ל: דהרבנים: לאנדא וגרינברגר אינם מן המנין כלל.

תכסיסי סימן עא: אם יתן גמ בעודה עם השני ענף ב פורצים קג

מעורה דאורייתא, לאיסור דרבנן, וגם בכדי שולדותיהן לא יהיו ממזרים דאורייתא, וניחוי אנן בס"ד.

אם ישארו באיסור הקל ויש חשש פירצה ליכא חיוב ערבות (א). **הנה**, דצר מפורסם הוא צכל גדולי הפוסקים: דהיכא דאף לאחר שנסקר מעליהם האיסור החמור, ישארו להלכה עם איסור הקל, וכמו צנ"ד דאף לאחר שתתגרש מן הראשון, ישאר חייבה ציחד צהעצרת איסור דרבנן ד"תלח מזה ומזה". **בבה"ג** ליכא חיוב "ערבות" להציל מאיסור החמור, וכמש"כ הריטב"א: דאפילו היכא דצתחלה סמכו על מורה טועה [שהתיר להם שניה מד"ס], אם אינם רוצים לפרוש אח"כ, ומאיימים שאם לא נניח להם אז ישתמדו, והשיב ע"ז צוה"ל:

"מוטב שיאבד הוא וכמה כמוהו, ולא נעקור אנו צדינו צפרקוס, אוח אחת מדברי סופרים, שאין אנו ערצין לרמאין ולרשעים, ועדיפא הא מההיא דחצר [עירוצין (ל"ב, ע"ב): נחא ליה לחצר דלעציד הוא איסורא קלילה, ולא ליעצד עם הארץ איסורא רבה] שהצאת לראיה. דאילו הכא הרצים חוטאין וגורמין מכשול לאחרים להחטיאם, דמאן דחוי סצר דשניה דרבנן שריא... אלח מכין אוחו עד שתלח נפשו עד שישלחנה, ואם לן צחטאו אח"כ, הוא לצדו ישא, ואנו נקיים מעונו, עכ"ל. [הצאלנו דבריו במשה"ב (סי' ע"ג ס"ט, סק"ט אות א'), וכע"ז הצאלנו שם מהרא"ם, ע"ש].

חסומך להקל על דעת קלים הוא פושע ולא שוגג **ואם** ירצה מישהו לחלק ולומר, דשאני נ"ד, דאינם רוצים לחטוא בשאמ נפש, רק שהם סוברים לתומם שהצדק עם המתירים והגט כשר. **וא"כ** שוב יש מקום לומר, דאנחנו שאנו יודעים האמת: שהגט פסול ובטל, שפיר מוטל עלינו להצילם עכ"פ מן החטא החמור, מכח חיוב "ערבות" הרובץ עלינו.

כשידעה שיש מחלוקת הו"ל לאמתוני עד שיבואו לעמק השוח (ב). **ומעתה**, הכי הרשב"א, ושמש צדקה ועוד פוסקים רבים ס"ל: לכל שידעה האשה שיש גם חוסרים, וצמרה להסתמך על המתיראין, אז אף אם רצו המתירים על החוסרים, או שהמתיראין גדולים יותר מן החוסרים. **מ"ב** עכ"פ שוב אין לה דין דין "אונס" המוצהק הנלכך צוה [שתהא חנוסה יותר מאילו צאו עדים שמת צעלה ואח"כ צא צרגליו], שלא יהא שייך להתרעם עליה ד"הוי לה למידק"ם, [והצאלנו דצריהם במשה"ב (סי' ע"ד ס"ג, סק"ב, ד' וה'), ע"ש].

ועב"פ זה מיהא ברור לכו"ע: דאם ידעה שרבו האוסרין על המתירין, ועב"ז מיהרה להנשא על סמך דעת המתירין וכבנ"ד, ודאי דל"ה אנוסה בשו"א כלל, מדהו"ל לאמתוני עד שישאו ויתנו הצדדים וע"ז ויבואו לעמק השוח. **וא"כ** נמצינו דבנוסף לל"ג פוסקים הנ"ל (סוף ענף א'), יש לכה"פ עוד ד' פוסקים, ס"ה: ל"ז פוסקים דס"ל: דל"ה אנוסה בגוונא דנ"ד, וממילא פשוט וברור דלכו"ע "תצא מזה ומזה" כנ"ד, ואסורה להשני אף לאחר גירושי הראשון.

ענף ג

אם מותר להבעל ליתן לה גמ בעודה עם השני **ומעתה**, לאחר שנתברר הדק היטב, דכו"ע מורים עכ"פ: דשייכא בנ"ד הקנס ד"תצא מזה ומזה", דהיינו דאף לאחר שתקבל גמ כשר מן הראשון, אכתי תשאיר נאסרת על השני עכ"פ מקנסא דרבנן. **נפן** לדון על עיקר שאלה דנן הנצב בריש דברינו: דעכשיו שאנו רואין שאינם פורשים זמ"ז, למרות שעוברים על איסור אשת איש רח"ל. **אולי** ראוי שהבעל יתן לה גמ בעודה עם השני, בכדי להקל מעליהם דרגת האיסור,

כיון שאינם בקיאים באישות, שע"ז אמחז"ל קידושין ו', ע"א): "כל שאינו יודע בטיב גיטיין וקידושין לא יהא לו עסק עמהם, וקשין לעולם יותר מדור המבול". ובזה"ש (קדושים, פ"ה ע"א): ד"עובר משום לפנ"ע בגין דאכשל ליה לעלמא דאתי". ומלבד זה הבאנו במשה"ב (סי' ע"ד ס"ב, סק"ד אותיות א' - ג') מהב"מ ובר"י וביה"ל, ושם (ס"ד, סק"ד אות ב') מהצ"צ (הקדמון): דכשסמכה על מורה שאינו בקי בדיני אישות ל"ה אנוסה, [ודלא כאג"מ שלא ראה דבריהם כדהוכחנו שם (ס"ב סק"ד, אותיות י"א - כ)].

ס. ואף יותר מזה פשוט, דאף לדיעה היחידאה של הכנה"ג שהבאנו במשה"ב (שם, אות ה'): דאם המתיראין גדולים הרבה מן האוסרין, אז הו"ל אנוסה ולא קנסוה בתצא מזה ומזה. הרי מלבד שהבית דוד, והפני אהרן, שהבאנו דבריהם במשה"ב (אותיות ו' ד') תמהו עליו, דבריו דחויין גם מדברי שאר פוסקים וירושלמי, וכדהוכחנו במשה"ב (אותיות ט' - ט"ו).

נצראו, דמצואר צפוסקים דכל כה"ג לא הוי צגדר "הוראה" כלל, וכנ"ל (ענף א, אות ז). הרי אס נעלים עין מפירצה נורא כזה, על סמך אמתלאות רקיס שכאלו, אין לך הריסת חומת הדת גדולה מזה, ועלינו להתבונן ולדאוג אנה אנו צאים ולאן נגיע עם מהלך עקום ומופרך שזוהי?

החלטת הפוסקים דח"ו להקל במקום חשש פירצה לרבים

ג. ולא יטעה הקורא לחשוב, דדצרינו אלה אינס רק דצרי השקפה, או קנאות. דו"א, רק דכך הוא ה"הלכה" הברורה, כמו שקבעו גדולי הפוסקים: דצכה"ג כשיש חשש קלקול לאחרני, חייבים ליזהר מאוד שלא ליתן להם שום סיוע כלשהו, ע"י שנקיל מעליהם חומר חטא, כדי שלא יהיו החוטאים נשכרים ומרוויחים, וכדבצאנו במוש"ב (סי' ע"ג ס"ט, סק"ה) מב"ח פוסקים מובהקים צלי שום חולק כלל, עי"ש.

ופוך חזו מש"כ הרדב"ז על כה"ג צוה"ל: ד"צריך לעשות גדר שלא תהיינה צנות ישראל פרונות, ותמצא כוונת קלקולה לפועל... כיון דעבד שמעון איסורא... לא נשתדל אנחנו למלאות נפש רשע... כיון שהוא עשה שלא כהוגן לעשות כנגד תוה"ק, לפיכך יעשה צו כהוגן ואפילו אס כנס יוציא... ו"לא נתיר לו אנחנו איסור הקל, כדי שלא יעבור על איסור חמור... ו"לא יתירו לו אפילו כמלא נימא", עכ"ל, [והצאנו לשונו (שם, סק"ב, אות א'. ושם סק"ג, אות א'), עי"ש].

לתא דלפני"ע בלפי החוטאים עצמם

ד. ובפרט לפי המצואר צפוסקים, דצגוונא דצכדי לצע הקלת האיסור מעליהם, נכרך לזה "שיתוף פעולה ממורה", וכצנ"ד דנכרך לזה "סידור גט" הנעשה ע"י מורה, ודאי דאף "איסור" יש צדצר משום לתא דלפני"ע דצכפילא. דמלבד הלפני"ע דכלפי עצמם: שדמה להם שהתירו פרושים את הדצר, וכדצרי צעל העקידה הידועים [שהצאנו במוש"ב (סי' ע"ג סק"ו, אות א')], מה שדצרינו אלו שימשו כיסוד מוסד "להלכה" אלל

ב. אבל מוצן לכל הולך ישר, דישתקעו דצרים הללו ולא ייאמרו, דאין אפשר להמליך על עצריינים הללו: ש"סוצרים" שהגט כשר, צו צומן שידעו שינאה הוראה מד' צתי דין לאיסור, וגם הוזהרו מהם שלא ינשאו על סמך דעת המקילין. וא"ב הרי ידעו עכ"פ שיש כאן "פקפוק" גדול, ואין נישאו רק משום דכך הורו להם פוקרים, דאטו חושצים צאמת, שיש שמי תורות צישראל, או שיכולים לצרור צין המורים לפי החשק והרצון.

אדרבה, צנ"ד קרוב יותר לומר שהם "מוידין" גמורים, שעליהם כתצו הפוסקים, דאסור להקל מעליהם את חומר חטא, אלא צריכין להניח אותם שישמשו צחטאס וימיתו חייבים, וכדלמדו מקרא ד"העליטהו לרשע וימות", וכדבצאנו במוש"ב (סי' ע"ג ס"ח, סק"י) משלשים פוסקים מובהקים ראשונים ואחרונים, עי"ש. ולא היתה כזאת מיום מתן תורה, צבהנוגע לשאלת ערוה החמורה דאשת איש, ירהצו שומרי תומ"ץ המתנהגים כיראים, ואף מחזיקים את עצמם ל"מקדיים", שיסמכו להקל על דצרי פוקרים, צו צומן שגדולי ישראל אסורים, ואנחנו עוד נחזיקם לשוגים צצביל כן. וברור שלא יאמר כן, רק מי שאין לו מושג כלל צעניינים כאלו, או מי שצבהפקירא ניחא ליה, ולא איכפת ליה הירוס הדת כלל(א).

דאם נצוא אנחנו אח"כ להמליך עליהם: שהם חפים מפשע, צהיות שסמכו על "הוראת" המקיל, ונאשר את מעשיהם הקלולק עם טצדקאות והמלצות שממין זה, ועוד נחזק את מעשיהם, צכשנאמר להבעל שיתן לה גט, דצר שיקיל מעליהם את חומר חטאס להיות ציחד. הרי אין לך פתיחת פתח גדול מזה לעודד את המתפוצצים לעשות כמותם, צראותם דצמקוס לצעוק עליהם שהם רשעים, וצמקוס לנדותם ולהכריז עליהם צצניהם ממורים, צועקים על הצעל... שיתן לה גט כשר.

ובפרט צנ"ד, דכל ה"היתר" המסולף היא צנויה על יסוד "מציאותים" שקריים מה שלא היו ולא

סא. דהרי כל מי שלבו הומה וכואב על הריסת הדת, ודואג באמת לחזק בדקי פירצותיה, מבינן, שאם נלך במהלך עקום כזה, דבמקום לצעוק על החוטאים ולהוקיע אותם כרשעים, נצעוק על הבעל שיתן לה גט. הרי זה ישמש כסיוע לעוברי עבירה שמחשבתם הרעה יצא מכח אל הפועל, ועי"ז תפוג תורה שלב אחר שלב. דבל בעל תאוה ידע דכל מה שנצרך לו שירחיב לחטוא בפרהסיא, הוא רק להשתמש עם האמתלא: שסמך על "היתר" [מסולף] מאיזה מורה, דאטו חסרים אנו כהיום קלים, דבכדי לקנות להם שם אצל ההמון כ"פוסק הדור", הם מוכנים להתיר קדלא דחזירא.

תכסיסי סימן עא: אם יתן גט בעודה עם השני ענף ג פורצים קה

ענף ד

אף הסוברין במק"א שיגרש יודו לאיסור בנ"ד

ועתה נבוא לבאר ולהוכיח, דאף המהר"ש, דברי חכמים וחידותם, מנחם משיב, אנר"מ, משנת יעקב, וברכות שמים, שכתבו: דאכן יש להבעל לגרשה בעודה עם השני, [שהצאלנו דצריהס במשה"ב (סי' ע"ג ס"י, סק"א - ה)]. דמלבד מה שדבריהם מוקשין מאוד, וכמבואר שם, הרי ע"פ "כללי הוראה והכרעה" בלא"ה אין הלכה כמותם, מאחר שלא ראו דברי הרדב"ז וכמשה"ב שם (סק"ו), וגם הם מועטים נגד רוב מנין ובנין וכנ"ל (סוף ענף ג'). **אמנם** גם מלבד כל זה ברור, דבגוונא דנ"ד גם הם מודים: שלא יגרשנה בעודה עם השני, וזהו מכח כמה טעמים, ואלו הם:

הם מיירי דוקא בכשנישאת בלי שום גט

(א). **ראשית**, דהם מיירי צכשנישאת לשני מצלי קצלת שום גט כלל מצעלה, דצכה"ג ל"ש כ"כ החשש דקלקול לאחריו, דהרי כו"ע יודעים דצלי גט הו"ל א"א גמורה. **משא"ב** צנ"ד שנישאת צגט מעושה עם "היתר" מסולף ממורים קלים, כיון דסו"ס יש צידה דצר הנראה כמו "גט", א"כ הרי החשש גדול, דגם אחרים יעשו כמוהם, דהכי חסרים לנו "קלים" שיתירו זאת להם. **ועב"פ** החשש גדול מאוד, שאם יתן לה גט כשר בעודה עם השני, דזה יגרום: שלא יפרדו לעולם זמ"ו, וצכה"ג ודאי דשו"א"ת עדיף, [וכדסהצאלנו במשה"ב (סי' ע"ג ס"י, סק"ז), ע"ש].

הם מיירי מפוקרים גמורים, ולא בשומרי תומ"צ

(ב). **שנית**, דכולם מיירי מפוקרים גמורים שלא היו שומרי תומ"צ כלל, ולא היה להם שום צעיא כלל עם איסור אשת רח"ל. ובמילא כמעט שלא היה שייך לחשוב ולצפות להלחץ שיתצטר צמלפונס

הרצה מגדולי הפוסקים וכדנימנו סס. ובן יולא צרור מדצרי הרדב"ז [שהצאלנו במשה"ב (סס סק"צ, אומיות א' - ה)], וגם מדצרי החת"ם (סס סק"א, אומיות צ'), והשו"מ [שהצאלנו סס (ס"ח סק"א, אומיות ג'. וס"ט סק"ב, אומיות ו'), ע"ש].

לתא דלפנ"ע בלפי אחרים

(ה). **אמנם**, עיקר החשש דלפנ"ע הוא כלפי אחרים, דצראתם איך שחוטאים נשכרים, צמה שאנחנו מקיימים להם שכוונת קלקולם תלא לפועל, הרי זה יעודד אותם לעשות ג"כ כמותם, ועל כן צריכין למגדר מילתא שלא תהיינה צנות ישראל פרולות, וכדשהצאלנו במשה"ב (סי' ע"ג ס"ט, סק"ג אומיות א' - ד'. וסק"ה, אומיות א') מהרדב"ז. **ובע"ז** הצאלנו (סס סק"ג, אומיות ה' - ו') מהשו"מ שפסק על כה"ג: דהגם דעכשיו טרם דתקצב גט מן הראשון, הם עוצרים על איסור החמור דא"א וצנייהם ממורים, מ"מ כיון דאף לאחר שתשיג גט כשר מצעלה, אכתי ישראל היותם ציחד צאיסור לאו, על כן לא יזקקו הצ"ד לסידור גט כזה, כיון דיש לחוש שזה יגרום להרחצת הפירצה, ע"ש.

ובן הצאלנו במשה"ב (סי' ע"ג ס"ח, סק"י אומיות י"א) מפרי השרה שפסק: דכשיש חשש ע"י שנקיל האיסור מעליהם, שזה יפתח פתח לאחרים לעשות כמותם, אסור להקל האיסור מעליהם, ע"ש. **ובן** הצאלנו סס (אומיות י"ד וט"ו) כע"ז גם מן מהרש"ם ע"ש, וכן הצאלנו סס (אומיות י"ח) כע"ז מן החלקת יעקב, ע"ש. **ובלבד** זאת, הצאלנו במשה"ב (סי' ע"ג ס"ט, סק"ו) מל"ה גדולי הפוסקים היסוד מוסד להלכה: דצכל כה"ג כשיש חשש קלקול להכלל, מוטל עלינו לחוש יותר לתקנת הכלל מלתקנת הפרט, ושאיין לנו להחיר לאדם איסור קל צכדי שלא יעשה איסור חמור, ע"ש. **ונבצינו**, דיש לנו צערך ס"ה פוסקים מוצהקים דאסור להקל מעליהם חטאים^{בב}.

סב. ובאמת דלפי כל הנ"ל, יש מקום גדול לצדד ולומר, דאף אם לא היתה אסורה על השני לאחר גירושי הראשון, [כלומר, אף לולא דין ד"תצא מזה ומזה", שהיתה ניתרת לגמרי להשני ע"י גירושי הראשון], אכתי היה מוטל עלינו לאוסרה על השני ע"פ כל מקורות הנ"ל: כדי למיגדר מילתא. **דמא** משנה לענין זה מה דהיתה ניתרת להשני ע"י גירושי הראשון, מ"מ כיון שאנו רואין שהעם מתפרצין להנשא באיסור א"א, עם החשבון העלוב: דאח"כ יגרשנה הבעל ותהיה ניתרת לו, ודאי שהיה מוטל עלינו לגדור הפירצה, במה שנאסור על הבעל לגרשה, כדי שלא יחרוך רמיה צידם. **אבל** עכ"פ זה מיהא ודאי ברור, דבמקום שאף לאחר גירושי הראשון, אכתי אסורה על השני וכבנ"ד, ודאי דח"ו לסייע להם ע"י שנקיל מעליהם דרגת האיסור מדאורייתא לדרבנן, דיש בזה משום לפנ"ע גמור וכנ"ל, וזפו"ב.

ל"ה החשש גדול כ"כ: שאחרים ילמדו לעשות ג"כ כמותן. **משא"ב** זנ"ד, שהכל נעשה צלופן מאורגן וממוחשז ע"י מומחים ידועים המתעסקים בזה, הרי החשש הוא קרוז וממוחשז מאוד, שאם יראו ההמון שמטרתם לקבל גט מצעלה, עלתה צידם ע"י הטלדקי המנוצל: שחנשא מקודם לאיש זה, צדדי שזה יטיל אח"כ לתך על הצעל שיגרשנה, הרי מוצן דזהו הירוס הדת שאין דוגמתה, וגם הם מודים צכה"ג: שלא יגרשנה צשו"א צעודה עם השני, [וכדציארנו במשה"ב (סי' ע"ג ס"י, סק"י), ע"ש].

בקיצור, אף מיעוט הפוסקים דס"ל בעלמא: שאכן יגרשנה הבעל בעודה עם השני, ג"כ יודו דנ"ד שאני מכל הנך טעמי ולא יגרשנה בעודה עם השני.

אף לדידהו צריכין להכריז שאמורים לדור ביחד

ה). **ומלבר** כל זאת יש להדגיש, דזה מיהא פשוט וברור, דגם הם לא כתבו שבעלה יגרשנה בעודה עם השני, רק דוקא כשאין לו עליה שום תביעות דמונא או דילדים. **אבל** כשאכן יש לו תביעות הללו עליה, בודאי דאינו חייב לוותר על שלו רק בכדי להצילם מעון, [וכדהסברנו במשה"ב (סי' ע"ג ס"י, סק"ג) ע"ש]. וגם זה, רק בתנאי מפורש: דלאחר שהבעל יתן לה גט, יודיעו להם הבי"ד, וגם יכריזו עליהם בפומבי: ש"דירתם ביחד הוא באיסור", [ובניהם "ממורים דרבנן"], וכדהבאנו שם (סק"א), ע"ש.

ענף ה

בשהבעל מומאן מליתן לה גט

ח"ו ללחזין עליו ככה"ג אפילו אם לו היה חייב בזה

ולסיומא דמלתא נחוץ להדגיש, דלפי מש"כ לעיל בפתחה: דהיבא דהבעל מומאן מליתן לה גט, ודאי דאסור ללחזין עליו שיעשה בן אף במקום שחייב בדבר. **כדאי** להוסיף ולהדגיש, דאף אם לו היתה מחלוקת בדבר בנ"ד: אם יתן לה גט בעודה עם

מעטס ידיעתם: שהיותם ציחד הוא צאיסור החמור דא"א, שזה יגרוס סק"ס יסוצו מדרכס הרעה ויפרדו זמ"ז, [זולת החשש הקלוש: שצניהם ייחשצו לממורים אלל היראים, מה שכמעט שאינם מתחשצים עם זאת כלל..].

ומה גם, דל"ש אללס כ"כ החששא דכלפי אחרינא, שלא ילמדו מהס, דממנ"פ: היראים ודאי שלא ילמדו מן הפוקרים, ואליו פוקרים שכמותם אינם צריכין "ללמוד" מאחרים כלל, ואף אם אכן ילמדו מהס, הרי ליכא חיוב ערצות כלפיהם וכנ"ל (ענף ג, אות א). **משא"ב** כשהמדובר משומרי תומ"ל וכצנ"ד, דל"ש הנך טעמי כלל, ודאי דגם הם מודים שלא יגרשנה צעודה עם השני, [וכדציארנו במשה"ב (סי' ע"ג ס"י, סק"ט) ע"ש].

הם מיירי בנונא שולדותיהם לא יהיו ממורים כלל אף מדרבנן

ג). **שלישית**, דשאני צנידונים ידיהו, דכולס מיירו מגווי שהאשה לא קיבלה שום גט כלל מצעלה וכנ"ל (אות א). **וא"ב** הרי ולדותיהם דלאחר קבלת גט כשר מצעלה, לא יהיו ממורים כלל ואף לא מדרבנן, [ע"י משה"ב (סי' ע"ג ס"ט, סק"ג)]. **משא"ב** צנ"ד, דגם לאחר שתקבל גט כשר מצעלה, אכתי יהיו צניה מן השני ממורים מדרבנן, האסורים צין צכשרים וצין צממורים גמורים, [וכדהצאנו במשה"ב (סי' ע"ג ס"ו, סק"א)]. ובכדי להשתמר מזה, נצטרך להכריז עליהם שהס ממורים מדרבנן, וכמבואר שם (סק"צ). **בבה"ג** ודאי דגם הס מודים: שאסור לעזור להס להשגת גט כשר מצעלה, דהיעלה על הדעת שמותר לסייע להרצות ממורים דרבנן צסיוע כלשהו, אדרצה איסור גמור יש צדצר.

הם מיירי ממקרים בודדים, ולא מפירצה מאורגן

ד). **רביעית** והוא עיקר גדול, דכיון דצימיהס ל"ה קיים כנופיית מעשים ידועים שהתעסקו צצליעת גיטין מעושין תמורת קבלת הון תועפות, ואס קרה אי פעם שנתצלע כפיית גט, היתה נעשית ע"י אנשים פרטיים שפעלו על דעת עצמם, וממילא

סג. דטרם שמתפרדת מן השני, מתירים להראשון לישא אחרת בהשלשת גט, מה שלא תנתן לה רק לאחר שתתפרד וגם תתגרש מן השני, וכדציארנו **במשפט הכפיה** (סי' ע"ג ס"א, סק"י). **אבל** לאחר שתתגרש מן השני, אין מתירין להראשון לישא אחרת טרם שיגרשנה, אף כשהוא מומאן לגרשה, [זולת כשיש לו עליה טענות קיפוח רכושו או ילדיו, דבכה"ג מתירין לו לישא אחרת, ולמנוע גט ממנה עד שתפסוק מלקפחו, וכדציארנו שם (סק"א)]. **ובשמשכים** לגרשה, [דא"א לחייבו או לכופו ע"ז, וכדיבארנו שם (סי' סק"ב)], ראוי שיטיל תנאי בחלות הגט: ע"מ שלא תחיה עם השני עד משך חמשים שנה, [וכמבואר שם (סק"ט, אותיות ה' - ד)], ואז מותרת להנשא לשלישי, ע"ש.

תכסיסי סימן עא: אם יתן גם בעודה עם השני ענף ה פורצים קו

ליכא שום מחלוקת בדבר, וכו"ע מודים שאסור לגרשה בעודה עם השני, ולפי דהלכותים על הצעל שיעשה כן, לא רק שאינם מתקנים, אדרבה הם מקלקלים וכנ"ל, ותל"מ.

סיכום ופירות הנושרין מכל המקובץ:

א. רוב מנין ובנין של הפוסקים ס"ל דאשה שנישאת על פי הוראת היתר מומעת, אינה נחשבת כאנוסה לענין שתהא מותרת להשני לאחר שיגרשנה הראשון, משום דאינה עדיפא מבאו עדים שמת בעלה ואח"כ בא, (ענף ה, אות ה').

ב. אף לדעת מיעוט הפוסקים דנחשבת כאנוסה כבי האי גוונא, גם כן מודים דבנידון דידן לא הוי אנוסה, וזהו מבח המשה גדרים מה שהמילו בזה, ובעיקר: ביון דה"היתר" דנן נבנה על "מציאותים" מזויפים (ענף ה, אותיות ז' ו').

ג. ובפרט בנ"ד שידעה האשה שיש אוסרים מובחקים, וגם רבו על המתירים הפוקרים, כו"ע מודו דאינה נחשבת אנוסה במה שסמכה על המקילים, (ענף ז').

ד. ביון דאף לאחר שתתגרש מן הראשון ישארו באיסור דרבנן, ס"ל לרדב"ז ושו"מ: שלא יגרשנה בעודה עם השני למרות שירכו ממזרים, (ענף ג').

ה. אף הסוברים דיגרשנה בעודה עם השני שלא ירכו ממזרים, זהו רק בפוקרים שנישאו במקרה בלי שום גמ, דכניהם לא יהיו ממזרים כלל, משא"כ שומרי תומ"צ שנישאו בגט פסול באופן מאורגן, ובניהם אף מלאחר הגט ישארו ממזרים דרבנן, בבח"ג כו"ע מודים שלא יתן לה גם בעודה עם השני, (ענף ד').

וזאת תורת העולה להלכה בנ"ד מכל האימורין שבסימן זה – היא העולה:

א. דלא רק דליבא שום "מצוה" בנ"ד: שהבעל יתן לה גם בעודה עם השני, אלא דאף "איסור" גמור יש בדבר מבח לתא דלפנ"ע. וממילא פשוט דאף אם הבעל מצידו, מסכים לגרשה בעודה עם השני, ג"כ אסור לו לעשות כן, משום לתא דלפנ"ע ומיגדר מילתא.

ב. וכש"כ כשהבעל מצידו ממאן מלגרשה, אם אמרו לו שמוטל עליו "חיוב" לעשות כן, והוא בחרד לדבר ה' עמד וגירשה לתומו ע"פ דבריהם, אז הגט פסול ובטל מה"ת בכפילא: בין מדין "מעושה", [וכדהובחנו בקונטרס כפיית מאסר (סי' ד, ענף ו) מוצג בפנקס בי"ד (רישום 5029) מדברי ספה"י לר"ת, מרדכי, אבנ"י, עונג יו"ט, חזו"א, קובת"ש]. ובין מדין "מומעה" [וכדהבאנו (ס) מאבנ"י, וחזו"א, עי"ש].

ג. ואף אם רק אמרו לו: שיש "מצוה" בדבר שיגרשנה בעודה עם השני, ועל סמך זה עמד וגירשה, הגט פסול ובטל מה"ת עכ"פ מדין "מומעה", [וכדהבאנו (ס) מהאבנ"י, וחזו"א. וכן יוצא גם מן הדברי מלביאל שהבאנו במשה"כ (סי' ע"ג ס"ט, סק"י אות י"ג. ושם ס"י, סק"י), עי"ש], ותל"מ.

השני או לא, [מה שז"א, וכדביארנו הדק היטב (ענף ג'): דהכל מודים בגוונא דנ"ד, שאסור לו לעשות כן]. מ"מ אף לדידהו זהו רק כשהוא מצידו מסכים בזה, משא"כ כשהוא ממאן מלגרשה, ודאי דמודים שאסור ללחצו ע"ז.

כשיש שיטת האוסר לבוא הגט פסול מח"ת בתורת ודאי

א. דהרי כתבו הב"ש, וגט פשוט צטס מהריב"ל, פחד יצחק, מר ואהללות, וחזו"א: דצטל מקום שיש דיעה שלא לכופ, אס עצרו וכפו הגט פסול. ומה גם, דהרי ידועים דברי מרן החת"ם: דהגט פסול וצטל צכה"ג "מה"ת צמורת ולאי ולא מספק", וכדציארנו דצניהס צקונטרס כפיית מאסר (סי' ט') [מוצג בפנקס בי"ד (רישום: 5029) עי"ש]. והסכימו לדבריו: הכתב סופר, שערי רחמים, פתחי תשובה, אבני האפוד, חתן סופר, מהרש"ם, דבר יהושע, נחל"צ, ומשפטי שמואל. וליבא שום חולק ע"ז, וללא כהו"ע"ד, וכדהוכחנו הדק היטב צקונטרס מלחמת אש דת (אות י"ג) [מוצג בפנקס בי"ד (רישום: 1098) עי"ש].

ב. וזהו לימוד גדול, עד היכן שהקלוקל מגיע, ממה שצנ"א שאינם צקיאין צדינים הללו, מציעים את דעתם להצטל: שיגרשנה בעודה עם השני. ולא חלו ולא מרגישים, דצקיימת שפתס צעלמא דציצורים כאלו, הם עלולים לגרום צניה לדורות, צהכנסת פירצה נורא צכרס צית ישראל. בעוד שלאידך גיסא, הרי צסופו של דבר צלא"ה לא יועילו צזה כלום, דהלל הגט השני תהיה פסולה ממש כמו הראשונה. [ואם כך הוא כשממאן לגרשה, אף להסוצרים שיגרשנה אף בעודה עם השני, א"כ כש"כ וק"ו לפי מה שציארנו הדק היטב (ענף ג'): דצנ"ד

לקבל מהדורא אחרונה מקונטרס זה בחנם בpdf פייל, דרך "אי-מעיל"

1). פתח "שלח דואר" לכתובת: pdf@sendfast.org

2). הכנס ב"סאברזשעקט" [ה"נושא"] רק המספרים: 5031 [לא יותר מזה].

3). הנח את ה"מעסידוש באקס" [תיבת "שיחה"] פנוי [ריקם].

4). אח"כ "שלח" הדואר.

בתוך רגעים יגיע אליך הפייל באופן אוטאמאטי